

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

АНДИ МАКНАБ

СБОГОМ НА ГЛУШАЦИТЕ

ТУК ДЕЙСТВИЕТО НИКОГА НЕ ЗАБАВЯ ХОД!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

АНДИ МАКНАБ СБОГОМ НА ГЛУПАЦИТЕ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Ник Стоун е служител в отдела за нелегални операции на британското разузнаване. Случайно Ник се натъква на безсмислено на пръв поглед убийство на негов колега и цялото му семейство. Оцеляла е само седемгодишната Кели — и двамата незабавно трябва да бягат от неизвестни преследвачи. Стоун дори не знае кой от двамата е целта им.

Стоун е майстор в занаята, находчив и безмилостен. Сам, той би имал шанс да избяга, но трябва да защити момиченцето и ръцете му са вързани. Двамата попадат в мрачен свят на насилие и корупция, в който приятелите не могат да се различат от враговете!

РЕЧНИК

АБЧ — Активна бойна част

БН — Бюро по наркотиците

ВИРА — Временна ирландска републиканска армия — ИРА

МО — Министерство на отбраната

Осигурително покритие — „Гаранцията“ на оперативен агент — често веществени доказателства за участието на правителството в нелегални операции

СРС — Секретна разузнавателна служба

Фирмата — Секретна разузнавателна служба

Гибралтар:

неделя, 6 март 1988 година

Веднага го познах.

Включих се в мрежата.

— Алфа, тук Делта. Потвърждавам: Браво Едно танцува отдясно и приближава към Син Две. Кафяво райе — на светлосин фон.

Винаги носеше онова сако на кафяви райета. Имаше го толкова отдавна, че джобовете му бяха провиснали и на гърба му се бяха образували гънки от автомобилната седалка. И едни и същи стари изтъркани джинси, с дъно, увиснало по средата между топките и коленете. Той се отдалечаваше от мен — набит, леко прегърбен, с къса коса, но аз го познах по походката му. Това бе Шон Савидж.

Влязох отново в мрежата.

— Пак е Делта: Син Две към Син Седем. — Преди сводката на Симъндс цялата Скала беше маркирана с кодови имена. Пресечките и важните места бяха обозначени с цвят и число.

Сега Савидж се намираше на пресечката до библиотеката. Син Седем бе малък площад в отсрещния край на „Мейн Стрийт“, близо до резиденцията на губернатора. Там също имаше паркинг, където щяха да освободят взвода от местния пехотен батальон след смяната на караула. Мястото, където трябваше да е бомбата.

Базата, която засега ръководеше операцията Алфа, повтори съобщението, така че всеки да знае накъде отива Савидж. Убеден бях, че Кев и Мързеливия Пат скоро ще тръгнат след мен.

В сянката до стената на стара колониална сграда, бяха паркирани шест–седем коли. Видях, че докато се приближаваше към тях, Браво Едно пъха ръка в джоба на сакото си. За стотна от секундата си помислих, че търси взривяващото устройство и си спомних за съвещанието.

Симъндс не беше в състояние да ни каже точното производство или модела на автомобила, който ще използват. Знаеше само, че бомбата е голяма и че ще е ДУИЕУ — дистанционно управляемо импровизирано експлозивно устройство. Заключениеите му думи бяха отекнали в задимената стая:

— Запомнете, господа, всеки един от групата на ВИРА, или дори всички може да имат взривяващо устройство. Тази бомба не трябва да експлодира. Възможно е да са изложени на опасност стотици хора.

Без да променя походката си, Савидж се насочи към една от колите.

— Алфа, тук Делта — казах аз. — В момента Браво Едно е на Син Седем. Проверка на регистрационен номер — Майк Лима 174412.

Представих си Алфа в контролната зала, с редиците от компютри пред него. Той потвърди:

— Ясно, Майк Лима 174412. Това е бяло рено пет.

— Третата кола вдясно от входа — добавих аз. — Паркирана е с предницата навътре.

Ключовете вече бяха в ръцете му.

— Стоп, стоп, стоп. Браво Едно при автомобила, той е при автомобила.

Вече бях прекалено близо до него и не можех просто да тръгна в друга посока. Лицето му беше обърнато в профил към мен. Брадичката и горната му устна бяха покрити с пъпки. Знаех какво означава това — при напрежение акнето му винаги избиваше.

Савидж все още бе при реното. Обърна се и вече с гръб към мен, се престори, че търси съответния ключ, но виждах, че проверява дали всичко е наред. Можеше да е оставил съвсем тънка ивичка лепенка върху процепа на вратата или да е подредил вещите в автомобила по точно определен начин. Така или иначе, ако нещата не бяха, както ги е оставил, Савидж щеше да духне.

Голф и Оскар — Кев и Мързеливия Пат — би трябвало да са някъде около входа на площада, готови за „поддръжка“. Ако прекалено се изложех пред обекта, някой от тях щеше да се намеси. Или пък ако нагазех в лайната и влезех в контакт, на двамата щеше да им се наложи да довършат работата.

Сенките на сградите падаха върху площада. Вече не бях на слънце, но не усетих какъвто и да е вятър, а само промяна в температурата. Савидж продължаваше да е с гръб към мен.

Сега бях прекалено близо до него, за да се свържа с базата. Когато минавах покрай колата, чух, че вкарва ключа и че ключалката изщраква.

Насочих се към една дървена пейка от отсрещната страна на площада и седнах. В кошчето отстрани имаше вестници. Извадих един и започнах да наблюдавам Савидж.

Влязох в мрежата.

— Алфа, тук Делта. В момента Браво Едно завършва Чарли Едно. Не, не е... чакай... чакай... краката му са навън и бърника нещо под таблото. Чакай... — Продължих да натискам бутона, така че все още бях в мрежата.

Докато изпълнявах вентрилоквисткия си номер, видях, че към мен се приближава някакъв тип, който буташе велосипед. Копелето се готвеше да ме заговори. Свалих пръста си от бутона и зачаках, дълбоко зачел се в местния вестник, въпреки че си нямах и представа какво пише в него. Не исках младежът да ми се лепне и да обсъждаме времето, но не можех и просто така да го разкарам, защото можеше да се разпени и да привлече вниманието на Савидж.

Той спря до мен, като държеше с едната си ръка колелото и размахваше другата. Попита ме нещо. Не разбрах нито дума. Направих гримаса, с която показвах, че не зная накъде отива светът, свих рамене и пак сведох поглед към вестника. Очевидно бях сгрешил. Той ядосано измърмори и без да престава да жестикулира, се отдалечи с велосипеда си.

Върнах се в мрежата. Не можех да видя добре Савидж, но краката му все още бяха извън реното. Беше си наместил обаче задника на шофьорската седалка и ровичкаше под таблото, в жабката — сякаш бе забравил нещо и се беше върнал да го вземе. Нямах представа какво точно прави, но той продължи да рови и в джобовете си. Дали не свързваше взривяващото устройство?

Въздухът беше свеж и чист под ослепително синьото средиземноморско небе; утринното слънце тъкмо започваше да грее достатъчно силно, за да се разхождаш без сако. Клоните на дърветата покрай площада бяха покрити с толкова малки птички, че не можех да ги видя сред гъстия листак. Те обаче вдигаха достатъчно шум, за да заглушат уличното движение.

Чувствах се като боксьор — можех да чуя тълпата, вслушвах се в секундантите си и в рефера, чаках гонга, но най-вече се бях съсредоточил върху момчето, с което щях да се бия. Нищо друго нямаше значение. Бях се абстрахирал от всичко, което ставаше около мен. Единствените важни хора на света бяхме ние с Браво Едно.

Юън все още работеше като луд и се опитваше да покрие другите два обекта. Познавах този тип като роден брат — може би даже по-добре, защото повече от дваисет години не бях виждал никого от

семейството си. Беше фанатично отдаден на работата си. Знаех начина му на мислене, знаех, че онова, което щеше да каже по мрежата, щеше да е много спокойно, много точно и много ясно.

Кев и Мързеливия Пат продължаваха да ме поддържат. Другите двама, Зулу и Лима, бяха с Юън. Четиримата трябваше да обикалят наоколо, да слушат мрежата, за да са незабележими за обектите, и в същото време винаги да са достатъчно близо, за да ни се притекат на помощ, ако объркаме конците.

Всички можехме да чуем Юън по мрежата. Той се приближаваше към Браво Две и Ехо Едно. Двамата играчи идваха към нас.

Браво Две беше Даниъл Мартин Маккан. За разлика от Савидж, който бе високообразован и опитен бомбаджия, „Лудия Дани“ беше касапин и по професия, и по природа. През 1985–та Джери Адамс го бе изхвърлил от движението за подготовка на убийство, влизащо в разрез с новата политическа стратегия. Все едно да те изритат от Гестапо заради жестокост, но Маккан имаше поддръжници и скоро уреди да го върнат обратно. Беше женен, имаше две деца и с името му се свързваха двайсет и шест убийства. Роялистите от Ълстър веднъж се бяха опитали да го убият, но очистят.

Ехо Едно бе Мейрийд Фаръл. Произхождаше от средната класа и беше завършила манастирско училище. На трийсет и една години, тя бе сред най-високопоставените жени в ИРА. Ако човек и видеше снимката, щеше да я помисли за ангел. Тя обаче беше излежала десетгодишна присъда за поставяне на бомба в Белфаст и се бе върнала в организацията веднага след освобождаването си. Няколко месеца по-рано любовникът ѝ, също терорист, случайно се беше самовзривил. Както каза на съвещанието Симъндс, това я правеше „адски бясно Ехо Едно“.

Юън информираше за маршрута, по който вървят. Всички знаеха къде са, всички щяха да стоят настрана, за да не ги подплашат.

— Браво Две и Ехо Едно са на Син Две — отляво надясно — право към Син Седем. — Пресичаха пътя и се насочваха към реното.

Познах ги веднага, щом се появиха иззад ъгъла. Дребничката, почти невинна наглед Фаръл и Маккан, с къдрава руса коса и злобна уста. Отлично познавах и двамата — работех срещу тях от години. Включих се в мрежата и потвърдих самоличността им.

Всички бяха по местата си. Единственият проблем беше, че все още не бяхме предали положението в ръцете на военните. При Алфа, нашия командир в момента, трябваше да са шефът на полицията, хора от външното и от вътрешното министерство и кой ли не още. Всички искаха да участват и всеки — със собствените си интереси. Можехме само да се надяваме, че Симъндс се грижи за нашите. Бях се срещнал с шефа на бюро за Северна Ирландия в СРС само два дни по-рано, но той определено командваше парада откъм наша страна. В гласа му се долавяше увереност, изградена по игрищата на Итън, и той бавно премерваше думите си, досущ като инспектор по качеството.

Бяха заложили всичките ни интереси: и тримата играчи бяха заедно и ако не внимавахме, щяха да убият всички на площада — включително самите нас. Решението трябваше да се вземе незабавно. Знаех обаче, че в оперативния център се водят разгорещени спорове. Човек навярно трябваше да си пробива път през цигарения дим с мачете. Нашата свръзка ни слушаше по радиостанцията си и обясняваше на полицията какво правим, за да потвърди, че сме заели позиция. В решителния момент именно полицията, а не ние, щеше да заповяда да действаме. Когато топката поемеха военните, групата щеше да ръководи Кев.

Чакането беше вбесяващо. Искях само да свършваме с всичко това.

Но в момента Фаръл се облягаше на вратата на шофьора, а двамата мъже стояха и я гледаха. Ако не знаех какво става, щях да си помисля, че се опитват да я заговорят. Не можех да чуя какво казват, но лицата им не проявяваха каквато и да е напрегнатост. От време на време ги виждах да се смеят. Савидж даже извади пакетче ментови бонбони и почерпи останалите.

Продължавах да информирам за ситуацията.

— Алфа, тук Делта, няма промяна.

— Тук Алфа, прието.

Алфа отново се включи в мрежата.

— Ало, поех операцията. Голф, потвърди съобщението.

Кев го направи. Полицията ни беше предала топката и сега парада командваше той.

— Я да си починем тук — чух от лявата си страна.

Приближиха се двойка възрастни британци и седнаха до мен. И двамата носеха вестници и малки шишенца с минерална вода. Отвъртяха капачките и отпиха. После задрънкаха някакви глупости, че вече било много по-топло и че някой си бил загубил палтото.

По същото време Голф казваше:

— Делта, докладвай за положението.

Не можех да направя каквото и да е. Не можех да говоря по мрежата, а не исках да се местя — всъщност нямаше къде да ида. Голф настояваше:

— Делта, отговори.

Натиснах два пъти бутона. Сега той знаеше, че устата ми е вързана.

— Браво Едно и Две, и Ехо Едно още ли са на Чарли Едно?

Щрак, щрак.

— Разбрали ли са?

Нищо.

— Спокойни ли изглеждат?

Щрак, щрак.

— Вратите на колата още ли са затворени?

Щрак, щрак.

— Заключени ли са?

Щрак, щрак.

— Разговарят ли?

Щрак, щрак.

— Ехо Едно още ли носи чантата си? — Опасяваше се, че взривяващото устройство може да е в чантата й.

Щрак, щрак.

— Вадили ли са нещо от колата?

Щрак. Щрак.

В същото време слушах тези старци да разговарят помежду си. Седяха си тук и си четяха във вестника нещо за поп звезда и диви сексуални оргии с шестнайсет годишни момичета. „Чете ли това? О, я виж тук! Няма дим без огън, това ще ти кажа.“ Жената набиваше голямо блокче шоколад.

Обектите започнаха да се отдалечават от автомобила и аз натиснах бутона четири пъти.

— Всички готови, всички готови! — включи се Голф.

— Затанцуваха ли?

Щрак, щрак.

Към Жълт Шест ли отиват?

Нищо.

„Не, разбира се. Връщат се по същия път, по който дойдоха — към края на «Мейн Стрийт». Попитай пак.“

— Към Син Две ли се връщат?

Щрак, щрак.

— Ясно. Готов ли си?

Щрак, щрак.

— Ясно. Към всички: Делта докладва, че Браво Едно и Две, и Ехо Едно танцуват обратно към Син Две.

Това беше. Тръгваме.

Оставих ги да се отдалечат към централния площад, после се изправих. Знаех, че няма да ги пипнем тук. Имаше прекалено много хора, а играчите можеха да решат да блеснат в цялото си величие й да започнат да стрелят по цивилни, да ги взимат за заложници или още по-лошо, да преминат на режим „камикадзе“ и дистанционно да взривят бомбата.

Старците вече не можеха да ме чуят.

— Готови, готови! Браво Едно, Две и Ехо Едно танцуват. По средата са между Син Седем и Син две.

Бяха под контрол — другите още не трябваше да се приближават. Щях да ги проследя по обратния път от площада до главната улица.

Алфа обаче неочаквано се включи в мрежата.

— До всички, до всички. Край на операцията, край на операцията! Ръководството не е под наш контрол! Край на операцията! Голф, потвърди съобщението.

Почти можех да чуя мислите му. После прозвуча не съвсем правилният отговор на Кев.

— Кво става, мамка му? Обясни ми кво става!

Шефът на бюрото се включи в мрежата.

— Чакай... чакай... — Звучеше напрегнато. Отдалеч глухо се носеха други гласове. — До всички, до всички, тук е Алфа. Полицията се нуждае от нова идентификация. За да са сигурни. Голф, потвърди съобщението.

Какво искаха, официално да се запознаят с обектите ли? „Здрасти, аз съм Шон, бомбаджия и убиец от ИРА, обичам да пътувам и да работя с деца.“

Ако не се задействахме скоро, имаше опасност ония типове да преминат испанската граница и да ги изпуснем.

Алфа се върна в мрежата.

— До всички. Експертът по огнестрелното оръжие отива да провери автомобила. Делта, искаме потвърждение.

Щракнах два пъти. Очевидно споровете в оперативния център продължаваха — полицията притискаше шефа — и се носеше шум като от маймунски купон.

Буквално след минути щяха да пресекат границата. Сега бях от отсрещната страна на пътя. Исках поне да се движа успоредно с тях, така че пак да виждам лицата им. Трябваше отново да потвърдя самоличността на играчите и после да продължа да ги следя. Включих се в мрежата.

— Ясно. Потвърждавам, Браво Едно, Браво Две и Ехо Едно танцуват отдясно по Червен Едно към Син Шест.

За да оставя между себе си и играчите естествена дистанция, се наведох и се престорих, че завързвам връзките на едната си маратонка. Петлето на 9-милиметровия ми браунинг силно се заби в ребрата ми. Кобурът беше скрит в джинсите ми и ако разтворех черното си найлоново яке, щеше да се вижда само дръжката му. Предпочитам пистолетът ми да е отпред. Мнозина от момчетата си носят патлаците отстриани, но аз не можах да свикна. Щом си намериш положение, което ти допада, не го променяй: някой ден можеш да загазиш, да понечиш да измъкнеш пистолета, а него да го няма — да е още няколко сантиметра надясно. И тогава си мъртъв.

От дръжката на браунинга стърчеше разширен пълнител с двайсет патрона. На колана си носех и три стандартни с по тринайсет патрона. Е, ако петдесет и девет патрона не биха ми свършили работа, навярно трябва да се замисля да си изкарвам прехраната по друг начин.

Алфа остави мрежата отворена. Сега съвсем ясно долавях напрежението в гласа му. Наоколо звъняха телефони и бе пълно с хора.

— Майната му на оперативния център! — внезапно се обади Голф. — Продължаваме, докато някой някъде не вземе шибаното

решение. Лима и Зулу, можете ли да минете напред по Син Шест?

Зулу отговори и за двамата. — Лима беше останал без дъх.

— Зулу и Лима. Ние... можем да го направим.

— Ясно, действайте и ми кажете, когато стигнете.

Кев смяташе да минат оттатък болницата на Син Шест, за да пресрещнат обектите. Зулу и Лима тичаха с всички сили, за да ги изпреварят, и не им пукаше кой ги е видял, стига играчите да не забележеха нищо. Все още нямахме картбланш. Мамка му, какво щяхме да правим, ако минеха границата?

Кев се включи в мрежата.

— Алфа, тук Голф. Трябва да се задействаш, иначе ще ги изтървем. Какво искаш да правим ние?

Алфа незабавно реагира:

— Голф, чакай, чакай...

Все още можех да чуя шума около него: разговори, телефонен звън, викове.

Всички мълчаха в очакване на Алфа.

— Чакай... чакай...

Единственото, което чувах в момента, бе шумът около Алфа и бавното пулсиране в главата ми. Настъпи сякаш неестествена тишина. Най-после разбрах, че някой взима решение. Беше гласът на Симъндс — много ясен глас, с който не можеш да спориш.

— Кажете им, че могат да продължат.

— До всички, до всички. Тук Алфа. Поех командването. Поех командването. Голф, потвърди съобщението.

Кев се включи и вместо потвърждение, изтърси:

— Да не си мислиш, че ще ти благодаря за това? До всички! Ако стигнат до летището, ще ги хванем там. В противен случай — действайте по моя заповед. Зулу и Лима, какво става?

— В момента сме на пресечката на Син Девет. Можем да ги хванем на Син Девет. — Това беше краят на „Мейн Стрийт“ и началото на „Смит Дориен Авеню“, главния път за Испания. Играчите бяха само на неколкостотин метра от границата.

— Ясно. Делта, потвърди — обади се Голф.

— Тук Делта, ясно. Продължавам да следя Браво Едно, Браво Две и Ехо Едно отдясно по Син Шест към Син Девет. Сега сме приблизително по средата.

— Тук Голф, ясно. Хващаме ги на Син Девет.

— Тук Делта, ясно. Продължаваме да вървим отдясно, към Син Девет.

— Ясно, мога да ги пресрещна на Син Девет — отвърна Зулу.

— Тук Делта, ясно. Продължаваме направо.

Скоро щяхме да ги пипнем. Вече се приготвих, когато играчите завиха по „Смит Дориен Авеню“ и продължиха към границата.

Изведнъж внезапно спряха.

Мамка му!

— Стоп, стоп, стоп! — казах аз. — Браво Едно, Две и Ехо Едно — неподвижни на двайсет метра от Син Девет, все още отдясно.

Всички се приближаваха. „Хайде, да ги пипнем тук, веднага!“

Неочаквано Савидж се отдели от другите двама и се насочи по обратния път към центъра на града.

Всичко отиваше по дяволите. Сега трябваше да следим две групи, а не знаехме у кого е взривното устройство.

Потеглих след Савидж и видях, че Кев се приближава към мен. В момента и двамата ни интересуваше само Браво Едно.

Останалите от групата трябваше да поемат Браво Две и Ехо Едно под ръководството на Юън. Чух по мрежата, че другите двама вървят по „Уинстън Чърчил Авеню“. От службата си като млад войник в гарнизона си спомнях, че това е двупосочен път север–юг, който води към границата. От едната му страна се намираше жилищен комплекс, наречен „Лагуна“. Между него и пътя имаше бензиностанция на Шел. Двамата с Кев вървахме след Савидж към центъра на града.

Той зави наляво, по някаква странична уличка. Тъкмо се канех да се включа в мрежата, когато чух зад себе си полицейска сирена, последвана от изстрели.

В същия момент се обади Юън.

— Контакт! Контакт!

После още изстрели.

Какво ставаше, мамка му?

Двамата с Кев се спогледахме. Затичахме се покрай ъгъла и видяхме Савидж. И той бе чул изстрелите и се връщаше по същия път, по който беше дошъл. Можех да видя очите му, огромни като чинии и мърдащи насам–натам, сякаш бе получил удар.

Помежду ни вървеше жена. Савидж пак се завъртя и се затича.

— Стой! — извика Кев. — Сили за сигурност! Стой!

Силно блъсна жената настрани, към стената. Тя се свлече надолу и от главата ѝ шурна кръв. Поне нямаше да се изправи и да се превърне в жива мишена.

Жената запищя. Кев викаше на Савидж и всички хора наоколо започнаха да крещят. Положението ставаше неудържимо.

Кев отметна спортното си сако, за да се пресегне към плоския кобур отзад на кръста си. Винаги слагаме нещо тежко в джоба си — най-добре зареден пълнител, — така че лесно да отмятаме полите на горната си дреха.

Наблюдавах Савидж. Ръката му се плъзгаше надясно. Това бе решителният момент. Не трябваше да използва взривното устройство.

Той разбираше. Не беше някой кретен от задните улици. В мига, в който ни видя, Савидж бе проумял, че неговият момент е настъпил.

Кев извади пистолета си, вдигна го и натисна спусъка.

Нищо.

— Засечка! Мамка му, Ник, мамка му, мамка му!

Той се опита да изпразни оръжието си и застана на едно коляно, за да не е толкова лесна мишена.

В такъв момент всичко като че ли започва да се движи бавно и не можеш да чуеш какво става. Сякаш имаш тапи в ушите.

Двамата със Савидж се гледахме. Той знаеше какво ще направя. Можеше да спре и да вдигне ръце.

Якето ми само изглеждаше така, сякаш е закопчано. Всъщност беше затворено с американски цип, тъй че в моменти като този да мога бързо да си измъкна пистолета.

Единственият начин светкавично да извадиш и използваш оръжие е като разделиш движението на етапи. Което и сторих.

Първи етап: продължавах да фиксирам мишената. С лявата си ръка хванах якето и с всичка сила го дръпнах настрани. Американският цип се разтвори.

В същия момент всмуках навътре стомаха си и изпъчих гърди, за да мога лесно да хвана дръжката на пистолета. Нямаше да имам друг шанс.

Двамата не откъсвахме поглед един от друг. Той започна да вика нещо, но аз не го чувах всички на улицата и в слушалката ми крещяха.

Втори етап: плъзнах дясната си ръка върху дръжката на пистолета. Ако не го хванех както трябва, нямаше да успея да се прицеля точно. Нямаше да го улуча и щях да умра. Усетих допира до метала и с три пръста силно стиснах оръжието. Показалецът ми беше извън предпазителя, успоредно на цевта. Не ми се искаше да натисна спусъка преждевременно и да се самоубия. Савидж продължаваше да ме гледа и да крещи.

Неговата ръка също вече бе почти там, където криеше пистолета или... взривното устройство. Така или иначе, трябваше да го спра.

Трети етап: извадих браунинга и в същото време свалих предпазителя с палец.

Не откъсвахме очи един от друг. Савидж разбираше, че е загубил. Устните му се сгърчиха.

Когато пистолетът ми изскочи навън, аз го вдигнах успоредно на земята. Нямах време да протягам ръце и да заемам устойчива позиция за стрелба.

Четвърти етап: с лявата си ръка продължавах да държа настрани якето си и пистолетът почти се опираше до токата на колана ми. Нямаше нужда да гледам към него — знаех към какво сочи. Продължавах да наблюдавам мишената, тя също не ме изпускаше от поглед. Натиснах спусъка.

Реакцията на оръжието сякаш върна всичко обратно в действителността. Още първият куршум го улучи. Не знаех къде, не ме и интересуваше. Очите на Савидж ми казваха всичко, което исках да разбера.

Продължих да стрелям. Ако мъжът можеше да се движи, щеше да е в състояние да взриви бомбата. Наложеше ли се изпразня целия пълнител, за да съм сигурен, че вече не представлява опасност, щях да го направя. Той се срина на земята и вече не можех да виждам ръцете му. Беше се свил на топка и се държеше за корема — естествена реакция на получените рани. Приблжих се към него, прицелих се и стрелях два пъти в главата му. Вече не заплашваше никого.

Кев изтича при Савидж и претърси джобовете и сакото му.

— Няма нищо — каза той. — Нито оръжие, нито взривно устройство.

Погледнах надолу към Кев, който бършеше кръвта от ръцете си върху джинсите на убития.

— Трябва да е у някого от другите — продължи той. — Не чух колата да се взривява, а ти?

Сред целия този смут и шум не можех да си спомня. А тогава и нямаше значение.

— Не, мисля, че не.

Стоях изправен над двамата. Майката на Кев Браун бе от южна Испания и той приличаше на местен: мастилено черна коса, около метър и осемдесет и най-сините очи на света. Жена му смяташе, че е двойник на Мел Гибсън, с което той се майтапеше, но тайно му харесваше. В момента лицето му бе изразително като картинка — знаеше, че ми е длъжник. Искаше ми се да му кажа: „Всичко е наред, случва се“, но моментът не ми се струваше подходящ. Вместо това попитах:

— Маmicата му, Браун, какво друго очакваш с това твое име, което означава цвят на лайно^[1]?

Докато говорех, двамата свалихме предпазителите и си разменихме оръжията.

— Радвам се, че няма да има следствие — прибавих аз. — Най-добре е да започваш да си оправяш бакиите.

Кев се усмихна и се включи в мрежата, за да докладва за положението. За него нямаше проблем, но ние с Юън трябваше да се измъкнем, преди да пристигне полицията.

Пъхнах пистолета си в джинсите и бързо започнах да се отдалечавам. Двамата с Юън бяхме пратени от Полка да работим под прикритие с 14-та разузнавателна група, известна като „Подразделението“. Правомощията ѝ се ограничаваха само до Северна Ирландия. Не бе законно служителите ѝ да действат където и да е другаде.

[1] Brown (англ.) — кафяв. — Б.пр. ↑

1.

Ако работиш за Британската разузнавателна служба и официално те поканят в централата ѝ на южния бряг на Темза, има три равнища на разговор. Първото е с кафе и бисквити, което означава, че ще те погалят по главата. Следва „по-делово“ кафе, без бисквити, което означава, че не те молят, а ти нареждат да изпълниш заповедите. И накрая — няма нито бисквити, нито кафе, което означава, че си я загазил. Откакто през 1993-та напуснах Полка и започнах да участвам в нелегални операции, бях водил много разговори, на всички равнища, и точно този понеделник не очаквах да ме почерпят, с капучино. Всъщност бях адски нервен, защото нещата хич не вървяха на добре.

Когато излязох от станцията на метрото на Вохол, поличбите също не бяха на моя страна. Мартенското небе беше мрачно и пътят ми бе затворен поради ремонт, а воят на бормашината звучеше като залп на наказателен отряд. „Вохол крос“, сградата — помещаваща онова, което пресата нарича „Митб“, но което всъщност е Секретната разузнавателна служба — се намира на около километър и половина от Парламента. Това е странна бежово-черна пресечена пирамида с много етажи, големи кули от двете страни и тераса с бар над реката. Трябваша ѝ само няколко неоновни надписа, и човек би могъл да се обзаложи, че е казино. Във Вегас би изглеждала тъкмо на мястото си. Липсваше ми Сенчъри хауз, старата централа до станцията „Ватерло“. Беше грозна, квадратна, с адски много стъкло, мрежести завеси и антени и не бе толкова близо до метрото, но пък беше много по-уютна.

Срещу „Вохол крос“ и на около двеста метра оттатък широката магистрала има издигнат участък от железопътната линия и арките под нея бяха превърнати в магазини, два от които бяха свързани в един голям магазин за мотоциклети. Бях подранил, затова влязох вътре и започнах да си мечтая кой „Дукати“ ще си купя, когато ми повишат заплатата — а това определено нямаше да е днес. Пък и както не ми вървеше напоследък, сигурно щях да се блъсна някъде с този мотор.

Жестоко се бях прецакал. Пратиха ме да помогна в Саудитска Арабия за подготовката на неколцина кюрди от северен Ирак, които трябваше да убият трима ръководни членове на партията Баас. Надявахме се, че убийствата ще вдигнат всичко във въздуха и ще доведат до събарянето на режима в Багдад.

Първата част от задачата ми бе да получа контрабандно внесена в Саудитска Арабия пратка оръжия от бившия Източен блок — два пистолета „Макаров“ и два автомата „Калашников“, парашутистки модел със сгъваем приклад. Всички серийни номера бяха изтрити, за да не може да се проследи откъде идват оръжията.

За предизвикването на максимален хаос планът предвиждаше кюрдите едновременно да извършат три удара в и около Багдад. Първият включваше близка стрелба с пистолетите. Идеята беше двете момчета да се приближат до семейната къща, да почукат на вратата, да ликвидират евентуалните пречки, да влязат вътре, да очистят обекта и да избягат.

Вторият изискваше снайперистка стрелба. Обектът много си падаше по спортуването и ежедневно тичаше по около 400 метра. Излизаше от къщата си, облечен в жълтеникавозелен велурен анцуг, правеше една обиколка и с това се приключваше тренировката му за деня. Момчетата трябваше да го свалят точно когато започнеше да се поти и да понижава темпото — което, като го гледаше човек, трябваше да стане още на първите сто метра. Аз щях да координирам действията на двамата, за да стрелят едновременно.

Предвиждаше се третият обект да бъде прихванат на път за министерството. Двама мотоциклетисти щяха да спрат на светофара и да му съобщят добрата новина с калашниците си.

Приземих се в северен Ирак без проблеми и започнах подготовката. На този етап даже кюрдите не знаеха каква ще е задачата им. Снайперистките пушки „Драгунов“ бяха пълен боклук. Оръжието обаче никога не е толкова важно, колкото мунициите, които в този случай бяха още по-долнокачествени — индийски 7.62–милиметрови. Ако питаха мен, щях да използвам финландски „Лапуа“, най-добрите в света за снайперистка стрелба, но западните патрони щяха да издадат организатора на операцията.

Индийските муниции ту улучваха, ту не, в повечето случаи второто. Отгоре на всичко пушките „Драгунов“ бяха полуавтоматични.

При идеални обстоятелства човек използва обикновена пушка, която е не само по-подходяща за такава стрелба, но и гилзата остава вътре, докато не презаредиш. Обектите обаче трябваше да бъдат очистени с руско оръжие.

Когато и трите части от задачата бяха изпълнени, оръжията бяха скрити и трябваше да се унищожат. Но не стана така. Калашниците имат подвижни мерници и серийният номер е под тях. Бяха ми казали, че всички серийни номера са изтрети и аз приех информацията на доверие. Не проверих — и се прецаках.

Единственият начин да оправя положението беше да очистя кюрдите, които бях обучил. Това бе драстична, но наложителна крайност. Ако иракчаните проследяха произхода на оръжието, можеха да открият британската връзка. Ако заловяха кюрдите и те случайно отбележеха факта, че ги е подготвил западняк на име Ник Стоун, човек не трябваше да е гений, за да разбере от коя страна е дошъл той. Бях бесен, че трябва да убия тези момчета, защото постепенно ги бях опознал. До ден-днешен нося противоударния часовник, който ми даде един от снайперистите. Бяхме се хванали на бас и той загуби. Знаех, че мога да го победя, но въпреки това го измамих, защото трябваше да спечеля. И наистина се сприятелих с него.

Във Великобритания започна следствие, при което всеки си пазеше задника. И тъй като аз бях ръководил операцията, можеха да ми стоварят цялата отговорност. Оръжейниците и техниците от разузнавателната служба твърдяха, че аз съм виновен, защото не съм проверил. Какво можех да възразя? Бях се свил, за да поема удара.

Влязох във „Вохол крос“ през единична метална врата, която ме отведе до рецепцията. Отвътре сградата приличаше на всяка модерна офис сграда: много чиста и много лъскава. За да влязат вътре, хората, които работеха тук, прекарваха картите си за самоличност през електронни устройства, но аз трябваше да отида на рецепцията. Зад противоударното стъкло седяха две жени.

— Имам среща с господин Лин — казах по интеркома на едната от тях.

— Бихте ли написали името си тук, моля? — Тя ми подаде през процепа един формуляр.

Докато вписвах името си на две места, жената вдигна телефонната слушалка.

— За кого да предам на господин Лин?

— Казвам се Стамфърд.

На формуляра имаше етикети, единият от които щеше да бъде откъснат и поставен в пластмасов калъф за закачване. Беше син и на него пишеше: „ПРИДРУЖАВАН НАВСЯКЪДЕ“.

Жената затвори слушалката и каза:

— Някой ще слезе да ви посрещне.

Няколко минути по-късно се появи млад секретар.

— Господин Стамфърд?

— Здравсти, колега, как я караш? — отвърнах аз.

Той се усмихна с половин уста.

— Елате с мен, ако обичате. — После натисна асансьорния бутон и прибави: — Качваме се на петия етаж.

Сградата бе истински лабиринт. Аз просто го следвах и няхах представа къде отиваме. От офисите не се чуваше нищо друго, освен бръмченето на климатичната инсталация. Виждаха се хора, наведени над документи или работещи на компютри. Влязохме в малка стая в отсрещния край на един от коридорите. Стари метални кантонерки, две долепени една до друга маси и, както във всеки офис, чайник и чаши, кани с кафе, пакетчета захар и мляко. Не и за мен, обаче — на парашутистки жаргон аз просто бях в готовност и очаквах приземяването.

Кабинетът на подполковник Лин се намираше встрани от общото помещение. Когато секретарят почука на вратата, отвътре незабавно прозвуча енергичен отговор.

— Влез! — Момчето натисна бравата и ме покани вътре.

Лин стоеше зад бюрото си. Четирийсетина годишен, той беше среден на ръст, но имаше излъчването на абсолютен авантюрист. Единственото, което му липсваше и което аз винаги с удоволствие отбелязвах, бе косата. Познавах го от десет години, през последните две от които работеше като свръзка между МО и СРС.

Едва когато пристъпих в стаята, разбрах, че не е сам. Отстрани на бюрото седеше Симъндс, скриван до този момент от полуотворената врата. Не го бях виждал от Гибралтар. Какво повратливо момче само се бе оказал, провеждайки следствието така, че ние с Юън все едно не съществувахме. Изненадах се и в същото време изпитах облекчение от присъствието му. Той нямаше нищо общо с

кюрдската история. В края на краищата можехме да стигнем и до чайника.

Симъндс се изправи. Висок около метър и осемдесет, петдесетина годишен, с много изискан вид и изключително любезен, докато ми протягаше ръката си. Носеше кадифени панталони с цвят на горчица и риза, която изглеждаше така, сякаш е спал с нея.

— Радвам се да те видя отново, Ник.

Ръкувахме се и Лин попита:

— Искаш ли нещо за пиене, Стоун?

— Благодаря. Кафе с мляко без захар.

Тримата седнахме. Аз заех дървения стол от другата страна на бюрото и бързо се огледах наоколо, докато Лин поръчваше по интеркома кафето на секретаря. Кабинетът му се намираше в задната част на сградата и гледаше към Темза. Беше много проста, много функционална и много безлична стая, като се изключеше поставената в рамка на бюрото снимка на група хора, навярно жена му и двете му деца. Върху перваза на прозореца се мъдреха две великденски яйца и опаковъчна хартия. На стената в ъгъла бе монтиран телевизор, на чийто екран се нижеха водещите световни новини. Под телевизора беше задължителната ракета за скуош и закачалка със сакото му.

Без повече формалности Лин се наведе напред и каза:

— Имаме бърза работа за теб.

Погледнах към Симъндс.

— Стоун — продължи подполковникът, — последния път нагази до шия в лайната, но можеш да подобриш положението, като се справиш с този случай. Не твърдя, че непременно ще помогне, но поне ще продължиш да работиш. Решението е твое.

— Приемам.

Той знаеше какво ще му отговоря и вече протягаше ръка към купчина папки със снимки и листове хартия. В полето на един от тях видях надраскана със зелено мастило забележка. Можеше да е написана единствено от шефа на Фирмата. Симъндс още не беше обелил нито дума.

Лин ми подаде една от снимките.

— Кой са тези?

— Майкъл Кер и Морган Макгиър. В момента пътуват за Шанън и от там летят за Хитроу, откъдето ще вземат самолета за Вашингтон.

Запазили са си места за обратния полет с „Върджин“ и използват фалшиви южноирландски паспорти. Искам да ги проследиш от Шанън до Хитроу и после до Вашингтон. Виж какво замислят и с кого се срещат.

И преди бях следил играчи от Републиката и можех да очаквам проблем.

— Какво ще се случи, ако променят плана? — попитах. — Щом пътуват с фалшиви паспорти, могат да ги използват само за да се качат на самолета и после с други да духнат за Амстердам. Няма да им е за пръв път.

Симъндс се усмихна.

— Разбирам загрижеността ти и ще я имаме предвид. Но те няма да променят плана.

Лин ми подаде лист хартия.

— Това са подробностите за полета. Купили са билетите вчера в Белфаст.

На вратата се почука. Кафетата. Едната чаша беше с картинка на тасманийски дявол, другата — с лозарска каруца и третата — чисто бяла. Останах с впечатлението, че за Лин и Симъндс това е второ кафе.

Симъндс взе бялата, Лин избра каруцата, а за мен остана тасманийският дявол.

— Кой ги поема от Белфаст до Шанън?

— Всъщност, Юън — отвърна Симъндс. — Той ги следи и в момента. В Шанън ще ти ги предаде.

Усмихнах се при споменаването на името „Юън“. Вече бях във вратата и ме използваша само за нелегални операции. Единствената причина да го правя бе фактът, че с парите щях да финансирам нещо друго. Още не знаех точно какво — бях трийсет и седем годишен мъж с много неща наум. Юън обаче продължаваше да се чувства част от системата. Все още изпитваше чувството за морална отговорност да се бори на страната на доброто — каквото и да означаваше това — и щеше да остане там, докато не го изритат.

Симъндс ми подаде някаква папка.

— Прегледай я — каза той. — Тринайсет страници са. Искам сега да се подпишеш за нея и когато свършиш, да я предадеш на екипажа на самолета. Успех.

— Веднага ли тръгвам? — попитах. — Не си нося паспорта.

— Паспортът ти е тук — отвърна Лин. — Носиш ли си другите документи?

Погледнах го така, сякаш ме бе обидил.

Паспортът, шофьорската книжка и кредитните карти са основното изискване за добро прикритие. От тук нататък агентът продължава да го изгражда, като използва кредитните карти, за да купува разни неща или, може би, да се абонира за списания и клубове. Картите ми бяха в мен, както винаги, но не и паспортът ми. Онзи, който ми даде Симъндс, навярно беше специално приготвен тази сутрин, безукорен чак до визите и износения вид.

Нямах време да си допия кафето. Секретарят отново влезе и ме изпрати до долу. Преди да тръгна, се разписах във външния офис за документите — тринайсет страници с информацията, и трябваше да се разписвам за всеки поотделно. После и за папката, в която бяха поставени. Шибана бюрокрация.

Навън ме очакваше автомобил. Скочих на предната седалка. Като хлапе гледах как се возят хората и си казвах: „Тия за какви се мислят, мамичката им?“ Поведох неангажиращ разговор с шофьора и навярно го отегчих до смърт, но така се чувствах по-добре.

На летището за хеликоптери „Батърсий“ ме очакваше граждански „Скуиръл“ с бавно въртяща се перка. Преди да се кача, трябваше да свърша още нещо: от външен телефон позвъних на семейството, което ме прикриваше, хора, които при нужда щяха да гарантират за мен. Нямах да предприемат каквито и да е стъпки в моя защита, но ако ме хванеха, можех да заявя на полицията: „Ето къде живея — телефонирайте им и ги питайте“.

Отговори ми мъжки глас.

— Джеймс, тук е Ник — казах аз. — Току-що ми се отвори възможност да ида на гости на едни приятели в Щатите. Може да ме няма седмица–две. Ако отсъствам повече, ще се обадя.

Джеймс разбра.

— Преди два дни разбиха апартамента на съседите Улмот, а ние заминаваме да видим Боб в Дорсет за Великден.

Необходимо бе да съм информиран за тези неща, защото ако живеех там за постоянно, щях да ги знаая. Дори всяка седмица ми пращаха местния вестник на този адрес.

— Чао, приятел. Когато видиш онзи твой син, кажи му, че все още ми дължи една почерпка.

— Разбира се... Приятно прекарване.

Докато летяхме над Ирландско море, отворих папката и прелистих материалите. Нямахше нужда да си правя труда. Единственото, което се знаеше със сигурност, беше, че двете момчета са си купили билети до Вашингтон и моите шефове искаха да разберат защо. Искаха да знаят с кого ще се срещнат и какво ще се случи после. От собствен опит бях наясно с това, че възможността за провал е огромна. Даже да спазеха сценария и да отлетяха за Вашингтон, как бих могъл да ги следя навсякъде? Те бяха двама, а аз само един — и като принципна мярка против проследяване, със сигурност щяха да се разделят по някое време. Но, хей, в крайна сметка Фирмата ме държеше за топките!

Ако се съдеше по документите, изглежда бяхме стигнали до онова време на годината, когато всички събирачи на средства за ВИРА поемаха за Бостън, Ню Йорк и Вашингтон — и дори за Тюсон, Аризона, за да привличат пенсионирани ирландско-американски симпатизанти. Очевидно залавянето на десет тона експлозиви и оръжие по време на обиск в склад в северен Лондон през септември 1996-та бе довело до финансова криза. ВИРА още не беше стопила докрай банковата си сметка, но активизирането на законното събиране на средства в Северна Ирландия показваше, че там започват да стават нервни. Имаше и други, не толкова публични, начини за осигуряване на пари. Бях сигурен, че целта на новите ми приятели е тъкмо такава.

Освен това все още не знаех нищо за конкретната си работа. Нямах информация за прикритието на играчите и къде точно отиват. Беше ми известно само кои са и как изглеждат. Прочетох, че Майкъл Кер бил член на АБЧ в Саут Арма и участвал в четири нападения с минохвъргачки срещу бази на специалните части. Носел също отговорността за десетки изстрели срещу силите за сигурност. Дори веднъж бил раняван, но избягал на юг. Жилаво момче.

Същото би могло да се каже и за Морган Макгиър. След кариерата на боец в граничната зона на Саут Арма, трийсет и една годишният строителен работник бил повишен и включен в групата за

сигурност на ВИРА. Работата му там била да открива и разпитва доносници. Любимият му метод на разпит бил с бормашина „Блек Декър“.

2.

Хеликоптерът беше собственост на гражданска компания, така че процедурата при пристигането в Шанън не бе по-различна от тази, ако се занимавах с отглеждане на коне и идвах да проверя състоянието на фермата си в Типърари, или пък ако бях бизнесмен, пристигащ от Лондон, за да напълни куфарчето си с евро субсидии. Пресякох асфалта и влязох на терминала, минах през митницата и последвах знаците към изхода, за да се насоча към таксиметровата стоянка. В последния момент се отклоних и се върнах в залата за заминаващи.

От гишетото на „Еър Лингъс“ си взех билета за Хитроу, запазен на името на Ник Стамфърд. Когато си избираш име за прикритие, е най-добре да запазиш собственото си малко име — по този начин естествено реагираш, когато те повикат. Освен това не е зле презимето ти да започва с истинския ти инициал, защото по-лесно се подписваш. Избрах си Стамфърд, по името на битката при Стамфърдския мост. Обичах средновековната история.

Тръгнах право към магазина, за да си купя чанта. Всеки пътник си носи ръчен багаж — ако се качах на самолета само с кутия кола, щях да изпъквам като топките на булдог. Никога не носех нещо, което трябва да се дава на багаж, защото тогава си в ръцете онзи, който решава дали пък да не ти вземе куфарите за Токио и да ги прати в Буенос Айрес. Даже багажът ти да пристигне нормално, ако излезе на конвейера пет минути след този на обекта ти, вече си се прецакал.

Купих си паста за зъби и други дреболии, като през цялото време се оглеждах за Юън. Знаех, че плътно следи Кер и Макгиър, освен ако вече не бяха отлетели.

Залата за заминаващи бе пълна с ирландски семейства, които се готвеха да открият великденското слънце, и с току-що пенсионирани американци, дошли да потърсят корените си, мотаещи се наоколо с чисто нови пуловери, чадъри и бейзболни шапки с ирландски духчета и детелини^[1].

Гъмжеше от хора и баровете въртяха добър оборот. Забелязах Юън в отсрещния край на терминала. Седеше в едно от кафенетата, пиеше голямо кафе и четеше вестник. Винаги ми се е струвало, че името Юън някак си не му приляга. Караше ме да си мисля за някакъв тип с поличка, който тича нагоре–надолу и размахва двуостър шотландски меч. Всъщност, той е роден в Бедфорд и родителите му произхождат от Ййстбърн. Навярно бяха избрали името му от някой филм. Юън беше нисък, имаше обезобразено от акне лице и най-големия мотоциклет на света. Проблемът бе, че едва седеше изправен на него, защото пръстите на краката му едва допираха до земята.

Отляво имаше бар. Като съдех по мястото, където седеше Юън, предположих, че играчите са именно там. Не си направих труда да проверя — в един момент той щеше да ми ги покаже. Нямахме за къде да бързам.

Когато излязох от магазина, погледнах към кафенето и срещнах очите му. Закрачих към него с широка усмивка на лице, сякаш току-що бях забелязал отдавна изчезнал приятел, но продължавах да мълча. Ако някой го наблюдаваше и знаеше, че е сам, не би било естествено да седна до него и да започна да говоря. Трябваше да изглежда като случайна среща, но не чак толкова шумна, че да привлече вниманието. Нямахме начин хората да си помислят „О, я виж ти, двама шпиони се срещат“, но все пак щяха да ни забележат. В момента това навярно не би означавало нищо, но по-късно можеше да ми струва скъпо.

Юън се надигна и отвърна на усмивката ми.

— Здравсти, пич, какво правиш тук? — Той посочи към съседния стол.

Седнахме и тъй като беше домакин на срещата, Юън трябваше да предложи прикритието.

— Тъкмо пристигам от Белфаст да те видя преди да отлетиш обратно за Лондон. — Стари приятели от училище. Приятно е да разбереш, че и двамата сте измислили една и съща история.

— Къде са те? — казах аз, сякаш питах за семейството му.

— Моята половинка си тръгна и барът е твой. Мини отдясно на телевизора. Двамата седят — единият е с дънково яке, другият с черно кожено сако. Кер е отдясно. Сега се казва Майкъл Линдзи. Макгиър е Морган Ашдаун.

— Регистрираха ли се?

- Да. Носят само ръчен багаж.
 - За две седмици във Вашингтон?
 - Имат само сакове.
 - И не заминават за другаде?
 - Не, изглежда пътуват за Хитроу.
- Отидох да взема две кафета.

Можех да се закълна, че са единствените ирландци на бара, защото всички други носеха пуловери и пиеха огромни количества от онази черна течност. Тези двамата бяха на будвайзер и гледаха футбол. Пушеха цигари за десетима и ако бяха в някой бар в Лъндъндери, щях да ги помисля за нервни, но „Еър Лингъс“ забранява пушенето по време на полет и тези момчета очевидно се мъчеха да си наваксат преди да се качат на самолета.

И двамата много приличаха на туристи — гладко избръснати, с чисти коси, не бяха нито навлечени като бизнесмени, нито разголени като мърлячи. Изобщо бяха толкова незабележими, че човек не би им обърнал внимание, което показваше, че са много опитни. И това беше проблем. Ако изглеждаха нервни, щях да зная, че са второ или третодивизионни играчи — лесна работа. Но тези момчета сто процента бяха от първата лига.

Навсякъде имаше хлапета, които се гонеха и викаха. Майките на двегодишните крещяха след тях, които бяха открили, че имат крака и сновяха из терминала. Но колкото повече шум и движение, толкова по-добре за нас. Седнах с кафетата. Искях да получа от Юън колкото мога повече информация преди да се качат на самолета.

Сякаш прочел мислите ми, той каза:

— Прихванах Макгиър от Лъндъндери. Отиде в офиса на Шин Фейн^[2] на „Кейбъл Стрийт“, където навярно е получил инструктаж. После замина за Белфаст. Нашите се опитаха да използват подслушвателно устройство, но нямаха никакъв късмет. Всъщност, нямам какво друго да ти кажа. Тук са от около два часа. Платиха за билетите с кредитна карта, като използваха фалшивите си имена. Прикритието им е добро. Дори си сложиха етикетите на багажа. Очевидно искат всичко да е както трябва.

— Къде ще отседнат?

— Нямам представа. Всичко става в последния момент, а покрай Великден е много натоварено време. Във Вашингтон има десетина

хотела, свързани с „Върджин“, и сигурно ще се настанят в някой от тях — нямахме време да проверим.

— Това ли е всичко? — попитах аз.

— Останалото е твоя работа. Не зная с какво ще пътуват от летището, но очевидно отиват в града, мой човек. — С това въпросът бе приключен, поне що се отнасяше до Юън. Беше време да поговорим за друго. — Още ли се виждаш с Кев?

Напълних си устата с кафе и кимнах.

— Да, в момента е във Вашингтон, добре е. Хлапетата и Марша — също. Видях ги преди около четири месеца. Бяха го повишили и тъкмо си беше купил голяма къща. Шефско жилище.

Юън се ухили и с бялата пяна по горната си устна ми заприлича на Дядо Коледа. Самият той живееше във фермерска къща с каменни стени наскреж пустошта в Черната планина в Уелс. Най-близкият му съсед се намираше на повече от три километра от другата страна на долината.

— На Марша ѝ харесва във Вашингтон — казах аз. — Никой не се опитва да ѝ простреля дупки в колата.

Втората жена на Кев, Марша, беше американка. След като той напусна Полка, двамата се пренесоха в Щатите и Кев постъпи в БН. Имаше три големи деца от първия си брак и две от този, Кели и Аида.

— Мързеливия Пат още ли е там?

— Да, струва ми се, но нали знаеш какъв е: ту се захване с едно, ту с друго. Кой го знае какво прави сега.

В продължение на две години Пат се беше грижил за семейството на арабски дипломат във Вашингтон. Всичко вървеше добре — даже му дадоха апартамент, но накрая децата пораснаха достатъчно, че да не се нуждаят от него. Дипломатът се върна в Саудитска Арабия, а той започна да се шляе без работа. Всъщност, за тези две години бе натрупал толкова много пари, че нямаше защо да бърза.

Продължихме да си приказваме и да се майтапим, но Юън през цялото време не изпускаше от поглед обектите.

Те си поръчаха по още едно, така че очевидно щяхме да останем още известно време.

— Как е десетата година от строителната ти програма? — ухилих се аз.

— Все още имам проблеми с бойлера.

Беше решил, че трябва сам да си инсталира централно отопление, но това бе пълна глупост. В крайна сметка хвърли два пъти повече пари, отколкото, ако беше наел специалист.

— Всичко останало е наред. Трябва да наминеш някой път. Нямам търпение да свърша с тази шибана работа, после имам още около две години, и край.

— Какво ще правиш тогава?

— Не ми пука, стига да не е това, което правиш ти. Мислех дали да не стана боклукчия. Всъщност не давам и пукната пара.

Засмях се.

— А стига, бе! Ще драпаш със зъби и нокти да останеш. Никога няма да напуснеш. През цялото време се оплакваш, но всъщност ти харесва.

Юън погледна към играчите, после отново към мен. Знаех точно какво си мисли.

— Прав си — казах аз. — Не се захващай с тая работа, адски е гадна.

— С какво се занимаваш след онова приключението в Средния Изток?

— Почивка, парашутизъм, малко работа за една–две фирми, но нищо сериозно и да ти кажа право, страхотно е. Само чакам резултата от следствието. Струва ми се, че съм я загазил — освен ако тази операция не ме измъкне.

Юън отново погледна към обектите.

— Изглежда е време да тръгваш.

Двете момчета май излизаха от бара.

— Ще ти позвъня, след като свърши всичко това — казах аз. — Кога се връщаш в Англия?

— Не зная. Сигурно след няколко дни.

— Ще ти телефонирам, може да организираме нещо. Успя ли да си намериш вече жена?

— Да не си се побъркал! Известно време излизах с една от лондонския офис, но тя искаше да направи от мен някое котенце. Започна да ме пере и всичко останало. Всъщност, не успях да свикна.

— Искаш да кажеш, че не ти е гледила гънката отпред на дънките ли?

Юън сви рамене.

— Не правеше нещата така, както исках аз.

Всички жени бяха такива. Юън беше най-спретнатият човек на света. Ако седнеш на възглавница, той ще я оправи в мига, в който се изправиш. Сгъваше си чорапите, вместо да ги пъха един в друг, и си подреждаше монетите по големина. След развода си се бе превърнал в перфекционист.

Бяха започнали даже да го наричат „господин Съвършения“. Къщата му беше като изложбена зала.

Виждах, че Юън наблюдава двамата играчи, които си събираха багажа и излизаха от бара.

Не бързах. Нямахше нужда веднага да им се лепвам за задника. Юън щеше да ме предупреди, когато дойдеше време.

— Давай — каза той. — Погледни надясно, тъкмо се приближават до будката за вестници.

Небрежно се изправих на крака. Радвах се, че се срещнахме. Може би тази работа щеше да се окаже само загубено време, но поне бях видял най-добрия си колега. Ръкувахме се и аз се отдалечих. После се завъртях, погледнах надясно и ги фокусирах, прехвърлили саковете си през рамо.

Залата за заминаващи приличаше на ирландски занаятчийски панаир. Чувствах се не на място.

Какво щях да правя, когато пристигнем във Вашингтон? Не знаех дали някой ще ги посрещне, дали ще вземат такси или автобус, или ако са успели да си запазят стая в хотел, дали това не включва и транспорта. Ако започнеха да обикалят из града, също щеше да стане забавно. Познавах донякъде Вашингтон, но не чак толкова подробно.

Продължаваха да пушат като комини. Седнах в чакалнята и взех някакъв вестник от съседната седалка. Макгиър ровеше в джоба си за дребни, докато двамата стояха и разговаряха помежду си на бара. Внезапно лицето му придоби решителен вид — или отиваше до автоматите за плодове, или до телефона.

Той извади банкнота, наведе се към бармана и помоли да му я развали. Седях точно зад тях, на пет–шест метра разстояние, така че

ако обърнеха глави на четирийсет и пет градуса и в двете посоки, пак нямаше да попадна в периферното им зрение.

Макгиър се насочи към автоматите за плодове, но мина покрай тях. Сигурно отиваше на телефона.

Изправих се и се насочих към вестникарската будка, после се престорих, че разглеждам въртящата се етажерка с книжлета.

Той вдигна телефонната слушалка, постави две монети и набра някакъв номер, който прочете от парче хартия — явно не му бе известен. Погледнах си часовника: беше 16:16 часът. Дисплеят все още бе на двойно време — ако в залата имаше иракчани, интересуващи се колко е часът в Багдад, аз бях човекът, който им трябваше.

Потърсих монети в джоба си: имах около две лири и половина, но за това, което имах намерение да направя, щяха да ми трябват още, затова влязох в будката и си купих вестник с банкнота от двайсет лири. Жената зад щанда изглеждаше впечатлена.

Макгиър затвори слушалката и се върна на бара. Тези момчета очевидно не се канеха да заминават скоро — поръчаха по още една бира, разтвориха си вестниците и запалиха поредния фас.

Почаках две минути, после отидох при телефона, който бе използвал Макгиър. Вдигнах слушалката, пуснах две монети и погледнах номера на дисплея. Беше изчезнал. Е, какво пък, само щеше да отнеме повече време.

Набрах лондонски номер и чух женски глас.

— Добър ден. Идентификационният ви номер, моля?

— 2422. — Цифрите се бяха запечатали в паметта ми. Това беше първата половина от номера ми в армията от шестнайсетгодишната ми възраст.

— Имате ли телефонен номер?

— Не. Тази линия, моля.

— Почакайте.

Чух прещракване, после нищо. Не откъсвах поглед от играчите и пуснах нови монети в автомата. Жената се обади след минута.

— Какво време ви интересува?

— Бих искал информацията от 16:13 до сега.

— Разбира се. Желаете ли да ви потърся, или вие ще позвъните?

— Аз ще позвъня. Десет минути?

— Чудесно. Дочуване.

Това беше. Независимо къде се намираш, можеш да се свържеш с Фирмата и тя ще ти даде, каквото ти трябва.

Телефонирах десет минути по-късно. Изпълнихме същата процедура с идентификацията, после жената каза:

— Нищо до 16:10 часа. Вашингтон, номер 703 661 8230. „Вашингтонски таксиметрови услуги“, САЩ.

Записах си номера, затворих и после незабавно набрах.

— Добро утро, „Вашингтонски таксиметрови услуги“, тук е Джери. С какво мога да ви бъда полезен?

— Да, чудя се дали господин Ащдаун или Линдзи са наели такси? Просто искам да проверя дали ще дойдат навреме на срещала.

— О, да, господине, току-що. Ще ги вземем от Дълъс, пристигат с полет номер...

— В хотела ли ще ги оставите — прекъснах го аз, — или ще дойдат направо при мен, на „Тайсънс Корнър“?

— Чакайте да проверя, господине... Пътуват за „Уестин“ на „Ем Стрийт“.

— Добре. Благодаря ви.

Сега само трябваше да стигна до Уестин преди тях. Изглежда всичко вървеше по плана. Или пък скапаняците ме бяха фиксирали и се опитваха да ме заблудят.

Обявиха полета до Хитроу. Двамата се изправиха, намериха бордовите си карти и тръгнаха. Последвах ги.

В такива случаи винаги се пътува с първа класа, за да си в предната част на самолета. Така можеш или да седнеш и да гледаш как се качват твоите хора, или да ги пуснеш пред теб и да се качиш после. Накрая можеш да изчакаш обектът да слезе от самолета и естествено да го последваш или да излезеш преди него, за да си готов да го поемеш навън от терминала.

Помислих си дали да не пийна нещо, но се отказах — можеше да ми се наложи да действам веднага, щом минехме от другата страна. Тези момчета изглеждаха опитни професионалисти, така че най-вероятно щяха да кротуват. Но това не означаваше, че мога да си позволя някакво по-силно питие.

Когато се настаних на седалката си, се замислих за Кев и семейството му. Бях с него, когато се запозна с Марша, кумувах на сватбата им и дори бях кръстник на Аида, второто им дете. Приех работата сериозно, макар че всъщност не знаех какво точно би трябвало да правя на Божия фронт.

Знаех, че никога няма да имам свои деца — бях прекалено зает да тичам по лайняни задачи като тази. Кев и Марша го разбираха и се опитваха да ме накарат да се почувствам част от семейството им. Бях израснал с мечтите за идеалното семейство и според мен Кев го бе постигнал. Първият му брак беше малко нещо фалшив, но не и този. Работата му в БН бе свързана предимно със седене зад бюро. Харесваше му. „Така имам повече време за хлапетата, приятел“ — казваше той. За щастие Марша беше зряла и разумна — когато ставаше въпрос за семейството, двамата отлично се допълваха. В дома им на „Тайсън Корнър“ човек можеше да се наслади на нежната им обич, но след три-четири дни всичко това ми идваше прекалено и трябваше да се изнасям. Някак си не можех да понасям хората да проявяват такава привързаност. Предполагам, че тъкмо затова винаги съм се чувствал по-спокойно в компанията на Юън. И двамата бяхме от един дол дренки.

Ами Пат? „Мързеливия“ бе по-млад от Кев, четирийсетинагодишен и направо ме вбесяваше — русокос, синеок, с приятна външност, интелигентен, забавен: всичко, което мразех. Беше висок близо два метра, с много чиста кожа и не се нуждаеше от каквото и да е спортуване. Изобщо беше от онези хора, които са си по природа само мускули. Даже косата му бе безупречна и като че ли никога не можеше да се разроши. Бях го виждал да се пъха, грижливо сресан, в спалния си чувал и да се събужда в абсолютно същото състояние. Единствената му положителна черта беше, че трудно си размърдваше задника. С основание го наричахме „Мързеливия“.

Когато започна работа като телохранител във Вашингтон, някаква агентка на недвижима собственост го завела да види апартамент в Джорджтаун, близо до университета. Според собствените му думи той видял сграда, в която непрекъснато влизали и излизали хора.

— Какво е това? — попитал Пат.

— Един от най-добрите ресторанти във Вашингтон — отвърнала жената. — Посещават го половината конгресмени.

— Ясно, взимам го — казал той. Било новолуние или нещо подобно и аз известно време смятах, че го е помислил за „Терънс Конран“. Той ми разказа, че се хранел там всеки ден и познавал сервитьорките по име. Дори започнал да излиза с една от тях. Може би тя го беше забъркала с дрогата. Информацията ми не беше от първа ръка, но чувах, че имал проблеми. Това ме натъжаваше. Всички бяхме виждали резултатите от наркотиците по време на престоя си в Колумбия. Пат бе наричал наркоманите „неудачници“, но сега изглежда сам беше станал един от тях. Надявах се, че това просто е поредното му краткотрайно увлечение.

[1] Национален герб на Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Ирландска националистическа организация, основана около 1905 г., днес политическо крило на ИРА. — Б.пр. ↑

3.

Прехвърлянето на Хитроу стана лесно. Никой не спря момчетата за проверка — навярно защото хората от Специалния клон бяха информирани — и успяхме навреме за полета.

Докато самолетът се готвеше за кацане, аз си сложих колана, изправих облегалката и погледнах през прозореца към Америка. Гледката винаги ме караше да се чувствам добре. Носеше невероятно усещане за възможности и пространство.

Надявах се, че Макгиър и Кер ще отидат направо в хотела. Че ще се правят на примерни туристи и няма да провалят всичко, като се отклонят. Ако загубех обекта, щях да го търся на всички места, където можеше да е — в службата му, в кръчмата, в училището на децата му, даже при букмейкърите. Трябваше да знам за обекта си колкото се може повече, защото щом влезеш в ума му, можеш да предугадиш всяко негово движение, дори да разбереш защо прави онова, което прави. За съжаление, единственото, което засега знаех за Макгиър и Кер, бе, че обичат да пият будвайзер и че сигурно отчаяно им се пуши. Затова щях да започна с хотела.

Налагаше се да ги изпреваря. Това не би трябвало да е проблем, тъй като за първа класа имаше отделен автобус, който да ни откара на терминала преди останалата част от тълпата. Но те си бяха уредили предварително транспорта и ако исках да стигна до „Ем Стрийт“ преди тях, трябваше светкавично да хвана такси. Можех да си поръчам кола още когато разговарях по телефона с „Вашингтонски таксиметрови услуги“, но веднъж, при подобни обстоятелства се бях опитал да го направя във Варшава, само за да изляза навън и да откроя, че двамата шофьори се бият кого да вземат пръв, мен или обекта. От тук нататък ме очакваше опашката за таксита.

Излязох от залата за пристигащи и се озовах сред тълпа от нетърпеливи роднини и шофьори на лимузини с табелки с имена, притискащи се към стоманената бариера. Пробих си път, завих наляво, спуснах се по дълга рампа и излязох под яркото слънце.

На стоянката имаше опашка. Броят на пътниците не отговаряше на ограничения брой таксите. Насочих се към края на опашката и размахвах двайсетдоларова банкнота към един от шофьорите. Той заговорнически ми се усмихна и ме покани да вляза в колата. Втора двайсетачка скоро ме отведе към магистрала 66 и Вашингтон. Летището и околността ми напомняха за модерен бизнес парк — всичко беше зелено и поддържано, а когато напускахме терминала, дори видях езеро. Предградията започнаха на около двайсет и пет километра от Дълъс — предимно огромни квартали от двете страни на пътя, състоящи се от спретнати къщи, много от които все още в процес на строеж. Минахме покрай знак за отбивка към „Тайсънс Корнър“ и аз проточих шия, за да видя дали няма да мярна къщата на Кев. Не успях. Но, както би казал Юън, всички шефски жилища изглеждат еднакво.

Пресякохме Потомак и влязохме в града на паметниците.

„Уестин“ на „Ем Стрийт“ бе типичен скъпарски хотел, лъскав, чист и безличен. Влязох във фоайето, завих наляво и изкачих няколкото стъпала до кафенето на мецанина, който гледаше към единствения вход. Поръчах си двойно еспreso.

Две чаши по-късно Кер и Макгиър влязоха през въртящата се врата и отидоха право на рецепцията. Оставих кафето и една петачка под чинийката и тръгнах надолу.

Трябваше само правилно да си разчета времето. На рецепцията имаше малка опашка, но хотелът бе също толкова ефикасен, колкото и бездушен, и в момента тук се въртяха повече служители, отколкото клиенти.

Не можех да чуя какво казват Макгиър и Кер, но беше очевидно, че се регистрират. Жената, която ги обслужваше, тракаше на клавиатурата под равнището на плота. Кер ѝ подаде кредитната си карта. Точно сега бе моментът да се приближа. Животът е далеч по-прост, ако успееш да получиш необходимата информация по този начин, вместо да се опитваш да следиш обекта си. Не можеше да става и дума да рискувам да проваля прикритието си, като се кача в асансьора заедно с моите хора. Надявах се само, че ще се настанят в обща стая.

На рецепцията вдясно от тях имаше поставка с листовки, рекламиращи всичко — от ресторанти до тролейбуси. Застанах на около два метра с гръб към двамата. Нямах сериозна опасност —

това бе голям, оживен хотел и те не гледаха към мен, а си вършеха работата. Започнах да преглеждам листовките.

— Готово, господа, вие сте в стая 403 — каза жената. — Ако завиете наляво точно зад колоните, ще видите асансьора. Приятен ден!

Сега само трябваше да слушам разговорите им, докато са в стаята си. За тази цел отидох при външните телефони във фойето, за да телефонирам във Фирмата.

Женски глас поиска идентификационния ми номер.

— 2422.

— Слушам ви.

— Бих желал стая, моля. В хотел „Уестин“ на „Ем Стрийт“, Вашингтон — 401, 405, 303 или 503.

— Имате ли номер за връзка?

— Не, ще ви потърся пак след половин час.

Сега от фирмата щяха да телефонира в хотела и да поискат една от посочените стаи, като използват името на цивилна компания. Нямаше никакво значение дали стаята ще е над, до или под тази на обектите, стига да можем да влезем и инсталираме средствата за наблюдение.

Върнах се на мецанина и прегледах няколко от листовките, които бях взел, като през цялото време наблюдавах изхода към „Ем Стрийт“.

Мислено нахвърлих списък на апаратурата, която щях да поискам. Сам щях да инсталирам първата част — подслушвателни устройства, монтирани на стената, средства за телефонно подслушване и кабели, които щях да свържа с телевизора в стаята си. Всичко това щеше да ми отнеме само около три часа след като Фирмата ми доставеше стоката.

Когато Макгиър и Кер напуснеха стаята си за през деня, техниците от посолството щяха да монтират втората част. В техните опитни ръце хотелският телевизор можеше да се превърне в камера, а телефонът — в микрофон.

Половин час по-късно телефонирах в службата и отново дадох идентификационния си номер. Изтърпях малко прещракване, после напъните на струнен квартет. Около пет секунди след това жената обяви:

— Трябва да прекратите и да се върнете днес. Моля, потвърдете съобщението.

Помислих си, че не съм я чул добре. В хотела се провеждаше конференция, организирана от норвежкото търговско бюро, и всички делегати излизаха от залата, за да пият кафе.

— Бихте ли повторили, ако обичате?

— Трябва да прекратите и да се върнете днес. Моля, потвърдете съобщението.

— Разбирам, трябва да прекратя и да се върна днес.

Телефонът замлъкна.

Оставих слушалката. Странно. Даже шефът на службата си беше направил труда да надраска забележка със зелено мастило в полето на материалите, които ми бяха дали за спешната операция и сега внезапно тя бе преустановена. Случваше се да ти наредят да си вдигнеш чуковете, но не чак толкова бързо. Навярно Симъндс бе решил, че в крайна сметка тези хора не са от значение.

Тогава си помислих: „И какво от това? На кого му пука? В края на краищата, искаха да свърша работата и аз я свърших.“ Телефонирах в билетното бюро и се опитах да си запазя място за самолет. Единственият полет, който успях да намеря, бе за „Бритиш еървейс“ в 21:35 ч., което означаваше дълго чакане. А Кев и Марша бяха само на един час път от летището. Защо пък не?

Набрах номера на Кев. Отговори ми той. Гласът му беше предпазлив, после ме позна.

— Ник! Как я караш? — Очевидно наистина се радваше да ме чуе.

— Не чак толкова зле. Във Вашингтон съм.

— Какво правиш тук? Не, не искам да зная! Ще дойдеш ли да се видим?

— Ако не сте заети. Довечера си заминавам за Англия. Само ще намина да ви кажа здрасти, става ли?

— Някакъв шанс да си домъкнеш задника незабавно? Започнал съм една работа и ще ми е интересно да чуя мнението ти. Наистина ще ти хареса!

— Няма проблем, приятел. Ще наема кола от хотела и идвам право при теб.

— Марша ще иска да ти спретне официално посрещане. Ще ѝ кажа, когато се върне с децата. Ще вечеряме заедно, после ще те

закарам на летището. Няма да повярваш какво имам тук. Твоите приятели отвъд океана не си губят времето.

— Не мога да чакам.

— И още нещо, Ник.

— Казвай.

— Дължиш на Аида подарък за рождения ѝ ден. Пак си забравил, идиот такъв.

Докато шофирах на запад по магистралата, не преставах да се чудя за какво иска да разговаря с мен Кев.приятели отвъд океана? Той не поддържаше връзки с ВИРА, или поне аз не знаех. Работеше в БН, а не в ЦРУ или друга антитерористична организация. Освен това знаех, че службата му е далеч по-административна, отколкото оперативната работа. Предполагах, че просто му е нужна някаква справка.

Отново се замислих за Мързеливия Пат. Дали имаше Кев адреса на оня задник?

Излязох на междущатския път. Трябваше да свия на отбивката за „Тайсънс Корнър“. Е, всъщност не, май беше по-удобно да свия на предишната, но никога не можех да я запомня. В момента, в който излязох от магистралата, все едно, че попаднах в покрито със зеленина лондонско предградие. Край пътя се виждаха големи, отдалечени една от друга къщи. Почти пред всички бяха паркирани седемместни автомобили и по стените висяха баскетболни кошове.

Последвах инстинкта си до дома на Кев и завих по тяхната отбивка, „Хънтинг беър пат“. Продължих около половин километър нататък и стигнах до площад с места за паркиране, заобиколен от няколко малки деликатесни магазина и бутици, специализирани за продажба на ароматични свещи и сапуни. Купих сладки за Аида и Кели, макар да знаех, че Марша няма да им позволи да ги изядат, и още няколко други подаръка.

Срещу магазините имаше участък пустееща земя — очевидно следващият етап от застрояването на квартала. Наоколо се виждаха фургони, купчини греди и други строителни материали, и два булдозера.

Далеч надясно сред големите къщи различих задната стена на луксозния дом в колониален стил на Кев и Марша. Когато се

приближих, видях техния „Дайхатсу“ — чудовищната кола, в която Марша хвърляше пиццата деца, за да ги закара на училище. На задния прозорец беше залепена голяма пухкава играчка. Не забелязах служебния автомобил на Кев, каприс „Класик“, целия покрит с антени като таралеж — толкова грозен модел, че го използваха само държавни служители. Обикновено Кев го държеше в гаража, надалеч от хищни очи.

Нямах търпение да видя семейството. Стигнах до отбивката и завих.

Никой не ме чакаше. Къщите бяха на доста голямо разстояние една от друга, така че не видях и съседи, но не се изненадах — в делнични дни вашингтонските предградия са съвсем безлюдни.

Стегнах се — щях да бъда нападнат от засада веднага щом паркирах колата. Децата щяха да ми се нахвърлят, следвани от Кев и Марша. Винаги се правех, че това не ми харесва, но всъщност не бе така. Хлапетата знаеха, че им нося подаръци. Бях купил часовник за Аида и няколко книги е романи на ужасите — за Кели. Нямах да кажа на момичето, че съм забравил за рождения му ден — надявах се, че и то е забравило.

Излязох от автомобила и се насочих към входната врата. Ами че да, те искат да вляза в коридора като инспектор Клозо и да ми устроят засадата там. Широко отворих вратата и извиках:

— Хей! Хей! Има ли някой тук?

Само след миг децата щяха да ме атакуват.

Не се случи нищо.

Може би имаха нов план и се бяха притаили някъде в къщата, като се мъчеха да не се разкикотят.

Малкият входен коридор води до голямо правоъгълно антре с врати за различните стаи на първия етаж. От кухнята дочух женски глас да пее по радиото рекламата на станцията.

Хлапетата все още ги нямаше. Тръгнах на пръсти към кухнята. После високо зашепнах:

— Виж ти, ще трябва да си ходя... щом няма никого... Жалко, защото съм донесъл подаръци за две момиченца...

Вратата на дневната от лявата ми страна бе откряната трийсетина сантиметра. Когато минавах покрай нея, не погледнах вътре, но с периферното си зрение зърнах нещо, на което отначало не

обърнах внимание. А може и да бях обърнал — може би мозъкът ми беше обработил информацията и я бе отхвърлил като прекалено ужасна, за да е истина.

Трябваше ми секунда, за да я осъзная, и когато го направих, цялото ми тяло замръзна на място.

Бавно завъртях глава в опит да проумея какво има пред мен.

Беше Кев. Лежеше на пода и главата му бе размазана с бейзболна бухалка — просто я видях до него. Същата, с която при последното ми идване миналата година ми се беше похвалил — лека алуминиева бухалка. Тогава той поклати глава и се засмя, когато ми каза, че местните фермери наричали тези бухалки „алабамски детектори на лъжата“.

Все още не можех да помръдна от мястото си.

Ами Марша и децата?

Дали убиецът не беше в къщата?

Трябваше веднага да си намеря оръжие.

В момента не можех да направя нищо за Кев. Дори не мислех за него, а само, че ми трябва някой от петте му пистолета. Знаех къде са скрити — винаги над равнището на достъп на децата, винаги заредени и готови за стрелба. Марша или Кев само трябваше да изберат едно от оръжието и да гръмнат онзи, който има зъб на Кев — а в света на дрогата това не бяха един или двама. „Мамка му, накрая го прецакаха“ — помислих си аз.

Съвсем бавно оставих подаръците на пода. Искях да чуя дали в къщата няма някакво движение.

Дневната бе голяма и правоъгълна. На лявата стена имаше камина. Нишите от двете ѝ страни бяха заети от книжни лавици. Знаех, че вдясно на втората се намира най-големият и най-дебел синонимен речник на света, а върху него, пъхнат дълбоко навътре, точно над равнището на главата, но достатъчно близо, за да може да се достигне, лежи огромен тлъст патлак. Бе поставен така, че ако го вземеш, да е в правилно положение за стрелба.

Изтичах в стаята, без дори да погледна дали вътре няма някой друг. Без оръжие за мен това нямаше да има голяма разлика.

Стигнах до библиотеката, пресегнах се нагоре и взех пистолета. Незабавно се завъртях и заставах на колене в позиция за стрелба. Беше 9-милиметров „Хеклър Кох“, фантастично оръжие. Този даже имаше

лазерен мерник под цевта — където попаднеше лъчът, там отиваше и куршумът.

Няколко пъти дълбоко си поех дъх. Когато се успокоих, погледнах надолу и проверих патронника. Отворих го малко и видях месинговата гилза.

Какво щях да правя сега? Автомобилът ми беше навън. Ако го забележеха и проследяха, щяха да последват какви ли не истории. Все още бях с фалшиво име. Ако ме разкриеха, щяха да разкрият службата и тогава щях да затъна до шия в лайна.

Хвърлих бърз поглед към Кев, просто за в случай, че все още диша. Не. Мозъкът му се стичаше навън, лицето му приличаше на каша. Бе мъртъв и на убиеца до такава степен не му беше пукало, че просто бе захвърлил бухалката да лежи там, до тялото.

Навсякъде по стъклената масичка за кафе и дебелия килим имаше кръв. Забелязах кървави пръски дори по прозорците на верандата. Но, странно, иначе нямаше каквито и да е следи от борба.

4.

Трябваше да се уверя, че Марша и децата не са тук, завързани в друга стая, или че в този момент някой скапаняк не притиска патлака си до главите им. Налагаше се да обиколя къщата.

Само да ставаше така просто, както го прави Дон Джонсън в „Пороците на Маями“... Изтичваш до вратата, притискаш се до касата, скачаш вътре с вдигнат патлак и светът е твой. Но не е така — вратата естествено привлича огъня и ако застанеш на прага, се превръщаш в лесна мишена. Ако от другата страна те чака някой с пистолет, ти си мъртъв.

Първата стая, която трябваше да проверя, бе кухнята — намираше се най-близо и от там се чуваше шум.

Започнах да се придвижвам по външната стена на дневната. Прескочих Кев, без да поглеждам към него. Държах пистолета пред себе си. Трябваше да съм готов за стрелба веднага, щом видех мишената.

Мислено разделих стаята на части. Първата беше от канапето до средата на дневната, разстояние от около шест метра. Стигнах дотам и се заковах до големия телевизор със стереоуредба, който ми осигуряваше някакво прикритие, докато наблюдавах вратата, водеща обратно към антрето. Все още бе отворена.

В антрето нямаше нищо. Когато излязох навън, затворих вратата зад себе си. Приближих се до кухнята. Бравата беше от дясната страна и не можех да видя пантите, така че трябваше да се отваря навътре. Минах отляво и се заслушах. Освен дъха си и туптенето на сърцето си, чувах някакъв кретен да говори по радиото: „Осакатен по време на работа? Борете се за компенсации с помощта на нашите опитни адвокати и запомнете: ако не победите, няма да получите нищо“.

Пистолетът в дясната ми ръка продължаваше да сочи напред. Завъртях бравата, натиснах вратата навътре и се отдръпнах назад. После я побутнах още малко откъм страната на пантите, за да проверя дали отвътре ще последва някаква реакция.

Все още чувах радиото, както и звук от пералня — завъртане, спиране, завъртане. Но не се случи нищо.

Виждах малка част от кухнята. Придвижих се напред и отворих вратата докрай. Отново никаква реакция. Като се прикривах зад касата и стената, бавно започнах да се измъквам навън.

Докато ъгълът между мен и касата се увеличаваше, постепенно виждах все повече от помещението. Не бързах, за да мога да обработя информацията на етапи. Ако се наложеше да реагирам, фактът, че съм на два метра от касата нямаше да повлияе на стрелбата ми, иначе отдавна да не съм в този бизнес. С десния си палец натиснах бутона на лазерния мерник. Върху стената на кухнята проблесна малка яркочервена точка.

Присвих се, така че да представлявам колкото може по-малка мишена. Ако в кухнята имаше някой, щеше да види само една много нервна глава и щеше да му се наложи да реагира на това, а не на Дон Джонсън в цял ръст.

Стаята беше като в „Мери Селесте“. Храната бе зарязана по средата на готвенето. Кев беше казал, че Марша ще приготви нещо специално. Видях зеленчуци и отворени пакети месо. Затворих вратата зад себе си. По радиото вече свиреха софт рок и пералнята продължаваше да се върти. Масата беше почти наредена и това сериозно ме разтревожи. Кев и Марша стриктно държаха децата да изпълняват задълженията си и полунаредената маса означаваше по-голяма възможност хлапетата или да са мъртви, или да са на горния етаж и някой гадняр да е наврял дулото на деветмилиметровия си патлак в устата им.

Бавно се придвижих до отсрещния край на стаята и заключих вратата към гаража. Не ми се искаше да свърша с тази част от къщата и после момчетата да влязат вътре след мен.

Вече наистина започвах да се плаша. Дали Марша и децата все още бяха тук, или бяха успели да избягат? Не можех просто да си тръгна. Скапаняците, които бяха очистили Кев, бяха готови на всичко. Стомахът ми се свиваше на топка. Какво щях да открия горе?

Отново се върнах в антрето. Докато се движех, държах пистолета насочен нагоре към стълбите, които в момента бяха срещу мен. Последната непроверена стая на първия етаж бе кабинетът на Кев.

Долепих ухо до вратата. Не чувах нищо. Изпълних същата процедура и влязох вътре.

Стаята беше малка, само колкото да се съберат няколко кантонерки, бюро и стол. Лавиците бяха пълни с книги и снимки на Кев, който стреля, тича и прочее. Сега всичко бе на пода. Единственото здраво нещо беше компютърът на Кев. Той лежеше настрани върху бюрото и на екрана му все още се виждаше скрийнсейвърът на Британската армия, който му бях пратил за майтап. Принтерът и скенерът бяха на пода до бюрото, но това бе обичайното им място.

Излязох в антрето и погледнах към стълбището. Това щеше да е проблем. Беше спираловидно и щеше да ми се наложи да се правя на Худини, за да си прикрия задника, когато стигна до средата. Сега нямаше да използвам лазера — не исках да съобщавам предварително за действията си.

Започнах да се изкачвам. За щастие килимът бе дебел и заглушаваше стъпките ми, но въпреки това се чуваше като ходене по лед — леко проверявах дали стъпалото няма да изскърца, после поставях крак плътно до вътрешния ръб, бавно и прецизно.

Когато стигнах до средата, насочих пистолета над главата си и опирайки се на стената, продължих да се изкачвам заднешком.

Две стъпала, изчакване, вслушване. Още две стъпала, изчакване, вслушване.

Бях сам и имах право на тринайсет изстрела, може би на четиринайсет, ако пълнителят беше дозареден след вкарването на патрон в патронника. Тези момчета обаче можеха да притежават полуавтоматично оръжие или даже автоматично. Ако беше така и ме очакваха, денят ми нямаше да завърши добре.

Пералнята беше на последното си гръмовно завъртане. По радиото продължаваха да свирят софт рок. Нищо друго.

Адреналинът ми се покачваше. Въпреки климатичната инсталация, целият плувах в пот. Започваше да се стича в очите ми и трябваше да ги избърша с лявата си ръка — едно по едно.

Вече бях срещу стаята на момичетата. По памет знаех, че вътре има двуетажно легло и най-голямото светилище на Покахонтас в света — тениски и плакати, спално бельо, даже кукла, която пееше нещо за цветовете.

Спрях и се приготвих за най-лошото.

Протегнах ръка към бравата и започнах процедурата. Нищо. Никой.

Стаята бе чиста и подредена. По леглата бяха натрупани камари от играчки. Темата пак беше „Покахонтас“, но очевидно следвана по петите от „Играта на играчките“.

Накрая отново излязох на площадката. Държах се така, все едно, че е друга стая, защото не знаех какво може да е станало през трийсетте секунди, откакто я бях оставил.

Бавно се придвижих към следващата спалня, почти притиснал гръб към стената и протегнал пистолета напред. Мислех си: „Ами ако... Какво ще направя, ако излязат от онази врата? Ами ако?... Ами ако?“

Когато наближих спалнята на Кев и Марша, открих, че вратата е леко открехната. Все още не можех да видя нищо вътре, но постепенно започнах да долавям някаква миризма. Слаб металически мирис, а също и смрад на лайна. Пригади ми се. Трябваше обаче да вляза.

Докато надничах иззад касата, успях да зърна Марша. Беше коленичила до леглото и горната половина на тялото ѝ бе просната по лице върху матрака с широко разперени ръце. Завивките бяха целите в кръв.

Отпуснах се на колене. Усещах, че изпадам в шок. Не можех да повярвам, че е истина. Не, този ужас не се беше случил с това семейство. Защо да убиват Марша? Би трябвало да преследват само Кев. Искаше ми се само да махна с ръка, да седна и да зарева с глас, но знаех, че хлапетата са били в къщата и че все още може да са тук.

Взех се в ръце. Влязох вътре, като се мъчех да не обръщам внимание на Марша. Стаята бе чиста.

Следващата ми задача беше вътрешната баня. Отворих вратата и онова, което видях, ме довърши окончателно. Бам, блъснах се в стената и се свлякох на пода.

Аида лежеше на земята между ваната и тоалетната чиния. Петгодишната ѝ главичка бе почти откъсната от раменете ѝ. Задържаха я само шест–седем сантиметра плът и прешлените ѝ ясно се виждаха.

Навсякъде имаше кръв. Бяха омазани цялата ми риза и ръце. Седях в кървава локва и тя попиваше в панталоните ми.

Извърнах глава към вратата и погледнах към Марша. Трябваше да положи всички усилия, за да не изкреця. Клинът ѝ бе разкъсан,

бикините ѝ бяха свалени и тя се беше насрала, навярно в момента на смъртта. От пет метра разстояние виждах единствено, че един човек, към когото наистина изпитвах привързаност, а може би дори обич, бе на колене и кръвта му беше навсякъде по леглото. Бяха сторили с нея същото като с Аида.

Дишах дълбоко и бършех очите си. Оставаше ми да покрия още две стаи — втората баня и голямото помещение над гаража. Не можех да се откажа сега, защото можеха да очистят и мен.

Проверих останалата част от къщата и накрая полу се строполих, полу седнах на площадката. Виждах кървавите си отпечатъци навсякъде по килима.

„Стига, успокой се и помисли.“

Сега какво? Кели. Къде беше Кели, мамка му?

После си спомних за скривалището. Заради рискованата работа на Кев двете деца знаеха къде трябва да се скрият в случай на опасност.

Тази мисъл ме накара да се опомня. Ако Кели бе там, засега не я заплашваше нищо. Най-добре да я оставя в скривалището, докато не свършех останалото, което трябваше да свърша.

Изправих се и започнах да слизам по стълбището, като не преставах да държа пистолета напред. Междувременно видях, че съм оставил кръв по стената и килима, където бях седял. Почти ми се искаше убийците да се появят. Копнеех да видя тия типове.

Взех от кухнята кърпа и малък кашон и започнах да обикалям из къщата, за да избърша всички брави и повърхности, върху които бях оставил отпечатъци. После отидох при плъзгащите се врати към верандата и спуснах завесите. Не исках някой да открие чужди следи от пръсти, преди да се измъкна от тук и да се кача на самолета за Лондон.

Хвърлих поглед към Кев и разбрах, че съм се овладял. Вече го възприемах просто като труп.

Върнах се обратно горе, измих си ръцете и лицето и извадих от шкафа на Кев чиста риза, дънки и маратонки. Не ми бяха по мярка, но за момента щяха да свършат работа. Напъхах собствените си омазани с кръв дрехи в кашончето, което щях да взема със себе си.

5.

Кев ми беше показал „дупката“, както я наричаше, построена под отворено стълбище, водещо към малък импровизиран таван. Ако Кев или Марша извикаха думата „Дисниленд!“, децата знаеха, че трябва да се скрият там и да не излизат, докато не дойдат да ги вземат мама или татко.

Започнах процедурата по влизането в гаража. Леко натиснах вратата и видях задната част на големите метални врати отдясно. Гаражът спокойно би могъл да поеме още три автомобила, освен служебната кола на Кев. „Шибана работа — спомних си, че ми бе казал той. — Всички луксове и модерни джаджи от края на деветдесетте в кола, която прилича на хладилник от шейсетте.“

Велосипедите на хлапетата висяха на стената наред с всички други боклуци, които семействата трупат в гаражите си. Виждах на отсрещната стена червената точка на лазера.

Влязох и се огледах. Никой.

Върнах се при стълбището. Имаше вероятност момичето да не излезе, ако не дойдат да я вземат мама и татко, но докато се приближавах, започнах съвсем тихичко да подвиквам:

— Кели! Аз съм, Ник! Хей, Кели, къде си?

Пистолетът през цялото време сочеше напред, готов да стреля при първа опасност.

— Добре де, след като те няма, ще си тръгна — казах аз, докато бавно маневрирах между кашоните. — Но ще проверя на още едно място и се обзалагам, че се криеш в Дисниленд. Само ще погледна... Обзалагам се, че си там...

Пред мен се издигаше камара големи кашони. В единия имаше фризер, в другия — пералня. С тях Кев бе направил нещо като пещера под стълбището и държеше там няколко играчки.

Пъхнах пистолета в дънките си. Не исках Кели да го вижда. Навярно вече беше видяла и чула достатъчно.

Доближих устата си до малка пролука между кашоните.

— Кели, аз съм, Ник. Не се плаши. Сега ще допълзя при теб. След секунда ще видиш главата ми и искам да ме чакаш с широка усмивка...

Застанах на четири крака и продължих нежно да говоря, докато размествах кашоните и се промъквах между тях към задната стена. Действах внимателно и бавно, защото не знаех как ще реагира детето.

— Сега ще си покажа главата зад ъгъла, Кели.

Поех си дълбоко дъх и проврях глава иззад ръба на кашона. Усмивках се, но бях готов за най-лошото.

Тя бе там, гледаше ме с широко разтворени, ужасени очи, седеше свита на топка и се олюляваше напред-назад, запушила ушите си с длани.

— Здравсти, Кели — съвсем тихо произнесох аз.

Навярно ме беше познала, но не отговори. Просто продължи да се люлее и да ме гледа с огромните си, уплашени тъмни очи.

— В момента мама и татко не могат да те вземат, но можеш да дойдеш с мен. Татко ти ми каза, че няма проблем. Ще дойдеш ли с мен, Кели?

Отново никакъв отговор. Пропълзях в пещерата и се свих до нея. Тя плачеше и по лицето ѝ бяха залепнали кичури светлокестенява коса. Опитах се да ги дръпна от устата ѝ. Очите ѝ бяха зачервени и подути.

— Нещо си се пораздърпала — казах аз. — Хайде, да вървим да се пооправим, става ли? — Хванах я за ръка и нежно я изведох в гаража.

Носеше дънки, дънкова риза, маратонки и синьо найлоново яке. Косата ѝ бе права и стигаше точно над раменете ѝ, малко по-къса, отколкото си я спомнях. Беше доста слабичка за седемгодишно момиче, с дълги, мършави крака. Вдигнах я на ръце и силно я притиснах към себе си, докато я носех към кухнята. Добре, че бях затворил другите врати, така че нямаше да види баща си.

Постави я да седне на стола до масата.

— Мама и татко казаха, че няма да ги има известно време, но ме помолиха да се грижа за теб, докато се върнат. Става ли?

Тя трепереше толкова силно, че не бях сигурен дали главата ѝ кима, или се тресе.

Отидох при хладилника и го отворих с надеждата да открия някаква храна. Видях две големи, полуизядени шоколадови

великденски яйца.

— Ммм, искаш ли малко шоколад?

Отношенията ми с Кели бяха чудесни. Мислех я за страховотно хлапе, при това не само защото е дъщеря на мой приятел. Усмихнах ѝ се топло, но тя гледаше надолу към масата.

Отчупих няколко парчета и ги поставих в една от чиниите, които Кели и Аида навярно бяха подреждали за днес. После изключих радиото — достатъчно се бях наслушал на софт рок за днес.

Когато отново я погледнах, внезапно осъзнах, че съм се прецакал. Какво щях да правя с нея? Не можех просто да я оставя тук — всички членове на семейството ѝ лежаха мъртви из цялата къща. Но по-важното бе, че тя ме познаваше. Когато пристигнеше полицията, Кели можеше да изтърси: „Тук беше Ник Стоун“. И скоро щяха да открият, че Ник Стоун е колега на татко ѝ и че къщата е пълна със снимки, на които присъствам аз. А ако арестуваха ухиленото пиянде от сцените с градински купони, щяха да открият, че, кой знае защо, това изобщо не е Ник Стоун, а момченцето на г-жа Стамфърд. Както се казваше, беше време за бързо измъкване.

Сакото на Кев висеше на един от столовете.

— Хайде да те загърнем в дрешката на татко ти — предложих аз, — за да ти е приятно и топло. — Поне щеше да запази нещо от баща си. Ако имах късмет, това щеше да я ободри.

В отговор получих само тихо изхленчване. Очевидно тя бе почти парализирана от шок, макар че сега завъртя глава, за да ме погледне. Обикновено в такива моменти я оставях на Марша, защото детският ум винаги е бил прекалено сложен за мен. Но днес не можех да постъпя така.

Загърнах я със сакото и продължих:

— Така е добре. Виж, на татко ти е! Няма да му казваме, а, ха-ха-ха! — Напипах нещо твърдо в един от джобовете ѝ проверих. — О, я виж, по-късно можем да му телефонираме.

Погледнах през прозореца — никакво движение. Взех кашончето с дрехите си и стиснах ръката на Кели, но миг след това осъзнах, че за да стигнем до входната врата, трябва да излезем от кухнята и да минем през антрето.

— Я остани тук за малко. Трябва да свърша нещо.

Бързо проверих дали вратите са затворени. Пак се сетих за отпечатъците, но даже да бях пропуснал някой, в момента просто не можех да направя нищо. Единствената ми мисъл беше да се отдалеча от района и да попреча на Кели да се срещне с полицията, докато положението не се оправеше.

Върнах се, взех момичето и отново погледнах пред къщата за някакво движение. На Кели като че ли ѝ бе трудно да ходи. Хванах я за яката и почти я завлякох до автомобила.

Сложих я да седне на предната седалка и ѝ се усмигнах.

— Ето, виж колко е приятно и топло. Пази сакото на татко си, за да му го върнеш, когато го видиш.

После метнах кашончето отзад, настаних се на шофьорската седалка, сложих си колана и завъртях ключа. Потеглихме с разумна скорост — нищо прекалено, нищо, което би привлякло вниманието.

Бяхме изминали само неколкостотин метра, когато се сетих за нещо. Погледнах към нея и я помолих:

— Сложи си колана, Кели. Знаеш ли как да го направиш?

Тя не помръдна, дори не ме погледна. Трябваше аз да я закопчая.

Опитах се да я заговоря.

— Днес е чудесен ден, нали? Хей, ще останеш с мен и двамата ще оправим всичко.

Мълчание.

Мислите ми се върнаха към непосредствения проблем. Какво щях да правя? Каквото и решение да вземех, бях убеден, че няма да промени нищо — трябваше да се смесим с тълпата. Насочих се към „Тайсънс Корнър“.

Обърнах се към Кели и се усмигнах, опитвайки се да изглеждам като веселия чичо Ник, но просто не се получаваше. Тя тревожно гледаше през прозореца, сякаш си мислеше, че я откъсват от познатата ѝ среда и сега я вижда за последен път.

— Всичко е наред, Кели. — Опитах се да я погала по косата.

Тя рязко отдръпна глава.

Мамка му, просто трябваше да я оставя на мира и с малко късмет щях да се избавя от нея, преди да е станало прекалено късно.

Насочих мислите си към Кев. Беше ми казал, че има някаква информация за „приятелите ми отгатак океана“. Можеше ли да са го убили от ВИРА? Но защо, по дяволите? Нямаше никаква вероятност да

забъркат такава каша, не и в Америка. Бяха прекалено опитни, за да захаят ръката, която ги хранеше.

Имаше и други странни неща. Защо не бяха останали никакви следи от борба? И Марша, и Кев знаеха къде са оръжията. Защо не ги бяха използвали? Защо входната врата беше отворена? Никой не можеше просто така да се отбие от улицата и да влезе в дома на Кев — той трябваше да бъде поканен.

Усетих, че се изпълвам с ярост. Ако семейството бе загинало в автомобилна катастрофа, в това нямаше да има нищо необичайно. Ако убийците бяха влезли и ги бяха застреляли, щях да се разстроя, но в крайна сметка, щом живееш под постоянно надвисналия меч, трябва да си готов да умреш от него. Но не по този начин. Бяха ги очистили поради причина, която не можех да си представя.

Насилих се да мисля рационално. Нямаше начин да телефонирам в полицията и да им изложа версията си. Макар че операцията ми беше прекратена, аз продължавах да действам в чужда държава без нейно съгласие. Не можех да допусна да ме заловят. Щяха да приемат действията ми като акт на предателство и това щеше да породви недоверие между двете секретни организации. СРС нямаше да застане зад мен — това би довело до преустановяване на всякакви нелегални операции. Бях съвсем сам.

Като гледах към спътничката си, все по-ясно осъзнавах, че имам проблем. На път за „Тайсънс Корнър“ се сетих какво трябва да направя. Отляво видях хотел на „Бест Уестърн“, а отдясно — търговски център. Налагаше се да се освободя от колата, защото ако я бяха видели, щяха да направят връзката между мен и къщата. Трябваше да я оставя на място, което не беше уединено, някъде без видеокамери. Освен търговския център с огромните му паркинги, тук имаше ресторант за бургери със собствени места за паркиране.

През деня няма никакъв проблем да изоставиш автомобил на паркинг пред стотици други. През нощта обаче той може да остане сам, ще изпъква и непременно ще бъде проверен от полицейски патрули. Нуждаех се от място, което да е адски оживено и денем, и нощем. Многоетажните паркинги отпадаха, защото в девет от всеки десет случая на влизане регистрационният номер и шофьорът се записват на камера. Полицейски камери има и на всяко по-голямо кръстовище, както и покрай повечето магистралаи. Ако бяха забелязали

колата ми пред дома на Кев, първо щяха да проверят записите и снимките от паркингите.

— Искаш ли да си вземем по един бургер и да изпием по един шейк? — предложих аз. — Обичаш ли млечен шейк? Знаеш ли какво, ще паркирам тук и дори можем да идем на пазар.

Не ставаше и да паркирам пред ресторанта, да изляза и после да извървя неколкостотинте метра до търговския център — това не е нормално поведение. Хората можеха да го забележат и по-късно да съобщят. Затова исках да съм сигурен, че двамата с детето изглеждаме колкото може по-нормално.

— Ягодов или ванилов — какъв искаш?

Никакъв отговор.

— Шоколадов? Давай, аз ще си взема шоколадов.

Нищо.

Паркирах. Мястото беше доста оживено. Хванах брадичката ѝ и нежно обърнах лицето ѝ, така, че да погледне към широката ми усмивка.

— Млечен шейк?

Главата ѝ леко помръдна или може би кимна. Поне реагираше.

Продължих със същите глупости:

— Тогава просто поседи тук. Ще изляза, ще заключа колата и ще ида да донеса шейковете. А после ще отидем в търговския център. Какво ще кажеш?

Тя се извърна настрани.

Продължих да се държа така, все едно, че ми бе отговорила положително. Излязох навън и я заключих в автомобила. Пистолетът продължаваше да е в дънките ми, скрит под сакото на Кев.

Влязох в ресторанта, взех два млечни шейка с различна есенция и се върнах право при колата.

— Ето, шоколадов или ванилов?

Ръцете ѝ не помръдваха.

— Тогава аз ще взема този с ванилията — зная, че обичаш шоколадов.

Поставих шейка в скута ѝ. Беше прекалено студен за краката ѝ и веднага щом Кели го взе, аз продължих:

— Хайде, да вървим на пазар. Можеш да го ядеш по пътя.

Измъкнах я навън, затворих вратата и я заключих. Не направих нищо за отпечатъците ни — колкото и да се опитвах, никога не бих успял да изтрия всички. Тогава какъв смисъл имаше изобщо да си правя труда? Отворих багажника, извадих чантата с нещата, които бях купил в Шанън, и хвърлих вътре кашончето с окървавените дрехи.

Май щеше да вали. Тръгнахме към търговския център и аз продължавах да ѝ говоря, защото се чувствах ужасно неловко. Какво друго да правиш с хлапе, което не е твое и не иска да е с теб?

Опитах се да хвана Кели за ръка, но тя се дръпна. Наоколо имаше много хора и не исках да привличаме вниманието, затова отново я прегърнах през рамо.

В търговския център имаше всичко: от склад за преоценени компютри до магазин за военни стоки — всичките в дълги, едноетажни, специално построени сгради, които приличаха на островчета сред морето на паркинга.

Влязохме в магазин за дрехи, откъдето си купих дънки и нова риза. Щях да се преоблека веднага, щом ми се отвореше възможност да взема душ и да сваля от гърба и краката си кръвта на Аида.

Изтеглих от банкомата триста долара, максимално допустимата сума за моята кредитна карта.

Отново излязохме на паркинга, но не се върнахме при колата. Здравно стисках Кели, докато вървахме към хотела отгатык магистралата.

6.

Когато наближихме, видях, че между „Бест Уестърн“ и пътя има редица едноетажни офиссгради. В момента гледахме към гърба на хотела.

Озърнах се наоколо и забелязах, че пресечките, които водеха отпред, бяха на километри от нас. Реших да преминем направо. Движението беше натоварено и магистралата не бе предвидена за пешеходци. Поне имаше светофари, които забавяха колите. Стиснах ръката на Кели, докато чакахме възможност да пресечем. Вдигнах поглед към небето — облаците се бяха сгъстили и скоро щеше да завали.

Шофьорите, които навярно никога преди не бяха виждали тук нахални пешеходци, бясно надуха клаксоните, но ние стигнахме до отсрещната страна и прескочихме ниския парапет, за да се качим на тротоара. Пресякохме малък пустеещ участък, за да излезем на хотелския паркинг. Докато вървахме покрай редиците от автомобили, запомних броя букви и цифри на регистрационните номера от Вирджиния.

„Бест Уестърн“ бе голяма, правоъгълна четириетажна сграда, изградена в архитектурния стил на осемдесетте години. Стените бяха бетонни и боядисани в отвратителен жълтеникав цвят. Докато се приближавахме към рецепцията, се опитах през прозореца да погледна вътре. Не исках да видят, че идваме откъм паркинга, защото щеше да е странно да изминем целия този път без преди това да проверим дали има свободни стаи и после да разтоварим багажа си. Надявах се, че Кели ще мълчи, когато влезем вътре. Исках само да си свършим работата и пак да излезем навън, все едно, че отиваме при мама в колата.

— Просто поседи тук — прошепнах ѝ аз във фойето. — Отивам да взема стая. — Дадох ѝ туристическата листовка, която лежеше на един от столовете, но тя не ѝ обърна внимание.

До кафемашината в ъгъла имаше голям телевизор. Предаваха футболен мач. Приблжих се до служителката на рецепцията — около четирийсет и пет годишна жена, която си мислеше, че още е на двайсет и четири, зяпаше мача и навярно си мечтаеше за някой от нападателите.

— Трябва ми семейна стая за една нощ, моля — с широка усмивка обях аз.

— Разбира се, господине — отвърна тя, все едно че беше завършила с отличие училището по чар на „Бест Уестърн“. — Попълнете този формуляр, ако обичате.

Докато започвах да пиша, попитах:

— Между другото, колко струва стаята?

— Шейсет и четири долара плюс ДДС.

Повдигнах вежди, за да покажа, че това са много пари за семеен мъж като мен.

— Зная — усмихна се жената. — Съжалявам.

Тя взе кредитната ми карта и аз попълних формуляра с фалшиви данни. Правех го откакто се помнех, лъжех в хотелските бланки, като си придавах спокоен вид, но всъщност погледът ми бягаше четири въпроса напред. Попълних и автомобилен регистрационен номер, а в графата за брой наематели вписах: „двама възрастни и едно дете“.

Служителката ми върна картата.

— Заповядайте, господин Стамфърд. Вашата стая е 224. Къде е колата ви?

— Точно зад ъгъла. — Разсеяно махнах с ръка към задната част на хотела.

— Добре, ако паркирате до стълбището, ще видите автомати за кола и лед. Качете се, завийте наляво и стая 224 точно от лявата ви страна. А сега ви желая приятен ден!

Можех да опиша стаята още преди да прекарам електронната карта през ключалката и да отворя вратата: телевизор, две двойни легла, два стола и тъмен дървен фурнир, типичната мания на американските архитекти на хотели.

Побързах да настаня Кели, за да мога да използвам телефона. Взех дистанционното управление и започнах да превключвам каналите с надеждата да намеря детско предаване. Накрая попаднах на някакъв анимационен филм.

— Спомням си го, адски е хубав. Да го гледаме, а?

Тя седеше на леглото и ме наблюдаваше. Изражението ѝ показваше, че тази екскурзия не ѝ допада много–много. Разбирах я.

— Кели — казах аз, — ще те оставя само за няколко минути, защото трябва да телефонирам. Докато съм навън, ще взема нещо за пиене. Искаш ли кола? Или бонбони?

Момичето изобщо не реагира, затова просто продължих:

— Ще заключа вратата, а ти няма да отговаряш на когото и да е. На никого, разбираш ли? После ще си отключи сам. Поседи тук и си почини, а аз ще се върна само след около пет минути. Става ли?

Отново никаква реакция. Закачих на вратата табелка „Не пречете“, проверих дали съм взел електронната карта и излязох.

Закрачих към телефонната кабина на улицата, защото не исках Кели да чуе разговора, който щях да проведа. Не знаех кой знае колко за децата, но си спомнях, че когато бях седемгодишен, въпреки че ставаше нищо, без аз да забележа. За всеки случай бях взел и мобифона на Кев от джоба на сакото му. Включих го и поисках идентификационен номер. Опитах с два основни — обичайния фабричен номер, четири нули и после 1234. Нищо. Не можех да опитвам повече — при някои телефони можеш да грешиш само три пъти и после апаратът автоматично прекъсва. Изключих го и го прибрах обратно в джоба си. По-късно щях да попитам Кели за номера.

Завих наляво през паркинга и се насочих към телефонните кабинки край пътя. Известно време обмислях какво точно да кажа, после набрах Лондон.

Започнах завоалирано:

— Току-що свърших работа и съм във Вашингтон, на гости на стар приятел. Преди десет години бяхме колеги. Сега работи тук за американското правителство. — Очертах проблема и накрая прибавих, че двамата с Кели се нуждаем от помощ.

Завоалираното обяснение не е някакъв вълшебен код. Просто се опитваш да внушиш какво става и в същото време взимаш мерки срещу евентуално подслушване. Изобщо не можеш да заблудиш професионалистите — за тази работа си има шифри и прочее. Но единственото, което трябваше да знаят в Лондон, бе, че съм загазил, че детето на Кев е при мен и че ми трябва помощ. При това спешно.

— Ще предам съобщението. Имате ли номер за връзка?

— Не. Ще телефонирам пак след един час.

— Добре, дочуване.

Тези жени не преставаха да ме удивляват — абсолютно никога не се вълнуваха от каквото и да е. Сигурно на съпрузите им не им беше лесно в събота вечер.

Затворих слушалката и докато крачех към бензиностанцията, се почувствах малко по-добре. Знаех, че Фирмата ще реши проблема. Навярно щеше да им се наложи да се свържат с някоя голяма клечка в Щатите, за да ме измъкнат от лайната, но за какво иначе са приятелите? Нямах да се спрат пред нищо, и не толкова, за да ми помогнат, а за да са сигурни, че операцията им ще остане в тайна.

Опитвах се да гледам на нещата откъм светлата им страна, нещо, за което времето изобщо не ми помагаше. Когато излизах от хотела, започваше да ръми и сега вече барабанеше истински дъжд. С малко късмет довечера Фирмата щеше да ни прибере. Щяха да се погрижат за Кели, а мен щяха да върнат в Англия за поредния разговор без кафе и бисквити.

Взех от бензиностанцията нещо за ядене и пиене, за да можем да останем в стаята надалеч от любопитни очи, както и малко сладкиши, за да ни помогнат да убием времето; после пресякох пътя и се върнах в хотела.

Докато отварях нашата врата, казах:

— Донесъл съм цяла купчина с разни неща — бонбони, сандвичи, чипс — даже съм ти взел да четеш един роман на ужасите.

Бях решил, че е по-добре да купя цяла купчина с тези разни неща, за да я разсея, отколкото да се опитвам да я прегръщам и утешавам. Така или иначе, нямаше да мога да го направя.

Тя лежеше, на леглото в абсолютно същото положение, в което я бях оставил, и гледаше към телевизора, но без да го вижда. Очите ѝ бяха изцъкклени.

Докато оставях покупките си на другото легло ѝ предложих:

— Знаеш ли, струва ми се, че в момента ти трябва една хубава гореща баня. Даже съм ти купил шампоан за вана.

Може би ваната щеше да ѝ помогне да излезе от кататоничното си състояние. Освен това, когато предадох Кели на Фирмата, исках да

видят, че съм направил за нея всичко възможно. В края на краищата Кели бе дъщеря на мой приятел.

Пуснах крановете и извиках назад към стаята:

— Хайде, събличай се.

Тя не отговори. Върнах се в стаята, седнах на ръба на леглото и започнах да я събличам. Мислех си, че ще се съпротивлява, но тя седеше апатично, докато ѝ свалях ризата и фланелката.

— Ти си събуй дънките — казах аз. Кели беше едва седемгодишна, но се чувствах неловко да ѝ събувам панталона. — Хайде, разкопчай се. — Накрая трябваше да го направя аз. Тя блуждаеше някъде надалеч. — Има адски много сапун и шампоан. Искаш ли да ти помогна да си измиеш косата?

Кели седеше неподвижно във водата. Подадох ѝ сапуна, но тя само го погледна.

Наближаваше време отново да телефонирам в Лондон. Поне нямаше да се налага да излизам навън — тя нямаше да ме чуе от банята. За всеки случай оставих телевизора включен.

Даваха някакъв странен анимационен филм за четири получовеци, полуакули. „Уличните акули“. Набрах Лондон.

Незабавно чух:

— Идентификационният ви номер, моля?

Дадох го. Жената продължи:

— Един момент.

Няколко секунди по-късно телефонът замлъкна.

Странно. Набрах отново, дадох номера си и връзката отново прекъсна.

Какво ставаше, мамка му? Опитах се да се успокоя, да си внуша, че е случайно. Но всъщност знаех истината — беше нарочно. Или нещо не бе наред с телефонната линия. Нямаше смисъл да се чудя. Трябваше да действам.

Върнах се в банята.

— Телефонът не работи — започнах аз. — Само ще прескоча до онзи на улицата. Трябва ли ни нещо от магазините? Знаеш ли какво, по-късно ще излезем заедно.

Тя не откъсваше поглед от плочките на отсрещната стена.

Извадих я от ваната и я увих с хавлия.

— Вече си голямо момиче. Можеш сама да се избършеш. — Взех от тоалетния несесер четка за коса и завлякох Кели обратно в стаята. — После се срещи и се погрижи да си суха и облечена, когато се върна. Можем да идем някъде. Не отваряй вратата на никого, става ли? Отговор нямаше. Изключих телефона и излязох.

7.

Докато вървах към паркинга, започнах да се безпокоя. Не бях направил никакъв гаф, тогава защо ме отрязваха? Нима Фирмата щеше да ме прекара? Прехвърлих наум всички възможности. Да не си мислеха, че съм ги убил аз? Може би се готвеха да отричат всичко?

Стигнах до телефона и набрах номера. Същата история. Бавно оставих слушалката. Излязох и седнах на ниска стена, която представляваше част от входа към хотела. Трябваше да обмисля нещата. Не ми трябваше много време, за да реша, че ми остава една-единствена възможност и че това е да телефонирам в посолството. Щях да наруша всички установени правила. Даже нямаше да си направя труда да изпълня протокола. Набрах телефонни услуги и получих номера. Свързах се незабавно.

— Здравейте, тук е посолството на Великобритания. С какво мога да ви помогна?

— Искам да разговарям с ОССО.

— Моля?

— Офицер за свръзка, специални операции.

— Съжалявам, нямаме такъв телефон.

— Свържете се с военния аташе и му кажете, че някой търси ОССО. Много е важно. Трябва спешно да разговарям с него.

— Почакайте малко. — Жената се изключи и на нейно място се разнесе музика, изпълнявана от струнен квартет. Слушах и чаках, докато кредитите на телефонната ми карта се изчерпваха.

Включи се друга жена.

— С какво мога да ви помогна?

— Искам да разговарям с ОССО.

— Съжалявам, нямаме такъв служител.

— Тогава ме свържете с военния аташе.

— Съжалявам, военният аташе не е тук. Мога ли да ви помогна с нещо? Бихте ли желали да ми оставите името си и телефон за връзка?

— Слушайте ме внимателно. Настоятелно ви моля да предадете на ОССО или на военния аташе следното съобщение: опитах се да се свържа с идентификационния си номер — той е 2422, и бях отрязан. В момента съм в адски сложно положение и се нуждая от помощ. Кажете на ОССО или на аташето, че ако не се свържа с Лондон, ще разкрия цялото си осигурително покритие. Ще телефонирам отново след три часа.

— Извинете, бихте ли повторили всичко това? — каза жената.

— Не, нали записвате, който трябва, ще разбере съобщението. Трябва само да го предадете на военния аташе или ОССО, не ми пука на кой от двамата. И им обяснете, че след три часа ще позвъня в Лондон.

Затворих слушалката. О, щяха да предадат съобщението, и още как. Имаше вероятност дори да са ме слушали, докато говоря.

Някои от операциите, в които бях участвал, бяха толкова мръсни, че никой не искаше да ги разкрийт. Но това беше нож с две остриета: можеха да жертват някой като мен, ако нещата не тръгнат на добре. Винаги съм действал на принципа, че ако участваш в нелегални операции на разузнавателните служби и не си се приготвил за деня, в който биха могли да те прекарат, тогава си заслужил всичко, което получиш. Шефовете знаеха, че агентите имат осигурителни покрития, но всички го отричаха — и самите агенти, и СРС. Винаги съм бил сигурен, че СРС полага също толкова много усилия да открие какви уличаващи материали крием, колкото и за самите операции.

Сега вече се бях забъркал. Тази карта можеше да се изиграе само веднъж. Отсега нататък за мен нямаше да има спокойствие. Бях свършил с Фирмата и навярно щях да прекарам остатъка от живота си в далечно планинско село в Шри Ланка, като постоянно гледам през рамо.

Ами ако Фирмата решише да признае на американците, че е провеждала операция, за която е забравила да спомене? Дали щяха да изтърпят удара по кокалчетата на ръката и после да кажат: „Този човек е убил един от вашите служители“? Не, не ставаше така. Фирмата нямаше да знае дали покритието ми е блъф и ако го използвах, какви поразии може предизвика в ръцете на пресата. Щеше да им се наложи да приемат, че казвам истината и да ми помогнат. Нямаха друг избор.

Щяха да ни приберат в Англия и после трябваше да изтърпя уединението, докато забравят за мен.

Когато се върнах в стаята, Кели лежеше на леглото, увита в хавлията. Анимационното филмче бе свършило, звучеше някакъв сериозен новинарски глас, но аз не му обърнах много внимание. Струваше ми се, че приятелите ми бързо се изчерпват и независимо че момичето беше седемгодишно, исках да го чувствам на своя страна.

— Трябва да поостанем тук още час–два — казах аз, — а после някой ще дойде да...

И тогава го чух. Сериозният женски глас продължаваше:

— ... брутални убийства и вероятно отвличане... — Обърнах се към екрана.

Жената бе чернокожа и около трийсет и пет годишна. Камерата на преден план даваше лицето ѝ. Отзад се виждаха къщата на Кев и „Дайхатсу“-то. Полицаи се мотаеха около две линейки с проблясващи светлинни аларми.

Грабнах дистанционното и изключих телевизора.

— Кели, непослушно момиче такова — ухилих се аз, — не си си измила врата. Моментално върви да се измиеш!

Почти я изхвърлих обратно в банята.

— И да не излизаш, докато не ти кажа!

Включих телевизора и намалих звука.

— ... съседите съобщават за бял, четирийсетина годишен мъж, висок около метър и осемдесет, с къса кестенява коса. Пристигнал е в къщата с бял додж с регистрация от Вирджиния, приблизително в два часа и четирийсет и пет минути. Сега ще разговаряме с лейтенант Дейвис от полицейското управление в окръг Феърфакс...

До нея стоеше оплешивяващ детектив.

— Можем да потвърдим, че тук е имало мъж, отговарящ на това описание. Молим за съдействие всички свидетели. Трябва да открием седемгодишната дъщеря на семейство Браун, Кели.

На екрана се появи нейна снимка, застанала в градината с Аида. Успоредно течеше писменото ѝ описание. Предаването продължи от студиото, откъдето двамата водещи съобщиха, че семейството очевидно било жертва на убийство, свързано с наркотици. Показаха семейна снимка.

— Кевин Браун е работил в Бюрото по наркотиците... —
Водещият разшири темата и заговори изобщо за проблема с дрогата в
района на Вашингтон.

От банята не се чуваше плискане на вода. Очевидно Кели щеше
да се появи всеки момент. Започнах да превключвам каналите: нищо
повече за убийствата. Включих отново детската програма и влязох в
банята.

Не бях чул плискане, защото тя не беше във ваната. Седеше на
пода под мивката в същото ембрионално положение, в което я бях
открил в гаража, запушила ушите си с длани, за да не чува новините
по телевизията.

Искаше ми се да я утеша. Единственият проблем бе, че не знаех
как. Реших да се престоря, че позата ѝ не ми прави впечатление.

— Здравсти, Кели — усмихнах се аз, — какво правиш там долу?

Тя затвори очи толкова силно, че на лицето ѝ се появиха бръчки.
Взех я на ръце и я отнесох в стаята.

— Хей, май че ти се спи. Искаш ли да погледаш телевизия или
просто да си легнеш? — Говорех глупости, но просто не знаех какво да
кажа или да направя. Най-добре бе да се преструвам, че нищо не се е
случило.

Свалих ѝ хавлията. Топлината на тялото ѝ вече я беше изсушила.

— Хайде да облечем някакви дрехи и да ти срещем косата. —
Наистина се чудех какво да кажа.

Тя просто седеше. После, когато започнах да я обличам. Кели
прошепна:

— Мама и татко са мъртви, нали?

Внезапно се задълбочих в опитите си да вкарам ръцете ѝ в
отворите на фланелката.

— Защо говориш така? Обясних ти, че просто известно време аз
ще се грижа за теб.

— Значи пак ще видя мама и татко?

Или не можех да намеря съответните думи, или смелостта да ѝ го
кажа.

— Разбира се, че ще ги видиш. Просто трябваше адски бързо да
заминат. Казах ти, беше прекалено късно да те вдигат, но ме помолиха
да се грижа за теб. Веднага щом мама, татко и Аида се върнат, ще те
заведа при тях. Скоро ще се върнат.

Последва кратка пауза, докато Кели смели думите ми. През това време ѝ обух бикините.

— Защо не са ме взели със себе си, Ник? — Гласът ѝ звучеше така, като че ли самата мисъл я натъжаваше.

Отидох при стола, за да взема дънките и ризата ѝ. Не исках да вижда очите ми.

— Просто стана грешка и затова ме помолиха да се гриса за теб.

— Точно като „Сам в къщи“!

Завъртях се и я видях да се усмихва. Трябваше да се сетя за това.

— Да, точно като „Сам в къщи“. Оставиха те по погрешка! — Спомних си, че съм гледал този филм по време на един полет. Кретенска история, но с адски добри капани. Отново се заех с дънките ѝ.

— И кога ще ги видим?

Не можех да я обличам цял ден. Завъртях се и тръгнах обратно към леглото.

— Няма да е веднага, но когато разговарях с тях, те ми казаха да ти предам, че те обичат, че им липсваш, да правиш всичко, каквото ти кажа и да си послушно момиче.

На лицето ѝ грееше сияйна усмивка. Тя ми вярваше. Как нямах смелостта да ѝ кажа истината!

— Кели, трябва да правиш каквото ти кажа, разбираш ли ме?

— Да, разбирам.

Тя кимна и аз видях едно малко момиченце, което се нуждаеше от нежност.

Направих всичко възможно отново да се усмихна.

— Не забравяй, те искаха да се грижа за теб известно време. — Вгледах се в очите ѝ. — Я по-бодро! Хайде да погледаме телевизия.

С кутия безалкохолно в ръка двамата седнахме да гледаме „Пауър рейнджърс“. Не можех да мисля за друго, освен за новините. Бяха показали снимката на Кели по телевизията. Жената на рецепцията, продавачката от магазина за дрехи и който и да е друг можеха да са я запомнили. Посолството със сигурност вече се беше свързало с Лондон и всички скапаняци знаеха какво става, защото го бяха показали по телевизията. Нямаше нужда да чакам три часа, за да телефонирам.

Трябваше отново да изляза навън, защото не исках Кели да слуша. Облякох сакото на Кев, пъхнах дистанционното на телевизора в джоба си, казах й къде отивам и излязох.

Когато стигнах до стълбището, погледнах надолу. Пред фойето бяха паркирани два автомобила. Бяха празни, но вратите им зееха отворени, сякаш собствениците им бяха бързали. Освен обичайните радиоантени, колите имаха половинметрови антени отзад. Единият автомобил бе бял форд „Тоуръс“, другият син каприс.

Нямаше време за мислене. Завъртях се и хукнах като луд към задния противопожарен изход.

8.

Не беше моментът да се чудя как са ни открили. Докато тичах, възможностите прескачаха в ума ми. Очевидното решение бе да не взимам Кели със себе си и да ги оставя да я намерят. Тя ми висеше като воденичен камък на шията. Сам бих могъл да се измъкна.

Тогава защо престанах да тичам? Не бях съвсем сигурен, но инстинктът ми сякаш подсказваше, че момичето трябва да дойде с мен.

Върнах се обратно и влетях в стаята.

— Кели, трябва да тръгваме! Хайде, ставай!

Тя се унасяше в сън. На лицето ѝ се изписа ужас заради промяната в тона ми.

— Трябва да тръгваме!

Грабнах якето ѝ, взех я на ръце и се насочих към вратата. По пътя вдигнах обувките ѝ и трескаво ги напъхах в джобовете си. Тя издаде някакъв звук, полууплашен, полупротестиращ.

— Просто се дръж за мен! — прошепнах ѝ аз. Краката ѝ бяха обвити около кръста ми.

Излязох на площадката. Затворих вратата и тя автоматично се заключи. Щеше да им се наложи да я разбият. Бързо огледах коридора, без да си правя труда да проверявам какво става долу. Скоро щях да разбера, ако ни преследваха.

Завих наляво и се затичах към края на коридора, после отново свих наляво и стигнах до противопожарния изход. Натиснах лоста и вратата се отвори. Намирахме се на открито бетонно стълбище от задната страна на хотела. Търговският център беше на около половин километър пред нас.

Тя се разплака. Нямаше обаче време за любезности. Вдигнах лицето ѝ точно пред моето.

— Дойдоха хора, които искат да те вземат и отведат, разбираш ли? — Знаех, че това ще я уплаши и още повече ще я обърка, но нямаше друг начин. — Опитвам се да те спася. Млъкни и прави каквото ти кажа!

Силно я оципах по бузата и разтърсих лицето ѝ.

— Разбираш ли ме, Кели? Млъкни и здраво се дръж за мен!

Притиснах лицето ѝ към рамото си и се затичах надолу по бетонната стълба, като обмислях накъде да поема.

Пред нас имаше четирийсетина метра обрасъл с трева участък, а зад него стара и ръждясала телена ограда, висока около метър и осемдесет. От другата страна беше гърбът на дългата редица офис сгради, които гледаха към магистралата и като цяло даваха представа за всички архитектурни стилове от последните трийсет години. Дъното на административната им зона бе покрито с боклуци и големи цилиндрични кошчета за отпадъци.

През буренаците се виждаше пътека, която стигаше до липсващ участък от оградата. Може би служителите от хотела или офисите минаваха от там за по-напряко.

Кели щеше да ми пречи, ако се наложеше да тичам по-бързо, затова я прехвърлих на гръб и склучих ръце под дупето ѝ. Слязох по стълбите, спрях и се заслушах. Все още не се чуваха викове или разбиване на врата. Искаше ми се просто да се затичам към пролуката в оградата, но трябваше да действам според правилата.

Все още с Кели на гръб, без да си правя труда да ѝ обяснявам какво става, аз заставах на четири крака. Снизих се до трийсетина сантиметра над земята и бавно подадох глава иззад ъгъла. Имаше вероятност да променя маршрута в зависимост от обстановката.

Сега двата автомобила бяха паркирани под стълбите, до автомата за кола. Скапаняците очевидно бяха горе. Не знаех колко са.

Разбрах, че от там не са в състояние да наблюдават по-голямата част от пустеещия участък. Затичах се. Валеше слаб, но упорит дъжд и земята беше кална. Очевидно районът бе грижливо поддържан и само на отделни места се виждаха пръснати хартии, стари кутии от безалкохолни и опаковки от бургери. Продължавах да се приближавам към дупката в оградата.

Кели ме забавяше — започнах да правя къси, бързи крачки, без да прегъвам много крака в коленете, а само колкото да поемам тежестта ѝ. Бях се навел напред, сякаш прегръщах мешка. Когато се блъскаше в гърба ми, момичето неволно изпъшкваше.

Стигнахме до пролуката в оградата. Чух свистене на автомобилни спирачки. Не си направих труда да се оглеждам, просто

ускорих крачка.

Щом излязохме през оградата, се изправихме пред гърба на офис сградите. Не можех да видя уличката, по която бяхме минали по-рано. Завих наляво и започнах да търся изход към магистралата. Все някъде трябваше да има такъв.

Вече излязох на асфалт и можех да набера нормална скорост, но Кели започна да се изплъзва надолу.

— Дръж се! — извиках аз и усетих, че ръцете ѝ се напрягат. — По-здраво, Кели, по-здраво!

Не се получаваше. С лявата си ръка я хванах за китките и ги смъкнах надолу, към корема ми. Сега вече беше добре и можех да използвам дясната си ръка, за да се изпомпя напред. Основната ми цел бе да се отдалеча на прилично разстояние. Скоро полицията щеше да се втурне по петите ни. Трябваше да открия онази проклета уличка!

Странно е, когато преследват неопитен човек. Той подсъзнателно се опитва да увеличи максимално дистанцията между себе си и преследвачите и независимо дали се намира в град или на полето, жертвата си мисли, че това означава да се движи по права линия. Всъщност, трябва да правиш колкото можеш повече завой, особено ако си в град. Ако стигнеш пък до кръстовище, ще затрудниш допълнително преследвачите: те трябва да покрият по-голям участък и да се разделят. Заекът в полето не бяга по права линия. Той прави дълги скокове и постоянно променя посоката — преследвачите тъкмо са набрали инерция, и внезапно трябва да завият, което означава забавяне. Сега аз щях да съм заекът. Веднага щом стигнех до края на уличката, щях да свия вляво или вдясно, дори още не знаех накъде, и да препускам с всички сили, докато ми се открие друга възможност.

Открих уличката. Нямах време да мисля дали това е правилното решение. Чувах зад себе си викове, може би на 100–150 метра. Но не бяха насочени към мен. Преследвачите ми бяха прекалено опитни и знаеха, че няма да постигнат нищо с това. Чух рев на автомобили. Опитвах се да ми пресекат пътя. Продължавах да тичам.

Вече бях останал без дъх и на гърба ми висеше седемгодишно дете. Устата ми бе пресъхнала и целият плувах в пот. Главата на Кели се блъскаше в тила ми и аз я притисках толкова силно, че брадичката ѝ се забиваше в шията ми. Започваше да я боли и тя отчаяно се разплака.

— Спри, спри, Ник!

Не ѝ обърнах внимание. Стигнах до края на уличката и попаднах в съвсем нов свят.

Пред мен имаше тесен път, който минаваше по дължината на офис сградите. От отсрещната му страна тревист склон се спускаше надолу, към магистралата. Оттатък бяха паркингите и търговският център. Шумът на уличното движение заглушаваше виковете на Кели. Въпреки мократа настилка, автомобилите летяха с висока скорост в двете посоки. Повечето караха на къси светлини и чистачките им работеха само от време на време. Спрях.

Сигурно изглеждахме страхотно — мъж с босо дете на гърба, задъхан надолу по склона. Прескочих парапета покрай магистралата и започнахме да си играем на гоненица с автомобилите. Те надуваха клаксони или рязко завиваха, за да ни избегнат. Не обръщах внимание на когото и да е, даже на онези, които ни спасяваха живота, като набиваха спирачки. Просто продължавах да тичам.

Кели пицеше. Трафикът я плашеше също толкова много, колкото и самото тичане. През всичките ѝ седем години навярно постоянно я бяха предупреждавали да не си играе на улицата, а сега беше яхнала възрастен човек и навсякъде около нея летяха коли.

Когато прескочих парапета от отсрещната страна, аз също вече започвах да се плаша. Кели несъмнено ме бавеше, а все още ми оставаше да пробягам голямо разстояние, за да сме в безопасност. Наведох се и се запромъквах през паркинга, като се криех зад пикапи и по-големи автомобили.

В отсрещния край на търговския център се виждаше огромен магазин за компютри. Насочих се натам. Големите ъглови търговски сгради винаги са с по няколко входа. Предполагах, че тази има изход към другата страна, навярно отзад, така че даже да ме забележеха да влизам, щяха да си имат проблеми.

Знаех, че ще им е трудно да покрият магазина — самият аз бях правил подобни неща в Северна Ирландия. Ако играчът влезеше в търговския център, пращахме след него само един от нашите и после се втурвахме да блокираме всички изходи. Достатъчно сложно е дори когато познаваш обекта, да не говорим за случаите, когато трябва да го откриеш и идентифицираш. Ако искаше да вземе мерки против проследяване, той можеше да се качи с някой от асансьорите, да излезе през един изход, да се върне през друг, да се качи два етажа нагоре, да

слезе с асансьор един надолу, после да се измъкне на паркинга... и го пиши изчезнал. Ако тези момчета бяха опитни, щяха да се заемат с блокирането на изходите веднага щом видеха къде отивам. Така че трябваше да действам светкавично.

Влязохме през широки автоматични врати. Приличаше на гигантски магазин „Направи си сам“, с камари офис оборудване, компютри и софтуер. Минах покрай касите без да взимам количка, все още с Кели на гръб. Сградата беше претъпкана. Стоях там, подгизнал от пот, гърдите ми мъчително се надигаха и спускаха, докато се мъчех да си поема дъх, а отгоре на всичко детето плачеше. Хората започваха да ни заглеждат.

— Искам вече да сляза! — простена Кели.

— Не, нека първо излезем от тук.

Хвърлих поглед назад и видях, че през паркинга минават две момчета. С костюмите си приличаха на цивилни ченгета и решително тичаха към магазина — очевидно се готвеха да блокират изходите. Трябваше да направя някой и друг завои и да ги заблудя.

Затичах се по една от пътеките, натъпкана с компактдискове с игри, завих надясно и поех покрай външната стена, като търсех изход. Мамка му, нямаше! Сградата изглеждаше като запечатана. Не можех да се върна по същия път, по който бях дошъл, но ако не откриех друг изход, щях да прекарам остатъка от деня в описване на кръгове из магазина.

Една от младите продавачки втрещено погледна към мен и се затича нататък по пътеката. Очевидно отиваше да повика управителя или охраната. Секунди по-късно към нас се приближиха двама мъже по ризи, на които бяха закачени табелки с имената им.

— Извинете, с какво можем да ви помогнем? — Бяха много любезни, но всъщност искаха да кажат: „Какво правиш в нашия магазин, мамка ти?“

Нямаше време да им отговарям. Хукнах към дъното на магазина. Търсех товарни площадки, аварийни изходи, отворени прозорци, каквото и да е. Най-после видях надписа, който се надявах да открия: „Противопожарен изход“. Втурнах се натам, блъснах вратата и сирената започна да вие.

Бяхме навън, върху платформа, очевидно използвана за разтоварване на камиони.

Спуснах се по четири–пет метални стъпала и стигнах до долу. Докато завивах наляво, извиках на Кели да се държи здраво.

Задната част на търговския център пустееше. Тук бяха административните зони с обичайните кошчета за боклук, фургони, дори ремарке, откачено от камиона си и използвано за складово помещение. Навсякъде имаше купчини кашони и отпадъци, трупани през целия ден. Извън асфалта видях телена ограда, която заобикаляше целия район и навярно бе висока около четири и половина метра. Следваше пустееща земя с отделни дървета и храсти. Предполагах, че оттатък са паркингът и магазините.

Чувствах се като плъх, попаднал в капан. Сега имах само две възможности — улиците от двете страни на дългата редица магазини.

9.

Не можех да прескоча оградата с Кели на гръб, а ако се опитах да я прехвърля оттатък, щях да ѝ строша краката. Затичах се наляво към страничния път, покрай гръба на магазините. Не, така нямаше да стане — преследвачите ми имаха прекалено много време, за да реагират и пътят щеше да е преграден.

Трябваше моментално да взема решение. Насочих се към купчина чували с боклук и кашони.

Свалих Кели от гръба си и я наместих по средата на камарата, после нахвърлях кашони отгоре ѝ и разместих други — така, че да запълнят празнините отстрани.

Тя ме погледна и отново се разплака.

— Дисниленд, Кели! Дисниленд! — казах аз и хвърлих още два кашона отгоре. — Ще се върна, обещавам.

Докато тичах, погледнах към контейнера до оградата. Беше огромен и висок колкото камион. Без двайсетте килограма на гръба си аз направо летях. Най-после бях овладял положението. Чувствах се така, сякаш са свалили от краката ми пранги.

Тичах като луд, като се криех зад кашоните и другите боклуци. Внезапно забелязах, че от една от товарните площадки стърчи багажник на автомобил. Бе модел от средата на осемдесетте, а не някоя от колите, които ме преследваха. Щях да проверя дали ключът не е оставен вътре и ако нямах късмет, щях да пресека откритото пространство до контейнера.

До съседна товарна площадка беше паркиран камион. Затичах се покрай него. От другата страна яко пердашеше някакъв тип. Само след миг двамата жестоко си блъснахме главите и паднахме на земята.

— Мамка му! — Погледнах към него със замъглени очи. Носеше костюм. Не можех да рискувам. Успях да се изправя на крака, хвърлих се отгоре му и го блъснах към колата.

Той се опита да се вкопчи в мен. Докато лицето ми се притискаше към него, усетих, че тялото му е твърдо. Беше екипиран с

бронирана жилетка.

Заковах го до колата, отстъпих крачка назад и извадих оръжието си. С палеца си включих лазерния мерник.

После, замаян, се отпуснах на колене. Пред очите ми плуваха звезди и ми се виеше свят. Той навярно се намираше в същото състояние. Гледаше ме объркано, но се опитваше да вземе решение. Насочих лазера към лицето му.

— Не го прави — казах аз. — Не си жертвай живота за такова нещо, не си струва. Ръцете горе — веднага!

Докато вдигаше ръце, видях, че носи венчална халка.

— Помисли за семейството си. Не си струва да умреш за такова нещо. Първо, всички вие грешите, не съм аз. Второ, ще те убия. Сложи си ръцете на тила.

Мозъкът ми се проясняваше. Какво щях да правя сега, мамка му? Колите им скоро щяха да са тук.

— Застани на колене — продължих аз. — Обърни се надясно и мини зад автомобила.

Изправих се и залитнах след него. Очите ми още смъдяха, сякаш са ме напръскали със сълзотворен газ.

Намирахме се между товарната площадка и колата. Той разбираше положението и се надявах, че мисли за жена си и децата си. Прехвърлих пистолета в лявата си ръка, приближих се до него и бързо забих дулото под мишницата му, като го извих в плата на сакото му. Усетих, че тялото му се напряга и мъжът тихо изпъшка.

— Сега ще ти обясня нещата — казах аз. — Този пистолет е увит в дрехите ти. Пръстът ми е на спусъка и предпазителят е вдигнат. Ако ми извъртиш някой номер, ще се самоубиеш. Разбираш ли?

Той не реагира.

— Хайде, не е толкова сложно — продължих аз. — Разбираш ли ме?

— Да.

— Сложи си ръцете на тила.

С дясната си ръка извадих пистолета му. Моят имаше само един пълнител. Той носеше „Сиг“ четирийсет и пети калибър в плосък кобур отдясно на кръста и три пълнителя на колана си. „Сиг“-ът е оръжие, одобрено за носене във ФБР.

Мъжът беше около трийсет и пет годишен и като че ли направо излизаше от книгите: рус, със слънчев загар, приятна външност и квадратна челюст. Миришеше на бебешки лосион. Това момче се грижеше за кожата си. Или може би имаше бебе. На кой обаче му пукаше? Ако помръднеше, щях да стрелям.

Зад ухото му видях бяла жица, свързана със слушалка.

— Кой си ти? — попитах аз. Не че имаше значение дали е от ФБР или цивилно ченге.

Никакъв отговор.

— Виж, каквото и да си мислиш, аз не съм убил онова семейство. Не съм. Разбираш ли?

Нищо. Знаех, че няма да го накарам да проговори. Нямах и време да се опитвам.

Взех радиостанцията и парите от портфейла му. После, без да отдръпвам пистолета от него, високо прошепнах през рамо:

— Стой където си, Кели! Не се страхувай, идвам! — Стиснах го още по-силно. — Кели, ще тръгнем след малко! — Ако си помислеха, че момичето все още е с мен, когато побегнех, може би нямах да го търсят тук.

Завъртях се обратно към него и казах:

— Сега ще извадя пистолета. Недей да ми въртиш номера — не си струва. — Бавно освободих оръжието от самото му, като внимавах да е готово за стрелба във всеки момент. Стоях зад него, насочил мерника към главата му. Той го знаеше.

— Ясно ти е какво ще направя сега, нали? — попитах.

Последва леко кимване.

Взех метален лост от купчина изхвърлени материали и му съобщих добрата новина там, където шията му се свързваше с рамото. Това му стигаше, но за всеки случай няколко пъти го изритях в главата и топките — трябваше да му попреча да вдигне тревога. Пък и професионалист като това момче трябваше да го очаква — ако сменяхме местата си, той щеше да играе ролята на домакин. Това със сигурност щеше да го забави с десетина минути, а аз не се нуждаех от повече.

Излязох иззад колата и бързо се огледах наоколо. Никой. Затичах се към контейнера. До него имаше голямо кошче за смет, което можех да използвам като трамплин. Скочих, вкопчих се за тавана и се качих

отгоре. От тук до свободата оставаха само около четири и половина метра.

Видях знак, който показваше пътя към прелеза „Мейлордс“. Завих наляво и се затичах по тревата. След минута стигнах до друг паркинг. Насочих се право към прелеза, защото обещавахе някакво прикритие. Търсех тоалетна. С малко късмет щях да намеря изход към другата страна на търговския център.

Самият прелез представляваше миниатюрен търговски център предимно с магазини за обувки и пощенски картички. Открих тоалетните до кафенето на около една трета от пътя нататък по аркадата. Още по-надолу мернах друг изход към прелеза. Влязох в тоалетната.

Двама мъже току-що се бяха изпикали и в момента си миеха ръцете. Влязох директно в една от кабинките и поседях, докато чаках да се успокоя.

Сложих си слушалката в ухото и включих радиостанцията. Не успях да разбере много, защото имаше смущения. Навярно стените заглушаваха сигнала.

Избърсах с тоалетна хартия кръвта и калта от обувките и панталоните си и се почистих, доколкото можах. Когато бях сигурен, че двамата мъже са излезли, отидох да си измия ръцете и лицето. Все още чувах по радиостанцията само смущения.

Насочих се към кафенето, взех си капучино и седнах близо до дъното. Не правех впечатление със слушалката в ухото си, защото такива носеха много служители от охраната на магазините.

Преследвачите ми се включиха в мрежата. Разговаряха свободно и не използваша кодове, сякаш линията е безопасна. Проверих и разбрах, че радиостанцията е снабдена с устройство, излъчващо избрани шифровани сигнали. Когато двама или повече души натиснеха съответния бутон, можеха да разговарят спокойно, докато всички останали щяха да чуват само прашене.

Подслушвах ги, докато проверявах района зад търговския център, където бях оставил младия мъж, и други места, които не можех да определя. Но не чувах да има централно ръководство. Зачудих се. После си помислих: „Защо в хотела се оказаха тъкмо тези момчета, а не униформените полицаи?“ Предполагаше се, че съм убиец и похитител — в ситуация като тази би трябвало да очаквам

тежковъоръжени спецчасти да изскачат от камиони шевролет. Осъзнах, че тъкмо това ме е накарало да изтичам обратно за Кели без дори да го разбирам. Трябваше да потърся документите на момчето, което бях обезвредил. Но вече бе прекалено късно.

Как ме бяха открили толкова бързо в „Бест Уестърн“? Дали не бяха проследили телефонния разговор с Лондон от стаята ни? Невъзможно: твърде бързо. Може би бяха засекли кредитната ми карта? Още по-малко вероятно. Единствено от Фирмата знаеха подробностите за фалшивите ми документи, а те нямаше да ме издадат, защото прекалено се страхуваха американците да не разберат за нелегалните им операции. Така че трябваше да е жената от рецепцията. Сигурно беше гледала новините и бе познала снимката на Кели. Но и така нещо не се получаваше. Започвах да се чувствам извънредно неспокоен.

Тези момчета не бяха от групата на Мики Маус. Когато се сблъсках с мъжа зад колата, той носеше разкопчано двуредно сако. Но едва сега, като се замислих, се сетих, че отначало сакото изобщо не бе разкопчано. Значи сигурно се затваряше с американски цип.

Продължавах да подслушвам радиостанцията. Откриха го. Казваше се Лутър, но очевидно шефът им не се интересуваше прекалено много от състоянието му. Просто искаше да знае дали може да говори.

— Да, добре е.

— Сам ли е?

— Да.

— Видял ли е обекта?

— Не, твърди, че не е видял обекта, но че двамата още са заедно.

— Знае ли в каква посока са тръгнали?

Последва пауза.

— Не.

Представих си Лутър, седнал на земята и опрял глава на автомобила. Сигурно ми беше адски бесен. Май че говореше нещо. Гласът му звучеше като на пиян.

— Няма представа за посоката — каза човекът при него. — И още нещо: той е въоръжен. Имал е пистолет и освен това е взел оръжието на Лутър... Чакай...

Чух прещракване, после онзи, който бе при Лутър, се включи обратно в мрежата и възбудено заговори:

— Имаме проблем — той е взел радиостанцията! Взел е радиостанцията!

— По дяволите! — обади се шефът. — До всички, прекратете връзката! Незабавно! Край.

Слушалката млъкна. Щяха да се изключат и да наберат нов код. Радиостанцията на Лутър беше безполезна. В момента бих дал всичко, за да науча новия шифър.

10.

Лутър каза, че не е видял обекта, значи го търсеха... Кели, не мен! Лицето ми пламна от гняв. Това бяха убийците на Кев, само те трябваше да са. Преследването нямаше нищо общо със закона — просто тези хора искаха да си довършат работата. Може би смятаха, че Кели ги е видяла.

Вече бях изпил кафето си и сервитьорката отнесе чашата ми. Явиха се хора, които чакаха да освободя масата. Върнах се обратно в тоалетната. Дистанционното управление на телевизора все още бе в джоба ми. Хвърлих го в кошчето за отпадъци заедно с вече безполезната радиостанция.

Ами Кели? Какво щях да постигна, ако се върнех обратно? А ако я бяха открили и очистили, и ме причакваха? Тъкмо така бих постъпил аз. Можех да измисля още безброй причини да не се връщам.

Мамицата му.

Тръгнах обратно към изхода на търговския център. Наляво едва можах да различа покрива на компютърния магазин. Паркингът все още беше пълен, вече валеше по-силно. Вдигнах си яката и погледнах към магистралата. Забелязах кафене, което бе като пустинен остров сред паркинга. Хм, пак беше време за кафе. Огледах пътя напред за някакви следи от новите ми приятели и отново използвах високи автомобили за прикритие.

Занесох си бургера и кафето на маса до прозореца. Не можех да виждам задната част на сградите, но затова пък имах изглед към по-близкия от двата странични пътя, онзи, към който се бях затичал преди да се сблъскам с Лутър. По-добре малко, отколкото нищо. В кафенето имаше детски кът, което беше страхотно прикритие — хлапетата пицяха в басейн с пъстри топки за тенис, докато родителите им си пиеха кафето наоколо точно като мен.

Седях и зяпах дъжда през прозореца. Спомних си времето, когато бях „лошо дете“ и вторият ми баща ме нашляпваше, а после ме затваряше в бараката за през нощта. Ужасявах се от биенето на дъжда

по прозрачния пластмасов покрив, седях свит на топка и си мислех, че ако дъждът може да влезе вътре, същото се отнася и за Торбалан. Като войник и агент, по мен бяха стреляли, бяха ме били и затваряли. Винаги съм се плашил, но не толкова, колкото в детството си. Помислих си за Кели, изоставена в импровизираното ѝ скривалище, докато дъждът удряше по картоната над нея. После изхвърлих тези мисли от главата си. Щеше да го преживее. Не можех да ѝ позволя точно сега да ангажира ума ми.

Продължавах да зяпам през прозореца. Иззад търговския център на страничния път излезе бял „Тоуръс“, спря на разклона и после се вля в трафика. Като че ли вътре имаше четирима души, всичките в костюми, но поради силния дъжд не можех да съм сигурен. Фактът, че са четирима по всяка вероятност означаваше, че се изнасят: ако отиваха да закарат Лутър в болница, щяха да са най-много трима, един зад волана и още един, който да се грижи за пострадалия. Другите щяха да останат. В ума ми постепенно се оформи решение.

Трябваше да променя външния си вид, при това евтино. Имах около петстотин долара и щях да се нуждая и от последния цент.

Допих си кафето и се върнах на прелеза. Там намерих магазин за дрехи, от който си купих тънък памучен дъждобран, сгъващ се до големината на носна кърпичка. Взех си и бейзболна шапка, от онези, дето е модерно да се носят наопаки, така че козирката да виси над тила ти.

После отидох в магазин за очила и се снабдих с чифт огледални, с дебели рамки. Очилата лесно променят формата на лицето. Винаги, когато по време на някаква акция се е налагало да променям вида си, новата прическа и очилата са ми били достатъчни.

Върнах се в тоалетната, за да се приготвя. Разпрах със зъби вътрешността на джоба на дъждобрана. Бях напъхал новия си пистолет отпред в дънките. Пълнителите бяха в джобовете ми. Ако започнеха да хвърчат лайна, можех да извадя оръжието и да стрелям направо през плата.

Исках да използвам последните четирийсетина минути дневна светлина, за да разузная района зад търговския център. Изтеглянето на онези четиримата можеше да е капан — трябваше да съм сигурен, че никой не ме очаква в засада. Канех се да направя пълна обиколка от триста и шейсет градуса около района, но преди това исках да мина

покрай хотела, за да се уверя, че навън вече няма полицейски коли. Ако Лутър и приятелчетата му преследваха заподозрян в убийство, полицията вече трябваше да е тук, да снима отпечатъци и да събира свидетелски показания.

Дегизирах се и погледнах в огледалото, за да видя най-модерното конте във Вашингтон — е, почти. Завъртях шапката с козирката напред и излязох навън. Минах право през паркинга, пресякох магистралата на кръстовището и се насочих към „Бест Уестърн“. Там всичко изглеждаше напълно нормално и наоколо нямаше полицейски коли.

Докато се връщах, си мислех за състоянието, в което намерих Кев, Марша и Аида. Защо ги бяха наскрили на парчета? Лутър и приятелчетата му не бяха наркомани, а професионалисти — не биха направили нищо без съответната причина. Сигурно бяха искали убийството да изглежда свързано с наркотици, за да си прикрият задниците. Като се имаше предвид броят на покушенията срещу Кев в миналото, съвсем логично бе полицията да предположи, че някой от скапаняците най-после е успял и че извършителите са избили цялото семейство като предупреждение за другите. Но бях убеден, че причината не е такава. Бяха убили Марша, защото са допуснали, че Кев ѝ е разказал всичко, което е знаел, а Аида — защото не са искали свидетели. Кели дължеше живота си единствено на факта, че не са я видели. Навярно едва след новините онези типове бяха разбрали, че не са си довършили работата и че в крайна сметка са оставили свидетел.

Начинът, по който бяха накълцали Аида, ми напомни за американската програма „Сърца и умове“ във Виетнам. В едно село имунизирали децата срещу дребна шарка. Седмица по-късно пристигнали части на северновиетнамската армия и отсекли по една ръка на всяко дете. И това беше подействало: за тях повече нямаше да има програма „Сърца и умове“. Понякога целта оправдава средствата.

Часът пик беше в разгара си и скоро щеше да мръкне. Магазините все още бяха отворени и наоколо бе тъпкано с хора. Това ме уреждаше — така бях просто един от тълпата.

Вървах с приведена глава срещу дъжда. Стигнах до паркинга на кафенето. Този път бях по-близо до оградата. Избърсах си очилата и се загледах към задната част на търговския център.

Разнесе се високо свистене на спирачки — някакъв камион се приближаваше назад, към една от товарните площадки. Други три вече

бяха паркирани до колата, където бях се сблъскал с Лутър. Но точно както при хотела, и тук нямаше и следа от полицаи, оглеждащи местопрестъплението. Може би не им харесваше времето.

Бяха осветени само площадките, които се използваша. Купчината кашони, сред която бях скрил Кели, почти изцяло попадеше в сянка. Един от кашоните бе пълен със стари желяза, от които бях взел лоста, за да ударя Лутър. Въпреки разстоянието можех да чуя силно тракане и дрънчене. Кели сто процента се беше вдървила там долу.

Докато гледах напред и се чудех накъде да тръгна, видях, че на магистралата спира автобус, качва пътници и отново потегля. Може би това бе нашето спасение.

Но ако бяха открили Кели и ме очакваха в засада, накъде щях да побягна? Трябваше да измисля друг маршрут. Кражбата на автомобил не е подходяща за гъсто застроен район — привлича прекалено много внимание. По-добре беше да използвам тълпите. Избрах три възможни пътя.

Колкото повече се мотаех наоколо, толкова по-голяма вероятност имаше да ме забележат, затова реших да изчезна за малко от района. Продължих към магазините. Мислех си да купя нещо за Кели, защото и тя вече се нуждаеше от промяна на външността — бяха я показали по новините.

Спрях се на една прекрасна широкопола шапка. Исках да скрия косата и лицето й, доколкото е възможно. Взех й също леко подплатен дълъг розов дъждобран, за да покрия онези нейни мършави крака, както и дрехи за деветгодишно дете, понеже беше височка за възрастта си. След кратко колебание купих за себе си нови дънки и тениска.

С купчина найлонови торбички се върнах по същия път покрай оградата. Докато се отдалечавах от магазините, светлините им се отразяваха по мокрия асфалт на паркинга. Колите се движеха по магистралата бавно и чистачките им работеха с пълна скорост.

Стигнах до оградата и погледнах наляво. Нямаше никаква промяна.

Продължих нататък. Когато се изравних с магазините, страничният път започна да се издига, за да ме посрещне. Оградата свърши. Завих наляво по хлъзгавата трева и излязох на улицата, която водеше обратно към магазините. Отново тръгнах покрай оградата и се спуснах към пустеещия участък.

Дъждът беше превърнал праха в кал. Сега оградата бе от лявата ми страна, а товарните площадки — от дясната. Продължих да вървя, като се борех с изкушението да се затичам към Кели, да я грабна и да се разкарам от тук. Точно така се залавят или убиват хора.

Очите ми сигурно изглеждаха така, сякаш бяха включени в електрическата мрежа. Насочвах се навсякъде и събирах колкото могат повече информация в главата ми. Искях да видя имаше ли засада, преди да ме изненадат. Вече бях загазил. Ако се наложеше да действам, не бих се колебал.

Ами ако Кели я нямаше? Щях да телефонирам в полицията и да кажа, че съм видял онова момиче от новините да скита из района. Ако не я бяха взели, надявах се, че полицията ще я намери преди приятелчетата на Лутър. Разбира се, ако вече не я бяха отвлели. Тогава щеше да започне и истинското преследване на Ник Стоун. Който и да я откриеше, щеше да научи моето име.

Стигнах на двајсетина метра от кашоните и продължавах спокойно да крача. Вече не се оглеждах наоколо, защото това отнемаше време и усилия.

Приближих се до купчината и започнах да размам кашоните.
— Кели, аз съм! Кели! Нали ти казах, че ще се върна.

Картонът бе подгизнал и се разпадаше в ръцете ми. Когато отместих и последния кашон, видях, че момичето е в почти същото положение, в което го бях оставил — свито на топка върху някаква суха дъска. Мигновено си спомних как изглеждаше, когато я открих в гаража. Сега поне не се олюляваше, запушила ушите си с длани. Беше суха — Торбалан може и да бе влязъл вътре, но не и дъждът.

Изправих я и я наметнах с новия ѝ дъждобран.

— Надявам се, че обичаш розовото — казах. — Взех ти и това.
— Сложих шапката на главата ѝ, за да запазя онова, което беше останало от телесната ѝ топлина.

Тя ме прегърна. Не го очаквах и не знаех как да реагирам. Просто продължих да ѝ говоря. Кели се притисна още по-силно към мен.

Наместих ѝ шапката.

— Ето, така ще си суха. А сега трябва да тръгваме и да ти намерим баня и нещо за ядене, нали така?

Хванах торбичките в лявата си ръка и тя се вкопчи в левия ми ръкав. Не ми бе удобно, но дясната ми ръка трябваше да е свободна, за да мога да извадя пистолета си. Ако се наложи.

11.

Автобусът беше препълнен с купувачи с големи пазарски торби. Кели се гушеше в мен на седалката до прозореца. Шапката ѝ изпълняваше предназначението си — косата ѝ не се виждаше и увисналата периферия скриваше лицето ѝ. Чувствах се добре — бях я спасил от Лутър и приятелчетата му. Бях постъпил както трябва.

Пътувахме към Аликсандрия, район, за който знаех, че е на юг от центъра на Вашингтон, но в рамките на града. Отивахме там просто защото така пишеше на табелката на автобуса, който успяхме да вземем.

Всички пътници бяха уморени и мокри. Миришеше на влага. Наведох се и избърсах прозореца с ръкав, но това не помогна много. Затова погледнах към предното стъкло. Чистачките работеха непрекъснато.

Най-важно бе да намерим хотел. Трябваше да го направим в рамките на следващия час, защото колкото по-късно ставаше, толкова по-необичайно щеше да изглежда.

— Ник?

— Да?

— Защо те преследваха онези мъже? Нещо лошо ли си направил?

Усещах, че ме гледа под периферията на шапката си.

— Не зная кои са те, Кели. Просто не зная. — Без да откъсвам очи от почистения участък на предното стъкло, я попитах: — Гладна ли си?

С периферното си зрение забелязах, че шапката ѝ леко се навежда и повдига.

— Потрай още малко. Какво искаш? „Макдоналдс“? „Уендис“?

Тя кимна и на двете ми предложения, после измърмори нещо. Продължавах да гледам през прозореца.

— Какво казваш?

— Мики Дис.

— Мики Дис ли?

— „Макдоналдс“! Май нещо не си в час.

— А, добре. Точно там ще отидем.

Върнах се към мислите си. Отсега нататък можех да използвам само пари в брой. Трябваше да допусна най-лошото — че са ме открили чрез кредитната ми карта. Въпреки това пак щях да се обадя в Лондон. Дълбоко в себе си предполагах, че вече са пуснали досието ми в машината за унищожаване на документи, но какво можех да загубя?

Минахме покрай някакъв хотел, наречен „Роудис ин“. Стори ми се подходящ. Нямах представа къде се намираме, но това нямаше значение, по-късно щях да разбера. Дадох знак на шофьора, че искаме да слезем на следващата спирка.

Когато са го построили през шейсетте, „Роудис ин“ навярно беше изглеждал страхотно. Сега дори тревата навън изглеждаше избледняла и две от неоновите букви върху фасадата премигнаха. Страхотно.

Надникнах през вратата към рецепцията. Там стоеше двайсетина годишна жена, която пушеше и гледаше към монтирания на отсрещната стена телевизор. Надявах се само, че не сме се превърнали в главните звезди на новините. В задния офис видях плешив дебел мъж, навярно към края на петдесетте си години, който работеше зад бюрото.

— Просто ме почакай тук, Кели. — Посочих към стената на хотела под площадката на горния етаж, която играеше ролята на веранда.

На нея не й хареса.

— Няма да се бавя много — прибавих аз и заднешком се насочих към, вратата. — Просто ме почакай тук, веднага се връщам. — Вече бях стигнал до входа. Вдигнах показалец към нея, сякаш дресирах кученце. — Стой тук, нали така?

Жената на рецепцията носеше дънки, тениска и имаше най-русата коса, която бях виждал, освен корените. Тя извърна очи от телевизора и попита на автопилот:

— Здравейте, с какво мога да ви помогна?

— Трябва ми стая за три–четири нощи.

— За колко души?

— Двама възрастни и едно дете.

— Разбира се, един момент. — И тя прокара показалец по регистъра.

По телевизията точно сега предаваха новини. Обърнах се и се заслушах, но нямаше нищо за убийствата. Може би вече не бяха актуални. Поне така се надявах.

— Бихте ли ми дали кредитната си карта?

Сбърчих лице.

— Вижте, това е проблем. Пристигнахме на почивка и ни откраднаха багажа. Ходихме в полицията и очаквам да получа нови карти, но в момента разполагам само с пари в брой. Разбирам, че трябва да регистрирате картите ни, но какво ще кажете да ви платя предварително, а вие да изключите телефона в стаята?

Тя понечи да кимне с глава, но лицето ѝ далеч не изразяваше съчувствие.

— Наистина сме в много неприятно положение. — Играех ролята на мокрия и разтревожен англичанин в чужбина. — Утре ще отидем до британското консулство и ще си оправим паспортите. — Извадих няколко банкноти.

Трябваше ѝ известно време, за да смели всичко това.

— Много съжалявам за случилото се. — Тя замълча за малко. — Ще повикам управителя.

Жената влезе в офиса и се заприказва с плешивия тип на бюрото. Останах с впечатлението, че ѝ е баща. По гърба ми се стече капка пот. Ако ни откажеха стая, бяхме на километри от следващия мотел и щеше да се наложи да викаме такси, а това означаваше да привлечем повече внимание.

„Побързай!“ Обърнах се и погледнах навън, но не успях да видя Кели. Мамка му, надявах се, че господин Честен гражданин няма да влети вътре и да попита кой е оставил малкото момиченце само на дъжда. Бързо отидох до вратата и си показах главата навън. Кели все още стоеше там, където ѝ бях наредил.

Върнах се на рецепцията точно когато таткото излизаше от офиса. Момичето разговаряше по телефона и приемаше някаква поръчка.

— Проверяха дали не са ни запречили колата — ухилих се аз.

— Чух, че имате неприятности? — На лицето на таткото се изписа разсеяна усмивка. Всичко бе наред.

— Да — въздъгнах аз, — ходихме в полицията и се свързахме с компаниите за кредитните ни карти. Просто чакаме нещата да се разрешат. Дотогава имам само пари в брой. Ще платя предварително за следващите три дни.

— Няма проблем.

Бях сигурен в това. Нямаше начин парите ни да намерят място в счетоводните книги. Някои наричат такива хора „бял боклук“, а Кев ги определяше като „деца на царицата“ — може и да им трябваше малко време, за да загреят, но печалбата си е печалба на всички езици.

Той се усмихна.

— Няма да ви изключваме телефона.

Изиграх ролята на благодарния англичанин и се регистрирах, после двамата с Кели спокойно изкачихме двата етажа по бетонното стълбище.

Пред стаята момичето се поколеба, после ме погледна и каза:

— Ник, искам да видя мами. Кога ще се върна вкъщи?

„Мамка му, не пак това! Повече от всичко ми се иска да можеш да видиш мами!“

— Скоро, Кели — отвърнах аз. — След малко ще ти донеса нещо за ядене, става ли?

— Става.

Легнах на леглото и се замислих как да действам нататък.

— Ник?

— Да? — Продължих да зяпам към тавана.

— Може ли погледам телевизия?

Слава Богу.

Взех дистанционното и бързо запревключвах каналите, като внимавах да не попадна на новини. Накрая намерих детската програма.

Вече бях взел решение.

— Сега ще изляза да купя нещо за ядене — казах аз, а мислите ми се въртяха около единствената възможност, която имахме. — Ти стой тук, точно като по-рано. Ще сложа на вратата табелката „Не пречете“. Няма да отваряш на никого. Разбираш ли?

Тя кимна.

Телефонната кабина се намираще до корейски магазин за хранителни стоки. Все още ръмеше. Докато пресичах пътя, чувах свистенето на автомобилни гуми по мокрия асфалт.

Пуснах две монети и набрах номера.

— Добър вечер. Британското посолство. С какво мога да ви помогна?

— Бих искал да разговарям с военния аташе, моля.

— Мога ли да попитам кой го търси?

— Казвам се Стамфърд. — Мамка му, нямах какво да губя.

— Благодаря ви. Един момент, моля.

Почти незабавно се разнесе делови глас:

— Стамфърд?

— Да.

— Почакайте.

Последва продължителен непрекъснат сигнал и вече започвах да си мисля, че пак са ме отрязали. Трийсет секунди по-късно чух гласа на Симъндс — очевидно ме бяха свързали с Лондон. Невъзмутим както винаги, той изрече:

— Изглежда имаш проблем.

— „Проблем“ не е точната дума.

Завоалирано му обясних всичко, случило се след последното ми обаждане.

Симъндс ме изслуша, без да ме прекъсва, после каза:

— Не мога да направя много. Разбираш положението, в което се намирам, нали? — Съзнавах, че е вбесен заради опита ми да ги шантажирам. — Беше ти наредено незабавно да се върнеш. Ти не се подчини на заповедта. Не е трябвало да ходиш при него, знаеш го. — Той продължаваше да се държи невъзмутимо, но усещах, че вътрешно кипи.

Представях си го със смачканата риза и размъкнатите панталони, седнал зад бюрото със снимката на семейството му и купчина още топли факсове от Вашингтон, за които трябваше да се погрижи.

— Това е нищо в сравнение с положението, в което мога да те поставя — отвърнах аз. — Тук имам някои неща, които ще направят така, че изобщо да не приличате на британци. И ще ги предам на всеки, който поиска. Не блъфирам. Трябва ми помощ, за да се измъкна от тези лайна, при това незабавно.

Последва пауза — търпеливият родител чакаше избликът на детето му да премине.

— Страхувам се, че положението ти е много деликатно — накрая произнесе той. — Не мога да направя нищо, освен ако не притежаваш някакво доказателство, че не си замесен. Предлагам да положиш всички усилия, за да откриеш какво се е случило и защо, после ще поговорим и навярно ще съм в състояние да ти помогна. Как ти звучи това? Можеш да продължаваш със заплахите си, но не ти го препоръчвам.

Усещах, че ръката му се стяга около топките ми. Независимо дали приемеха бляфа ми, щях да прекарам остатъка от живота си в постоянно бягство. Фирмата не обича да я заплашват.

— Всъщност, нямам избор, нали?

— Радвам се, че виждаш нещата така. Съобщи ми какво си открил.

Телефонът млъкна.

Когато влязох в магазина, мислите ми препускаха. Купих шишенце боя за коса и машинка за подстригване. Взех и пълен комплект за баня и бръснене — не можехме да си позволим да изглеждаме като някакви дрипльовци. После допълних кошницата с бутилки кока-кола от фризера, ябълки и бонбони.

Не успях да намеря „Макдоналдс“ и в крайна сметка се задоволих с „Бъргър Кинг“. Купих две готови порции и се върнах в хотела.

Почуках на вратата и я отключих.

— Познай какво имаме? Бургери, пържени картофки, сладкиш с ябълки, горещ шоколад...

До прозореца имаше кръгла масичка. Със замах оставих бургерите на масата, като ловец, завърнал се от лов. Разкъсах опаковките и направих импровизирана покривка, извадих картофките, отворих кутийката със сос и двамата се нахвърлихме на храната. Кели умираше от глад.

Изчаках докато натъпче устата си с бургер.

— Виж, Кели, нали знаеш, че големите момичета постоянно си боядисват косата, подстригват се и изобщо такива неща? Мислех си, че можеш да опиташ.

Тя не изглеждаше очарована.

— Какво ти харесва — тъмнокестеняво?

Момичето сви рамене.

Исках да свършим с това преди тя да осъзнае какво точно става. В момента, в който Кели изяде ябълковия си сладкиш, аз я отведох в банята и я накарах да си съблече ризата и фланелката. Проверих температурата на водата и я наведох над ваната, бързо намокрих косата ѝ, после я подсуших и сресах. Пуснах машинката за подстригване в действие, но не бях съвсем сигурен какво правя. Разбрах, че всъщност е за брада и когато свърших, косата ѝ изглеждаше отвратително. Колкото повече се опитвах да я оформя, толкова по-къса ставаше.

Докато проучвах шишенцето с боя и се опитвах да прочета инструкциите, тя ме повика.

— Ник?

Все още четях етикета и се надявах, че няма да превърна косата ѝ в червеникаво стърнище.

— Какво?

— Познаваш ли мъжете, които те преследваха?

Аз бях онзи, който трябваше да задава въпросите.

— Не, не ги познавам, Кели, но ще разбере. — Замислих се за това и оставих боята. Стоях до нея и двамата се гледахме един друг в огледалото. Сега очите ѝ не бяха толкова зачервени. Това само правеше моите да изглеждат още по-тъмни и уморени. Погледах я още малко и накрая попитах: — Кели, защо се свря в скривалището?

Тя не отговори. Виждах, че очите ѝ започват да поставят под съмнение фризьорските ми умения.

— Татко ти извика ли „Дисниленд“?

— Не.

— Тогава защо се скри? — Започваше да става прекалено напрегнато. Трябваше да направя нещо и взех шишенцето.

— Заради шума.

Започнах да разресвам косата ѝ с боята.

— О, какъв шум?

Тя ме погледна в огледалото.

— Бях в кухнята, но чух ужасен шум от дневната и отидох да погледна.

— И какво видях?

— Татко крещеше на мъжете и те го удряха.

— Видяха ли те?

— Не зная, не влязох в стаята. Исках да повикам мами да помогне на татко.

— И какво направи?

Тя сведе поглед.

— Аз не можех да му помогна, още съм много малка. — Когато отново вдигна очи, видях, че лицето ѝ се е зачервило от срам. Долната ѝ устна започваше да трепери. — Изтичах в скривалището. Исках да ида при мами, но тя беше горе с Аида и татко викаше на мъжете.

— И ти изтича в скривалището?

— Да.

— Там ли остана?

— Да.

— Мами дойде ли да те повика?

— Не. Ти дойде.

— Значи не си видяла мами и Аида?

— Не.

Отново си представих Марша и другото момиче мъртви.

Прегърнах я и тя се разхълца.

— Кели, ти не си можела да помогнеш на татко. Онези мъже са били прекалено големи и силни. Навярно и аз нямаше да мога да му помогна, а аз съм възрастен. Ти не си виновна за нищо. Но татко ти е добре и иска аз да се грижа за теб, докато се оправи съвсем. Мами и Аида трябваше да тръгнат с него. Просто нямаше време да те вземат.

Оставих я малко да си поплаче, после попитах:

— Видя ли някой от мъжете, които ни преследваха днес?

Тя поклати отрицателно глава.

— А онези, които бяха при татко ти, костюми ли носеха?

— Предполагам, но имаха отгоре някакви бояджийски неща.

Досещах се какво има предвид.

— Каквито би носил татко ти, когато боядисва къщата ли? — С жестове се престорих, че навличам работен гащеризон.

Кели кимна.

Досещах се — тези типове бяха добри, бяха играчи. Не бяха рискували хубавите им костюми да се покрият с гадни червени петна.

Попитах я колко са били мъжете и как са изглеждали. Тя се смути и уплаши. Устните ѝ отново затрепериха.

— Може ли скоро да се прибера вкъщи? — Кели се мъчеше да не се разплаче.

— Да, съвсем скоро, съвсем скоро. Когато татко ти се оправи. Дотогава аз ще се грижа за теб. Хайде сега да те нагласим като голямо момиче.

Измих ѝ косата, сресах я и я накарах да облече новите си дрехи. Ако се наложеше да действаме, трябваше да е напълно готова, затова ѝ казах да си сложи всичко друго, освен шапката, дъждобрана и обувките.

Тя се разгледа в огледалото. Новите дрехи ѝ бяха прекалено големи, а косата ѝ... е, момичето изглеждаше смутено в новата си „опакровка“.

Погледахме анимационни филми и Кели накрая заспа. Лежах и зяпах към тавана, премислях възможностите или по-скоро се опитвах да се залъжа, че имам такива.

Мързеливия Пат? Той със сигурност щеше да ми помогне, ако можеше, стига да не се беше превърнал в дрогирано хипи. Но не се сещах за друг начин да се свържа с него, освен чрез ресторанта, в който обикновено беснееше. Според собствените му думи той на практика живееше там. Проблемът бе, че не си спомнях как се казва, а само, че се намира на хълм в края на Джорджтаун.

Ами Юън? Не ставаше, защото все още действаше в Ълстър и нямаше как да установя контакт с него, докато не се върнеше.

Погледнах към Кели. Ето как щеше да живее известно време — винаги облечена и готова да побегне в момента, в който се наложи. Завих я с одеялото.

Събрах всички отпадъци и ги изхвърлих в кошчето, след това проверих дали табелката още е на вратата и дали обувките на Кели са в джобовете ѝ. После се заех с двата пистолета: деветмилиметровия в сакото на Кев и моя „Сиг“ — в дънките ми. Снимката на момичето несъмнено щеше да е във всички утрешни вестници, но поне щяхме да сме готови, ако се разхвърчат лайна. Вече бях определил маршрута си за бягство и нямаше да се поколебая да си проправя път с пистолет.

Извадих новите си дрехи и ги отнесох в банята. Там се обръснах, после се съблякох. Смърдях. Дрехите на Кев бяха омазани и отвятре с кръв. Потта я беше разнесла навсякъде по гърба и раменете на ризата му и по крачолите на дънките му. Всичко отиде в найлоновия чувал за

пране, който щях да изхвърля на сутринта. Взех си горещ душ и си измих косата. После се облякох, проверих дали вратата е заключена и си легнах.

Събудих се към пет и трийсет сутринта след ужасен, гаден кошмар.

Отново се замислих за парите. Определено не можех да използвам кредитни карти, защото трябваше да приема, че или са замразени, или щяха да бъдат проследени. Единствената ми възможност бяха пари в брой — сложна работа на Запад в последно време. Ако го откриех, Пат щеше да ме финансира, но знаех, че трябва да се възползвам от цялото време, което имах, за да намеря още пари. Кели спеше дълбоко. Взех електронната карта за ключалката, внимателно затворих вратата зад себе си, проверих табелката и отидох да потърся пожарогасител.

12.

Докато минавах покрай отворения склад на чистачките, забелязах върху една от лавиците пет–шест клиновидни запънки за врата. Услужих си с две.

Намерих пожарогасителя на стената до асансьорите. Бързо развъртях капачката му и извадих цилиндъра с въглероден двуокис — двайсетсантиметрова черна стоманена тръба. Пъхнах я в джоба ей и се върнах в стаята.

Пъхнах трите резервни пълнителя за моя „Сиг“ в левия джоб на самото на Кев и реших да оставя другия в стаята. Скрих го в тоалетното казанче. За кратко време оръжието може да издържа на влага. Просто не ми се искаше Кели да го намери и да започне да прави дупки с него.

Подремнах още малко, събудих се и пак се унесох. Към седем часа вече бях гладен като вълк. В цената за стаята се включваше закуска, но за да я получа, трябваше да сляза долу на рецепцията.

Кели се размърда.

— Добро утро — усмихнах ѝ се аз. — Не си ли мечтаеш за нещо за хапване?

Тя се прозя и седна на леглото. Приличаше на плашило, защото си бе легнала с мокра коса. Включих телевизора. Тя погледна към дрехите си, като се опитваше да разбере защо е облечена.

— Ти заспа — засмях се аз. — Дори не успях да те съблека. Хей, тук сме като на лагер, нали?

Това ѝ хареса и тя се усмихна, все още сънена.

— Да ида ли да донеса нещо за закуска?

Тя не вдигна поглед, просто кимна към телевизора.

— Не забравяй: никога не отваряй вратата. Аз ще си отключа сам. Даже не дърпай завесите, защото чистачките ще си помислят, че могат да влязат, а ние не искаме да приказваме с никого, нали така? Пак ще оставя табелката „Не пречете“, става ли?

Кели отново кимна. Не бях сигурен какво е разбрала. Взех подноса с кофичката за лед, сложих си очилата и слязох на рецепцията.

Вече беше доста оживено: хора с каравани, които за нищо на света не биха спали в тях, и търговци, чисти и свежи, сякаш излезли направо от наръчника за добър външен вид.

Блюдата със закуската бяха подредени върху две–три маси до кафемашините под телевизора. Взех две опаковки овесена каша, понички, няколко ябълки, две чаши кафе и портокалов сок.

„Детето на царевицата“ току-що беше свършило смяната си и се приближи.

— Надявам се, че с паспортите ви и всичко останало няма проблем — усмихна се тя и си взе поничка.

— Така е. Възнамеряваме да прекараме приятна ваканция.

— Ако ви е нужна помощ, не се колебайте да дойдете при мен.

— Благодаря. — Отидох до рецепцията и си взех безплатен брой на „Ю Ес Ей тудей“. Самообслужих се също с рекламен кибрит на „Роудис ин“ и с щипка за документи от кошничка, пълна с канцеларски джунджурии, после се върнах в стаята.

Десет минути по-късно Кели преживяше овесената си каша и не откъсваше поглед от телевизора.

— Сега ще изляза за около час — обявих аз. — Имам малко работа. Докато ме няма, искам да се измиеш и да се срещнеш. Нали ще се справиш сама? Вече си с прическа на голямо момиче.

Тя сви рамене.

— Както кажеш.

— Кои са любимите ти цветове?

— Розово и синьо.

— Е, вече имаме розово. — Посочих към дъждобрана, който висеше на закачалката. От джобовете му стърчаха обувките ѝ. Бях извадил късмет. — Сега ще трябва да ти вземем нещо синьо.

Набързо почистих очилата си с тоалетна хартия, пъхнах ги в калъфа им и ги прибрах в сакото на Кев. После облякох дългия си черен дъждобран и проверих дали цилиндърът е в джоба ми. Извадих всичките си монети — не исках да вдигам какъвто и да е шум пък и винаги се чувствах по-добре, когато в дрехите ми се мотаеха колкото може по-малко неща.

Взех шапката си в ръка и се приготвих за излизане.

— Няма да се бавя. Запомни, не пускай никого вътре. Ще се върна още преди да си се усетила.

Беше престанало да вали, но небето все още бе сиво и земята — влажна. По пътя се точеше безкрайна колона автомобили, насочили се към центъра на Вашингтон. Това е многолюден град и тротоарите също бяха оживени.

Вървах енергично, за да не изпъквам сред чиновниците, като през цялото време търсех идеалното място бързо да направя малко пари и да се върна в хотела преди Кели да се е паникьосала.

Беше прекалено рано за търговския център, тъй като отваряха чак в десет, а не бях в район с много хотели — те се намираха много по-нататък, към центъра. Изобилстваше със закусвални, но тези заведения обикновено са с един вход и има постоянно движение към тоалетната, така че не бяха подходящи. Щеше идеално да ми свърши работа някоя бензиностанция, стига да разполагаше с външна тоалетна, която да се отваря с ключ, получаван срещу заплащане.

Вече бяха изминали може би двайсетина минути. Минах през две достатъчно оживени бензиностанции, но те бяха модерни, с вътрешни тоалетни.

Накрая открих каквото търсех, външна тоалетна с надпис „Ключът се получава на касата“. Проверих дали вратата е заключена, после продължих нататък.

Сега търсех две неща: място, откъдето спокойно да мога да наблюдавам предния двор, и маршрут за измъкване. По-нататък, от отсрещната страна на пътя, имаше поредица адвокатски кантори, кредитни каси и застрахователни бюра в прекрасни тухлени сгради от трийсетте години. Помежду им се виждаха утъпкани пътеки. Минах по една от тях и излязох на успореден път, завих надясно, последвах пътя до първата пресечка, завих наляво, после отново надясно. Целият район беше подходящ за правене на завои и увеличаване на дистанцията. Върнах се при бензиностанцията по друг път.

На стотина метра отатък улицата видях автобусна спирка. Отидох там и зачаках. Трябваше всичко да изглежда естествено, трябваше да имам причина да правя онова, което правех. Наоколо имаше двама–трима души, после опашката постепенно нарасна, дойде автобус и отново останахме двама–трима. Гледах към табелата на

всеки от автобусите и правех физиономия, с която показвах, че не е онзи, който ми трябва.

В последно време хората не носят със себе си много пари, особено тук, в страната на кредитните карти. Идеалният обект винаги е турист — те обикновено имат повече пари и туристически чекове — но тази част на града не изобилстваше с туристи.

За около трийсетина минути на бензиностанцията спряха четири–пет вероятни обекта, но, за съжаление, очевидно никой от тях не се нуждаеше от тоалетна. Помислих си за Кели, надявайки се, че е погълната от телевизора.

В един момент пред бензиностанцията спря двайсетина годишен бял тип с лъскаво камаро. Автомобилът беше с временни номера в очакване на нова регистрация. Мъжът носеше торбест анцуг в червено, синьо, зелено и оранжево и бе обут с високи маратонки. Косата му бе обръсната отстрани и останалата част стърчеше право нагоре. Аудиоуредбата на колата гърмеше толкова силно, че усещах вибрациите под краката си.

Той напълни резервоара и влезе вътре да плати. Когато типът се появи отново, носеше нещо като парче дърво. Зави наляво към тоалетната. Това беше моят човек.

Вдигнах си яката и пресякох улицата. Той прибираще портфейла си в горницето на анцуга и дърпаше ципа. Вече бях проверил камерите на гаража — нямаше да представляват проблем: бяха насочени към колонките, за да записват номерата на автомобили, избягали без да платят, а не към края на сградата, за да снимат крадци на тоалетна хартия.

Докато се отдалечавах от спирката, имах вид просто на човек, на когото му се пикае и не може повече да чака автобуса. Нямаше вероятност някой да ми обърне внимание. Сутрин хората си мислеха за очаквания ги работен ден, за ипотеките си, за децата или за главоболието на жена си предишната вечер и едва ли щяха да се развълнуват, че някакъв субект отива до тоалетната. Вървах към вратата достатъчно енергично, така че да приличам на човек с най-пълния мехур на света. Стигнах и влязох вътре.

Помещението беше квадратно, с дължина около три и половина метра и сравнително чисто. Миришеше на почистващи препарати.

Точно пред мен имаше два писоара, мивка и монтирана на стената поставка за салфетки. Моят човек бе в една от двете кабинки отдясно.

Чух звук от разкопчаване на ципове, шумолене на дрехи и лека кашлица. Затворих вратата зад себе си и блъснах с крак отдолу двете запънки. Вече никой нямаше да влезе или да излезе от тук, освен ако аз не поисках.

Застанах пред писоара и се направих, че пикая. Ръцете ми бяха пред мен, но държах стоманения цилиндър. Щях да остана с гръб към него, докато не излезеше да си измие ръцете.

Останах така две–три минути. Чух го, че се облекчава. Звукът утихна, после спря. Този май прекалено се бавеше. Завъртях глава надясно, сякаш за да погледна навън през малкия зарешетен прозорец, но продължих да се преструвам, че уринирам, в случай, че може да ме вижда.

После уж случайно погледнах зад себе си и зърнах нещо наистина странно. Кабинките в американските обществени тоалетни са с летящи врати и отдолу и отгоре има повече разстояние, отколкото например в Англия. През долната пролука виждах десния му крак, стъпил на земята и обърнат към тоалетната. Единият крачол на анцуга висеше около глезена му. „Странна поза — помислих си аз, — но какво толкова.“ После забелязах, че вратата е открехната няколко сантиметра. Мъжът не я беше заключил.

Щях да разкрия тази загадка. Стиснах цилиндъра в дясната си ръка, приготвих се за отбрана с лявата и тихо се приближих до вратата. В последния момент дълбоко си поех дъх, приведох рамене и влетях вътре.

Мъжът се блъсна в стената отзад и извика:

— Какво става, мамка му? — Протегна ръце напред, за да се задържи, и тялото му попречи на вратата да се отвори.

Налагаше се отново да я блъсна. Основното правило на крадеца е да действа решително и бързо. Натиснах с цялата си тежест и го заковах за стената. Беше едро момче. Трябваше да внимавам, иначе спокойно можех да се прецакам. Сграбчих го с лявата си ръка за намазаната с гел коса и дръпнах главата му наляво, за да оголя дясната страна на шията му.

Човек не използва само ръката си, за да удари някого. Трябваше да приложя към цилиндъра цялата си тежест, като боксьор, използващ

бедрата и горната половина на тялото си, за да придаде замах на удара си. Без да преставам да натискам вратата с лявата си ръка, аз вдигнах цилиндъра в дясната, завъртях цялото си тяло и го праснах точно под ухото. Идеята ми бе само да го поваля, а не да го убия или да му увредя мозъка за остатъка от живота му. Ако исках да го очистя, щях да го цапардосам по главата няколко пъти. Разбира се, днес нямаше да е най-щастливият му ден, беше попаднал не където трябва и не когато трябва.

Това бе добър удар. Мъжът изпъшка и се свлече на пода. Пред очите му несъмнено бяха избухнали звезди, онова пращящо и пропукващо усещане, което изпитваш, докато падаш почти в безсъзнание. Единственото му желание в този миг сигурно бе да се свие под юргана и да се скрие. Тъкмо затова използвах цилиндъра, а не пистолет. А и реакциите на хората към огнестрелно оръжие са непредвидими. Той можеше да се окаже цивилно ченге и също да има патлак или пък да е някакъв героично настроен гражданин. Е, вече нямаше значение. Старите методи са си най-добри.

Беше си блъснал главата в казанчето и от носа му се стичаше кръв. Издаваше някакво високо, детинско хленчене. Бе в отвратително състояние, но все пак беше жив. За всеки случай го ударих още веднъж. Исках известно време да не може да се изправи. Той престана да издава какъвто и да е звук.

С лявата си ръка завъртях настрани главата му. Не трябваше да е в състояние по-късно да ме разпознае. С дясната си ръка разкопчах анцуга му и измъкнах портфейла. После започнах да претърсвам джобовете му, в случай, че е скътал там някоя и друга тлъста пачка. Пръстите ми напипаха пластмасова торбичка, която изпълни дланта ми. Извадих навън бял прах, опакован в малки, готови за продажба пликчета, които ми се сториха достатъчно, за да пратят целия квартал на този тип в орбита. На мен обаче нямаше да ми свършат никаква работа и затова ги оставих на пода.

Едва тогава осъзнах какво се е канил да направи, докато бях го изчакал пред писоара. На лявата му ръка бе увит гумен маркуч и от малка прободна раничка сълзеше кръв.

Вероятно беше стъпил с левия си крак върху тоалетната чиния, за да си подпре ръката, докато се дрогира. Видях спринцовката на земята.

Когато се изправих, усетих, че панталоните ми са мокри и погледнах надолу. В крайна сметка типът се бе смял последен. Бях направил така, че да загуби контрол над телесните си функции и добре се беше опикал. А аз бях коленичил в урината му.

Вдигнах ключа от пода. Той също бе целият мокър. Мъжът започваше да идва в съзнание и да пъшка. Хванах главата му и я блъснах в тоалетната, за да остане още малко там, където си е.

Напуснах кабинката. Нямаше време да почиствам дъждобрана си. Отидох до вратата и извадих запънките, мушнах ги в джоба си, излязох навън и трескаво заключих. После хвърлих ключа в някакъв храсталак.

Бях останал буквално без дъх и по лицето ми се стичаше пот, но трябваше да се успокоя. Ако случайно иззад ъгъла се появиеше друг желаещ да използва тоалетната, щях да му кажа, че не работи.

Докато пресичах пътя, мимоходом погледнах наляво и назад. Нищо. Повече нямаше да проверявам. Скоро щях да разбера, ако ставаше нещо — щях да чуя виковете и стъпките на хора, тичащи към мен. Тогава щеше да ми се наложи да реагирам — но в крайна сметка аз бях онзи, с големия шибан патлак.

Минах покрай автобусната спирка и продължих към първата пряка. След още два завоя съблякох дъждобрана и увих цилиндъра и шапката си в него. Продължих напред, намерих кошче за смет и се избавих от вързопа.

Когато отново излязох на магистралата, небрежно извадих портфейла, сякаш проверявам дали не съм си забравил кредитната карта. Отворих го и открих, че съм семеен човек. Вътре имаше прелестна снимка, на която се мъдрехме аз, жена ми и две хлапета: семейството на Ланс Уайт. Не мислех, че на г-жа Уайт ще ѝ стане много приятно, когато се прибере вкъщи.

Вътре намерих и около двеста и четирийсет долара. Уайт или току-що беше теглил пари от банка, или бе започнал с бизнеса още от ранни зори. Имаше и две кредитни карти, но нямаше да ги запазя. Щеше да ми отнеме време да ги продам, а ако имах намерение да ги използвам, трябваше да го направя през следващия един час. Но защо да рискувам полицията да получи описанието ми от някой продавач? Останалата част от съдържанието на портфейла беше листчета с

телефонни номера — навярно списък на клиентите му. Когато минах покрай друго кошче, изхвърлих всичко, освен парите.

Сега имах в джоба си близо четиристотин долара — достатъчно за следващите няколко дни, ако не успеех да се свържа с Пат или той не ми помогнеше.

Пикнята по панталоните ми започваше да изсъхва, но адски смърдеше. Бе време да се преоблека.

Стигнах до „Бъргър Кинг“ и другите сгради около хотела. За петнайсетина минути се оборудвах от магазин за преоценени стоки с нови дънки, блузон и бельо. Кели също се беше сдобила с пълен комплект нови дрехи, чак до бикините и долната фланелка.

На път за стаята бързо си погледнах часовника. Бях отсъствал около два часа и петнайсет минути, малко повече, отколкото бях казал.

Отдалеч видях, че вратата е открената. В процепа бе пъхната възглавница, която да я държи отворена. Чуваше се звукът на телевизора.

Извадих си пистолета и се плъзнах покрай стената, насочил оръжието напред. Почувствах стомаха си празен и после ми се пригади.

13.

Влязох в стаята. Празна. Проверих от другата страна на леглото, в случай че момичето се е скрило там. Може би си играеше с мен.

— Кели! Тук ли си? — Гласът ми бе сериозен и тя щеше да го разбере.

Никакъв отговор. Сърцето ми туптеше толкова силно, че ме боляха гърдите. Ако я бяха открили, защо вече не ми се бяха нахвърлили?

Изведнъж плувнах в пот. Започнах да изпадам в паника, мислех си какво е преживяла, как е видяла да бият баща ѝ, как е пицяла за майка си. Познато ми беше онова чувство на отчаяние, когато искаш някой да те избави от всички страшни неща.

Насилих се да се успокоя и да реша какво да правя. Отново излязох на верандата и се затичах, като виках: „Кели! Кели!“ Завих зад ъгъла и я видях.

Ухилена до уши, тя тъкмо се отдалечаваше от автомата за кола и се бореше с капачката на кутията. Когато ме зърна с оръжие в ръка и с вид на смъртно болен от рак, лицето ѝ, до този момент казващо: „Я ме вижте, не съм ли голямо момиче?“, се промени.

За миг бях готов да ѝ прочета хороскопа, но прехапах устни.

Кели внезапно помрачня, сякаш ѝ стана мъчно за самата нея. Да излезе за кутия кола бе първото нещо, което правеше сама от дни, а аз ѝ бях развалил удоволствието, като се връщах прекалено рано. Отведох я обратно в стаята, като постоянно се оглеждах, за да проверя дали не са ни видели.

По леглото ѝ бяха разхвърляни празни опаковки от чипс и всякакви други неща. Сложих я да седне и отидох да напълня ваната. Когато се върнах, тя продължаваше да се цупи. Седнах до нея.

— Не ти се сърдя, Кели, просто се безпокоя, ако не зная къде си. Ще ми обещаеш ли никога повече да не го правиш?

— Само ако ти ми обещаеш повече да не ме оставяш сама.

— Обещавам. А сега се съблечи и се пригответи за баня. — Взех я на ръце и буквално я хвърлих във ваната преда да има време да се усети.

— Сама ли си миеш косата, или някой ти помага? — глупаво попитах аз.

Тя изглеждаше така, сякаш се готвеше да се разплаче.

— Искаш ли аз да я измия?

— Да, моля те. — Чудех се какво ли става в тази нейна главичка.

Взех шампоана и започнах да я мия. Кели хленчеше, че пяната ѝ влизала в очите и че ѝ щипела в ушите, но ми беше пределно ясно, че вниманието ѝ доставя удоволствие. Не можех да я обвинявам — в последно време не се бе радвала на много нежности. Нейният свят се беше обърнал с главата надолу, а тя дори още не го знаеше.

— Само как смърдиш! — Кели сбърчи лице, когато усети миризмата от пикнята на Ланс Уайт по панталоните ми.

— Тези дрехи са малко стари — отвърнах аз. — Изплакни си шампоана от косата и се измий със сапуна.

Изглеждаше така, сякаш се забавлява. Радвах се, че на някого изобщо му е весело. Върнах се в спалнята и извиках през рамо:

После искам да си облечеш чисти дрехи. Оставям ти бикини и фланелка на леглото.

— Какво е „бикини“?

— Ето това. — Взех ги и се върнах, за да ѝ ги покажа.

— Не бе, това са гащички!

Кели си падаше по водата. Колкото повече киснеше във ваната, толкова по-малко щеше да ми се наложи да се разправям с нея. Открих, че ми е досадно да чистя, обличам, разговарям и отвърщам на въпроси. Оставих я да се плацика още около половин час, после я измъкнах навън и ѝ казах да се изсуши.

Влязох под душа, избърснах се и се преоблякох, после напъхах всичките ни стари дрехи в найлонов чувал за пране и го сложих в торбата от магазина. При първа възможност щях да се избавя от нея.

И двамата бяхме в стаята. Тя се обличаше. Ризата ѝ беше закопчана накриво. Докато я разкопчавах и закопчавах отново, тя ме загледа неодобрително.

— Какъв е проблемът?

— Онези дънки. Тъпи са. Трябваше да си вземеш „501“, като татко.

Охо, отгоре на всичко се бях сдобил и с моден контрол. Кели продължи:

— Обаче няма „501“ с моя размер. Поне така казва мами. Тя не носи дънки, двете с Аида обичат рокли и полички.

Заех се с косата ѝ. Това бе поредното умение, което не бях усъвършенствал и четката постоянно я скубеше. Кели надаваше викове и ме дърпаше за ръката. Накрая ѝ дадох четката и я оставих да се оправя сама.

Докато се вчесваше, аз седнах на леглото и я попитах:

— Кели, знаеш ли специалния код на татко ти за телефона му? Аз не го знам. Опитвах адски много пъти — натисках 1111, 2222, какво ли не, и пак не става. Имаш ли някаква представа?

Тя престана да се реши, погледа ме няколко секунди, после кимна.

— Страхотно! Какви са цифрите?

Кели не отговори. Може би се чудеше дали по този начин няма да предаде татко си.

Извадих телефона от джоба си, включих го и казах:

— Виж! Какво пише тук? „Наберете идентификационния номер“! Знаеш ли какви цифри набира татко ти?

Тя кимна.

— Хайде, покажи ми тогава — настоях аз. — Кели натисна последователно бутоните и аз проследих движението на пръстите ѝ.

— 1990?

— Годаinata ми на раждане — просия тя и продължи да се реши.

Очакваше ни работа. Извадих телефонния указател от едно чекмедже.

— Какво търсиш? — попита ме Кели, като продължаваше опитно да се реши.

— Ресторант „Добрите приятели“ — отвърнах аз. Открих адреса. — Ще идем там и ще потърсим Пат.

Помислих си дали да не телефонирам и да попитам за него, но навярно просто щяха да ми кажат да се разкарам. Във всеки случай това можеше да предизвика поредица от събития, за които нямаше да

подозирам, докато неочаквано не ни заловяха. Щеше да е най-добре просто да отидем там.

Сложих си очилата и при вида ми Кели се изкикоти. Взех дъждобрана ѝ и ѝ помогнах да го облече. Когато се завъртя, забелязах, че от дънките ѝ все още виси етикетът. Откъснах го, после проверих дали нещо друго не изглежда не на място — също като някой досаден баща, който извежда дъщеря си на разходка.

Облякох си сакото, проверих пълнителите и телефона, после казах:

— Спомняш ли си Пат?

— Не. Коя е тя?

— Пат е мъж, пълното му име е Патрик. Може би си го виждала с татко ти?

— Пат ли ще ме заведе вкъщи?

— Скоро ще се върнеш там, Кели. Но едва когато татко ти се оправи, освен това — ако си добро момиче и правиш каквото ти кажа.

Лицето ѝ помръкна.

— Ще си бъда ли вкъщи за събота? Тогава е купонът на Мелиса. Покани ме да преспя там и трябва да отида.

Не и отговорих. Не бях достатъчно опитен, за да подобра настроението ѝ.

— Пат е идвал у вас. Не може да не си го спомняш, а?

— ... И трябва да ѝ купя подарък. Изплетох ѝ няколко гривни, но искам и още нещо.

— Е, днес ще се опитаме да намерим Пат, защото той ще ни помогне да те върнем вкъщи. Може би ще имаме време да потърсим нещо за приятелката ти, какво ще кажеш?

— Къде е Пат?

— Предполагам, че може да е в ресторанта. Но когато идем там, трябва да си много послушна и да не приказваш с никого. Ако някой те заговори, искам само да кимаш или да клатиш глава, разбра ли? Трябва да сме адски внимателни, иначе няма да разберем къде е Пат и после може да загазим.

Сигурен бях, че ще ме послуша. Зад търговския център беше направила каквото ѝ казах. Чувствах се виновен, че съм ѝ обещал да се прибере вкъщи, но не можех да измисля по-добър начин да

контролирам поведението ѝ, а и ако имах късмет, нямаше да съм там, когато най-после ѝ разкриех истината.

Преди да излезем от стаята, трябваше да свърша още няколко неща. Хванах левия долен ъгъл на одеялото на моето легло и го издърпах така, че да се получи диагонална гънка. После извадих клечка кибрит от кутийката, която бях взел от рецепцията, и я пъхнах между стената и дългия шкаф с чекмеджета под телевизора. С химикалка отбелязах на стената точка и я скрих с главичката на кибрита. Накрая поставих щипката за документи в едно от чекмеджетата и леко усилих звука на телевизора.

Бързо огледах стаята, за да се уверя, че не съм оставил нищо компрометиращо, дори върнах телефонния указател на мястото му в чекмеджето. Пистолетът все още бе в тоалетното казанче, но с това нямаше проблем. Нямаше никакви причини да влезе чистачка, да не говорим за полицията със заповед за обиск.

Взех две ябълки и блокчета шоколад и ги пъхнах в джоба на чисто новия си черен дъждобран. После затворих вратата, проверих табелката и тръгнахме.

До Джорджтаун взехме такси. Щеше да е по-евтино с автобус или метро, но така нямаше толкова да се мотаем пред очите на минувачите. Шофьорът беше нигериец, който едва говореше английски. Използва няколкото думи, които знаеше, за да ме попита къде е Джорджтаун. Все едно лондонски шофьор на такси да не знае къде е Челси. Търпеливо му посочих на картата. Предполагах, че е на трийсетина минути път.

Ръмеше. Кели гризеше ябълка и гледаше през прозореца. Оглеждах се за други мотели. Скоро щеше да ни се наложи пак да се местим.

Няколко минути седяхме в мълчание, докато не ми хрумна, че шофьорът навярно очаква да си приканваме.

— На твоята възраст още не се бях возил в такси — казах ѝ аз. — Мисля, че първият ми път беше на петнайсетина години.

Кели ме погледна, без да престава да дъвче.

— Не обичаше ли такситата?

— Не, просто нямахме много пари. Вторият ми баща не можеше да си намери работа.

Това очевидно я озадачи. Продължително ме изгледа, после извърна глава към прозореца.

Автомобилите бавно се точеха към моста Кий. Джорджтаун бе точно отгатък Потомак; щеше да е по-бързо, ако излезехме и минехме пеш, но беше по-благоразумно да стоим надалеч от хорските погледи. Ликът на Кели вече трябваше да е във всички вестници. Полицията със сигурност щеше да хвърли много време и усилия, за да открие похитителя ѝ.

Наведох се към предната седалка, взех картата и насочих шофьора към края на „Уисконсин Авеню“ откъм реката, главния път север–юг. Спомнях си Джорджтаун като град със старомодни, изящни къщи, които ми напомняха за Сан Франциско. На всички сгради имаше големи надписи, предупреждаващи, че имотът се охранява от охранителна агенция. Само се опитай да влезеш, и ще ти се нахвърли група за бързо реагиране още преди да си имал време да откачиш кабелите на видеото.

„Уисконсин“ е широка улица с магазини и къщи от двете си страни. Открихме „Добрите приятели“ на около осемстотин метра нагоре по склона, отдясно на пътя. За ресторант изглеждаше доста мрачен: цялата фасада беше черна, чак до опушените прозорци. Разнообразие внасяха единствено златните букви над входа. Наближаваше време за обед и всички служители би трябвало да са на работното си място.

Влязохме през две черни стъклени летящи врати. В следващия миг бяхме попарени от ледения дъх на климатичната инсталация. Намирахме се в единия край на полуосветен коридор, който минаваше по дължината на фасадата. По средата му млада и симпатична служителка седеше зад бюрото си. Бях впечатлен от вкуса на Пат. Момичето се усмихна, когато се насочих към него, стиснал Кели за ръка.

Когато се приближихме, разбрах, че усмивката ѝ е иронична. Тя вече се бе изправила и можех да видя, че е облечена много стилно в бяла риза и черни панталони.

— Извинете, господине — каза тя, — но ние не...

Протегнах ръка и се усмигнах.

— Няма проблем, не сме дошли да обядваме. Опитвам се да открия един мой приятел, казва се Патрик. Често е идвал тук преди

шест–седем месеца. Доколкото зная, е излизал с някое от вашите момичета. Англичанин е, говори като мен.

— Не зная, господине, тук съм едва от началото на семестъра.

Семестър ли? Да бе, нали бяхме в Джорджтаун, университетския квартал. Всички студенти бяха и сервитьори.

— Бихте ли повикали някого, защото е важно да се свържа с него. — Заговорнически ѝ намигнах и прибавих: — Довел съм едно негово приятелче — искам да го изненадам.

Тя погледна надолу и топло се усмихна.

— Искаш ли бонбон? — Кели си напълни шепичката.

— Може би някой от хората тук го познава? — продължих аз.

Докато момичето мислеше, иззад нас се приближиха две момчета в костюми. С пълни бузи Кели вдигна поглед към тях.

— Здравсти, млада госпожице — засмя се единият. — Не си ли много млада за това, а?

Кели сви рамене. Нито дума.

Момичето на рецепцията каза „Извинете ме за момент“ и отиде да изпълни задълженията си, отваряйки вратата отзад.

После се върна и вдигна телефонната слушалка.

— Ще позвъня.

Погледнах надолу и намигнах на Кели.

— Тук има някакъв човек с дете, търси англичанин на име Патрик? — въпросително рече тя.

След миг затвори телефона и каза:

— Сега ще дойде някой.

Телефонът извън почти незабавно и момичето отговори, за да приеме поръчката.

След минута–две откъм ресторанта се появи сервитьорка.

— Здравейте. Последвайте ме.

Положението изглеждаше обнадеждаващо. Стиснах Кели за ръка и влязохме в трапезарията.

Всички маси бяха осветени само от свещи. Огледах се наоколо и забелязах, че всички сервитьорки носят тесни бели тениски, разкривайки коремите им, тесни шорти и гуменки с чорапи до глезена.

До стената отдясно имаше бар, осветен от лампи на тавана. Дватамата с костюмите бяха единствените клиенти. По средата на помещението видях малка издигната сцена с прожектори отстрани.

Мислено се засмях. „Добър избор, Пат!“

Задник или не, Мързеливия винаги бе имал успех с жените. По времето на Гибралтар той беше ерген като мен и бе наел съседната къща. В продължение на около година бе имал, както самият Пат се изразяваше, „връзка“, но всички знаехме истината: бяха се запознали на бал с маски и в четири часа една сутрин се събудих от свистенето на спирачки пред дома му, после вратите се затръшнаха и се разнесе високо кикотене. Живеехме в малък квартал, в една от онези къщи, които издигаха за около пет минути през осемдесетте години, така че ясно чух входната му врата да се блъска и си помислих: „Започна се“. После се разнесе музика, шум от вода в тоалетната, което винаги е много приятно в четири сутринта. След това пак смехове и кикотене. По обед на другия ден бях в кухнята и миех чиниите, когато отпред спря такси. В този момент от вратата на Пат изтичаха кралица Елизабет I и една от младите ѝ придворни и с невероятно засрамен вид скочиха в колата с надеждата, че никой не ги е видял. Когато подложихме на разпит Пат, се оказа, че го е правил с майка и дъщеря. Оттогава не преставахме да го майтапим.

Едно от момичетата махна на Кели.

— Здравсти, миличка! — Под тениската ѝ имаше нещо, което приличаше на едновременно финиширащи цепелини.

На Кели всичко това ѝ харесваше. Силно стиснах ръката ѝ. Докато следвахме момичето, Кели ме попита:

— Какво е това място?

— Нещо като бар, в който хората си почиват след работа.

Минахме през друга двойна врата и се озовахме в свят на ярка светлина и викове. Отдясно бяха кухните, пълни с шумен хаос, отляво — офисите. Стените бяха покрити с мръсно бяла мазилка, цялата надрана от пренасяне на мебели или може би бяха... профучали цепелини.

Нататък по коридора стигнахме до друга врата. Нашата приятелка ни въведе вътре и съобщи:

— Тук е!

Това очевидно беше съблекалнята на момичетата. Ако трябваше да си представя съблекалня в подобен бар, щях да си помисля за полуголи танцьорки пред огледала с големи крушки по краищата, но тази стая повече приличаше на дневна. Бе чиста, имаше три-четири

канапета, два стола и няколко огледала. На стената видях табелка „Пушенето забранено“ и табла за обяви със съобщения за университетски срещи.

Всички вкупом казаха на Кели:

— Здравсти. Как си!

Погледнах към полицайка с пола, която изобщо не беше по устав.

— Опитвам се да открия англичанин на име Пат. Казвал ми е, че често идва тук.

Две от момичетата отвлякоха Кели настрана.

— Как ти е името, мила? — Не можем да направя нищо.

— Казва се Джоузи — отвърнах вместо нея аз.

Всички бяха с фантастичните си облекла. Едно от момичетата носеше индийски костюм с кожени ръкави, пера и прочее. То попита Кели: „Това харесва ли ти?“ и започна да я облича. Очите на Кели се разшириха от вълнение.

Продължих да говоря с „полицайката“.

— Получи се страхотна каша с датите. Трябваше да се срещнем с Пат и двамата с Джоузи да заминат на почивка. Няма проблем, аз ще се грижа за нея, но тя ужасно иска да го види.

— Не се е появявал от Бог знае колко време, но Шери сигурно знае следите му, тя излизаше с него. Вече закъснява, сигурно ще пристигне всеки момент. Можете да останете тук, ако искате. Сипете си кафе.

Напълних си от кафеварката чаша и седнах. Кели се кикотеше. Ако аз бях на нейно място, щях да се чувствам като в рая, но сега бях напрегнат да не се изпусне за нещо.

Навсякъде около мен бяха разхвърляни учебници. На едно от канапетата седеше момиче, сякаш излязло от турски харем, което тракаше дисертацията си на клавиатурата на лаптопа в скута ѝ.

Двайсет минути по-късно вратата се отвори и вътре влетя задъхано, разчорлено момиче с черен спортен сак.

— Извинявайте! Закъснях, момичета. Не съм първа, нали? — и започна да си събува обувките.

„Полицайка“ ѝ извика:

— Шери, този тип иска да разбере къде е Пат. Вижда ли си го напоследък?

Исправих се.

— Опитвам се да го открия от много време. Нали го знаете какъв е, постоянно е в движение.

— Какво да ви кажа — отвърна момичето и започна да си събува дънките пред мен толкова нехайно, сякаш бяхме женени от десет години. — Нямаше го известно време. Видях го преди около месец, когато се върна. Шери погледна към Кели и после отново към мен. — Приятел ли сте му?

— От отдавна.

— Предполагам, че няма да има нищо против да се чуете. Имам някъде номера му, ако, разбира се, успея да го намеря.

Само по сутиен и гащички, тя затършува в чантата си. После погледна към другите момичета и попита:

— Коя съм поред?

— Четвърта.

— Божичко! Може ли някой да мине преди мен? Не може ли да съм шеста? Още не съм се гримирала.

Изад лаптопа се разнесе изсумтяване. Очевидно момичето от турския харем щеше да мине четвърто.

Чантата на Шери се оказа нещо като пещерата на Аладин.

— Ето го.

Тя ми подаде картичка на ресторанта, на гърба на която бяха надраскани адрес и телефонен номер. Познах почерка на Пат.

— Това някъде наблизо ли е? — попитах аз.

— „Ривърруд“ ли? На петнайсетина минути път с кола, след моста.

— Ще му позвъня. Благодаря ви!

— Нали ще му напомните, че съм жива? — усмихна се тя с бледа надежда.

Заявих на Кели:

— Вече трябва да си вървим, Джоузи!

Тя издаде напред долната си устна.

— Уффф... — Може би се дължеше на компанията на други жени, но детето изглеждаше по-спокойно, отколкото през цялото време, докато бяхме заедно. — Наистина ли? — умотелно попита Кели. Големите и кръгли очи бяха гримирани, а устните — начервени.

— Страхувам се, че се налага — отвърнах аз и започнах да я бърша.

— Не може ли да остане при нас? — попита полицайката. — Ние ще се грижим за нея. Ще я научим да танцува.

— Моля ти се, Ник!

— Съжалявам, Джоузи, но за да работиш тук, трябва да си много по-голяма. Нали така, момичета?

Те ѝ помогнаха да се освободи от всичките ѝ пера. Една от танцьорките каза:

— Ако се стараеш в училище, миличка, после ще можеш да работиш тук, с нас.

Показаха ни пряк път през служебния изход отзад. На излизане Кели ме попита:

— Какво работят те?

— Танцьорки са.

— А защо са по бикини и носят всички онези пера?

— Не зная — отвърнах аз. — Някои хора обичат да гледат такива неща.

Точно, когато стигнахме до изхода, чух Шери да вика:

— Дъщеря му ли? Копелето му лъжливо!

14.

Спуснахме се обратно по склона, като търсехме къде да се скрием от дъжда. На една от сградите, която повече приличаше на къща, отколкото на ресторант, имаше надпис „Джорджтаун Дайнър“. Влязохме.

Седнахме в полупразното заведение: аз — с чаша кафе, Кели — с кола. И двамата бяхме дълбоко замислени — аз, за това как да се свържа с Пат, тя — най-вероятно как ще порасне и ще отиде в колеж, облечена като Покахонтас. Близо до масата ни продаваха картички с местни пейзажи. Повече напомняше на изложбена зала, отколкото на кафене.

— Не можем просто да се изгърсим при Пат, защото има вероятност да го изложим — обясних аз. — А и не мога да му телефонирам, защото е възможно да поставят къщата му под наблюдение.

Кели разбиращо кимна, без да има представа за какво говоря, но очевидно беше доволна, че участва в работите на възрастните, вместо да я зарежат или да я влачат като чувал.

— Досадно е, защото е само на петнайсет минути от тук — продължих аз. — Какво мога да направя?

Тя леко сви рамене, после посочи зад мен и предложи:

— Прати му картичка.

— Добра идея, но ще стане много бавно.

После ме осени внезапна идея.

— Страхотно попадение, Кели!

Тя се ухили до уши. Купих поздравителна картичка за рожден ден с кадифен заек, който държи роза. Помолих за химикалка и се върнах на масата. Написах:

„Пат, загазил съм я. Кев е мъртъв и Кели е с мен.
Трябва ми помощ. НЕ БЯХ АЗ. Спешно позвъни от външен

телефон на 181–322-8665.

Ник“

Запечатах плика, адресирах го до Пат, после помолих да ми заемат телефонния си указател. Открих каквото ми трябваше и то се намираше на същата улица, вероятно недалеч от тук. Облякохме си дъждобраните и излязохме. Беше спряло да вали. Погледнах номерата на улицата — трябваше да тръгнем надолу, към реката.

Офисът на куриерската фирма се намираше в съседство с окултистки магазин. Витрината беше пълна с „целебни“ кристали, които можели да променят живота ти. Зачудих се кой ли от тях продавачите щяха да ми предпишат, ако им опишех одисеята си. Кели искаше да остане навън и да погледа витрината, но аз настоях да дойде с мен. Хората биха могли да обърнат внимание на само дете, което стои пред магазин. Съществуваше и опасност някой от магазина да я познае, но трябваше да балансирам между този риск и възможността да я използвам за прикритие.

— Можете ли да предадете това на приятеля ми днес след четири часа? — попитах служителя на бюрото. — Забравихме да му пратим картичката за рождения ден по пощата, нали, Джоузи?

Платих петнайсет долара в брой и те ми обещаха да предадат честитката към четири следобед. Двата часа ми трябваша, за да подготвя почвата за срещата.

Влязохме в хотел „Латам“. Предполагах, че английският ми акцент няма да изпъква тук и бях прав — голямото фоайе беше пълно с чуждестранни туристи. Насадох Кели в ъгъла и отидох на бюрото за информация.

— Търся търговски център с детски кът — казах аз.

Оказа се, че във Вашингтон такива са поне пет–шест. Трябваше само да прегледам различните адреси в пътеводителя, който жената любезно ми зае. Детски кът имаше в търговския център „Ландсайд“, недалеч от „Роудис ин“. Спрях такси и този път шофьорът знаеше пътя.

„Децата се забавляват“ е програма за детски центрове, финансирана от държавата. Идеята е да оставиш хлапетата си за няколко часа, докато пазаруваш. Веднъж бях излязъл с Марша да приберем Кели и Аида от такова място. Поставят на китката на детето табелка с името му, която то не може да свали, а родителят получава специална карта, която означава, че е единственият човек, имащ право да вземе хлапето. Момичетата бяха играли там цяла сутрин. Спомних си, че когато приближавахме центъра. Марша се усмихна и каза: „Винаги си мисля, че това е отлично място и всеки път като оставям децата, се изкушавам да си взема еднопосочен билет за Рио!“

Търговският център имаше формата на голям кръст с различни универсални магазини в края на всяко от раменете му. Беше триетажен, с ескалатори по средата. Хранителните стоки се намираха на третия етаж. Залата бе колкото огромна, толкова и претъпкана, и жегата беше почти тропическа навярно нарочно, за да те пратят на щандовете за безалкохолни напитки.

Забелязах детския център в края на едното крило. Обърнах се към Кели.

— Хей, какво ще кажеш по-късно да отидеш там? Има видео и най-различни неща.

— Зная. Но искам да остана с теб.

— Нищо де, хайде да влезем и да хвърлим един поглед. — Не исках още да я оставям, защото не знаех дали Пат ще се обади, но все пак трябваше да подготвя почвата.

Отидох на регистратурата.

— Трябва ли да се запишем на опашка, за да влезем вътре?

Не бе необходимо, само попълнихме формуляр. Ако Пат ми телефонираше в четири, щях да имам най-много половин час, за да я скрия. Трябваше да приема най-лошия сценарий, според който преследвачите ни знаеха номера на мобифона на Кев и го подслушваха. Исках Кели да е в безопасност надалеч от района. Освен това не можех да съм сигурен в Пат. А ако участваше в предварително подготвен капан? Трябваше да внимавам, но отчаяно исках да се срещна с него.

Забелязах, че Кели с интерес оглежда наоколо. Не беше чак толкова зле. Излязохме навън.

— Сега можеш да дойдеш с мен, но по-късно трябва да отида на едно място сам, разбираш ли?

Тя се нацупи.

— Защо—о—о?

— Защото имам работа, разбираш ли? Сега обаче можеш да ми помогнеш.

Най-после получих усмивка.

— Добре де, но няма да се бавиш, нали?

— Ще се върна за отрицателно време.

Двамата тръгнахме из търговския център. Правехме разузнавателна обиколка, без тя да го съзнава.

— Какво търсим, Ник?

— Магазин с фотоапарати и телефони.

Обходихме целия център и накрая открихме каквото ни трябваше на първия етаж. Купих зареждащо устройство за батерията на мобифона. Кели пък реши в крайна сметка да не купува друг подарък на Мелиса, като заяви, че ще вземе само плетените гривни. Не възразих.

В четири без пет извадих телефона от джоба си и го включих. Сигналят бе достатъчно силен.

Иззвъня в четири и десет. Натиснах бутона.

— Ало?

— Аз съм.

— Къде си?

— В телефонна кабина.

— Искам да дойдеш в пет часа в търговския център „Ландсайд“ в Аликсандрия. Влез през входа на „Джей Си Пени“, отиди в централното фоайе, качи се с ескалатора на третия етаж и тръгни право към магазина на „Сиърс“. Дотук ясно ли е?

Последва пауза, докато той смели информацията.

— Ясно.

— Отляво има ресторант, казва се „Роудхауз“. Влез вътре и поръчай две кафета. Ще се срещнем там.

— Доскоро тогава.

Изключих мобифона.

— Кой беше? — любопитства Кели.

— Спомняш ли си, че ти говорих за Пат? По-късно ще се срещна с него, става, нали? Във всеки случай, готова ли си за детския център?

Щеше да отиде, независимо дали ѝ харесва. Ако Пат ме прецакаше, това място скоро щеше да бъка от ченгета.

Попълних формуляра с имената, с които се подвизавахме в хотела. Кели разглеждаше скоростната пързалка, под която имаше тапицерия и гумени топки за омекотяване на падането. Имаше и видео с най-различни филми, машина за сокове, тоалетни. Наистина изглеждаше добре организирано и имаше адски много дечурлига. Сред тях забелязах служителки, които им показваха разни фокуси. След като в продължение на два дни не бе правила нищо друго, освен да зяпа анимация, на Кели би трябвало да ѝ хареса тук. Единственият проблем беше опасността да не се разприказва, но нямаше друг избор. Платих таксата плюс двайсетдоларов депозит за вълшебния ключ, с който щях да си прибера детето.

— Искаш ли да остана още малко с теб? — попитах я.

Тя ме изгледа пренебрежително.

— Не може, тук е само за деца. — Кели посочи към табелата, на която пишеше: „Внимавайте, родители, не се доближавайте до играчките, защото може да се спънете и да се нараните“.

Приклекнах и я погледнах в очите.

— Не забравяй, днес се казваш Джоузи, не Кели. Това е голяма тайна, разбираш ли?

— Да бе, ясно. — Беше прекалено заета с това да гледа към играчките.

— Няма да се бавя. Знаеш, че винаги се връщам, нали?

— Да, да. — Кели постепенно се отдалечаваше. Лицето ѝ бе обърнато към мен, но вече се бе отнесла другаде — добър признак. Оставих я.

Качих се с ескалатора до третия етаж, настаних се на ъгловата маса в едно кафене и си поръчах еспreso и сладкиш.

Знаех, че ако закъснее. Пат изобщо няма да дойде на срещата. В такъв случай стандартната оперативна процедура изискваше да се появи един час по-късно. Ако и тогава не успееше, уговорката се прехвърляше за следващия ден. Това му е хубавото да работиш с хора, които познаваш.

Погледнах си часовника — пет без две минути. От мястото си можех да виждам долу крилото на „Джей Си Пени“. В същото време наблюдавах входовете на „Сиърс“ и „Роуд хауз“ на моя етаж.

Към пет и две видях Пат да идва откъм „Джей Си Пени“. Тътреше се небрежно, облечен в кафяво кожено яке, дънки и маратонки. От разстояние изглеждаше непроменен, само малко поотпуснат.

Убеден бях, че е пристигнал в „Джей Си Пени“ точно в пет. Също така, че пътьом от своя страна също е предприел мерки против проследяване, че е дошъл на паркинга по-рано, за да провери всичко и дори, че е поседял в колата си. Пат можеше и да витае в облаците, но когато трябваше да действа, беше страхотен. В момента обаче единствената ми грижа бе не толкова какво има в главата му, колкото накъде води носът му.

Той се качи на ескалатора и аз извърнах глава. В момента не се интересувах от него, гледах във всички останали посоки и проверявах дали не го следят. Като прикривах гърба му, пазех самия себе си. Моята работа бе най-лесната, тъй като бях третият и предварително знаех всички възможни варианти. Най-трудно щеше да е за преследвачите му, които се опитваха да не бъдат забелязани от хора като мен.

В град винаги е най-добре да уреждаш срещите си там, където има много пешеходци. Недостатъкът е, че ако те следят, преследвачите ти също могат лесно да се слезат с тълпата. За тях обаче е истински хаос, защото ти можеш да влизаш и излизаш от магазините, да спреш на някой щанд, после да продължиш, след това да се обърнеш и да застанеш на друг щанд. Така че ако отивате на среща с някого, уредете я на пазар.

Пат се качи на последния ескалатор, застанал пред група тийнейджърки. После те завиха наляво, към магазина на „Баскин Робинс“, а той тръгна надясно. Имаше само четири ескалатора, два нагоре и два надолу. Като че ли никой не го следеше.

Видях го да влиза в „Роудхауз“. Изчаках още пет минути, отново се огледах, погрижих се сервитьорката да види, че хвърлям моите два долара на масата, и излязох. Когато се озовах в крилото на „Сиърс“, минах от дясната страна на пътя, за да мога по-добре да наблюдавам „Роудхауз“ отляво. Това пък на свой ред ми даваше повече време да се

завъртя и да видя дали във „Викториас сикрет“ някой не изглежда не на място, докато рови из дамското бельо.

Все още не можех да съм сигурен в Пат. Но аз и не се нервирах от такива неща — това си беше стандартна процедура, бях я изпълнявал Бог знае колко пъти. Възприемах я от гледна точка на „ами ако?“. Ами ако ме пресрещнеха откъм „Сиърс“? Ами ако наизлезеха в магазините от всичките ми страни? Тези „ами ако“ ти помагат да не замръзнеш като заек, заслепен от автомобилни фарове на сред пътя. В конкретния случай щях да извадя пистолета, да се измъкна от опасния район, да мина през „Сиърс“ или да се кача на ескалаторите и да избягам навън.

Влязох в „Роудхауз“ и видях Пат отблизо. Годинките не го бяха пощадили — той бе едва на четирийсет, но изглеждаше годен за пенсия.

Седеше на маса в отсрещния край с две чаши капучино пред себе си. В кафенето имаше още дванайсетина души, които разговаряха, ядяха или се караха на децата си. Приблжих се, извадих предварително приготвената петдоларова банкнота от джоба си, сложих я на масата и с широка усмивка казах:

— Ела с мен, приятел.

Ако се готвеше да ме прецака, скоро щях да разбера.

Аз бях домакин на срещата, затова той не каза нищо, просто ме последва. Отидохме при отсрещната стена, където видях знак за тоалетна. Влязохме и се озовахме в дълъг коридор. Тоалетните бяха отляво, в дъното. Вече го знаех, защото бях проверил, докато обикаляхме с Кели. Отдясно имаше друга врата, която водеше към „Сиърс“. Тоалетните бяха общи и тъкмо затова ги бях избрал. Отворих вратата, пуснах Пат пред себе си и го последвах в магазина за бебешки дрехи. Слязохме долу с ескалаторите, като се движехме на зигзаг.

От щанда за козметика на първия етаж се излизаше направо на паркинга и ние тръгнахме към поредица от по-малки магазини и барчета.

Не разговаряхме. Нямахме нужда — Пат знаеше какво става.

Влязохме в едно от заведенията — безукорно чисто като болница ресторантче, в което продаваха сандвичи с всевъзможен пълнеж. Казах на Пат да ми вземе нещо за пиене и сандвич със сирене и месо. Беше

претърпано. Това ме устройваше, защото усложняваше живота на онези, които биха могли да ме следят.

— Седни хей на онази маса с лице към тоалетните — казах му аз. — Веднага се връщам.

Той се нареди на опашката.

Минах през вратата към тоалетните и отидох до отсрещния край, където беше противопожарният изход. Искях да съм сигурен, че няма да се блъсна в някое кошче за смет или нещо друго, поставено там след последната ми проверка. Вратата на аварийния изход бе с аларма, така че нямаше да проверявам дали е отключена. Вече знаех какво има от другата страна и накъде да тичам.

Пат седеше на масата с две кафета и касов фиш. На път бях да получа кофеиново отравяне. Освен това започваше малко да ми прилошава. Жегата в търговския център и изразходваната енергия през последните два дни си казваха думата. Но трябваше да го превъзмогна, защото това си беше операция.

Седнах срещу него в сепарето и погледнах към стъклената витрина. Можех да виждам всички, които влизат и излизат, и в същото време бях скрит зад една от колоните и зад тялото на Пат. Постоянно можех да наблюдавам какво става.

Погледнах към него и реших да не го поднасям. Имаше направо скапан и изхабен вид. Очите му вече не бяха ясни и остри, а зачервени и мътни. Беше надебелял и тениската му висеше над колана. Лицето му изглеждаше подпухнало, едва различавах адамовата му ябълка.

— Причината да сме тук е, че съм ти дошъл на гости и в момента пазаруваме — започнах аз.

— Чудесно.

Все още трябваше да го изпитам, в случай, че носи подслушвателно устройство.

— Ако стане нещо, ще изляза от там — посочих към тоалетните. Очаквах да ми отвърне „Какво, ще излезеш през тоалетните ли?“ заради онзи, който слушаше. Но той просто каза „Добре“. Това ми стигаше. Нямаше повече време за губене.

— Добре ли си, приятел? — попитах аз.

— Горедолу. Да речем, че съм малко по-добре от теб. Как ме откри?

— Чрез Шери от „Добрите приятели“. — Погледнах го и той се усмихна. — Да, добър избор, Пат!

Усмивката му стана още по-широка.

— Е, какво става?

— Преследват ме.

— Така изглежда. — Зачервените му очи премигнаха.

Започнах да му обяснявам положението и все още говорех, когато момичето ни донесе сандвичите. Бяха достатъчно големи, за да нахранят цяло семейство.

— Какво си поръчал, мамицата му? — попитах аз. — Ще трябва да висим тук цял ден!

Пат очевидно бе гладен и се бореше с горещото сирене, което се точеше между устата му и сандвича. Кога ли се бе хранил за последен път?

Бях прекалено зает да говоря, за да ям.

— Виж, да ти кажа честно, единственото, което искам, е да се разкарам и да се върна и Англия, но това ще е доста сложно. Трябва да разбере какво става и защо. Спомняш ли си Симъндс?

— Да, естествено. Още ли е вътре?

— Да. Свързах се с него. Даже му казах, че ако Фирмата не ми помогне, ще разкрия осигурителното си покритие.

Очите на Пат се разшириха.

— Леле, това вече е сериозна работа! Май наистина си я загазил. И какво ти отговори Симъндс? — Раменете му бавно се размърдаха, когато се засмя с пълна уста.

Продължих да разказвам още четвърт час. Накрая Пат попита:

— Мислиш ли, че момчетата от ВИРА може да са очистици Кев?
— Погледът му падна върху моя сандвич. Побутнах го към него.

— Откъде да зная? Нищо не разбирам. Ти как смяташ?

— Из Вашингтон се носеше слух, че в Гибралтар през осемдесет и осма е имало някакво американско участие. — Той вадеше краставиците и доматиите от сандвича ми.

— Какво участие?

— Нямам представа. Нещо, свързано с ирландско-американския електорат, такива глупости. И че ВИРА получавала средства от Норад, като се намесила в пазара на дрога.

Зачудих се откъде знае всичко това. Може би тъкмо от там се снабдяваше със стаф. Стана ми тъжно.

Продължавах да обмислям информацията. Пат методично нагъваше сандвича ми.

— Може би тъкмо тук е връзката с Кев — предположих аз. БН, дрога, какво ще кажеш?

— Възможно е. Британците от години тормозят американците, че от Норад давали пари на ВИРА, но янките не могат да гъкнат с всички онези милиони ирландско–американски гласове.

Облегнах се назад.

— Мога ли да те попитам откъде ти е известно това?

— Нищо не ми е известно. Чувал съм само, че ВИРА купува кокаин и го изнася от Щатите. Правят го от години, в това няма нищо ново. Но може да ти послужи като отправна точка. Искам да кажа, мамка му, че ти си умният, не аз.

Звучеше логично. Ако разполагаш с малко пари и си терорист, естествено, че ще купуваш дрога и ще я продаваш с печалба. И нямаше начин американското правителство да атакува Норад, това щеше да е политическо самоубийство. Но ако можеше да се докаже, че Норад е свързана с трафика на дрога, това щеше да е нещо друго. Може би Кев беше работил срещу ВИРА и именно те го бяха очистили.

— Мислиш ли, че Кев може да е попаднал на някаква гадост? — попитах аз. — Или че дори е участвал в нея и се е прецакал?

— Нямам представа. От такива неща ме заболява главата. — Той замълча за миг. — Е, казвай, какво ти трябва?

Свих рамене.

— Пари.

Пат извади портфейла си и ми даде кредитна карта.

— Тук има около три хиляди долара. Това е спестовна сметка, така че можеш да теглиш колкото ти трябват. Ами момичето?

— Кели е добре. При мен е.

Ако Пат играеше срещу мен, поне му съобщавах, че съзнавам тази възможност и съм взел предпазни мерки.

— Много ти благодаря за това, приятел — за картата и за това, че си тук — казах аз. Знаех, че ще ми помогне, но не исках да си мисли, че го приемам като нещо нормално.

— Виж — продължих аз, — няма да те забърквам в тези лайна. Не искам да те излагам на риск, но ми трябва още нещо. Имаш ли възможност дотече да ми телефонираш? Трябва да седна и да обмисля какво да правя.

— Към девет и половина става ли?

Усмивнах се. После внезапно ме осени за втори път този ден.

— Не знаеш ли някакви сборни пунктове на Шин Фейн или ВИРА във Вашингтон?

— Не, но мога да разбера. За какво са ти?

— Трябва да проверя дали между ВИРА и хората, които се опитват да ме очистят, има някаква връзка, а и кой е пречукал Кев. Ако имам възможност да видя кой влиза и излиза от там... е, това все е някаква отправна точка. Ако стигна до нещо, може да вляза вътре и да се поогледам.

Пат окончателно унищожи сандвича ми.

— Внимавай, приятел, да не се прецакаш.

— Няма. Добре, сега ще остана тук. Давам ти десет минути и после си тръгвам. Ще включа мобифона в девет и двамайсет и пет.

— Няма проблем, ще се чуем. Успех.

Той се изправи и събра парченцата сирене и месо от дъното на кошничката.

— Шери, а? — подхвърли Пат. — Как изглежда? Липсвам ли й?
— После се отдалечи. Раменете му помръдваха, докато се смееше.

15.

Върнах се в търговския център през „Сиърс“, намерих банкомат и изтеглих триста долара.

Навън беше тъмно, но вътре все така не можеше да се разминеш от хора. Още имаше вероятност да ме следят и да ме сгащят при Кели, затова преди да я взема, спрях на едно място и изчаках малко. Нищо не ми изглеждаше необичайно. Единственото, от което трябваше да се пазя, май бяха камерите. Колкото по-бързо влезех и излезех, толкова по-добре.

Продължих да наблюдавам района десетина минути, после се приближих. Срещу детския център се намираше магазин за спортни стоки. Влязох, мигновено се превърнах във фен на баскетбола и започнах да разглеждам тениските, изложени до витрината. Детският център бе претъпкан, но не виждах Кели.

Помогах се известно време из магазина, отново погледнах и най-после я видях. Седеше на пода, вторачена в екрана на телевизора. Около нея имаше още десетина деца, всяко с малка картонена чаша сок. Хрумна ми, че момичето не е правило нищо друго, освен да яде, да пие и да гледа телевизия. Странно, че не беше заприличала на Мързеливия Пат.

Влязох вътре, показах картата си и поисках да доведат дъщеря ми. Служителките изпълниха съответните си процедури и няколко минути по-късно Кели се появи.

Започнах да ѝ обувам обувките.

— Джоузи, как беше?

Тя седеше и се цупеше, че съм пристигнал по средата на филма. Приех го за добър признак — показваше, че постепенно започва да става нормална. Радвах се, че известно време не е била с мен, но изпитвах и облекчение, че отново сме заедно.

Взехме такси, но слязохме около четири пресечки преди хотела и стигнахме до него пеш.

Отворих вратата. Телевизорът беше включен и от екрана ни обясняваха колко страхотни коли са писаните. Запалих лампите, казах на Кели да остане където си е и погледнах към спалнята.

Леглата не бяха оправени, завесите бяха спуснати. Изглежда чистачката се бе подчинила на табелката на вратата така имаше по-малко работа срещу същите пари.

По-показателна беше диагоналната гънка на одеялото. Ако още от прага бях видял, че я няма, вероятно щеше да ми се наложи много бързо да се разкарам от там.

Влязохме вътре. Облегнах се на телевизора и се наведох зад шкафа. Кибритената клечка си бе на мястото и покриваше точката на стената. Дотук всичко беше наред.

— Какво правиш. Ник?

— Просто проверявам дали щепселът е включен както трябва. Още малко, и щеше да се измъкне.

Тя ме погледна така, сякаш съм пълен кретен. Без да й обръщам внимание, застанах на колене, готов да проверя чекмеджето.

— Да ти помогна ли, Ник?

— Искам да чуя какво дават по телевизията.

Кели седна на леглото и нападна пакетче чипс. Това хлапе наистина нагъваше здраво.

В долния шкаф имаше три чекмеджета, бях оставил щипката в предния ляв ъгъл на средното. Взех нощната лампа и я прокарах нагоре–надолу в опит да видя отражението на щипката. Успях — чекмеджето не бе отваряно.

Помогнах на Кели да си съблече дъждобрана, напъхах й обувките в джобовете и го закачих до вратата. Пооправих й леглото, събрах опаковките от храна и почистих трохите.

— Гладна ли си? — попитах аз за всеки случай.

Тя погледна към полупразното пакетче чипс.

— Не съм сигурна. Ти мислиш ли, че съм гладна?

— Несъмнено. Ще ида да донеса нещо. Можеш да останеш тук и ще ти позволя да стоиш до късно. Но не казвай на никого — това ще е малката ни тайна!

Кели се засмя.

— Няма!

И аз бих хапнал нещо. Пат не ми беше оставил много от сандвича.

— Знаеш какво трябва да правиш, нали? — Отново повторих процедурата. — Ще поставя на вратата табелката „Не пречете“ и няма да отваряш на никого. Разбираш ли?

— Несъмнено.

Това хлапе наистина ме изненадваше.

— Мики Дис ли искаш?

— Несъмнено.

На улицата вече не беше така оживено, а и валеше по-слабо. Накупих цели камари дрехи и за двама ни — якета и дъждобрани, дънки и ризи — достатъчно, че да ни стигнат поне за следващите два пъти, ако се наложеше отново да променяме външния си вид.

После отидох в ресторанта. Докато стоях на опашката, си мислех колко странно е всичко това. Съвсем скоро седях във „Вохол“ и ми възлагаха задача, а сега се мъчех да запомня какъв млечен шейк да купя на едно хлапе. Чудех се и дали Кели ще одобри ризите, които ѝ бях взел.

По обратния път си погледнах часовника. Беше девет и двайсет — бях се забавил повече, отколкото очаквах. Вече трябваше да включа телефона. Скрих се от дъжда в един магазин.

Той извъня точно в девет и трийсет. Бях възбуден и нервен. Можеха да търсят Кев. Натиснах бутона.

— Ало?

— Здравсти. Аз съм. Имам нещо за теб.

— Страхотно. Почакай... — Запуших с пръст другото си ухо. Исках да чуя и последната дума. — Казвай.

— Намира се на „Бол Стрийт“ 126. Това е в старата част на Кристъл сити край реката — между Пентагона и Вашингтонското летище за вътрешни полети. Разбра ли?

— Да. — Замълчах, докато смеля информацията. Бях ходил до Пентагона и няколко пъти бях използвал летището. В общи линии си спомнях района. — Ще ми телефонираш ли утре?

— Да.

— По същото време?

— По същото време. Успех, приятел.

Това беше. Изключих мобифона и си повторих адреса наум, за да го запомня. Нямах намерение да го записвам. Ако ме пипнеха, трябваше да съм чист.

На път за хотела се почувствах доста ободрен. До този момент се бях лутал на тъмно. Не знаех точно какво ще направя с новата информация, но това поне бе някакво начало. Усецах, че започвам да овладявам положението.

Нахранихме се и аз погледах малко телевизия с Кели, но на нея очевидно повече ѝ се приказваше.

— У вас гледаш ли телевизия, Ник?

— Малко.

— Коя е любимата ти програма?

— Не зная. Новините, предполагам. Нашите програми са различни от вашите. А на теб коя ти е любимата?

— „На тъмно“.

— Това какво е? Детективно предаване ли?

— Идиот, слабоумен, кретен? Разказва се за едно момиче. — Кели правеше отлично впечатление на дете от Долината.

— И с какво се занимава то?

— Ходи на пазар.

Към единайсет без петнайсет тя заспа. Извадих пътеводителя, който бях забравил да върна в „Латам“, и потърсих „Бол Стрийт“.

Проследих реката на юг, докато не видях Вашингтонското национално летище. Обектът се намираше на западния бряг, между него и Пентагона. Мислено се засмях. Ако това наистина беше седалище на ВИРА, щеше да падне страхотен майтап — момчетата навярно пиеха в едни и същи барове с онези от Съвета за национална сигурност.

В момента не можех да направя нищо. Кели лежеше по гръб и се правеше на морска звезда. Покрих я с одеялото, преместих всички боклуци от другото легло и също си легнах. В ушите ми кънтеше максима от службата ми в пехотата, с други думи отпреди цяла вечност: „Наспивай се хубаво винаги, когато ти предстои битка. Никога не знаеш кога пак ще имаш възможност за това“. Веднъж и аз да направя онова, което ми кажат.

Когато се събудих, като че ли предавах същото анимационно филмче. Бях оставил телевизора включен цяла нощ. Отчаяно ми се пиеше кафе.

Станах, намокрих си косата, придадох си полупредставителен вид и погледнах през прозореца. Дъждът се беше усилил. Слязох долу и взех храна и напитки за трима души — нямаше да са излишни, като имах предвид количествата, които поглъщаше Кели.

— Добро утро! — побутнах я аз.

Тя продължаваше да се прави на морска звезда, но все пак се събуди, като се прозяваше и протягаше, после се сви на топка. Отидох в банята и се заех да пълня ваната.

Кели се появи на прага с хавлия. Започваше да схваща за какво става дума.

Докато се плискаше, седях на леглото и превключвах каналите. Нямаше нищо за нас. В американската столица на убийствата имаше толкова много други престъпления, че ние вече не бяхме актуални.

Кели се появи, облече се и се среса, без да й напомням. Отворих ѝ опаковка овесена каша и тя я изгълта с малко мляко. После се насочих към душа.

Когато се върнах, вече чист и представителен, заявих:

— Днес трябва да се преместим от тук.

Лицето ѝ грейна.

— Ще се приберем ли вече вкъщи? Нали каза, че Пат ще ни помогне да се приберем?

Свалих дъждобрана ѝ от закачалката и ѝ нахлузих обувките.

— Да, скоро ще се приберем. Но татко ти трябва да си почине още малко. А сега трябва да свършим някои неща. Адски ми е трудно да ти обясня какво става в момента, Кели, но няма да е за дълго. Обещавам ти, че скоро ще се прибереш вкъщи.

— Добре, защото Джени и Рики са се затъжили за мен.

Дъхът ми секна. Дали не се бях прецакал? Какви други хора можеше да има в къщата?

— Това са ми мечетата. — Кели се засмя, после лицето ѝ стана сериозно. — И те ми липсват. Освен това искам да отида на купона на Мелиса.

Потупах я по главата. Тя ме погледна — разбираше, че се опитвам да я утеша. Промених темата.

— Виж, сега ще ти покажа нещо.

Извадих картата.

— В момента се намираме тук, а ето къде отиваме — точно покрай реката. Ще вземем такси, ще си намерим хубав хотел и ще се погрижим да има кабелна телевизия, за да гледаме филми. А може и да идем на кино.

— Може ли да гледаме „Джунглата“?

— Разбира се!

Какво беше това, мамка му? Нямахше значение, поне се отклонихме от въпроса за семейството и.

След като съобщих на рецепцията, че заминаваме и за моя изненада получих обратно парите за оставащата една нощ, аз се качих да взема Кели и синия найлонов сак. Оставих пистолета на Кев в тоалетното казанче. Той имаше само един пълнител с деветмилиметрови патрони, а аз носех три с четирийсет и пет калибър за „Сиг“-а.

Когато излязохме от хотела, запихме наляво и веднага след това пак наляво. Стараех се да изчезнем от зрителното поле на рецепцията преди някой да се сети да попита: „Ами къде е жена му?“

Спряхме такси и аз помолих шофьора да кара към Пентагон сити. Той бе възрастен азиатец. На седалката до него имаше карта, но не си направи труда да я разтвори — очевидно пътувахме в правилната посока. Кели си беше сложила шапката. Помислих си дали да не я подразня, че прилича на падингтънско мече, но трябваше много дълго да ѝ обяснявам.

Шофьорът попита къде точно искаме да ни остави.

— На спирката на метрото, моля. — Нямах представа къде е, но ми се струваше също толкова подходящо място, колкото и всички останали.

Платих му в брой ѝ той потегли. Целият район изглеждаше нов и скъп — и за пазаруване, и за живеене. В него се намираше хотел „Риц Карлтън“. Пентагонът пък беше на няколко минути път от там. Поведох Кели към търговския център. Исках да намеря банкомат, за да отпразнувам началото на нов финансов ден.

Минахме през паркинга на супермаркета, после продължихме към реката. Странно, за първи път се чувствах наистина отговорен за Кели. Продължавах да я държа за ръка, докато пресичахме улиците, но

сега ми се струваше естествено да го правя и по тротоара. Определено ми беше приятно да е с мен, е може би, защото знаех, че изглежда естествено и че ми осигурява идеално прикритие.

Минахме под бетонната магистрала, която водеше към центъра на Вашингтон. Трафикът бе изключително натоварен и звучеше като приглушен гръм. Разказах на Кели за сцената от „Кабаре“, в която Сали Боулс отива под железопътния мост, за да крещи, защото ѝ е дошло до гуша. Не споменах обаче факта, че през последните четирийсет и осем часа ми се искаше да направя тъкмо това.

След моста гледката се промени. Бе пълно с изоставени крайпътни жилищни блокове, някои от които се използваша за офиси, макар че големи участъци от терена просто бяха заградени и превърнати в паркинги.

Погледнах наляво и видях, че издигнатата част от магистралата се изгуби в далечината, към центъра на града. Бетонна стена скриваше подпорите и пътят минаваше покрай нея. Нямаше тротоар, само тясна ивица утъпкана земя, цялата осеяна от стари кутии от безалкохолни напитки и цигари. Очевидно хората паркираха по краищата, за да избегнат таксите. Навсякъде имаше стари, порутени сгради, но районът все още бе населен. Релсите си стояха, но бяха ръждясали и обрасли в бурени. От магистралата над нас се носеше постоянният рев на автомобилите.

Минахме покрай склад за вторични суровини, после покрай изоставена фабрика за цимент до реката. След това видях нещо, което бе толкова не на място, че изглеждаше почти нереално: хотел от края на шейсетте, на име „Калипсо“, издигащ се като бунт срещу прогреса. Беше изолиран на сред океан от хром, опушено стъкло и лъскави тухли, сякаш собствениците му бяха решили да покажат среден пръст на предприемачите, които бавно завладяваха този загиващ район.

Сградата бе много семпла, четириетажна, построена във формата на отворен квадрат. По средата имаше паркинг, пълен с леки автомобили и пикапи. Фасадните стени бяха без прозорци и навън стърчаха само климатиците. Завих наляво и минах покрай хотела. Сега вървах успоредно на „Бол Стрийт“, която се намираще от другата му страна. Кели мълчеше. Пък и аз бях в работен режим и ако не беше фактът, че я държа за ръка, навярно щях да забравя, че е с мен.

Когато се изравнихме с „Калипсо“, избърсах дъждовните капки от лицето си и се вгледах в сумрака: на покрива на хотела стърчеше сателитна антена, поне три метра в диаметър. Нямаше да изглежда не на място, ако се намираше на покрива на Пентагона. След малко стигнахме „Бол Стрийт“.

От уличните номера на картата знаех, че обектът ще е отляво. Продължих да вървя отдясно, за да имам по-добра перспектива.

Все още бе невероятно шумно. Към тътена на излитащите самолети точно отатък дърветата се прибавяше и воят на автомобилите по магистрала 1.

— Къде отиваме? — Кели трябваше да извика, за да я чуя.

— Нататък — кимнах аз. — Искам да видя дали ще открием офиса на един приятел. И после ще потърсим някой хубав хотел.

— Защо трябва постоянно да сменяме хотелите?

— Защото лесно ми омръзват, особено ако храната не е добра. Онова снощи беше пълна отврат, нали?

Последва пауза и след това:

— Какво е „отврат“?

— Означава, че не е много хубаво.

— Нищо й нямаше на храната.

— Беше гадна. Просто искам да отидем в приличен хотел. Но можем да останем и в моята къща.

От пистата току-що се бе отделил реактивен самолет и като че ли се носеше на нивото на покривите. Известно време го гледахме като хипнотизирани.

Когато ревът на двигателите му стихна, аз казах:

— Хайде да потърсим онзи офис.

Продължих да гледам напред и наляво, опитвайки се да преценя коя е сградата. Имаше изградени в най-различни стилове: стари фабрики и складове, нови двуетажни офиссгради, разположени до паркинги и изоставени ремаркета. Между постройките едва виждах дърветата покрай Потомак на около триста метра от нас.

Сега се намирахме в новозастроен район — седалището на ВИРА би трябвало да е наблизо. Продължихме да вървим, докато не стигнахме до двуетажна офиссграда, цялата в стоманени рамки и външни тръбопроводи. Вътре светеха флуоресцентни лампи. Опитах

се да прочета надписите на входа, но не можех да ги видя в сумрака. Все пак успях да разчета един: „Уником“.

Не приличаше на офисите, които обикновено използваша Шин Фейн и ВИРА. Сградата на „Кейбъл Стрийт“ в Лондондери например бе от двайсетте години, другите в западен Белфаст също. Определено не бяха модерни постройки, напомнящи миниатюри на центъра „Помпиду“. Може би Пат грешеше?

Съсредоточих се върху обекта, докато минавахме покрай него, но не погледнах назад. Трябва да регистрираш цялата информация още от първия път.

— Ник?

— Какво?

— Мокра съм.

Погледнах надолу. Краката ѝ бяха подгизнали. Прекалено много мислех какво да правя и не забелязвах локвите, през които газехме. Трябваше да ѝ купя боти от търговския център.

Стигнахме до Т-образна пресечка. Наляво пътят водеше към реката. Още автомобили и още повече сметища.

Надясно улицата завършваше при магистралата и точно преди нея над покривите видях антената на „Калипсо“. Почувствах се допре. Бях минал покрай обекта, имаше къде да се настаня и всичко това — преди единайсет сутринта.

16.

Влязохме в паркинга на хотела. Посочих ѝ къде да застане между пикап и куриерски микробус.

— Почакай под терасата, за да не те вали. Скоро ще се върна.

— Искам да дойда с теб, Ник.

— Не... чакай ме там. Няма да се бавя. — Изчезнах преди момичето да успее да възрази.

Рецепцията беше в една от стаите на първия етаж, превърната в офис, и регистрацията бе също толкова проста, колкото и планът на сградата. Тук далеч по-бързо разбираха историята на бедното английско семейство. Очевидно из тези райони не гледаха много царевица.

Излязох навън, взех спътничката си и докато вървахме към новата си стая на втория етаж, аз обмислях какво да правя сега. Кели внезапно ме дръпна за ръката.

— Двойна отврат!

— Какво?

— Нали знаеш, нещо, дете не е много хубаво. Ти каза, че другият хотел бил отврат. Този е двойна отврат.

Съгласих се. Даже ми се стори, че долавям миризма на повръщано.

— Не, не, почакай. Видя ли сателитната антена? Сигурно можем да гледаме всички програми на света. Изобщо няма да е отврат.

В стаята се мъдреха две легла по персон и половина, голям телевизор, няколко мебели с обичайните тъмни лакирани повърхности — дълъг шкаф, който бе виждал и подобри дни, гардероб, който представляващ просто релса в отворен шкаф в ъгъла, и едно от онези неща, върху които си оставяш куфара.

В банята видях малко шишенце шампоан.

— Това винаги е признак за добър хотел — бодро обявих аз. — Струва ми се, че сме попаднали в „Риц“.

Включих мобифона да се зарежда, после се плюснах право пред телевизора и потърсих детска програма. Това вече беше част от стандартната оперативна процедура.

Съблякох ѝ дъждобрана, изтръсках го от капките и го закачих, после отидох при климатика и натиснах няколко бутона. Протегнах си сакото, за да проверя въздушния поток — исках в стаята да е топло. Докато чаках някаква реакция от машината, попитах Кели:

— Какво дават?

— „Пауър рейнджърс“.

— Кой са тези?

Отлично знаех за какво е филмът, но от един разговор нямаше да ми стане нищо. Не исках да сме първи приятелчета, да ходим заедно на почивка, да си заемаме пастата за зъби и всякакви такива глупости — бях далеч от това и колкото по-скоро се оправеше положението, толкова по-добре. Но не ми се щеше да ме пипнат, защото на някой любопитко му се е сторило, че нещо много не си пасваме.

— Кой от героите най-много ти харесва? — попитах аз.

— Катрин, тя е розовата.

— И защо, заради цвета ли?

— Защото не е някоя скапанячка, а е адски печена. — И после ми разказа всичко за Катрин, включително и това, че била англичанка. — Харесвам я, защото татко е от Англия.

Накарах я да си сложи нови дънки и поло. Това отне цяла вечност. „Мамка му на родителството, не е за мен — помислих си. — Какъв е смисълът, щом по цял ден трябва да се правиш на камериерка?“

Кели най-после бе суха и облечена. До телевизора имаше кафеварка. Включих я. Когато започна да клоочи, отидох до прозореца и погледнах през мрежестата завеса. Отпред имаше сив бетонен площад. Отдолу беше паркингът, а оттатък пътя и по-нагоре минаваше магистралата. Настроението ми напълно съответстваше на гледката.

Продължаваше да вали. Виждах пръските зад гумите на профучаващите по магистралата камиони. Дъждът не бе силен, но постоянен, от онзи, който се просмуква във всичко. Внезапно усетих, че Кели е застанала до мен.

— Мразя такава време — изръмжах аз. — Винаги съм го мразил, още когато постъпих в армията. Даже сега, във ветровит зимен ден си правя чаша чай, сядам до прозореца, просто гледам навън и си мисля за всички онези нещастни войничета, които клечат в някоя дупка наред нищото, зъзнат подгизнали и се чудят какво правят там.

Кафеварката утихна. С кисела усмивка погледнах надолу към Кели. Какво ли не бих дал отново да съм в равнината край Салисбъри и просто да седя — в разкаляния окоп, умиращ от студ и глад.

Легнах по гръб и започнах да обмислям възможностите, не че имаше много такива. Защо просто да не се опитам да избягам? Можех да открадна паспорти и с Кели да си пробваме късмета на летището, но вероятността номерът да мине не беше голяма. Имаше и по-нетрадиционни пътища до острова. Бях чувал, че можеш да изминеш целия път от Канада до Великобритания с ферибот и прехвърляне по суша — маршрут, много популярен сред студентите. Можех също да тръгна на юг и да мина границата на Белиз или Гватемала. Бях прекарал години в тамошната джунгла и знаех как да го направя. Щях да стигна до Сан Педро, един от островите край Белиз и отправен пункт за наркотрифаканти на път за източното крайбрежие на Флорида. От там можех да се насоча към Карибите и да се кача на кораб.

Едно от момчетата в полка пък беше прелетяло от Канада до Великобритания с едномоторна „Чесна“. Малкият самолет нямал специални приспособления, освен допълнителен резервоар за гориво в задната част. Моделът на радиостанцията не бил познат на младежа и трябвало да използва за антена жица, висяща от „Чесна“-та, със завързана накрая тухла. Имал парашут, така че в случай на опасност можел да отвори вратата и да скочи. Не знаех аз как ще се оправя, но поне бях сигурен, че е възможно.

Всичко това обаче криеше много рискове. Не ми се щеше да прекарам остатъка от дните си в някой щатски затвор, но в същото време не исках и двамата с Кели да бъдем убити, докато бягаме. Симъндс ми беше предложил най-добрата възможност. Ако стигнех до Лондон с онова, което предлагаше, нямаше да съм съвсем на сухо, но поне щях да съм си у дома. Трябваше да остана тук и да разкрия тази мистерия.

Нещата се свеждаха до факта, че трябваше да разбере кой и какво влиза и излиза от сградата на „Бол Стрийт“.

— Кели? Знаеш какво ще ти кажа, нали?

— Естествено — усмихна се тя. Очевидно ми бе простила, че съм ѝ подсушил косата и съм я облякъл в хубави сухи дрехи.

— Десет минути, става ли?

Затворих вратата, чух, че слага резето и закачих табелката „Не пречете“. Наляво имаше малка площадка с автомати за кола и чипс. Взех една кутия, после се върнах покрай нашата стая към асансьора. Наляво видях бетонното стълбище на противопожарния изход. Според изискванията за безопасност стълбището трябва да води към покрива — в случай на пожар долу спасението щеше да дойде с хеликоптер.

Качих се колкото можах по-нагоре. Към покрива водеше двойна врата. Нямаше надпис, предупреждаващ, че при отваряне се задейства аларма, трябваше обаче да проверя. Огледах касата, но не забелязах следи от сигнална инсталация. Натиснах лоста и вратата се отвори. Не засвири сирена.

Покривът бе плосък, покрит с едър чакъл. Взех няколко камъка и ги пъхнах под вратата, за да я задържа отворена.

На летището се приземяваше самолет. Заради дъжда можех да различа само светлините му. Сателитната антена беше в отсрещния ъгъл. Имаше и алуминиева конструкция, вероятно за асансьора. Поръба на покрива минаваше метална стена, която ме скриваше от земята, но не и от магистралата.

Закрачих по чакъла и застанах до парапета, е лице към реката. От тук се виждаха плоският покрив и тръбопроводите на интересуващата ме сграда. Беше правоъгълна и изглеждаше доста голяма. Зад нея имаше пустеещи земи и огради, които очевидно обозначаваха терени, предвидени за строеж. Зад дърветата едва различавах Потомак и края на магистралата.

Върнах се обратно и спрях при конструкцията за асансьора. Сега ми трябваше енергиен източник. За необходимата ми наблюдателна апаратура можех да използвам батерии, но няхах гаранция за трайността им. Опитах вратата на алуминиевата конструкция, но бе заключена. Бързо разгледах ключалката: беше обикновена. Лесно щях да се справя с нея.

Когато влязох в стаята, извадих телефонния указател и потърсих адреси на заложни къщи.

После отидох в банята, изпразних пълнителите в джоба си и отпуснах пружините. Не че е задължително това да се прави ежедневно, но все пак се налага да се прави. Не знаех колко време е бил зареден пистолетът. Можех да изстрелям първия патрон, но вторият да не влезе в патронника, ако пружината заяде. Ето защо понякога са за предпочитане револвери, особено ако пистолетът ти стои неизползван много време и не искаш да се занимаваш с него. Револверът просто е цилиндър с шест патрона, така че можеш да го държиш зареден целогодишно и знаеш, че когато ти дотрябва, няма да ти изневери. И така, изпразних пълнителите в джоба си, така че да са в мен.

Излязох от банята и направих списък с нещата, които щяха да ми трябват, след това проверих колко пари ми остават. За днес щяха да ми стигнат. Утре по всяко време можех да изтегля още.

Не се тревожех за Кели. Тя беше добре заредена с храна, пък и вече почти заспиваше. Включих климатика на още по-висока температура. Скоро щеше да се унесе.

— Сега ще изляза и ще ти донеса книжки за оцветяване, моливи... изобщо разни такива неща — казах аз. — Да ти взема ли и Мики Дис?

— Може ли и нещо сладко, и кисел сос за пържените картофки? О, защо не дойда с теб?

— Времето е отвратително. Не искам да настинеш.

Тя се изправи и мълчаливо отиде до вратата, готова да затвори резето, без да се налага да ѝ напомням.

Слязох по стълбите и се насочих към станцията на метрото.

17.

Вашингтонското метро е бързо и тихо, чисто и ефикасно — точно каквото би трябвало да е едно метро. Тунелите са огромни, слабо осветени и някак си успокоителни, което навярно се дължи на факта, че пътниците изглеждат по-спокойни, отколкото в Лондон или Ню Йорк. Това може би е и единствената част от града, където някой ветеран от Виетнам на възраст между седемнайсет и седемдесет и седем години няма да ти поиска малко пари.

Слязох след няколко спирки и едно прекачване. Мястото, което търсех, беше само на няколко пресечки, но се намираше в квартал, който, обзалагам се, не би могъл да се открие в нито една рекламна брошура. Бях свикнал с онзи Вашингтон, в който богатите наистина бяха богати. А тук бедните бяха абсолютно прецакани.

Едноетажната сграда беше встрани от пътя и повече приличаше на супермаркет, отколкото на зложна къща. Фасадата ѝ бе дълга поне петдесет метра, цялата от стъкло. На витрините имаше какво ли не — от барабани до сърфове и спално бельо. Жълти флуоресцентни надписи обещаваха всичко — от нулева лихва до най-изгодни цени на златото в града. На входа стояха трима въоръжени пазачи, които внимателно ме изгледаха на влизане.

В дъното видях дълга стъклена витрина, която същевременно представляваше и щанд. Зад нея бяха наредени повече от десет продавача. Това като че ли беше най-оживената част в магазина. После забелязах пистолетите и пушките под стъклото. Надписът на стената съобщаваше, че клиентите могат да изпробват всяко оръжие на стрелбището отзад.

Продължих към щанда за фотоапаратура. В един по-друг свят бих търсил камера с дълъг кабел, свързан с отделна контролна кутия, в която да е и касетата. Можех да монтирам камерата на покрива, да я оставя там и да скрия кутията някъде другаде, например в асансьорната конструкция. Така щеше да ми е по-лесно да сменям касетите, а ако не успеех да откроя енергиен източник, и батериите.

За съжаление тук не успях да открия нещо подобно. Затова пък намерих почти също толкова добра камера — „Хай-8“, любим модел на много ТВ-журналисти на свободна практика. Със сигурност щях да съм в състояние да ѝ сложа телеобектив. Когато работех в Босна, бях виждал наоколо ми да се мотаят типове с долепени до очите „Хай-8“. Всички те си мислеха, че им е писано да натрупат богатство, като продадат на телевизионните мрежи записи на разни пукотевизици.

Привлякох вниманието на един от продавачите.

— Колко е онази „Хай-8“?

— Почти нова е, едва е извадена от опаковката. Петстотин долара.

Подсмигнах се.

— Ами предложете вие тогава — каза той.

— Има ли резервна батерия и всички приставки за включване в мрежата?

— Всичко си има, даже и специална чанта.

— Може ли да видя как работи?

— Разбира се, разбира се.

— Добре — четиристотин в брой.

Той направи онова, което прави всеки строителен работник по света, щом става дума за цени: започна да всмуква въздух през зъби.

— Знаете ли какво, хайде да е четиристотин и петдесет.

— Става. Искам и възпроизвеждащо устройство, но не трябва да е видеокасетофон.

— Имам точно каквото ви трябва. Елате с мен.

На апарата, който извади от дъното на лавицата, висеше етикет с надпис „100 долара“. Изглеждаше на сто години, целият в прах.

— Знаете ли какво, за да си спестим усилията, дайте деветдесет долара и е ваш.

Кимнах.

— Трябва ми и обектив.

— Какъв?

— Поне двеста милиметра, за предпочитане „Никон“.

Изчислявах по един милиметър за всеки метър от разстоянието до обекта. Години наред бях киснал по хорските покриви, след като се бях вмъквал в домовете им и бях размествал керемиди, за да мога да снимам даден обект. Така че от собствен опит бях разбрал, че всичките

ти усилия отиват на вятъра, ако не получиш годни за идентификация изображения.

Той ми показва двеста и петдесет милиметров обектив.

— Колко?

— Сто и петдесет долара. — Човекът очевидно очакваше да възразя, че цената е прекалено висока.

— Добре, ако прибавите две четиричасови касети и удължителен кабел.

Той като че ли се разтревожи от отсъствието на съпротива.

— Колко дълъг?

Още пазарене. Направо копнееше за това.

— Най-дългия, който имате.

— Шест метра?

— Става. — Вече беше доволен. Несъмнено имаше поне дванайсетметров.

Две пресечки преди метрото попаднах на супермаркет. Влязох вътре и започнах да търся нещата, които ми трябваха, за да монтирам камерата.

Докато обикалях из щандовете, открих, че правя нещо, което правех винаги, независимо в коя точка на земното кълбо се намирах: гледах към подправки и кутии с почистващи препарати и си мислех кои от тях могат да се съчетаят, за да предизвикат хаос. Смеси този препарат с онзи, после кипни разтвора, добави малко от онова, и ето ти я готова запалителната смес. Или кипни всичко заедно и махни пяната, после прибави от онова нещо от готварския щанд и пак кипни сместа, докато на дъното не остане само утайка, и ще получиш слаб експлозив. Трябваха ми само двайсетина минути в „Сейнсбъри“, за да купя всичко необходимо за бомба, достатъчно мощна, за да взриви автомобил, и пак щяха да ми върнат десет лири ресто.

Днес обаче търсех друго: двулитрова пластмасова бутилка кола, ножица, две малки кошчета за боклук, фенерче с различни филтри, ролка изолиран банд, както и комплект отвертки и клещи — двайсет и една части за пет долара, абсолютен обир. Щяха да издържат около пет минути, но повече не ми и трябваше. После взех някаква

приключенска книжка за Кели, блокчета за оцветяване, моливи и други дреболии.

Влязох в метрото и намерих пейка. Докато чаках мотрисата, отворих колата, взех си бисквита и запрелиствах едно от блокчетата за оцветяване.

Дъждът беше спрял, макар че облаците все още бяха надвиснали ниско. Реших, докато съм сам, набързо да мина покрай обекта.

Пресяхох паркинга на супермаркета и се насочих към тунела под магистралата. Скоро крачех по „Бол Стрийт“, успоредно на сградата. Малко бетонно стълбище, заобиколено с гъсти храсти, се изкачваше към стъклените врати отпред. От там се влизаше в централното фоайе. Към входа беше насочена камера. Прозорците бяха затворени, с двойни стъкла. Двата етажа вътре изглеждаха претъпкани с компютри и табла за обяви — обичайната офис обстановка.

Отвън не забелязах следи от алармена инсталация, нито пък никакви признаци, че сградата се охранява. Може би алармата бе отзад. В противен случай детекторите навярно бяха свързани направо с полицията или с охранителна фирма.

Стигнах до края на пътя, завих надясно и се насочих обратно към хотела.

В стаята бе като в сауна. Косата на Кели беше слепена от пот, а очите ѝ гледаха сънено.

Когато стоварих багажа си на пода, тя попита:

— Къде беше?

— Купих адски много неща. — Започнах да ровя в торбичките и да измъквам навън покупките си. — Донесох ти няколко книжки, блокчета, моливи...

Оставих ги на леглото и отстъпих назад в очакване на някакъв вид благодарност. Кели обаче ме фиксираше така, сякаш съм побъркан.

— Тези вече съм ги оцветявала.

Не знаех, че блокчето за оцветяване си е блокче за оцветяване.

— Няма значение, донесъл съм ти сандвичи и кола. Можеш да пиеш колкото ти побира коремът, защото бутилката ми трябва за нещо друго.

— Няма ли да излезем да хапнем някъде?

— Тук има малко бисквити... — посочих към торбичката.

— През цялото време само това ям.

— Днес ще трябва да останем в хотела. Не забравяй, в момента ни търсят и не искам да ни открият. Няма да е за дълго.

Внезапно си помислих: „Мамка му, ами ако Кели знае домашния си номер и започне да го набира?“ Докато си наливаше кола, стиснала с две ръце шишето, което изглеждаше голямо колкото нея, аз пъхнах ръка зад шкафчето между двете легла и измъкнах телефонния щекер.

Погледнах си часовника. Беше четири и половина, почти пет часа до поредния разговор с Пат.

Искаше ми се да включа камерата по светло. С малко късмет може би щях да успея да заснема около час лента преди да се мръкне.

Кели се изправи и погледна през прозореца — отегчено, затворено в клетка хлапе.

Попитах я:

— Искаш ли още кола, преди да я излея? Трябва ми бутилката.

Тя поклати глава. Влязох в банята и излях остатъка в мивката. Откъснах етикета и с току-що купените ножици отрязвах горната част там, където започваше гърлото. Повторих същото и с основата, така че да се получи цилиндър. Направих вертикален разрез и притиснах получения пластмасов правоъгълник към пода. Окастрих ъглите на правоъгълника и оформих кръг.

Върнах се в стаята, проверих кабелите и приготвих камерата за включване или с батерии, или в мрежата.

— Какво правиш, Ник?

Вече си бях взел урок и имах предварително приготвена лъжа.

— Ще заснема филм, така че да можеш да поздравяш, мама, татко и Аида. Нали ми каза, че им било мъчно за теб? Ето, кажи им „здрасти“.

Вдигнах камерата към очите си.

— Здравейте, мамо, татко и Аида — рече тя. — Сега сме в хотелска стая и с нетърпение чакам да се прибера вкъщи. Надявам се, че скоро ще се оправиш, татко.

— Кажи им за новите си дрехи — подсказах ѝ аз.

— А, да. — Тя отиде до стената. — Това е новият ми син дъждобран. Ник ми купи и розов. Той знае, че любимите ми цветове са розовото и синьото.

— Касетата свършва, Кели. Кажи им „чао“.

Кели махна с ръка.

— Чао, мамо, чао, татко, чао, Аида. Обичам ви.

После се хвърли към мен.

— Може ли да го видя?

Следващата лъжа:

— Нямам кабел, за да го включа в телевизора. Но Пат може би ще ми донесе.

Тя се върна при чашата си кола. Сега бе едно щастливо зайче. Взе моливите, отвори блокчето и скоро бе погълната в оцветяването. Добре. Това означаваше, че ще мога да заредя касета в камерата, без да ме види.

Взех две пластмасови чашки за кафе, събрах останалите части, сложих всичко в чантата на камерата и започнах:

— Извинявай, но...

Кели ме погледна и сви рамене.

Качих се на покрива. За разлика от шума на самолетите и уличното движение, времето беше благосклонно към мен.

Първо исках да вляза в къщичката на асансьора. Трябваше да разбера дали ще мога да включа камерата в мрежата.

Извадих пластмасовия си кръг и го вкарах в пролуката на зелената врата. Започнах да го натискам и въртя, докато се допря до самата ключалка. Вратата бе заключена заради безопасността, а не за да пази нещо ценно, така че нямах проблем с отварянето ѝ.

Вътре включих фенерчето и първото нещо, което видях, бяха четири електрически контакта.

Вдигнах поглед нагоре към тавана. Бараката беше направена от половинсантиметрови метални плоскости, завинтени за рамка. Извадих клещите и развих два от болтовете, само колкото да повдигна мъничко покрива. После взех кабела на камерата, проврях го през пролуката и го прокарах надолу по стената. Сред всички други боклуци тук нямаше да прави никакво впечатление. Включих щепсела в един от контактите.

Бях оставил вратата отворена, за да влиза светлина, докато подготвям камерата. Поставих кошчетата за смет едно в друго, после сложих камерата на дъното, така че обективът едва да стърчи навън. Взех пластмасовите чашки, разцепих ги от двете страни, отрязах им дъната, напъхах ги една в друга и ги нахлузих върху обектива. Това щеше да го предпазва от дъжда и в същото време да пропуска

достатъчно светлина. Използвах изолирбанда, за да залепя всичко на мястото му.

Излязох на покрива с камерата и я включих. Легнах по очи и погледнах през окуляра в очакване да премигне и да ми покаже какво се вижда през обектива. Искях сравнително близък план на стълбището, водещо към входа.

Когато камерата оживя, фокусирах обектива, насочих го към обекта и натиснах „Запис“. Проверих стопирането и пренавиването, после отново я включих на запис. Работеше. Внимателно закрепих кошчетата и се отдалечих.

18.

Отидох да купя огромна пица, която изядохме пред телевизора. Мобифонът беше зареден и включен.

После бе въпрос само на храносмилане, очакване на разговора с Пат и края на четиричасовата касета. Вече беше тъмно, но исках да се запише цялата: първо, за да проверя функционирането на системата, и второ, за да видя какво е качеството на записа през нощта.

И двамата умирахме от скука. На Кели ѝ бе дошло до гуша от телевизия, пица и кола. Тя уморено взе приключенската книга и помоли да ѝ почета малко.

Помислих си: „Добре, това са само няколко разказа, няма да ми стане нищо, ако и почета“. Скоро открих, че това всъщност е книга–игра с различни възможности за избор в края на всяка глава. Четях ѝ за три хлапета в музей. Едното от тях изчезва — никой не знае къде — и в този момент действието внезапно спира. Отдолу на страницата пишеше: „Искаш ли да отидеш на страница 16 и да го последваш през вълшебния тунел, или ще се срещнеш с мадам Еди на страница 56, която може да ти каже къде е? Избери.“

— Къде искаш да отидеш? — попитах я аз.

— През тунела.

Така и направихме. След около четирийсет и пет минути и осем промени на курса, реших, че вече трябва да приближаваме края. Всъщност целият път ни отне само... два часа. Поне на Кели ѝ хареса.

В стаята беше топло, а аз продължавах да съм облечен и готов за излизане. Задряхах, но се събуждах на всеки половин час, за да чуя звука на „Семейство Симпсън“ или „Весели истории“. В един момент забелязах, че сакото ми се е разкопчало и че пистолетът ми се вижда. Завъртях глава към Кели, но тя изобщо не му обръщаше внимание. Навярно бе свикнала баща ѝ да носи оръжие.

Отворих кутия кола и си погледнах часовника: беше едва осем и петнайсет. След около четирийсет и пет минути щях да извадя първата касета, да заредя нова и после да чакам обаждането на Пат.

Когато дойде време, казах на Кели:

— Излизам само за пет минути да си взема нещо за пиене. Ти искаш ли?

Тя иронично ме погледна и отвърна:

— Тук имаме цели купища бутилки.

— Да, но са топли. Ще донеса нещо студено.

Качих се на покрива. Отново бе започнало да ръми. Отворих чантата на камерата, натиснах бутона за касетата и бързо заредих нова за сутринта.

Спуснах се долу, минах покрай нашата стая и взех още две кутии кола. През последните няколко дни продажбите ѝ май бяха излетели до небето.

Даваха „На тъмно“, телевизионния сериал, който Кели ми беше казала, че харесва. Удивих се, докато я слушах да рецитира всички реплики наизуст: „Идиот... слабоумен... кретен!“ Е, вече знаех източника на речника ѝ.

Най-после до девет и половина останаха само три минути. Влязох в банята, затворих вратата и се вслушах, за да проверя дали се чува нещо от „На тъмно“. Нищо.

Телефонът иззвъня точно на минутата.

— Ало?

— Хей, приятел? Мерси за сандвича!

Двамата тихо се засмяхме.

— Знаеш ли на кой етаж са?

Последва кратка пауза.

— На втория.

— Ясно. Някакъв шанс за повечко пари? Трябва ми тлъста сума.

— Мога да ти намеря десетина бона, но едва ли за утре или вдругиден. С удоволствие ще ти услужа, докато се оправяш. Каниш се да изчезнеш, така ли?

— Да — излъгах аз. Благородна лъжа. Ако го пипнеха, можеше да даде само подвеждаща информация и те щяха да започнат да търсят по летища и пристанища, вместо да обикалят из Вашингтон. — Трябват ми повече часове за връзка, в случай, че успея да открия нещо за сградата и положението започне бързо да се променя. Какво ще кажеш за 12:00, 18:00 и 23:00?

— Добре, приятел. Напоследък твоето малко другарче и семейството му са постоянно в пресата. Нещо друго?

— Не. Пази се.

— И ти. Доскоро!

Изключих мобифона, върнах се в стаята и отново го оставих да се зарежда. Не знаех дали Кели е чула нещо, но тя мълчеше и изглеждаше неспокойна.

Взех възпроизвеждащото устройство, заредих касетата и го включих в телевизора.

Кели напрегнато ме наблюдаваше.

— Искаш ли да поиграем на една игра? — попитах я аз. — Ако не ти се ще, сам ще си поиграя.

— Добре. — Беше по-добре, отколкото да броиш автомобилите по магистралата. — Но нали каза, че нямаш кабел?

Тук ме хвана на тясно.

— Купих, когато излизах.

— Тогава защо не можем да видим записа за мама?

— Защото вече го пратих. Съжалявам.

Тя ме погледна малко объркано.

— На тази касета е записана една сграда — продължих аз. — Вижда се как влизат и излизат хора. Някои от тях са известни. Други познаваш лично, например приятели на мама и татко. Трети пък са ми известни на мен. Трябва да видим по колко души ще познае всеки от нас. Бие онзи, който познае повече. Искаш ли да играем?

— Да!

— Трябва много да внимаваш, защото ще пусна записа на бързи обороти. Казвай ми всеки път, щом забележиш някого. Аз ще спирам касетата и ще я връщам назад, за да го видим.

Взех молив и няколко листа с емблемата на хотела и започнахме. Трябваше да използвам бутона на устройството, защото нямаше дистанционно управление. Седнах на пода до телевизора. Кели не изпускаше екрана от поглед. Останах доволен от записа. Качеството определено бе по-добро от това на домашното видео и бях успял да получа образи в цял ръст на хората, покриващи приблизително две трети от екрана.

— Стоп, стоп, стоп! — изписка тя.

Върнах лентата. Кели ме беше накарала да спра още при първото загатване за движение. Виждаха се няколко души, които влизат в сградата. Не познавах никой от тях. Кели беше сигурна, че третият мъж е от поп група, наречена „Бекстрийт бойс“.

Започваше все повече да се увлича от играта. Всеки ѝ се струваше известен. Нямах нищо против.

298: Двама мъже, единият с дълго, светло палто, другият със син дъждобран.

Хората си мислят, че шпионирането е като във филмите за Джеймс Бонд — само спортни автомобили и казина. Винаги адски ми се е искало да е така. В действителност това означава усилено събиране на информация, а после продължителното ѝ обработване. Фактът, че двама души се изкачват по стълбище, може да означава какво ли не. Най-важното е да ги разпознаеш, да разчетеш езика на телата им, да откриеш какво се е случило преди и да предвидиш какво ще се случи по-нататък. Затова трябва да обръщаш внимание на всичко, просто в случай, че по-късно се окаже от значение. Спортната кола направо можеш да я забравиш.

Екранът бавно потъмняваше. Лицата вече не се виждаха и цветовете се губеха — можех да различа мъж от жена и възрастта им, но само толкова.

Работният ден свърши и хората започнаха да се разотиват. Накрая от цялата сграда светеше само в централното фоайе и коридорите.

Оставих записа на нормални обороти. Сега исках да разбера дали има нощен пазач, но такъв не се мяркаше.

На Кели тази „игра“ страхотно ѝ хареса. Беше видяла четирима актьори, две от „Спайс гърлс“ и една от учителките си. Никак не бе зле. Но ако наистина беше познала някого? Не можех да съм сигурен в твърденията ѝ, в крайна сметка тя бе едва седемгодишна. Но нямаше да загубя нищо, като ѝ повярвам.

— Искаш ли утре пак да играем на същото?

— Да, харесва ми. Имам повече точки от теб.

— Така е. Знаеш ли какво, след тази победа мисля, че трябва да си легнеш и да си починеш.

Ако утре някой от нас двамата разпознаеше някого на записа, щях да имам какво да покажа на Симъндс, за да потвърдя връзката.

Това също щеше да означава, че непременно трябва да разузная отблизо сградата и да разбера защо тези хора са там. Реших да изляза и да поразгледам отвън. После щях да измисля как да вляза вътре.

Към единайсет Кели като че ли спеше, все още облечена. Завих я, взех картата за вратата и тръгнах.

За да избягна офиса, напуснах хотела по аварийното стълбище. Стигнах до пътя край магистралата, завих надясно и минах покрай театъра към обекта. Движението вече беше утихнало. Завих надясно, после пак надясно. Бях на „Бол Стрийт“.

19.

Всъщност ме интересуваеше гърбът на сградата, но първо исках пак да разузная отпред, за да видя дали има нощен пазач и да получа по-добра представа за вътрешното разположение.

Влязох в един от входовете срещу обекта. Ако ме забележеха, щях да се престоря на пиян, скрил се тук, за да се облекчи. Бях в сянка и наблюдавах сградата. През двойната врата можех да виждам фойето — лампите все още бяха включени и се отразяваха в мокрите бетонни стъпала. Погледнах нагоре, по стълбището, и забелязах, че през прозорците точно над главния вход се процежда светлина. Това означаваше, че вътрешните коридори също са осветени.

Изчаках около четвърт час. Може би охраната седеше долу и гледаше телевизия? Или пък беше горе и обикаляше? Не виждах нищо. Бе време да мина отзад.

Върнах се по пътя, по който бях дошъл, но вместо да завия наляво, тръгнах надясно, към реката. Пътят беше еднопосочен, с кални ивици отстрани. Дупките в паважа бяха пълни с вода, която лъщеше на уличното осветление. Като се движех в сенките, минах покрай склада за вторични суровини и пресякох железопътните релси, които водеха към старата циментова фабрика. Имах усещането, че стъпките ми издаваха повече шум, отколкото оскъдното движение по магистралата. Различните участъци бяха разделени с огради, заключени със стари вериги и катинари. Продължих нататък по пътя, като търсех откъде да завия зад обекта.

Осветлението на магистралата не бе достатъчно силно, за да има някакво отражение от това разстояние, но все пак можех да видя мъглата, която се носеше откъм Потомак. Стигнах до задънена улица. Старият път завършваше с ограда. Забелязах широк кален кръг, оставен от автомобили, които бяха търсили място за паркинг, за да открият същото като мен. В далечината оттатък дърветата, които се спускаха към реката, зърнах и светлините на летището.

Нямах друг избор, освен да се върна по изоставените релси, които преди години бяха представлявали част от главната линия. Погледнах наляво — те продължаваха около двеста метра зад обекта и от лявата им страна се издигаха стари, ръждясали метални постройки.

Прехвърлих теления портал, през който влаковете бяха влизали в депо. Веригите на катинара издрънчаха. Потънах в сенките и зачаках. Не се чуваше кучешки лай, а по това време и летището навярно вече беше затворено, защото се намираше съвсем близо до града. Единственият звук бяха далечни сирени.

Продължих нататък, по релсите, и скоро чувах само собствените си стъпки.

Отдясно имаше заобиколено с ограда автомобилно гробище. Колите бяха натрупани по седем–осем една върху друга. Стотина метра напред видях сгради. Районът бе разчистен и готов за застрояване. Една от сградите беше точно зад моя обект. От другата страна забелязах уличните лампи на „Бол Стрийт“ и магистралата. Дъждът им придаваше замъглен вид.

Забавих крачка, огледах се, после бързо изминах стоте метра на новоизравнен терен и стигнах до ограда, която се намираше на петдесетина метра от обекта.

Край оградата открих някакви храсти и приклезнах зад тях. Нещата, които винаги те издават, са форма, отблясък, сянка, силует и движение. Само да забравиш за тях, и си мъртъв.

През следващите няколко минути просто клечах и наблюдавах. Трябва да приспособяваш сетивата си към новата среда, след малко очите ми посвикнаха със светлината и започнах да различавам някои неща. Гърбът на сградата бе без прозорци, просто солидна тухлена стена. Затова пък имаше четириетажно стоманено стълбище. Отдясно на основата му забелязах разклонителни кутии.

Потърсих противопожарните изходи. Ако се наложеше по някое време да вляза, за да науча какво замисля ВИРА, навярно щях да използвам този път. Зависеше от това дали имат външни ключалки. Имаше само един начин да разбере.

Огледах двуметровата телена ограда, за да видя дали някъде няма дупка. Нямаше. Хванах се за горния край на мрежата, изтеглих се над нея и я прескочих. Отново приклезнах долу и останах неподвижен, като внимавах за някаква реакция.

Нямаше нужда да бързам. Бавното придвижване означаваше, че не само ограничавах риска да ме забележат, но и че можех да контролирам дишането си и да чувам повече около себе си. Промъквах се в сенките на сградите и дърветата и през цялото време следях обекта и околността му.

Когато се приближих, спрях под сянката на едно дърво. На задната стена забелязах детектор за движение, монтиран на такава височина и под такъв ъгъл, че да покрива хората, изкачващи се по противопожарното стълбище. Не знаех какво го задейства и дали има сирена, светлинен сигнал или камера. Открих две лампи, по една над всеки от противопожарните изходи. Не бяха включени. Може би именно те задействаха детектора? Вероятно, но защо нямаше и камера, която да покрива задната част на сградата, така че, ако нещо задейства детектора да види какво е то? Нямаше значение, щях да се отнасям към него така, все едно, че се задейства от всичко.

До оградата вдясно от обекта забелязах три дървени палети. Можех да ги използвам.

Погледнах към вратите. Бяха покрити със стоманени листове, с допълнителни ивици по касите, за да не могат да се разбият с лост. Ключалките бяха обикновени, само че по-големи. Боклуци: щях да се справя с тях.

Бързата проверка на разклонителните кутии ми показа, че газът, електричеството, водата и телефонът са на мое разположение. Такова откритие винаги ми подобряваше настроението.

Все още се тревожех за нощния пазач. При известни обстоятелства обаче той може да се окаже преимущество. Провокираш го да дойде, да отвори вратата, и хоп, вмъкваш се бързо и без да вдигаш тревога. Но ако се наложеше да вляза, щях да го направя тайно.

Паркингът пустееше, което можеше да е още един признак, че вътре няма никой. Трябваше да се уверя по някакъв начин. Защо пък да не ми се допикае, да се приближа до главния вход и да се облекча. Докато го правех, можех по-добре да поразгледам вътре. Ако във фойето имаше някой, можеше да излезе и да ме разкара или пък аз щях да го видя да гледа някъде телевизия.

Върнах се по същия път и тръгнах по „Бол Стрийт“. Вече съвсем бях подгизнал — дъждът и мокрите ръждиви огради бяха направили каквото можеха с дрехите ми.

Закрачих по отсрещната страна на улицата. Когато се приближих към обекта, пресякох по диагонал, което ми даде повече време за разузнаване. Навел глава заради камерата над входа, се запрепъвах нагоре по стъпалата и веднага щом се изкачих достатъчно, за да виждам десния прозорец, се обърнах, разкопчах се и започнах да поливам храстите долу.

Почти незабавно мъжки глас изрева три пъти: „Мамицата ти!“ и гъсталакът силно се раздвижи. Едва не изскочих от собствената си кожа.

Свалих си ръката от оная работа и стиснах дръжката на пистолета. Опитах се да престана да уринирам, но не успях. В резултат пострадаха дънките ми.

Понечих да извадя оръжието си, но после осъзнах, че все още не се налага. Човекът можеше да е от охраната и навярно щях да го уговоря да ме остави на мира.

— Мамицата ти! Ти за кой се мислиш, бе? Копеле гадно!

Чувах го, но не можех да го видя. Храсталаците шумоляха и се вълнуваха, после пак се разнесе „Мамицата ти! Мамицата ти!“ и го видях да се появява навън.

— Шибан задник, целия ме опика, мамичката ти! Я ме погледни! Целия ме опика!

Беше двайсетина годишен, носеше стари кубинки без връзки и омазнени черни дънки. Аноракът му бе окалян и с провиснали ръкави. Когато се приближи на десетина метра от мен, видях също, че има брада, голяма обеща на едното ухо и че косата му е сплетена на дълги, мръсни плитчици. Целият беше мокър.

В момента, в който ме видя, лицето му грейна. За него бях случайният турист, загубил се в погрешния край на града. Почти можех да чуя въртенето на зъбните колела в мозъка му: мислеше си, че е ударил бингото, че ще измъкне малко лесни пари от тоя кретен.

— Мамицата ти, задник такъв, дължиш ми нов спален чувал! Я ми виж дрехите, целия ме опика, шибано животно! Дай ми малко пари, човече, иначе ще ти скъсам задника!

Определено трябваше да го номинират за „Оскар“.

Трябваше да се възползвам от момента. Метнах се към прозореца и започнах силно да удриям по него. Ако вътре имаше пазач, щеше да

дойде, за да провери какво става. Просто щях да изиграя ролята на загубения турист, който търси закрила от този побъркан.

Удрях толкова силно, че стъклото щеше да се пропука. През цялото време внимавах да не попадна в обектива на камерата. Това изпълни хипаря с още повече увереност, защото си помисли, че съм се уплашил.

Той започна да се изкачва по стъпалата. Продължавах да гледам към вътрешността на сградата. Не се забелязваха използвани пепелници, по столовете не лежаха разтворени списания, не работеха телевизори, нямаше вечерни вестници. Всички мебели бяха подредени и нищо не показваше, че има и помен от хора.

После съвсем отблизо чух:

— Шибан задник!

Завъртях се, разтворих сакото си и сложих ръка на пистолета.

Оня се закова на място.

— О, мамка му! Шибана работа! — Хипито отстъпи назад и започна заднишком да слиза по стъпалата, без да откъсва поглед от пистолета. — Шибани ченгета! — измърмори той.

Трябваше да положи доста усилия, за да не се изсмея.

— Шибани ченгета, все мене ме опикават, скапаняците!

Изчаках го да изчезне. Съжали го. Сигурно беше загубил много време, за да си намери уютен заслон, скрит от хищни погледи и затоплен от отдушниците на климатичната инсталация. После идвам аз, някакъв скапаняк, и си изпразвам мехура отгоре му.

Трябваше ми четвърт час, за да се върна обратно до хотела. Тихо отворих вратата. Кели бе в детския рай, без да почисти себе си и наоколо. Просто беше заспала, заобиколена от бонбони и бисквити.

Съблякох се, взех душ и се избръснах, после напъхах дрехите в чувала за пране. Вече бях събрал цяла купчина мръсни и окървавени дрехи. Оставаше ми само един чифт за смяна. Облякох се, пъгнах пистолета в дънките, сложих си сакото и нагласих будилника на пет и половина.

20.

Когато будилникът иззвъня, бях полубуден.

Цяла нощ се мятах и въртях и сега просто не можех да стана. Навярно хората се чувстват така, когато вършат най-омразната си работа.

Насилих се да се изправя, отидох до прозореца и дръпнах завесите. Магистралата беше точно под равнището на погледа ми. От мрака към мен беззвучно се приближаваха светлини, а в отсрещните платна задните фарове изчезваха като бавно отлитащи трасиращи куршуми. Още бе рано.

Пуснах завесите обратно и намалих отоплението, включих кафеварката и влязох в банята.

Докато се облекчавах, погледнах в огледалото. Приличах на плашило. По лицето ми бяха останали отпечатащи от моливите, върху които бях лежал. Съблякох си сакото, обърнах яката на полото си и се наплисках с вода.

Върнах се в стаята. Кафето още не беше готово, а чувствах устата си така, сякаш вътре беше пикала горила. Всъщност, горила определено бе идвала, докато сме спали, защото навсякъде беше разхвърляна храна. Взех отворена кутия кола и дръпнах две топли глътки.

Нямаше какво да правя до разсъмване. Бях свикнал огромна част от живота ми да минава в бързанае и чакане. Придърпах стола до прозореца и разтворих завесите. Погледнах към магистралата, но не можех да видя дали още вали, или просто изглежда мокро заради пръските, вдигани от автомобилите.

Петнайсетина минути по-късно започнах да различавам очертанията на колите. Беше време. Нямаше нужда да будя Кели. Колкото повече спеше, толкова по-лесен щеше да е животът ми. Взех картата за ключалката и поех към покрива.

Дъждът танцуваше по металните плоскости на конструкцията за асансьора. Качих се отгоре и легнах по корем. Целият подгизнах,

докато натисках бутона на камерата. Проверих дали все още е насочена накъдето трябва и дали обективът не се е замъглил. Беше влажен. Упрекнах се, защото трябваше да предотвратя това с помощта на найлонова торбичка. Започнах да го бърша с ръкав и внезапно изпитах усещането, че съм попаднал между два свята. Зад мен ревеше утринният трафик, но отпред, откъм реката, долавях ранните птичи песни. Беше почти приятно. Скоро обаче магията изчезна — от летището се издигна първият за деня самолет и изчезна в ниските облаци.

След като избърсах обектива, отново нагласих камерата, проверих дали записва и затворих кошчетата.

Наближаваше шест. Върнах се на стола си до прозореца в стаята с чаша кафе в ръка. Усмихнах се, когато видях от съседната стая да излизат мъж и жена, хванати за ръце. Обзаложих се със самия себе си, че ще си тръгнат с различни коли.

За стотен път си припомних телефонния разговор с Кев. Пат бе казал, че ако е ВИРА, може да има някаква връзка с дрога, Гибралтар и американците. Мислите ми забуксуваха, защото нещо в онази гибралтарска история винаги ме озадачаваше.

1987–ма беше най-ужасната година за ВИРА и като агенти от подразделението в провинцията, ние с Юън имахме дял в прецакването им. В началото на годината те бяха обещали на последователите си „осезаем успех във войната за национално освобождение“, но съвсем скоро надеждите им отидоха по дяволите. През февруари ВИРА издигна двайсет и седем кандидати на Шин Фейн в ирландските общи избори, но те успяха да съберат едва по около хиляда гласа. Малцина на Юг искаха обединение със Северна Ирландия. Повече ги вълнуваха други въпроси, например като безработицата и убийствено високите данъци. Това показваше колко ВИРА изобщо не е в крак с времето и колко успешно се оказва англо–ирландското споразумение. Обикновените хора наистина вярваха, че Лондон и Дъблин заедно са способни да решат проблемите в дългосрочен план.

ВИРА не можеше да понесе това и очевидно беше решила, че се нуждае от нещо, което да повиши бойния ѝ дух. Инстинктивната им реакция бе извършеното на 25 април, събота, убийство на лорд Джъстис Морис Гибсън, един от върховните съдии в провинцията.

Двамата с Юън лично присъствахме на празненството в няколко нелегални свърталища на ВИРА. Даже пийнахме по нещо, докато се мотаехме там. Играчите бяха възхитени от случилото се. Не само, че се бяха избавили от един от най-страшните си врагове, но и между Лондон и Дъблин бяха започнали да летят взаимни обвинения. Направило толкова много, за да подкопае енергийната основа на ВИРА, сега англо–ирландското споразумение стоеше под въпрос.

Едва справили се с махмурлука обаче, момчетата от ВИРА бяха сполетени от нова катастрофа. Две седмици по-късно в Локхол, област Арма, бойци от Полка устройха капан на Ййсттайронската бригада на ВИРА, опитваща се да взриви полицейски участък. От хиляда предани играчи през 1980-а, силата на ВИРА вече възлизаше на по-малко от двеста и петдесет, може би петдесет от които — членове на активни бойни части. Следващите ни успехи ги сведоха до четирийсет, което означаваше, че операцията в Локхол с един удар е унищожила една пета от хардлайнерите на ВИРА. Това беше най-голямата им загуба при единична акция от 1921 година насам. Ако продължава така, скоро всичките им членове щяха да се возят в едно такси.

Съкрушителният удар в Локхол скоро бе последван от катастрофалното представяне на Джери Адамс в британските общи избори. Броят на депутатите на Шин Фейн рязко спадна, след като католиците прехвърлиха гласовете си за умерената СДЛП. После, на 31 октомври, по време на годишната конференция на организацията в Дъблин, френските митничари заловиха край британския бряг малък товарен кораб на име „Ексунд“. На борда му откриха подранил коледен подарък за ВИРА от полковник. Кадафи — стотици АК–47, тонове „Семтекс“, няколко ракети земя–въздух и толкова муниции, че беше цяло чудо как корабът не е потънал.

Унижението беше тотално. Нищо чудно, че Джери Адамс и ВИРА копнееха да извършат някакъв голям удар, за да покажат на хора като Кадафи и на онези американски ирландци, които подпомагаха Норад, че не са окончателно победени.

На 8 ноември. Деня на незнайния воин, те поставиха тринайсеткилограмова бомба със закъснител в градския мемориал в Енискилън, област Фърмана. Загинаха единайсет души, повече от шейсет бяха сериозно ранени. Последва незабавна яростна реакция срещу тази жестокост. В Дъблин хиляди се редяха на опашка, за да се

подпишат в книгата за съболезнования. В Москва, място не особено известно с грижа за хората, информационната агенция ТАСС заклеими „варварските убийства“. За ужас на ВИРА, срещу тях се обърнаха дори американските ирландци. Жестоко се бяха прецакали, смятайки, че атентатът ще бъде приет като победа в борбата им срещу окупаторите. Едно беше да убиват съдии, полицаи и членове на силите за сигурност, но унищожаването на невинни хора, оказващи почит на загиналите по време на службата в Деня на незнайния воин, бе нещо съвсем друго.

Ето защо Гибралтар продължаваше да е такава загадка за мен. Разбихах защо Адамс и сие толкова отчаяно искаха да покажат на оредяващите си симпатизанти, че още са в бизнеса, но защо да рискуват нова международна реакция като онази след Енискилън? Ако взривяха бомба в Гибралтар, можеха да не загинат само британски граждани. По това време на годината стотици чуждестранни туристи изпълваха площадите и улиците на колонията, мнозина околосветски лайнери редовно спираха в пристанището. А ВИРА отлично знаеше, че голяма част от тях са американци. Никога не бях успявал да открия логика в безумието им.

Внезапно ми хрумна, че би могло да гледам и от обратния край на телескопа. ВИРА бяха терористи, но присъствието им тук, във Вашингтон, доказваше, че са и бизнесмени. Когато ставаше въпрос за пари, нямаше разделение, само нормална конкуренция и алчност. Знаех, че редовно се срещат с протестантската военизирана организация, за да разговарят за наркотици, проституция и рекет, дори за да обсъждат демаркационните линии за различни таксиметрови фирми и обекти за игрални машини в Северна Ирландия. Разполагаха с инфраструктурата, познанията и оръжията, за да са основни играчи в престъпния свят. А със сътрудничеството на други терористични организации възможностите ставаха безгранични. Това беше страхотна гадост.

Мъжът и жената на паркинга се прегръщаха. И това бе страхотна гадост. Последна целувка, и хоп, в различни коли.

Не очаквах Пат да ми позвъни преди обед. До края на касетата оставаха още около три часа, така че нямаше какво да правя, освен да внимавам за марсиански нашественици и за говорещи обувки, които

живеят в кошчета за смет. Чувствах се неспокоен. Трябваше да върша нещо.

Разтърсих Кели. Тя изпъшка и се показа изпод завивките. Нежно зашепнах в ухото ѝ:

— Слизам долу да купя нещо, какво ще кажеш?

Чух съвсем слабо „Добре“. Май не си падаше много по ранното ставане.

Отново използвах аварийното стълбище и минах под магистралата, за да стигна до „7-илевън“. Отвътре ресторантът приличаше на Форт Нокс. От дупката в стената се носеше стържене. От там ми се намръщи и корейска физиономия, после се обърна към портативния си телевизор. Беше прекалено горещо и буквално смърдеше на цигари и превряло кафе. И последният сантиметър от стените бе покрит с надписи, информиращи местните престъпници, че „В касата има само 50 долара“.

Всъщност нямаше нужда да купувам каквото и да е — в стаята имахме предостатъчно храна. Но исках за известно време да остана сам. Струваше ми се уморително дори само да съм край Кели. Винаги имаше някаква работа, грижи, къпане, а през останалото време като че ли постоянно я тормозех бързо да се облича.

Приятелски надпис на стойката за списания гласеше: „Не плюй и не чети стоката“. Взех „Уошингтън поуст“ и няколко списания, една част от тях — за мен, друга — за Кели. Дори не си направих труда да видя кои точно и подадох парите през малката дупка в решетката. Кореецът изглеждаше разочарован, че не е принуден да използва мачетето, което със сигурност криеше под тезгяха.

На връщане минах през фойето на хотела, за да взема закуска. Беше претъпкано. На стената, над масите с храна, бе монтиран телевизор. Докато пълнех три картонени чинии, чух водещият да приказва за Джордж Мичъл и неговата роля в ирландския мирен процес. Изслушах няколко изявления на Шин Фейн и британското правителство — и двете страни сипеха помежду си презрителни забележки и твърдяха, че тъкмо те са онези, които наистина искат мир.

Женски глас прекъсна мислите ми, докато наливах портокалов сок за Кели. Усетих, че кожата ми настръхва. Водещата местните новини говореше за убийството на семейство Браун.

Не смеех да се обърна. Всеки момент на екрана можеше да се появи някоя от снимките от онези градински купони.

Журналистката съобщи на зрителите, че полицията не е открила нови улики, но че във връзка с разследването на отвличането на седемгодишната Кели е постигнат успех: бил съставен компютърен образ на мъжа, видян да върви с нея. Тя описа ръста, фигурата и цвета на косата ми.

Нямаше къде повече да наливам кафе и сок. Подносът буквално пращеше от храна, но не смеех да помръдна. Струваше ми се, че всички погледи във фоайето са впити в мен. Сложих филийка в тостера и зачаках, като отпихах от кафето, без да вдигам очи. Като че ли бях затворен в пашкул от тишина, нарушавана само от гласа на водещата. Мислено ѝ се помолих да се прехвърли на друга тема. Филийката изскочи навън. Мамка му! Започнах да я мажа с масло. Хората ме гледаха, нямаше начин.

Дълбоко си поех дъх, взех подноса и се завъртях. Фоайето отново зашумя. Никой не гледаше към мен. Всички наоколо бяха прекалено заети да закусват, разговарят и четат вестници.

Кели все още спеше. Оставих ѝ закуската отстрани и започнах да дъвча своята. Включих телевизора, но без говор, и потърсих канала с местните новини. За положението на „Хънтинг беър пат“ нямаше нищо повече.

Атакувах вестника. Бяхме известни — е, почти. Малко каре на пета страница. Без снимки. Говорител на полицията съобщаваше, че не искали да излизат с каквито и да е теории, докато не открият повече конкретни доказателства, но да, смятали, че убийствата са свързани с наркотици. Лутър и сие щяха да са доволни. Нови улики, нямаше. Не бях единственият, оставен на тъмно.

Трябваше да изхвърля от главата си всякакви догадки. Както казваше полицаят, без информация нямаше смисъл да се хаби време за различни хипотези. Реших да съсредоточа всичките си усилия върху следното: първо, да пазя Кели и себе си; второ, да продължавам да записвам обекта, за да разбера дали между ВИРА и смъртта на Кев има връзка; трето, да взема малко пари от Пат, за да уредя завръщането си в

Англия; четвърто, да поискам от Юън помощ, за да се справя със Симъндс, или поне той да посредничи в преговорите ми с него.

Хвърлих поглед към Кели. Тя лежеше по гръб, разперила ръце като морска звезда. Стана ми мъчно за нея. Хлапето си нямаше и представа какво се е случило със семейството ѝ. Някой ден на някое нещастно копеле щеше да му се наложи да ѝ каже, а след това някой трябваше да се грижи за нея. Надявах се само, че ще попадне в добри ръце — може би при дядовците и бабите си, където и да бяха те.

Поне беше жива. Онези типове вече със сигурност ставаха неспокойни, защото нямаше начин Кели да не ми е дала описанията им. Сигурно отчаяно искаха да ни пипнат.

Зачудих се как да измъкна от нея повече информация, но се отказах. Не бях психолог, а така много ми се искаше да се консултирам с такъв.

Разтворих списание за мотоциклети и когато свърших, вече мечтаех за БМВ. После в някакво списание за риболов прочетох колко прекрасно е езерото Тахоу за хора с високи ботуши и потънах в цял нов свят на различни кукички и материали за прътове. Внезапно на вратата се почука.

Нямаше време да мисля. Извадих пистолета, проверих дали е зареден и погледнах към Кели. „Скоро и двамата може да сме мъртви“ — помислих си аз.

Затиснах ѝ устата с длан и я разтърсих. Тя се събуди и веднага се паникьоса. Вдигнах показалец към устните си. Нямаше време за никакви нежности. Просто ѝ казвах мълчешком: „Мълчи, мамка му! Да не си гъкнала“.

— Един момент, един момент! — извиках аз. Хвърлих се в банята, пузнах душа, след това отидох при вратата и се опитах да придам объркано звучене на гласа си. — Кой е?

— Чистачката.

Погледнах през шпионката и видях петдесетинагодишна чернокожа жена. Носеше униформа на чистачка и зад себе си държеше количка.

Не можех да видя нищо повече, но пък ако стояха до нея, полицаите или момчетата на Лутър нямаше да ми покажат лицата си.

Докато я гледах, се опитвах да прочета по очите ѝ какво става. Те щяха да ми кажат, ако зад ъгъла чакаха десетина полицаи,

тежковъоръжени и с бронезилетки.

— Всичко е наред, днес не чистете, благодаря, но още спим.

Видях я, че поглежда надолу.

— Извинете, господине, но не бяхте сложили табелката си.

— О, няма нищо.

— Бихте ли желали да ви оставя хавлии?

— Един момент, тъкмо излизам от душа, ще си облека нещо.

Щеше да е естествено да ни трябват хавлии.

Прехвърлих пистолета в лявата си ръка, отключих и съвсем леко открянах вратата. Оръжието сочеше към вратата — ако някой скапаняк се втурнеше покрай чистачката, това щеше да е последното му движение.

Отворих вратата още малко, задържах я с крак и подадох глава през пролуката. Усмихнах се.

— Здравсти. — Не протегнах ръка за хавлиите, не исках някой да ме хване. — По-късно ще изнеса старите. Трябват ми само две големи хавлии, това ще е достатъчно. И имате ли още малко шампоан?

Тя ми даде каквото поисках.

— Благодаря ви — казах аз и жената ми се усмихна. Затворих вратата.

Кели лежеше със зяпнала уста и следеше всяко мое движение.

Свих рамене.

— Не можеш да понасяш, когато хората правят така, нали?

Тя се разсмя. Миг след това я последвах и аз.

— Този път едва не ни пипнаха! — казах.

Изражението ѝ се промени и Кели бавно поклати глава.

— Зная, че никога няма да им позволиш да ме хванат.

Беше десет и половина. Оставаха двацетина минути преди да се кача, за да сменя касетата. Взех онази, която бяхме гледали предишната вечер, пяхнах я пак във възпроизвеждащото устройство и я пренавих, за да е готова за следващия сеанс.

Трябваше само да се усмихна на Кели и тя с един скок отиде до вратата, готова да затвори след мен резето.

— Докато ме няма, си вземи душ. Ще го направиш ли?

Тя сви рамене.

Качих се на покрива. Времето все още бе отвратително.

21.

До обедния разговор оставаше още един час. Двамата с Кели седнахме да изгледаме последния запис.

— Това е адски важно — обясних ѝ аз. — Може да познаем някого. После ще дадем касетата на татко и той може да открие кой е стрелял по него. Ако ти се стори, че разпознаваш някого, например таткото на Мелиса, продавача от бакалницата или даже мъжете, които са дошли при татко ти, само ми го посочи и ще го разгледаме по-внимателно, става ли?

Пуснах записа на бързи обороти, но спирах винаги, когато имаше каквото и да е движение. Записвах данните: мъж, жена, чернокож, бял, азиатец и какво носят: черно и синьо, червено и синьо.

Сега играта не и беше толкова забавна.

— Ами този? — ентузиазирано попитах аз.

— Не.

— Онази госпожа?

— Не.

— Сигурна ли си, че никога не си виждала онзи мъж?

— Никога!

Накрая тя забеляза човек, когото познаваше. Върнах лентата.

— Кой е той?

— Господин Мунър от „Фокс кидс“.

— Добре, ще го запишем.

По стълбището се заизкачва друг мъж. Стопирях записа и го пренавих.

— Познаваш ли го?

Тя поклати глава.

— Е, аз познавам един, дето адски прилича на него — разприказвах се аз. — Имах колега, който никога не можеше да си спомни къде си оставя нещата. Един ден му скрихме ченето, та трябваше цяла седмица да яде само супа! — Кели се засмя и това ѝ помогна да издържи още малко.

В дванайсет без петнайсет продължавахме да гледаме касетата. Спрях на двама мъже, които влизаха заедно.

— Познаваш ли някой от тях? Аз не, изобщо не се сещам за някой, дето да прилича на тях. — Отчаяно тършувах из ума си, за да измисля друга история, която да разпали интереса и.

— Не, не ги познавам.

— Добре тогава. Потрай още малко, после ще правим нещо друго. — Започнах бързо да превъртам напред, но видях от сградата да излиза някаква фигура, спрях записа и го включих на нормални обороти.

Кели се наведе напред.

— Познавам го тоя човек.

Замразих кадъра. Виждаше се чернокож тип на около трийсет и пет години.

— Кой е?

— Дойде при татко заедно с другите мъже.

Опитах се да говоря спокойно.

— Как се казва? Знаеш ли името на някой от тях?

— Може ли вече да се прибера вкъщи, при мама? Нали каза, че утре мога да се прибера, а днес е утре.

— Първо трябва да се оправим с това, Кели. Татко ти трябва да научи имената на тези хора. Той не може да си ги спомни.

Отчаяно се опитвах да прилагам психологически методи, но след онова списание знаех повече за риболова с изкуствени примамки, отколкото за детската психология.

Тя поклати глава.

— Татко ти обаче ги е познавал, нали?

— Да. Те дойдоха при татко.

— Опитай се да си спомниш нещо друго за тях. Пушеха ли?

— Не зная. Май че не.

— Някой носеше ли очила?

— Май този мъж имаше очила.

Внимателно погледнах към екрана. Човекът бе с тънки телени рамки.

— Добре, а носеха ли пръстени или нещо друго?

— Не си спомням.

Заразпитвах я за цвета на колата, за обувките и дрехите им. Дали се бяха обръщали помежду си с някакви имена? Американци ли бяха?

Тя започваше да се разстройва, но трябваше да упорствам.

— Кели — продължих аз, — сигурна ли си, че този мъж е дошъл при татко ти в деня, в който те намерих?

Очите ѝ се навлажниха. Бях стигнал прекалено далеч.

— Недей да плачеш. — Прегърнах я. — Всичко е наред. Този човек е дошъл заедно с другите мъже, нали?

Кимна.

— Много добре, защото ще предам тази информация на татко ти, когато го видя, и това ще му помогне да ги хване. Разбираш ли, ти му помогна! Ти!

Кели вдигна поглед към мен. По лицето ѝ плъзна лека усмивка.

Ако беше права, един от убийците на Кев излизаше от офис, зад който стоеше ВИРА.

Оставаше още лента. Опитах се да я ободря.

— Хайде да видим дали ще успеем да открием другите мъже. И те бяха чернокожи, нали?

— Не, бели.

— Да бе, естествено.

Продължихме с касетата. Аз разпознах Нелсън Мандела, Кели видя Майкъл Джексън. Освен това — нищо друго.

— Може ли вече да се приберем вкъщи и да покажем това на татко? Той сигурно е по-добре. Нали ти така ми обеща, че ще направим, ако видим някого?

Затъвах все по-надълбоко.

— Още не. Трябва да съм сигурен, че това наистина е мъжът, който е идвал при татко ти. Още малко, Кели, потърпи още малко.

Легнах на леглото и се престорих, че чета риболовното списание. Сърцето ми туптеше силно и бавно. Мъчех се да се концентрирам единствено върху непосредствения проблем, но не можех. Защо Кев бе убит от хора, които го познаваха? Това Лутър и сие ли бяха? Навярно беше така.

Какво знаеше или в какво бе замесен Кев? И защо пък е нужно да споделя с мен проблема си, ако е бил замесен? Дали БН не разследваше наркосделките на ВИРА? Може би Кев ги е разследвал и

ВИРА или наркотрафикантите го бяха очистили заради нещо, което е направил или се е готвел да направи?

Догадките нямаше да ме доведат доникъде. Това си беше чисто губене на време и усилия. Кели се бе изтегнала до мен и разглеждаше списанието. Допирът на главата ѝ до гърдите ми ме изпълваше със странно чувство. Прехвърлих ръка през раменете ѝ, за да си погледна часовника.

Наближаваше времето Пат да телефонира. Станах, включих мобифона, после застанах до прозореца и погледнах към магистралата в дъжда, като обмислях следващия си ход. Опитвах се да реша къде да се срещнем. В търговския център вече нямаше да е безопасно.

Телефонът извънтя точно на минутата.

— Ало?

— Здравсти, приятел. — Чувах шума на уличното движение край телефонната кабина.

— Нещата се задействаха — казах аз. — Трябва ми среща.

— След два часа, става ли?

— Окей. „Юниън Стейшън“ устройва ли те?

— Ами... „Юниън“... Добре, няма проблеми. — Гласът му звучеше разсеяно.

Бях пътувал през гарата няколко пъти и си спомнях плана.

— Влез през главния вход — предложих му аз. — Качи се на втория етаж и иди в кафенето срещу стълбището. Вземи си чаша кафе, седни и ме чакай. Ще те взема от там.

Последва продължителна, тревожна пауза.

— Пат?

— Ще бъда там. Доскоро. — Връзката прекъсна.

„Юниън Стейшън“ е централната вашингтонска гара.

Толкова е величествена и изящна, че би трябвало да се намира в Париж, а не тук, в родината на бетона. Човек очаква да открие на повечето големи гари по света по-неугледната страна на живота, но това не важи за „Юниън“. Касите и местата за оставяне на багаж са като на модерно летище. Чакалнята е първокласна. Влаковете не се виждат, защото са скрити със стени, пък и вниманието ти повече е насочено към търговския център, ресторантите, кафенетата и кинозалите. По-важно за мен обаче беше, че си спомнях гарата като огромно, оживено място, а знаех, че заради великденските празници

ще е пълно с хора от други градове, които си нямат и представа за събитията на „Хънтинг биър пат“.

Стигнахме до гарата с такси. Бяхме подранили и за да убием почти цял час, използвах времето, за да купя нещата, които щяха да ми трябват за близкото разузнаване на офиса на ВИРА. След като Кели беше разпознала чернокожия, се налагаше да вляза вътре и да поразгледам.

Купих фотоапарат „Полароид“ и шест филма, евтин гащеризон от отвратителна изкуствена материя, още няколко ролки изолиран банд, големи ножици, които би трябвало да разрязват чисто нова монета, „Ледърман“ — инструмент, който прилича на швейцарско ножче, гуменки, гумени ръкавици, батерии, пластмасова бутилка портокалов сок с широко гърло, кутия кабари, опаковка с дванайсет яйца и кварцов кухненски часовник с диаметър двайсет сантиметра. Кели погледна към покупките и повдигна вежди, но не попита нищо.

До два без двайсет бях напълнил две найлонови торбички с необходимите ми неща, както и с книжки и други занимавки за момичето.

Спомнях си красивите плочки във входната зала, но бях забравил високите като в катедрала тавани. По средата имаше кръгла постройка с вестници и извадени отпред маси, а по стълбището се стигаше до ресторанта. Накратко — мястото беше идеално за целите ми.

Горе ни посрещна сервитьорка.

— Маса за двама, моля — усмихнах се аз.

— Пушачи или непушачи?

Посочих към дясната маса в дъното.

— Може ли онази?

Седнахме и оставихме багажа под масата. Не можех да виждам главния вход, но щях да забележа Пат, когато се насочеше към кафенето, защото то се намираще на втория етаж, във вътрешната част на гарата.

Сервитьорката дойде да вземе поръчката за напитките. Поръчах две коли и прибавих:

— Вече съм готов и за обяда. Ще си вземем двойна пица, нали, Кели?

Тя вдигна поглед.

— Може ли да е с повече гъби?

Кимнах на жената и тя се отдалечи.

Кели се усмихна.

— Аз съм също като мами. И двете обичаме с повече гъби. Татко казва, че сме горски духове! — Тя се засмя в очакване на реакция.

— Страхотно — разсеяно отвърнах аз. Трябваше да пресека този разговор още в самото начало.

Кели се хвана за колата си. Очевидно се радваше, че е сред много хора.

Пат пристигна рано, облечен в същите дрехи, за да го позная веднага. Или пък просто не се беше преобличал. Докато минаваше покрай нас на първия етаж, нещо в него не ми се стори наред. Вървеше с леко олюляване, а аз разбирах, че това не е от прекалено много бира. Страхувах се от най-лошото.

Продължих с проверките си, като прикривах задника му, за да запазя самия себе си.

Дадох му около пет минути, изправих се и съобщих на Кели:

— Трябва да ида до тоалетната. Няма да се бавя. — На излизане помолих сервитьорката да наглежда момичето и багажа ни.

Минах през друга врата и се озовах при касите. Нямахше къде да се обърне човек — сякаш половината от населението на Щатите беше в движение. Климатичната инсталация направо изнемогваше: съчетанието от горещина и влага от дрехите на хората оставяше впечатлението за парник. Слях се с тълпите, които тътреха към горния етаж.

Пат бе на опашката в кафенето. Приближих се широко усмихнат и го шляпнах по гърба.

— Пат! Какво правиш тук?

Той отвърна на усмивката ми и каза:

— Имам среща тук. — Зениците му бяха големи колкото чаени чинийки.

— И аз. Имаш ли време за един Мики Дис?

— О, да, защо, не?

Излязохме от кафенето и се качихме с ескалатора до многоетажния паркинг.

Пат бе едно-две стъпала над мен. Той озадачено ме погледна.

— Какво е туй Мики Дис, мамка му?

— Макдоналдс — поясних аз с такъв нафукан тон, сякаш би трябвало да го знае. Но пък той не се мъкнеше денонощно със седемгодишни хлапета. — Хайде, приятел, влез в крак с времето!

Той направи няколко движения, като имитираше Майкъл Джексън.

Вече почти бяхме стигнали равнището на автогарата.

— Ако стане нещо, аз тръгвам към автогарата, завивам надясно и изчезвам през някой изход — казах аз.

— Ясно. Няма проблеми! — Гласът му звучеше нормално, но той изглеждаше отвратително.

Автомобилите бяха на двете горни равнища. Заизкачвахме се по голото бетонно стълбище, спряхме на първото равнище и заехме позиция с изглед към пътя, по който бяхме дошли.

Нямах време за губене.

— Две неща, приятел. Тук имам един списък за теб. — Подадох му го. — Трябват ми всичките тези неща. И второто: какво става с парите?

Той вече преглеждаше малкия бележник, който му бях дал. Или се дивеше на съдържанието му, или не можеше да се съсредоточи. Без да вдига поглед, Пат каза:

— Донесъл съм ти малко. Утре или вдругиден ще мога да ти дам още. Я ми кажи за кога ще ти трябва всичко това? — После се разкикоти, сякаш току-що се беше сетил за нещо смешно и нямаше намерение да го сподели с мен.

— Всъщност, за довечера, приятел. Мислиш ли, че ще успееш? — Наведох глава така, че да срещна очите му.

Кикотенето се превърна в смях, докато не видях, че съм сериозен. Пат прочисти гърло и се опита да се вземе в ръце.

— Ще направя каквото мога, приятел. Ще видя какво ще успея да намеря от този списък.

— Адски ще съм ти задължен — отвърнах аз. — Не ме подвеждай, Пат. Наистина се нуждая от помощта ти. — Надявах се, че настойчивостта ми ще му въздейства. Продължавах да гледам надолу по стълбите. — Също и там, отзад. — Отворих на съответната страница, за да съм сигурен, че ще го види. — Започнах обичайното наблюдение. Това ще ми трябва за единайсет часа вечерта.

Пат гледаше към бележките ми. Наведох се и обърнах лицето му така, че отново да срещна очите му.

— Единайсет довчера, приятел. Единайсет, става ли?

Познавах го достатъчно, за да съм сигурен, че разбира сериозността ми. Знаеше, че се е прецакал и полагаше всички усилия да не изпусне нито една моя дума.

Добре, че му бях написал всички подробности. Изглеждаше така, сякаш самият той се нуждаеше от помощ.

— Каква е колата ти? — попитах аз.

— Червен мустанг. — Пат приближи лицето си към моето. — По-червен от топките на дявола! — Шегата му хареса толкова много, че избухна в силен смях.

— Тръгни си по „Ейч Стрийт“. — Посочих към гърба на гарата.

— До довчера тогава — усмихна се той и се отдалечи, като леко се олюляваше.

Изчаках, за да се уверя, че не го следят, после се качих на равнището на паркинга. Вървах така, сякаш отивах при колата си. От там взех асансьора до етажа на кафенето.

Върнах се в ресторанта и се огледах. Кели продължаваше да се бори с пицата.

— Нямахте те цяла вечност! — с пълна с гъби уста изфъфли тя.

— Да бе, направо останаха без тоалетна хартия — засмях се аз и седнах при нея.

Кели се замисли над думите ми. Аз също.

22.

Веднага щом се върнахме, включих телевизора за Кели и изсипах покупките си на леглото. Тя ме попита какво правя.

— Просто помагам на Пат. Помоли ме да свърша някои работи. Ако искаш, можеш да гледаш телевизия. Гладна ли си?

— Не. — След онази пица с големина на противотанкова мина това беше глупав въпрос.

Взех големия кварцов часовник в червено–бяла рамка и седнах на стола до прозореца. Отчупих рамката, така че да останат само циферблатът, стрелките и механизмът отзад. Леко го огънах и започнах да отчупвам пластмасата над циферблата. Когато по краищата остана само два и половина сантиметрова назъбена ивица, откъснах стрелките за часа и секундите. Заредих нова батерия.

Кели ме наблюдаваше.

— Какво правиш сега, Ник?

— Това е фокус. Ще ти покажа, щом свърша.

— Добре. — Тя се обърна към телевизора, но продължи да ме следи с поглед.

Занесох кутията с яйца при кошчето и изсипах съдържанието ѝ вътре. Откъснах капака и половината от долната част. Отстрани импровизирах с лепенка нещо като калъф, в който да влиза стрелката на часовника. Погледнах към Кели, която рецитираше някаква реклама за сапун.

— Ела да видиш как става.

Тя заинтригувано ме следеше, докато пъхах стрелката в кутията.

Шкафът до леглото стигаше на десетина сантиметра под равнището на телевизора. Поставих часовника отгоре му, така че да е точно под инфрачервения сензор, и го залепих с изолирбанд.

Кели ставаше все по-любопитна.

— Какво правиш?

— Вземи дистанционното управление и с него усили звука.

Тя се подчини.

— А сега го намали. Добре, обзалагам се, че след петнайсетина минути вече няма да можеш да го усилиш. — Тръснах се на леглото до нея. — Двамата трябва да поседим тук и да не мърдаме, става ли?

— Става. — Кели си мислеше, че ще направя нещо с дистанционното управление и с усмивка го скри под възглавницата.

Наистина беше приятно да погледаме малко телевизия. Досаждаха ми само постоянните ѝ въпроси: „Станаха ли вече петнайсет минути?“.

— Не, само седем. — Свързаната със стрелката кутия вече се приближаваше към основата на телевизора.

Когато се изправи и скри сензора, аз казах:

— Давай сега, опитай се да усилиш звука.

Тя, естествено, не успя.

— Може да е от батерията — подразних я аз.

Заредихме нова батерия в дистанционното управление.

Пак нищо. Кели не можеше да разбере номера и аз нямах намерение да ѝ го обяснявам.

— Вълшебство! — ухилих се.

Извадих останалите неща, изпих малко портокалов сок и изплакнах бутилката, после проверих дали електрическите уреди са с нови батерии и приготвих всичко за опаковане.

Наближаваше десет и дваисет. Кели вече спеше. Трябваше да я събудя и да ѝ кажа, че излизам — не исках да се стресне и да се уплаши. Безпокоях се да не ѝ се случи нищо лошо. Беше толкова невинна... Какво ли щеше да стане с нея след време, ако, разбира се, оцелееше.

Отново изпробвах всичко, изключих мобифона от зареждащото устройство и го пяхнах в джоба си, накрая проверих пистолета и дали имам в себе си пари. Взех си полупразен пакет бисквити, за да имам нещо за хапване за из път.

Прошепнах на ухото ѝ:

— Кели!

Не получих отговор и тогава леко я разтърсих. Тя се размърда и аз казах:

— Пуснал съм телевизора с намален звук, така че, ако искаш, можеш да го гледаш. Трябва да изляза за малко.

— Добре.

Не знаех дали ме е разбрала. Предпочитах да ѝ го съобщя, докато е сънena.

— Този път не слагай резето, защото ще взема ключа, да не те будя, когато се върна.

Затворих вратата, взех асансьора и излязох на пътя. Над мен бучеше трафикът по магистралата. Най-последно беше спряло да вали, но въздухът все още бе влажен. От студа виждах дъха си.

Завих наляво и тръгнах в обратната посока, просто за една последна проверка. Докато минавах покрай обекта, дъвчех бисквити. Светеха всички лампи като предишната вечер, нямаше никакви промени. Зачудих се дали онзи бездомник пак е там и причаква с мачете следващия, който го опикае. Ускорих крачка, за да се срещна навреме с Пат. Стигнах до магистралата и завих надясно покрай нея.

Скоро от двете ми страни имаше само пустош и тишина. Отново можех да чувам стъпките си. Надясно имаше още паркинги. Как бе възможно Вашингтон да е в такова финансово затруднение, когато общината правеше купища, пари от глобите за откарване на неправилно паркирали автомобили? Отляво се виждаха новите евтини офиси и работилници. Стигнах до първата сграда встрани от пътя, скрих се в сянката ѝ и зачаках.

Беше странно да съм само на неколкостотин метра от Пентагона и навярно под носа на същите онези хора, които искаха да ме видят мъртъв. Но бе и голяма тръпка. Пат му викаше „електричество“.

Чух звука на автомобилен двигател и надзърнах иззад ъгъла на сградата. Само една кола. Трябваше да е той. Извадих си пистолета.

Червеният мустанг спря. Бях заел приклепнала позиция за стрелба и се целех в шофьора. Беше Пат. Видях силуета на римския му нос, очертан на фона на силната светлина от летището.

Стиснал пистолета в ръка, аз отидох до предната дясна врата, отворих я и вътрешното осветление не се включи. Влязох, после съвсем леко затворих вратата.

Пат седеше с ръка на ръчната спирачка. Миг след това бавно я отпусна и потегли. Ако стоповете не светят, от разстояние е много трудно да определиш дали автомобилът не се движи. Тъкмо затова Пат използваше ръчната спирачка. Тъй като вътрешното осветление не работеше, а и аз не бях затръшнал вратата, нямаше да е лесно да ни засекаат.

Извърнах се да погледна към пътя зад нас и казах:

— На следващата пресечка завий надясно.

Нямаше време за губене. Той го знаеше, аз също.

— Всичко е в онзи сак отзад — отвърна Пат. Беше излязъл от шеметното си състояние и гласът му звучеше някак си засрамено.

Наведох се и извадих лаптопа.

— Звукът изключен ли е? — попитах. Не исках, когато се включеше Уиндоус 95, да засвири музиката на „Майкрософт“.

Той сбърчи лице, за да ми покаже какъв скапаняк съм, щом задавам такива въпроси. Двамата се засмяхме и това стопи леда.

Стигнахме до бетонната стена и докато минавахме покрай хотела, внимавах да не обръщам глава. Завихме надясно под магистралата и спряхме на светофара от другата страна.

— Продължавай направо, после завий надясно по „Пенсилвания“ — казах аз.

— Няма проблем.

Районът бе застроен и добре осветен. Пат проверяваше в огледалото за обратно виждане дали не ни следят. Моите очи пък бяха заковани върху страничното огледало. Вече не се въртях — и двамата не искахме да даваме вид, че подозираме нещо.

Зад нас имаше само няколко автомобила, но бяха дошли от други посоки. Това не означаваше, че не ни следят.

Погледнах към Пат. Деветмилиметровият му полуавтоматичен пистолет беше подпъхнат под дясното му бедро, а в краката му видях 9-милиметров МР5К — отлично оръжие за кола заради малките му размери и скоростна стрелба. Пълнителите бяха двойни, с трийсет патрона.

— Защо си помъкнал онова нещо, мамка му?

— Не ми харесва новото ти приятелче, Лутър. Не исках той и хората му случайно да ме заговорят.

Стигнахме до следващия светофар.

— Тук завий надясно, после наляво, приятел. Да видим дали си нямаме опашка.

Зад нас имаше само една-две коли. Отблизо очертанятията на предните фарове много помагат за идентифицирането на автомобила. Ако виждаш едни и същи очертанятия в продължение на три завоя, време е да се разтревожиш.

Пат даде мигач и отби вдясно. Всички други коли като че ли искаха да продължат направо или да завият след нас — в лявото платно нямаше никой. В последния момент Пат даде ляв мигач и се престрои — нищо агресивно или провокиращо пристъп на улична ярост, просто промяна на решението.

Всички коли бяха спрели на светофара. Погледнах към автомобилите един по един. Само двойки и хлапета — поне така изглеждаше. Скоро щях да разбера, ако ги видехме пак.

Завихме на зелено и никой не ни последва. Беше време да си поговорим.

— Инструкциите ти бяха отврат — започна Пат. — Каза, че имало три сгради, а се оказаха четири. Добре, че не съм някой младок.

— Не можах да запомня колко са. Таксито се движеше прекалено бързо. Пък и не съм ги броил.

Сега просто се разхождахме.

— Мислех си — рече той — дали не искаш да дойда с теб?

Нямаше да е зле. По-бързо щяхме да свършим работата. Това означаваше и по-голяма сигурност и огнева мощ, ако загазехме. Но реших да откажа — Пат бе единствената ми връзка с външния свят и не исках да я проваляя.

— Няма начин. Спомням си какво стана последния път.

Двамата се засмяхме.

— Онова устройство ли?

Момчетата от ВИРА бяха скрили на тайно място бомба, готова за използване два дни по-късно. Състоеше се почти от две кила експлозив и часовников механизъм, както и шейсетминутно напомнящо устройство, закачено на връзка с ключове, което ти казва, щом изтече времето за паркиране. Това беше новата им играчка на месеца.

Тогава бяхме влезли в квартала „Шантело“, националистическа твърдина в Лъндъндери, паркирахме и проникнахме в къщата. Скривалището представляваше дупка в бетонните основи на кухнята, покрита с капак и газова печка отгоре. Откраднахме бомбата и Пат я прибра в стар брезентов сак.

Бяхме паркирали до малък район с магазини и клубове. Оставаше само да се върнем в колата, да потеглим и да поставим бомбата под автомобила на основен играч от ИНЛА, в другия край на града. Щяха да я открият — бяхме се погрижили за това, — да

установят, че е дело на ВИРА и после щяха да се разхвърчат лайна. Страхотно! След това биха могли да използват времето и средствата си, за да се избиват помежду си, вместо да тормозят силите за сигурност или местното население.

Погледнах към Пат. Той също беше потънал в размисъл.

— Тогава изобщо намериха ли колата?

— Не зная, не ми пука.

Бяхме завили зад ъгъла и влезли в паркинга само за да открием, че автомобилът ни го няма. Някой скапаняк го беше задигнал. И все пак тази нощ трябваше да монтираме устройството. Цялото ръководство на ИНЛА бе повикано в полицията, за да гарантира, че колата ще е там, но търпението им си имаше граници. Имахме една-единствена възможност: затичахме се.

Отново погледнах в страничното огледало, после към Пат. Раменете му помръдваха, докато вътрешно се смееше. Усмихнах се, когато си спомних как се натъкнахме на два пеши военни патрула и как трябваше да ги заобикаляме. Нямахме да е много лесно да обясним на осем подгизнали и вбесени войника, насочили към главите ни своите оръжия и изгарящи от нетърпение да натиснат спусъка, защо носим пълен сак експлозив.

Сега поне имах някаква утеха. Радвах се да видя Пат отново на планетата Земя.

— Давай обратно към станцията на метрото в Пентагон сити, приятел.

Започнах да се готвя за слизане и за преминаване на работен режим. Пат бавно приближи и спря до тротоара пред метрото. Излязох и проврях глава през отворения прозорец.

— Много благодаря, приятел, ще се видим по-късно. — Взех черния найлонов сак от задната седалка. Все едно, че цяла вечер бяхме играли софтбол и сега се прибирах вкъщи. Затворих вратата, ударих два пъти по покрива и той потегли. Внезапно се почувствах съвсем сам. Дали бях взел правилното решение, като отказах на Пат да дойде с мен? На път за хотела постоянно проверявах дали ме следят. Пристигнах към дванайсет без десет.

Бързо подредих и проверих всичко, което ми бе донесъл Пат, после сложих в сака онова, което щеше да ми трябва. Изпразних от джобовете си монетите и всичко друго, което можеше да вдигне шум

или да изпадне. Накрая опаковах паспорта и портфейла си и ги прибрах в джоба на самото си.

След това подскочих няколко пъти, за да проверя дали нещо не трака, взех сака и също го разтърсих.

— Знаеш ли, Кели, след малко пак ще изляза, но съвсем скоро ще се върна и...

Тя обаче спеше. Напуснах хотела и се насочих към обекта.

23.

Прехвърлих сака през рамо и тръгнах към реката по същия път като предишната вечер. Не валеше и можех да виждам звездите, както и собствения си дъх. Нищо не се бе променило, освен че светлината от магистралата беше малко по-силна, тъй като нямаше мъгла.

Стигнах до портала на телената ограда, нахлузих дръжките на сака така, че да го нося на гръб, като мешка, и се прехвърлих от другата страна. Сега ръцете ми бяха свободни. Ако срещнех някого, можех да побягна, без да изоставям багажа си или пък, като последно средство, да извадя пистолета и да стрелям.

Изравних се с обекта отгатак пустошта и оградата. Не се чуваше нищо друго, освен тътена по магистралата. Започнах да се придвижвам през боклуците, пръснати из пустеещия каменен участък. Не исках да се подхлъзна и да вдигна шум, тъй като моят мокър приятел в шубраците можеше да не е единственият човек наоколо.

Стигнах до оградата. Скрих се зад храстите, свалих сака от гърба си и седнах отгоре му. Първият етап беше завършен. Сега трябваше да се огледам, да се послушам и да обмисля как да продължа. Трябваше да бъда изключително предпазлив, защото бях сам. Всъщност това бе работа за двама души, единият от които да се оглежда, а другият да действа. Няколко минути просто се настройвах. Тази вечер видимостта беше малко по-добра заради ясното небе. Паркингът наляво пустееше. Палетите надясно си бяха там, където ги бях видял предишния път.

Извадих от джоба на сакоето си опакованите документи. Изкопах с ръце плитка дупка под хроста, хвърлих вътре пакета и го зарових. Това щеше да е тайният ми склад. Ако ме пипнеха, щях да съм чист, а ако се наложеше да избягам, винаги можех да се върна.

Избърсах калта от ръцете си в тревата и започнах да се приготвям. Тихо разкопчах ципа на сака и извадих евтиния син гащеризон, навярно същия като онези, които бяха носили приятелчетата на Кев.

Бях готов за следващия етап. Прескачането на висока ограда с двайсеткилограмов сак на гърба не е лесна работа — ако се закачиш за телта, можеш да вдигнеш шум и да изгубиш бая време.

Извадих от сакото си въже и го ухапах между зъбите си. Приблжих се до стоманения кол колкото можех по-близо, без да излизам на открито, вдигнах сака и го подпрях на рамото си. После завързах дръжките му за оградата и прехвърлих свободния край на въжето от другата страна.

Проверих дали пистолетът е здраво напъхан в дънките ми и започнах да се катеря. Когато прескочих, отново, се огледах, послушах се и едва тогава се покатерих обратно, за да прехвърля сака. За пореден път се спуснах на земята, хванах свободния край на въжето и го дръпнах. Сакът се освободи и аз го поех. После приклегнах и пак започнах да се слушвам.

Самостоятелната акция изисква изключителна концентрация, защото не можеш едновременно да гледаш и да работиш. Затова правиш или едното, или другото — или действаш, или гледаш. Само се опитай да ги правиш едновременно, и вече си се прецакал.

Исправих се, вдигнах сака на лявото си рамо и внимателно отворих американския цип на гащеризона така, че ако се наложи, да мога бързо да извадя пистолета. После бавно тръгнах към лявата страна на сградата.

Преди да направя каквото и да било, трябваше да обезвредя детектора за движение. Сега бях вляво от него, с гръб към стената. Хванах сака с лявата си ръка, вдигнах поглед към детектора и бавно започнах да се придвижвам към него. Когато вече не можех да съм, сигурен, че няма да ме засече, се наведох и оставих сака в краката си.

Лампите, които реагират на движение, затрудняват живота на хора като мен, но само ако покриват цялата сграда. Струваше ми се странно, че детекторът е само един, а не два–три застъпващи се, за да няма необезопасени участъци. Всеки момент очаквах да ме засече сензор, който не съм забелязал. Но онзи, който беше инсталирал системата за сигурност, очевидно бе смятал, че трябва да бъде покрит само долният противопожарен изход, а не пътищата към него.

Наближаваше един часът сутринта, което означаваше, че имам малко повече от пет часа до първи зори. Времето беше срещу мен, но нямах намерение да бързам. Заобиколих отдалеч и взех една от

палетите. Вдигнах я до гърдите си и бавно тръгнах към стената. Земята все още бе кална и обувките ми противно жвакаха. Най-после стигнах, оставих палетата отстрани на сака и се върнах за друга.

Подпрях двете палети една върху друга като стълба. Спрях и отново се огледах и ослушах. Не чувах нищо друго, освен дробовете си, които се мъчеха да си поемат въздух през пресъхналото ми гърло.

Качих се върху първата палета. Всичко беше наред. Покатерих се още нагоре. Втората също изглеждаше стабилна. Продължих да се изкачвам. Още след второто стъпало цялата структура внезапно се разлюля и се срути. Стоварих се на земята като чувал с картофи и двете палети шумно се блъснаха една в друга. „Мамка му! Мамка му! Мамка му!“

Лежах по гръб. Една от палетите беше се стоварила върху краката ми. Никой не изтича навън, за да види какво става, не се разляха кучета, не светнаха лампи. Запрегльщах в опит да навлажня устата си.

За щастие всичко това се случи от отсамната страна на сака. Вдигнах палетата и пропъльзах отдолу, като тихо ругаех. Но какво друго можех да направя — да купя от търговския център стълба и да я довлека до обекта ли? Припъльзах до ъгъла на сградата и надзърнах към „Бол Стрийт“.

Все още ме бе яд на самия себе си. Така можех да прекарам цяла нощ в импровизации, докато успеех да се добера до детектора. Може би идеята за стълбата не беше чак толкова тъпа. Но вече бе прекалено късно.

Застанах до стената и се замислих. Реших да реагирам така, както „диктува положението“ — любимият израз на Фирмата, който просто означаваше, че не знаят какво да правят. Като мен в момента.

Мамка му, щях да използвам Кели. Единственото, което хлапето трябваше да направи, беше да се облегне на палетите за петнайсетина минути, докато свърших. След това можеше да остане с мен или да я хвърля обратно в хотела.

Взех сака, върнах се при високата ограда и прехвърлих багажа си оттатък. После тръгнах покрай оградата, като търсех откъде да изляза на „Бол Стрийт“. Нямах абсолютно никакво време да се връщам по същия път. Най-после открих сервизна уличка между две сгради, които все едно че излизаха от някой филм за мафията в Ню Йорк през

петдесетте. Тя ме изведе право на пътя и от там стигнах до хотела за не повече от две минути. Изведнъж осъзнах, че картата за ключалката не е в мен — бях я оставил при документите си. Налагаше се да събудя Кели.

Отначало почуках тихо, после малко по-силно. Едва когато започнах да се притеснявам, чух: „Здрасти, Ник“. Една-две секунди по-късно вратата се отвори.

— Откъде знаеше, че съм аз? Трябваше да изчакаш да ти отговоря. — После видях стола и следите от влаченето му по килима. Усмихнах се и я потупах по главата. — Погледнала си през шпионката, нали, хитрушо? Хей, щом си толкова умна, имам работа за теб. Адски, адски ми трябва твоята помощ! Искаш ли да ми помогнеш?

— Какво трябва да направя? — попита ме тя сънено.

— Ще ти покажа, когато стигнем там. Ще дойдеш ли с мен?

— Щом искаш...

Осени ме идея.

— Не ти ли се ще да станеш като татко си? Защото тъкмо това прави той за добрите момчета. После можеш да му разкажеш.

Лицето ѝ просия. Кели отново беше щастливото зайче.

Трябваше да подтичва, за да не изостава от мен. Стигнахме до уличката и се насочихме към пустеещия участък. Беше тъмно и тя не виждаше много добре. Започна да провлачва крака, опипвайки терена.

— Къде отиваме, Ник?

— Нали искаш да си поиграем на шпиони? — с възбуден шепот попитах аз. — Представи си, че си рейнджър и отиваш на секретна мисия.

Стигнахме до пустошта и минахме по същия път към оградата. Хванах я за ръка и тя ускори крачка. Май започваше да свиква.

Намерихме сака. Измъкнах от него гащеризона и казах на момичето:

— Трябва да облека този специален шпионски гащеризон. — Когато Кели го видя, лицето ѝ се промени. Внезапно осъзнах, че вероятно е направила връзката с убийците на Кев. — Татко ти също носи такова нещо. И ти ще си добър шпионин — съблечи си дъждобрана. — Обърнах го наопаки и ѝ казах да си го сложи така. Хареса ѝ.

Вдигнах сака и го прехвърлих през рамо. После посочих с ръка.

— Сега съвсем бавно ще идем хей там.

Стигнахме при палетите и аз оставих чантата на същото място като преди.

— Добре ли си? — попитах аз и ѝ дадох окуражителен знак с палци, нагоре.

— Добре. — Палци нагоре.

— Погледни към онова нещо там горе. Ако то те види, ще започне да вие, ще засвяткат светлини и всякакви такива неща. Тогава сме загубени. Затова никога не трябва да минаваш отатък този сак, ясно ли е?

— Ясно. — Двамата пак вдигнахме палци.

Отново нагласих палетите и ѝ показах какво искам от нея. Чух я тихо да пъшка. Беше започнала да се обляга така, както ѝ показах, и сигурно си мислеше, че физическият труд просто не може да мине без сумтене.

Разкопчах ципа на сака, извадих часовника с кутията от яйцата, пъгнах стрелката в калъфа ѝ и внимателно я залепих с лепенката.

Кели послушно продължаваше да натиска, докато не ѝ казах да си почине. Поне схващаше бързо. Момичето ме наблюдаваше, докато поставях часовника на земята и увивах около китката си две еластични ленти.

— Това е фокус. Гледай ме!

Тя кимна. Навярно все още се опитваше да разбере как съм блокирал дистанционното управление.

— Готова ли си, Кели?

— Готова съм.

— Давай!

Бавно започнах да се изкачвам, като се опитвах да разпределям тежестта си.

Когато стигнах на една ръка разстояние от детектора, обърнах кутията от яйцата така, че дългата ѝ страна да е хоризонтална на земята и бавно я придвижих на петнайсетина сантиметра под детектора. После се облегнах с гръб към стената. Трябваше да остана така около четвърт час.

Стоях и гледах как кутията съвсем бавно пълзи към детектора. Движението беше толкова незабележимо, че устройството не бе достатъчно чувствително, за да го регистрира — иначе щеше да се

задейства всеки път, щом пред него минеше някой паяк. Надявах се само, че Кели ще издържи. Скоро щях да разбера.

От време на време поглеждах надолу и намигах на партньорката си.

— Така е добре, нали? — Тя ми отвърщаше с широка усмивка — или поне така предполагах, защото единственото, което можех да видя, беше обърнат наопаки дъждобран, качулка и парата от дъха ѝ.

Докато чакахме стрелката да се изправи вертикално, ненадейно се разнесе кратък вой на полицейска сирена.

„Мамка му! Мамка му!“

Автомобилът бе на пътя от другата страна на сградата. Не, не можеше да има нищо общо с нас. Иначе защо беше само един патрул и защо изобщо използваше сирената?

Не можех да помръдна. Ако го направех, щях да задействам устройството. Още не бях видял светлината на фенерчетата.

— Ник, Ник... Чу ли това?

— Всичко е наред, Кели. Просто продължавай да подпираш. Всичко е наред, чух го.

Какво можех да направя? Повтарях си да не се тревожа, да запазя спокойствие и да мисля с главата си.

Из паркинга отекна вик. Идваше откъм „Бол Стрийт“. Към него се присъединиха други гласове и избухна спор. Не можех да разбера какво си говорят, но се затръшваха автомобилни врати, разменяха се реплики, после се чу запалване на двигател. Единственото, което успях да предположа, беше, че докато съм бил за Кели, някой е паркирал там — навярно една от двойките, които бях видял от колата на Пат; че са положили всички усилия, за да запотят стъклата отвътре и че полицията ги е хванала. Струваше ми се правдоподобно.

Още малко, и кутията щеше да застане вертикално. Затаих дъх. Това не бе точна наука — имаше петдесет процента вероятност за успех, не повече. Ако детекторът ни засечеше, трябваше светкавично да си плюем на петите.

Най-после кутията скри устройството. Слава Богу, не се включиха светлини. Издърпах със зъби двете тънки еластични ленти от китката си, закрепих първата върху горната част на кутията и детектора, после здраво я стегнах и я усуках. Втората използвах по същия начин, просто за всеки случай. Детекторът бе победен.

Извадих часовника и го пъгнах в един от дълбоките предни джобове на гащеризона си. Спуснах се долу и потупах Кели по рамото.
— Добра работа!

Тя ми отправи широка усмивка. Все още не беше съвсем сигурна за какво е всичко това — но, хей, нали и татко вършеше същото?

24.

Следващото нещо, което трябваше да атакувам, бяха алармите, което означаваше да неутрализирам телефонните линии. Един от подаръците на Пат бе прекъсващо устройство — черна електронна кутия, приблизително двайсет на петнайсет сантиметра. От нея излизаха шест различно оцветени жици, завършващи с щипки, определена комбинация от които трябваше да се свърже с телефонния кабел. Ако се задействаше, на теория алармената инсталация в сградата трябваше да прати сигнал до наблюдателната станция или полицията. В нашия случай обаче той нямаше да стигне дотам, защото прекъсвателното устройство щеше да е заело всички линии.

Доближих уста до ухото на Кели и пошушнах:

— Сега можеш да ми помогнеш още малко. — Прибрах часовника обратно в сака, взех го и тръгнах покрай противопожарните изходи към разклонителните кутии.

Извадих от чантата друг артикул от списъка на Пат — двуметров квадрат дебел затъмнителен плат, от онзи, който използват фотографите.

Намигнах на Кели.

— Друг фокус. Ще имам нужда от теб, за да ми кажеш дали действа. — Говорех съвсем тихо. Нощем шепотът понякога се чува също толкова надалеч, колкото и нормалната реч. Отново се доближих до ухото ѝ. — Трябва да сме адски тихи. Ако искаш нещо да ми кажеш, просто ме потупай по рамото и когато се обърна към теб, можеш да говориш в ухото ми. Разбираш ли?

— Да — отвърна в ухото ми тя.

— Страхотно, защото тъкмо така правят шпионите. — Сложих си гумените ръкавици.

Тя стоеше там, със сериозно изражение на лицето, но изглеждаше доста тъпо с обърнатия си наопаки дъждобран и качулката.

— Ако забележиш каквато и да е светлина — казах аз, — искам да ме потупаш по рамото. Ясно?

— Да.

— Добре, застани хей там, до стената. — Накарах я да заеме позицията така, че да вижда и оградите, и храстите.

— Сега, заставах неподвижно. Ако видиш или чуеш нещо, потупай ме по рамото.

— Да.

— Потупай ме по рамото даже светлината да е съвсем слаба. Ясно?

— Да.

Отидох при разклонителните кутии, праметнах плата върху раменете си, включих фенерчето с червен филтър и се захванах за работа.

Бях се занимавал с прекъсвателни устройства много пъти. Захапах фенерчето между зъбите си и започнах да свързвам жиците с телефонния кабел в различни комбинации. Когато щипките захапваха, се включваха различни лампички. Целта беше да светнат и шестте червени. Когато го постигнах, линиите бяха заети. Отне ми само десетина минути.

Оставих прекъсвателя между кутиите за електричеството и газа. Надявах се само да няма и звукова аларма, но вече бях видял, че бюджетът им стига само за един външен детектор.

Свалих покривалото, навих го и го подадох на Кели.

— Ще трябва да го подържиш, защото след малко пак ще ми трябва. Забавно е, нали?

— Да. Но ми е студено.

— Съвсем скоро ще влезем вътре и ще се стоплиш. Не се безпокой.

След поредното разузнаване се приближих до вратата. Следващата стъпка от операцията бе влизането.

Американците масово използват обикновени секретни ключалки. Има три основни начина да се справиш с тях. Първият, най-лесният, е просто да си направиш дубликат от ключа. Вторият се нарича „явен взлом“. Взимаш титанов ключ с големината на ключалката и го набиваш вътре с чукче. После прикрепваш за него специален лост, натискаш надолу и той изтръгва навън целия цилиндър. Тази нощ

явният взлом не ми вършеше работа, защото исках да вляза и да изляза, без някой да разбере. Трябваше да използвам третата възможност.

За тази цел бях получил от Пат специално устройство, напомнящо малък пистолет. Заострената му предна част влиза в ключалката, ти бързо натискаш „спусъка“ няколко пъти един след друг и той кара острието да подскача, предавайки ударната сила на щифтовете на заключващия механизъм. Когато щифтовете заемат съответното положение, използваш отделен гаечен ключ, за да завъртиш цилиндъра. Това устройство може да отвори повечето врати с такива ключалки за по-малко от минута.

Отново се завих с покривалото, включих фенерчето и го захпах. Нагласих гаечния ключ и леко го натиснах обратно на часовниковата стрелка, в посоката, в която очаквах да се завърти ключалката. После вкарах острието на устройството и започнах бързо да натискам спусъка. Ключалката обаче не се отвори, затова го настроих на по-голяма ударна сила и отново опитах. След малко чух щифтовете да падат и ключалката се завъртя. Най-после вратата поддаде.

Открехнах я съвсем леко. Напрегнато очаквах да чуя воя на алармата. Нищо. Усмихнах се на Кели, която стоеше притисната към стената до мен и силно превъзбудена. Отново затворих вратата, за да не се вижда светлината вътре.

— Когато влезем, не трябва да пипаш нищо, освен ако не ти кажа, става ли? — Тя кимна.

Съблякох гащеризона, обърнах го наопаки и го прибрах в сака. После си свалих обувките и те отидоха на същото място. Обух си чифт гуменки, което означаваше, че вътре щях да се движа бързо и тихо и че нямаше да измажа всичко с кал.

През 1991–ва едва не се прецакахме при „изтеглянето“ на документи от офисите на БССИ в Лондон. Пратиха ни в банката десет часа преди да пристигнат момчетата от Службата за тежки измами, за да я затворят. Работата беше толкова припряна, че „експертът“, дребно плешиво човече, трябваше да дойде с нас, за да прегледа документите. Оказа се напълно неподготвен. Накарахме го да ходи по чорапи. Той обаче остави по полираните подове потни следи, които даже Кели би могла да разпознае. Четиримата загубихме повече време да чистим

след него, отколкото ни трябваше, за да не допуснем информацията да стане публично достояние.

Тази вечер нямаше проблеми: подът бе застлан с килими. Съблякох дъждобрана на Кели, възстанових нормалния му вид и я накарах да си събуе обувките и да ги прибере в сака.

За последен път огледах района, за да съм сигурен, че не съм оставил нищо навън.

— Сега влизаме вътре, Кели. За първи път в цялата история малко момиче като теб се занимава с шпиониране. Но трябва да правиш каквото ти кажа, не забравяй.

Тя прие мисията.

Взех сака и двамата застанахме отляво на вратата.

— Когато я отворя, просто направи две крачки и ми остави достатъчно място да вляза след теб.

Не исках да ѝ внушавам как да се държи, ако нещо се обърка, защото не беше редно да я плаша. Исках всичко, което правя, да изглежда така, сякаш няма начин да не стане.

— На три: едно, две, три. — Отворих вратата до половината и тя влезе. Последвах я, затворих зад себе си и заключих. Готово. Бяхме вътре.

Тръгнахме по коридора, търсейки стълбището за втория етаж. През стъклените врати в края на коридора виждах предната част на сградата. Беше точно както очаквах: бюра, кантонерки, канцеларско оборудване. От двете ни страни имаше други офиси и стая за фотокопиране. Климатичната инсталация работеше.

Открих стълбището зад отключена летяща врата наляво по коридора. Внимателно отворих вратата, така че да не изскърца, и пуснах Кели да мине пред мен. Стълбището бе тъмно. Включих фенерчето и го осветих. Започнахме бавно да се изкачваме.

Колкото и да пазехме тишина, акустиката беше добра и червената светлина плашеше Кели.

— Ник, това не ми харесва! — разтреперано изрече тя.

— Ш–ш–шт! Всичко е наред, не се тревожи, двамата с татко ти го правим през цялото време. — Хванах я за ръка и продължихме нагоре.

Стигнахме до вратата. Отваряше се към нас, защото бе противопожарен изход. Оставих сака, притиснах устни до ухото на

Кели и тайнствено повторих „Шшш!“, като се опитвах да направя така, че преживяването да ѝ се стори вълнуващо.

Бавно открях вратата и погледнах към коридора. Също като на долния етаж, осветлението беше включено и всичко изглеждаше пусто. Вслушах се, отворих още малко вратата, за да пусна Кели, и ѝ посочих къде искам да застане. Детето изглеждаше много по-доволно сега, когато отново бе на светло.

Оставих сака до нея.

— Изчакай малко тук. — Завих надясно покрай тоалетните и помещение без врата, в което имаше автомати за кола, кафе и вода. До него видях стаята за фотокопиране. Отидох до противопожарния изход, свалих резето и проверих дали се отваря. От другата страна няма нищо, което да пречи на вратата. Ако нещо се прецакаше, имаме отворен път за бягство.

Отново взех сака и двамата с Кели тръгнахме по коридора, към предната част на сградата. Стигнахме до същите стъклени врати като на първия етаж, които водеха към участък с открит план. Виждах всички офиси. Очевидно тукашните ръководители обичаха да държат хората си под око.

Прозорците бяха на петнайсетина метра от нас. Светлините от улицата и от коридора хвърляха зловещо сияние. Надясно имаше друга стъклена врата, която водеше към нов коридор.

Ясно ми беше какво търся, но нямах представа къде да го открия. Знаех само, че със сигурност няма да е в тази част на сградата.

Погледнах надолу и се усмихнах на Кели. Тя бе щастлива, също както би бил и баща ѝ. Като внимавахме да сме надалеч от прозорците, ние се насочихме към стъклената врата на отсрещната стена.

По пътя ни се виждаха всякакви обичайни канцеларски неща, табла за обяви, благодарствена картичка от някой си, на когото му се родило бебе. На повечето бюра стояха подобни семейни снимки в рамка. Накъдето и да погледнех, виждах плакати от типа „Победителите никога не се отказват“ или „Не можеш да откриеш нови океани, докато не събереш смелост да изгубиш от поглед брега“. Спомних си, че на стената на централата на САС от години висеше плакат, изобразяващ голяма кошара, пълна е овце. Надписът гласеше: „Или бъди водач, или следвай другиго, или се махни от пътя“.

Минахме през стъклената врата. Коридорът беше широк около три метра. По чисто белите стени не се виждаха плакати, нито саксии с растения, а само голям пожарогасител до вратата. Силното луминесцентно осветление ме накара за миг да затворя очи. Десетина метра нататък коридорът се разклоняваше. Видях офиси. Когато тръгнахме към тях, оставих сака на земята и дадох знак на Кели да остане при него.

— Недей да докосваш нищо!

Бравите на всички врати представляваха големи метални топки със секретна ключалка по средата. Проверих всяка от тях, като дърпах топките към себе си, за да не вдигам шум, после леко ги завъртах. В този коридор имаше седем стаи и всичките бяха заключени. Това просто означаваше, че ще трябва да използвам отключващото устройство.

Върнах се при сака. Хлапетото стоеше до него и отчаяно копнееше за някаква работа.

— Кели, сега сериозно ще трябва да ми помогнеш. Стой където ти посоча и ми казвай, ако идва някой, става ли? Налага се да направя същото като навън и пак се нуждая от помощта ти.

Кимване след кимване.

— Много е важно — продължих аз. — Това е най-важната работа за тази нощ. И трябва да сме адски, адски тихи, ясно?

Отново кимване.

— Ще трябва също да пазиш сака, защото вътре има ужасно ценни неща. Ако забележиш нещо, просто ме потупай по рамото, като преди.

След това извадих устройството за отключване.

Отворих първата врата, проврях глава вътре, уверих се, че не виждам прозорци и включих осветлението. Просто поредният офис, около шест на четири и половина метра, с два телефона, снимка на нечия съпруга, две кантонерки, много семпла мебелировка. Нищо напомнящо онова, което търсех. Не проверих в кантонерките. Първият поглед е съвсем бегъл — няма нужда да си губиш времето на едно място само за да разбереш, че онова, което ти трябва, е на бюрото в съседната стая.

Не заключих вратата, защото можеше да се наложи да се върна. Оставих я откритата, погледнах към Кели, която стоеше на пост,

вдигнах окуражително палец и тя се усмихна. Имаше да върши важна работа.

Влязох в офис номер две. Абсолютно същите канцеларски боклуци: органайзер с пъстри лепенки, надписи, съобщаващи, че пушенето е строго забранено, чаши за кафе. Офисите са отражение на хората, които работят в тях — тъкмо затова е толкова важно нищо да не се оставя не на място. Щяха да го забележат.

Продължих нататък по коридора и ето ме — в офис номер три. Същото. Четири: същото. Започвах да се чувствам като на лов за диви патици.

Потеглих към другите три офиса в отсрещното крило на коридора. Докато минавах покрай Кели, тя се опита да изглежда още по-ангажирана. Вдигнах палец и продължих към номер пет.

Помещението бе много по-голямо от другите. Имаше две канапета едно срещу друго с масичка за кафе помежду им, върху която бяха подредени списания; дървени кантонерки, дипломи в рамки и всякакви подобни глупости по стените. Но нищо, напомнящо за онова, което търсех.

Зад голямото бюро и кожения въртящ се стол обаче мернах друга врата. Вкарах в действие отключващото устройство и вътре намерих кантонерки, невероятно скъпо тапицирано с кожа бюро и въртящ се стол. На бюрото имаше компютър. Не беше свързан с друга машина, нито пък в мрежа. В стаята липсваше телефон. Може би това бе ключовият обект.

Независимо дали представляваше фиброоптичен кабел, контролиращ бази за изстрелване на Скуд, или съвсем малък компонент в контролната зала на атомна електростанция, ключовият обект трябваше да бъде охраняван. Случеше ли се с него нещо, всичко останало излизаше от действие. За да унищожих даден обект, може и да не са ти нужни петдесет килограма експлозиви — ако успееш да откриеш ключовия обект, понякога е достатъчен само един удар със средно голям чук. Набързо проверих останалите два офиса и се уверих, че трябва да се съсредоточа върху вътрешното помещение.

Върнах се при сака и извадих полароида. Кели продължаваше да работи за златната си звезда за най-добър шпионин. Усмихнах се.

— Струва ми се, че го открихме, миличка!

Тя също ми се усмихна. Нямахте си понятие за какво говоря.

Снимах външния офис: бюрото, две панорамни снимки на стаята, масичката за кафе с разположението на списанията върху нея, всички чекмеджета. Заснех общо осем кадъра. Вече знаех точно как е изглеждало всичко при влизането ми, така че когато си тръгнах, да съм в състояние да го оставя в същия вид.

Подредих снимките на пода до вратата. Боклукът от фотоапарата отиде право в джобовете ми.

Докато чаках снимките да се фокусират, излязох, взех сака и отведох Кели с мен във външния офис.

— Моля те да ми кажеш, когато тези снимки са напълно готови. Внимавай да не докосваш нищо, но най-важното е да ме повикаш за снимките. Преди татко ти вършеше тази работа.

— Наистина ли?

Затворих вратата зад нас и пяхнах отдолу две запънки, после влязох във втория офис и повторих процедурата с полароида. Днес тук не бяха влизали чистачки. Кошчетата в другите офиси бяха празни, но в тези две стаи не бяха докоснати — очевидно хората, които работеха тук, си чистеха сами. Още един признак за секретност. Докато обикалях из малкото помещение, видях до кантонерката машина за унищожаване на документи. Все още обаче не знаех какво се пази в тайна. Наредих снимките на пода и се върнах във външния офис.

Надникнах над рамото на момичето и попитах:

— Как са?

— Една е почти готова, виж!

— Страхотно. Работа на татко ти също беше да събере и другите снимки. — Посочих към онези на килима до втората врата. — Но една по една, а после внимателно ги подреди точно тук. — Обясних й, че искам да са до стената. — Ще се справиш ли?

— Да. Ясно. — Тя се отдалечи.

Върнах се във вътрешния кабинет и хвърлих бърз поглед на компютъра. Беше включен, но се виждаше скрийнсейвърът. Кели постоянно влизаше и излизаше, за да пренася снимките една по една, като че ли бяха бомби.

Натиснах един от бутоните. Не исках да докосвам мишката, защото можеше да е оставена в специално положение. На екрана се появи Уиндоус 95 и се разнесе сигналът на „Майкрософт“ — което ме зарадва.

Върнах се при Кели, която все още зяпаше към снимките.

— Виж — каза тя, — има и още готови!

Кимнах, докато ровех в сака за дискетата с търсеща програма. Не бях толкова добър с компютрите, колкото шестнайсетгодишните в Лондон, които проникваха в компютърната отбранителна система на ВВС на САЩ, но знаех как да използвам програмата. Просто трябваше да вкарам дискетата във флопито и тя се задействаше, търсеше пароли, проникваше в програми. Нищо не можеше да ѝ се опре.

Изправих се.

— Няма да се бавя — усмихнах се аз. — Ела да ми кажеш, когато всички са готови, за да ги видя.

Приковала очи в снимките, Кели просто кимна. Докато влизах във вътрешния офис, погледнах към следите от стъпките ни по килима. Когато свършихме, щях да ги загладя.

Вкарах дискетата и я стартирах. Най-хубавото на тази програма беше, че трябваше да отговориш само на два въпроса. Разнесе се сигнал и първият се появи на екрана:

„Искате ли да продължите с XI2222?“

Натиснах „Да“ и програмата отново заработи. Дискетата бръмчеше и прещракваше. Следващият етап щеше да отнеме няколко минути.

Погледнах към кантонерката — щях да я отворя за нула време.

Отидох при сака и извадих онова, което официално се наричаше „комплект за тайно проникване“, но което всъщност беше само чантичка с шперцове. Представляваше черен кожен калъф с шейсет най-различни инструменти, предназначени за ефикасно отключване на повечето видове ключалки.

Прозорецът на компютърния екран показваше, че търсещата програма е приблизително по средата, така че се заех да отворя кантонерката. Ключалката бе стандартна, нямах проблеми. Съдържанието не означаваше нищо за мен. Като че ли имаше само някакви формуляри и документи, сметки и фактури.

Погледнах към екрана. Още малко.

Търсещата програма беше разработило осемнайсетгодишно вундеркиндче, което правеше такива чудеса с проникването в компютърни системи, че „Бритиш Стийл“ биха дали всичко, за да го пипнат за гушата. Обличаше се като бездомник и си бръснеше главата.

Правителството, пръскаше стотици хиляди лири в опит да разработи начини за влизане в компютърни програми, само за да открие след арестуването му по съвсем друг повод, че този осемнайсетгодишен хлапак е сътворил най-страхотната търсеца програма, която някога е била създавана.

Чух сигнала, програмата бе завършила. Появи се малък прозорец с надпис: „Парола: Со0С1време!“. Хм, оригинално. Обикновено се използваше името на нечия съпруга, рождена дата на член от семейството или автомобилен регистрационен номер. После на екрана се появи: „Искате ли да продължите?“

Естествено, че исках, мамка му! Натиснах „Да“ и влязох в програмата. Отидох при сака и извадих портативно флопи, кабели и няколко дискети.

Върнах се при компютъра, свързах флопито и го включих в електрическата мрежа. Щях да копирам всичко: програми, системни файлове, изобщо абсолютно всичко.

Сега трябваше да използвам мишката. Заснех с полароида положението ѝ, но въпреки това внимателно я разгледах, преди да я докосна.

Избрах всички файлове. Машината забръмча и започна да изсмуква информация върху моите дискети. Върнах се при кантонерката и отново поразгледах съдържанието ѝ, без да зная какво точно търся. Просто се опитвах да видя дали има нещо, което да ми се струва познато.

Компютърът сигнализира. Появи се съобщение, което ме информираше, че програмата се нуждае от нови инструкции. Беше открила нова парола и искаше да знае дали да продължи.

Натиснах „Да“.

Машината забръмча. Погледнах към Кели. Продължаваше да стои до снимките, но си играеше с въображаем спътник. Също като баща си — бях ѝ дал да върши работа, а тя бе забравила за нея.

— Кели, ела при мен. Ако тази машина пак ми зададе въпрос, може да не забележа — нали ще я наглеждаш?

— Добре. — Това не беше точно вълнуващата задача, на която се надяваше.

Тя седна на пода с гръб към стената, вдигна поглед към мен и заяви:

— Ник, ходи ми се до тоалетната.

— След малко, скоро свършваме. — Точно като в детските ми години: седях в колата и възрастните не ме възприемаха сериозно — „Скоро ще стигнем, Ник, точно зад онзи ъгъл“.

Кели щеше да издържи.

— След малко ще те заведе — казах аз.

Сигнал. Натиснах „Да“.

— Ама наистина — отново рече Кели, — много ми се ходи до тоалетната.

Не успях да намеря подходящите за седемгодишно дете думи. Накрая глупаво попитах:

— По голяма нужда ли ти се ходи, или по малка?

Тя безизразно ме погледна. Какво бих могъл да направя? Използването на тоалетна на такова място никога не е препоръчително заради шума и видимите следи. Не трябва да оставяш нищо на мястото и тъкмо затова бях купил бутилка портокалов сок, за да пикая в нея. За други случаи имах специална найлонова торбичка. Не можех да си представя, че Кели ще е в състояние да го направи в шишето, докато държи торбичката под дупето ѝ. Това беше едно от нещата, на които, за разлика от татко си, тя не бе способна.

— Ходи ми се, ходи ми се... — изхленчи Кели и започна да кръстосва крака. После се изправи и заподскача нагоре–надолу.

— Добре, отиваме. Хайде, ела с мен.

Само това ми липсваше! Но не можех да я оставя да го направи върху килима.

Хванах я за ръка. Извадих запънките от вратата на външния офис, внимателно я отворих и проверих в коридора.

Минахме през откритото пространство и през стъклената врата излязохме в противопожарния коридор. Отидохме в тоалетната и включихме осветлението. Бедното дете, толкова бързаше да си събуе панталоните, че едва можа да се справи с копчетата.

Губех ценно време. Трябваше да се върна при компютъра, а тя можеше да остане и пет минути в тоалетната. Отстъпих назад и казах:

— Не мърдай никъде и после не пускай водата, аз ще го направя. Отивам при компютъра само за минута и веднага се връщам. Не забравяй, пази тишина!

Точно в този момент на нея изобщо не ѝ пукаше къде отивам. Беше в собствения си рай.

Оставих я и тихо се затичах към офиса. Когато отново пуснех дискетата, щях да се върна при Кели, да събера лайната с ръка и да ги сложа в найлоновата торбичка. След това щях да започна да бърникам с четката в тоалетната чиния, докато снижа равнището на водата и после да наляя вътре чиста вода от чешмата до старото равнище.

Върнах се в офиса и натиснах „Да“. После отидох при сака, за да взема найлоновата торбичка.

И тогава чух писъка.

Инстинктивно измъкнах пистолета и се залепих за стената. Проверих патронника и свалих с палец предпазителя.

Сърцето ми лудо заби. Усетих познатото стичане на студена, лепкава пот по тялото ми. Организмът ми се готвеше за битка или бягство. Писъкът идваше откъм противопожарния изход, единствения ми път за бягство. Изглежда щеше да ми се наложи да се бия.

25.

Сърцето ми туптеше толкова силно, сякаш беше в устата ми. Отдавна бях научил, че страхът е нещо полезно. Ако не се страхуваш, или лъжеш, или си психически нестабилен. Всеки се бои, но ако е професионалист човек използва опита и познанията си, за да се справи с проблема.

Продължавах да обмислям положението, когато чух по-протяжен и умолителен писък.

— Ник! Помогни ми! — Викът ме проряза като нож. Представих си я свита на топка в скривалището или как си реши косата и си играе на оная тъпа видеоигра.

Бях до вратата на офиса, който водеше към коридора.

Чух мъжки вик:

— Пипнах я! Сега ще я убия, мамка му! Внимавай! Не ме карай да го правя!

Гласът не бе на американец. Нито на испанец. Познах го веднага: западен Белфаст.

Като че ли сега бяха в голямото помещение с офисите. Мъжът продължаваше да крещи заплахи към мен. Кели неистово пищеше. Не можех да разбера думите, но и нямаше нужда. Смисълът им ми беше ясен.

— Добре, добре! След малко ще се покажа. — Гласът ми отекна в сумрака.

— Мамка ти! Хвърли оръжието си в коридора. Бързо!

После го чух да вика на Кели:

— Млъквай, мамка ти! Млъквай!

Излязох от офиса и спрях точно преди разклонението на коридора. Плъзнах пистолета си по пода.

— Сложи си ръцете на тила и застани в средата на коридора. Ако направиш нещо друго, ще я убия — ясно ли е?

Тонът на гласа вече бе овладян — човекът очевидно не беше някой побъркан.

— Да, излизам, ръцете ми са на тила — отвърнах аз. — Кажете накъде да вървя.

— Веднага тръгвай, скапаняко!

Писъците на Кели бяха направо оглушителни.

Потеглих напред и след четири крачки стигнах до разклонението. Знаех, че ако погледна наляво, ще мога да ги видя през вратата, но в момента играта не беше такава. Не исках директна среща — можеше да реагира прибързано.

— Стой на място, скапаняко!

Спрях. Мълчах и не мърдах.

Във филмите винаги добрият герой окуражава пленника. В реалния живот не става така — просто млъкваш и правиш каквото ти наредят.

— Завий наляво — заповяда мъжът.

Сега виждах и двамата. Кели бе с гръб към мен и той я влачеше, забил пистолет в шията ѝ. После ритна стъклената врата с крак и излезе в осветения коридор.

Когато го видях, сърцето ми спря да бие. Сякаш върху плещите ми току-що се беше стоварила десеттонна тежест.

Мъжът бе Морган Макгиър.

Беше елегантно облечен в тъмносин костюм и чисто бяла риза, даже обувките му изглеждаха скъпи. Това нямаше нищо общо с униформата от „Фолс роуд“ — дънки, яке и маратонки. Не можех да видя точно какво е оръжието му, приличаше на някакъв полуавтоматичен пистолет.

Той ме наблюдаваше и очевидно ме преценяваше. Какво правех тук с това малко дете? Знаеше, че владее положението и че съм се прецакал. Макгиър уви косата ѝ около дланта си — колко жалко, че не я бях подстригал по-късо в мотелската стая — и заби пистолета в шията ѝ. Това не бе безсмислен жест — означаваше, че не би се поколебал да я убие.

Кели очевидно беше изпаднала в истерия. Бедното хлапе бе уплашено до смърт.

— Бавно тръгни към мен — извика той. — Давай. Хайде, не се ебавай с мен, лайнар такъв!

Всеки звук в коридора сякаш се усилваше десетократно. Макгиър викаше, та чак слюнки хвърчаха от устата му. Кели пищеше.

Шумът като че ли кънтеше из цялата сграда.

Подчиних се. Когато се приближих, погледнах към нея и се опитах да срещна очите ѝ. Искях да я успокоя, но не се получи. Тя плачеше, лицето ѝ беше зачервено и мокро. Дънките ѝ дори не бяха закопчани.

Стигнах на около три метра от него и го погледнах в очите. Знаеше, че ни държи в ръцете си, но малко се страхуваше. Гласът му може и да звучеше уверено, но очите му го издаваха. Ако задачата му бе да ни очисти, трябваше да го направи сега. „Просто свършвай с това“ — казах му с поглед аз. Има моменти, когато след неуспеха на плановете А, Б и В, трябва да приемеш, че си затънал в лайната.

— Спри! — изръмжа Макгиър.

Погледнах към Кели. Все още се опитвах да срещна очите ѝ, да ѝ кажа: „Всичко е наред. Нали ме повика на помощ и ето, че съм тук“.

Макгиър ми каза да се завъртя и сега вече разбрах, че е време наистина да се уплаша.

— На колене, скапаняко — нареди той.

Обърнат с гръб към него, аз коленичих така, че задникът ми да опре в петите. Ако ми се отвореше някаква възможност да реагирам, поне щях да имам някакъв отскок.

— Вдигни си гъза! — извика Макгиър. Знаеше какво правя. Това момче беше опитно. — Коленичи изправен. Още, още. Остани така. Мислиш се за някакво шибано хитро копеле...

Той мина зад мен, като влачеше Кели със себе си. Все още чувах виковете ѝ, но сега имаше и някакъв друг шум. Движеше се още нещо. Не знаех какво е, но усещах, че щеше да се случи нещо неприятно. Можех само да затворя очи, да скърцам със зъби и да чакам.

Макгиър тежко направи две крачки към мен. Чух, че и Кели се приближава, очевидно все още влачена за косата.

— Продължавай да гледаш право напред — изръмжа той, — иначе ще нараня малката. Прави каквото ти казвам...

Или не довърши изречението, или аз не го чух. Ударът по раменете и главата ми ме накара да се просна напред по очи.

Почти загубих съзнание. Знаех, че съм се прецакал, като боксьор, който се е сринал на ринга и се мъчи да се изправи, за да покаже на рефера, че е добре, но всъщност изобщо не е така.

Чувствах се прикован към пода, направо не можех да помръдна.

Странното в следващите събития беше, че знаех какво става, но не можех да направя нищо. Съзнавах, че ме преобръща по гръб и сяда разкрячен отгоре ми. Усетих, че притиска до лицето ми студен метал и после го вкарва в устата ми. Бавно, съвсем бавно започнах да осъзнавам, че това е пистолет. Пороят от думи, които ми крещеше Макгиър, постепенно започна да става все по-ясен.

— Не се ебавай с мен! Не се ебавай с мен! Не се ебавай с мен! — Очевидно бе загубил самообладание.

Усещах миризмата на този тип. Беше пил — дъхът му смърдеше на алкохол. А също на афтършейв и цигари.

Седеше върху мен, притиснал раменете ми с колене и пъхнал патлака си в устата ми. С лявата си ръка продължаваше да стиска Кели за косата и я бе издърпал на пода, подмътайки я насам-натам като парцалена кукла: или се кефеше, или просто я караше да пици, за да ме направи по-покорен.

Чувах писъци, писъци, писъци, после: „Не се ебавай с мен!“, пак писъци, писъци, писъци, „Не се ебавай с мен! Мислиш се за някакво шибано хитро копеле, нали, мислиш се за някакво шибано хитро копеле, а?“

Лошо. Знаех какво правят с „хитрите копелета“. Веднъж Макгиър беше отвел на разпит наш информатор в някакъв апартамент в „Дивис“ — капачките на коленете му бяха пробити с „Влак Декър“, бяха го горили с електрически огън, после му бяха пускали електрически ток във ваната. Човекът успял да скочи през прозореца гол, но си строшил гръба. Онези го вкарали в асансьора и го застреляли.

Чувствах се като пиян. Информацията стигаше до мозъка ми прекалено бавно.

После софтуерът ми започна да ухапва. Опитах се да видя дали ударникът на пистолета е вдигнат, но единственото, което успях да различа, бяха червени петна и бели проблясъци пред очите ми.

— Копеле! Ще те размажа! Кой си ти?

Кели продължаваше да пици. В главата ми цареше пълен хаос.

Отново се опитах да фокусирам очите си и този път се получи. Сега видях положението на ударника.

Беше вдигнат. Пистолетът бе деветмилиметров. Ами предпазителят? Също вдигнат.

Нямаше какво да направя. Той държеше показалец на спусъка. Ако окажех съпротива, сто процента бях мъртъв, независимо дали Макгиър го искаше.

— Мислиш се за шибано хитро копеле, а? Нали? Нали? Сега ще видим колко си хитър. — Скапанякът заподскача със задник върху гърдите ми и натика дулото на патлака си още по-навътре в устата ми.

За да направи хаоса още по-пълн, Кели продължаваше да пици от ужас и болка. Нямах представа какво се очаква от мен. Знаех само, че между зъбите ми е втъкнат пистолет и че този тип командва парада.

Той започна да възвръща самообладанието си. Оръжието все още бе в устата ми, но Макгиър бавно се изправяше на крака, като натискаше пистолета, и после тежко се опря с длан върху лицето ми. Дулото болезнено се завъртя между бузата и зъбите ми. Оня не преставаше да стиска Кели за косата и да я тегли насам–натам.

После се отдръпна назад и насочи патлака си към гърдите ми.

— Застани на колене!

— Добре, приятел, ясно. Твой съм, ясно ми е.

Докато се изправях, видях пожарогасителя, с който ме беше повалил. Кожата на тила ми бе раздрана и навсякъде по пода и главата ми имаше кръв. Нищо не можех да направя — невъзможно е да спреш капилярното кървене.

Застанах на колене, отново вдигнал задника си във въздуха, така че да не опира в петите ми. Погледнах нагоре към него и се опитах да подредя мислите си. Макгиър започна да отстъпва заднешком към офиса, без да сваля мерника си от мен.

— Хайде, хитрецо, давай напред на колене!

Кели беше в ужасно състояние. Стискаше го за китката и се опитваше да облекчи болките си. Тя също се тътреше на колене и се мъчеше да се изправи, сякаш я влачеха, завързана за кон. В момента Макгиър продължаваше да отстъпва назад и да се цели в мен.

— Остани на място! — изрева той и заотстъпва покрай вратата на големия офис.

Опитвах се да се взема в ръце. Ако не предприемех веднага някакви действия, животът ми нямаше да продължи още много.

— Там вътре!

Затътрих се.

— Стани!

Изправих се и влязох в стаята с гръб към него. Бавно се приближих до масичката за кафе и тъкмо се канех да я заобиколя, когато той заповяда:

— Стой! Завърти се!

Подчиних се. Заповедта му беше странна, защото обикновено не искаш противникът ти да е с лице към теб и да му е ясно какво става. Ако не виждаш, не можеш да реагираш адекватно.

Докато се обръщах, мернах Кели да седи на въртящия се кожен стол, сега издърпан вляво от бюрото. Макгиър стоеше зад нея. Все още стискаше с лявата си ръка косата ѝ, теглеше я назад към облегалката и се целеше към мен.

Щом стреляш, горната част на полуавтоматичния пистолет, онази, на която са монтирани двата мерника, се придвижва назад, за да изхвърли гилзата, после вкарва нов патрон. Ако я издърпаш около три милиметра назад, оръжието не може да стреля, което означава, че ако човек е достатъчно бърз, може силно да удари по предната част на цевта, да блъсне горната част назад и спусъкът няма да се задейства. Всичко това трябва да стане светкавично бързо и агресивно, но аз нямах какво да губя.

В момента като че ли всичко бе утихнало. Това продължи по-малко от трийсет секунди, но сякаш мина цяла вечност.

Кели продължаваше да хленчи. Коленете ѝ бяха охлузени от влаченето по коридора. Макгиър я дръпна с лявата си ръка и изръмжа:

— Млъквай, мамка ти! — В този момент той отмести погледа си от мен и разбрах, че сега е моментът да действам.

Хвърлих се напред, изкрещях, за да го дезориентирам, и с дясната си ръка с всички сили блъснах цевта, после я натиснах надолу, така че горната част на пистолета да се придвижи назад с около сантиметър.

Той изруга високо „Мамка му!“, едновременно от ярост и болка.

Стиснах го за китката и го дръпнах го към себе си, а с дясната си ръка отблъснах горната част на оръжието. Макгиър натисна спусъка, но вече бе прекалено късно — пистолетът не стреля. Сега трябваше да хвана цевта, за да задържа горната част неподвижна.

Междувременно притисках Макгиър към стената. Той обаче не пускаше косата на Кели и тя пищеше с всички сили. Изхвърлих я от главата си. Не откъсвах очи от пистолета и продължавах да натискам

Макгиър. Момичето беше помежду ни. Аз я настъпвах, той я настъпваше и тя крещеше от болка. Навярно бе решил, че за да се справи с мен, се нуждае от двете си ръце, защото в следващия момент пусна Кели.

Започнах здравата да го блъскам. Удрях го с глава, с нос, с буза. Носът ме болеше и кървеше също толкова, колкото и неговият, но продължавах да го блъскам, опитвайки се да му нанеса колкото може повече поражения и в същото време да не му позволявам да се отлепи от стената.

Макгиър крещеше:

— Скапаняк! Скапаняк! Скапаняк! Мъртъв си!

Аз му отвърщах с:

— Мамка ти! Мамка ти! Мамка ти!

Продължавах да го притискам към стената. Докато го блъсках, той жестоко ме ухапа под окото. Но както ми бе кипнал адреналинът, не усещах болката. Не преставах да го блъскам — това нямаше да му нанесе трайни травми, но в момента не бях в състояние да направя повече. Ръцете ми бяха заети с оръжието и му крещях всевъзможни глупости не толкова, за да го уплаша, а колкото по-скоро, за да поддържам духа си.

Когато главата му увисна надолу, захапах първото, което ми попадна: скулата му. След първоначалната съпротива усетих плът с вкус на топла сепия. Той закрепця още по-силно, но аз изцяло се съсредоточих върху онова, което правех — хапех го, разкъсвах плътта му и се мъчех да му нанеса колкото мога повече поражения.

Макгиър квичеше като прасе. Очите му излъчваха ужас.

Двамата бяхме целите в кръв. Усещах металическия й вкус, примесен с този на потта ни.

Успоредно с всичко това извивах пистолета настрани и се опитвах да държа горната му част издърпана назад. Противникът ми продължаваше да се съпротивлява и натискаше спусъка, но без резултат. С другата си ръка се мъчеше да откопчи пръстите ми. Докато задържах оръжието в това положение, всичко щеше да е наред. Продължавах да го натискам към стената, за да имам опора, защото единствената ми цел бе да извия дулото настрани от себе си.

Не преставах да го хапя. Бях се справил с първата част от скулата му и продължавах нататък. Зъбите ми достигнаха до лицевите му

кости и това ме накара да изпитам същото чувство като по-рано от метала на пистолета. Вече хапех клепача му и носа му, оголвах костите на долната челюст и черепа му.

Започнах да се задъхвам, защото притискането към стената изискваше много усилия. После се задавих — в гърлото ми бе заседнало парче от кожата му. Чух всмукването на въздух през дупката в бузата му, както и хриптенето на собственото си гърло, задръстено от плътта му.

Борех се с него, без да го гледам. Кръвта пареше в очите ми. Не знаех къде е Кели и на този етап не ме и интересуваше. Не можех да ѝ помогна, докато не помогнех на самия себе си.

Все още се опитвах да извъртя пистолета към Макгиър. Нямаше значение към коя част от тялото му — можеше да е кракът или стомахът му, изобщо не ми пукаше, стига да успеех да стрелям в него.

Крясъците му се усилиха, когато пръстът ми притисна неговия върху спусъка и натиснах.

Първите два куршума не улучиха, но продължих да стрелям. Отново завъртях пистолета и го прострелях в хълбока, после в бедрото. Той се свлече на пода.

Всичко замръзна. Внезапната тишина беше оглушителна.

Две–три секунди по-късно чух писъците на Кели, които отекваха в стаята. Поне все още се намираше в сградата. Единственото, което чувах, беше висок постоянен писък. Бях прекалено изтощен, за да направя каквото и да е по този въпрос. Бях прекалено зает с опити да изкашлям кожата на Макгиър.

По-късно щях да открия хлапето. Изправих се. Навсякъде ме болеше.

Нещастното копеле се гърчеше на пода и ме умоляваше:

— Не ме убивай, човече! Не ме убивай! Не ме убивай!

Взех пистолета му и направих с него същото, каквото беше направил и той: възседнах го и му натиках цевта в гърлото.

Няколко секунди просто седях отгоре му и се опитвах да успокоя дишането си. Тялото на Макгиър може и да умираше, но очите му бяха живи.

— Защо уби семейството? — попитах аз и извадих пистолета от устата му, за да може да говори. — Кажи ми и ще останеш жив.

Той ме гледаше така, сякаш иска да каже нещо, но не знае какво точно.

— Само ми кажи защо.

— Не зная за какво говориш.

Вгледах се в очите му и разбрах, че не ме лъже.

— Какво има в оня компютър?

Този път реакцията му не се забави. Устните му си сгърчиха, когато отвърна:

— Еби си майката.

Блъснах цевта обратно в устата му и тихо, твърдо, почти бащински произнесох:

— Погледни ме!

Нищо нямаше да изкопча от него. Бе прекалено добър професионалист.

Мамка му! Натиснах спусъка.

26.

Дълбоко си поех дъх и избърсах кръвта, пръснала в очите ми, когато го прострелях.

Опитах се да възвърна самообладанието си. Спрях се за няколко секунди, отново си поех дъх и се опитах да измисля какво да правя сега.

Някой можеше да е чул изстрелите и да съобщи за тях. Трябваше да приема, че вече го е направил. Кели продължаваше да пици някъде в далечината.

Най-важно беше оборудването ми. Хвърлих се във вътрешния офис. Изтръгнах кабела от компютъра, извадих дискетата от флопито и я пъхнах в джоба си. Прибрах всичко в сака и се върнах в предния офис.

Приближих се до Макгиър. Приличаше на Кели, когато спеше, само че лицето му бе като пица и на тила му зееше огромна рана, от която върху килима капеше сива течност.

Взех сака, прехвърлих го през рамо и излязох в коридора да прибера пистолета си и да открия Кели. Нямах проблем — само трябваше да следвам посоката на писъците.

Тя се бореше с вратата на противопожарния изход. Гърбът на дъждобрана ѝ беше целият в кръв — навярно моята, когато Макгиър ме бе повалил. Кели се мъчеше да завърти бравата, но пръстите ѝ не искаха да я слушат. Подскачаше от крак на крак, пицеше и удряше с юмруци по вратата от ярост и ужас. Приближих се, хванах я за ръката и я разтърсих.

— Престани! Престани!

Така нямаше да стане. Кели беше в истерия.

Вгледах се в мокрите ѝ от сълзи очи и казах:

— Виж, опитват се да те убият. Разбираш ли го? Искаш ли да умреш?

Тя се опита да се отскубне от мен. Притиснах устата ѝ с длан и чух как се мъчи да си поеме въздух през носа. Повдигнах лицето ѝ към

моето.

— Тези хора се опитват да те убият. Престани да ревеш, просто престани да ревеш.

Тя утихна и престана да се съпротивлява. Пуснах я.

— Дай ми ръка, Кели.

Все едно, че държах медуза.

— Пази тишина и просто ме слушай — казах аз. — Трябва да ме изслушаш, ясно ли е? — Отново се вгледах в очите ѝ.

Тя зяпаше през мен, като че ли бях от стъкло, и по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Натиснах лоста на противопожарния изход и отвън ме лъхна студен, влажен въздух. Не можех да видя нищо, но навярно очите ми просто още не се бяха приспособили. Задърпах Кели за ръка и стъпките ни отекнаха надолу по металното стълбище. Не ми пукаше за шума — и без това вече бяхме вдигнали достатъчно.

Докато тичах към оградата, се подхлъзнах в калта и паднах. Кели нададе вик и отново избухна в сълзи. Разтърсих я и я накарах да млъкне.

Стигнахме до оградата. Вече чувах сирени по магистралата. Сигурно идваха за нас. След миг чух други шумове откъм паркинга.

— Почакай тук!

Покатерих се по оградата със сака, пуснах го долу и скочих. Вече се приближаваха, но не можех да ги видя. Кели ме гледаше от другата страна и хълцаше, хванала се за оградата.

— Ник... Ник... Моля те, искам да дойда с теб!

Започнах да копая. Погледът ми беше прикован в пролуката между двете сгради. Отдясно по магистралата се носеха сини светлини, които осветяваха небето.

Кели отново се разхълца.

— Ще се оправим — казах аз, — ще се оправим. Просто остани където си. Погледни ме! — Срецнах очите ѝ. — Стой където си!

Сега светлините и сирените бяха на „Бол Стрийт“. Изрових документите си и ги прибрах в джоба си.

Всички коли вече бяха спрели и сирените им заглъхваха. Сините светлини продължаваха да проблясват и се отразяваха по мокрото от сълзи лице на Кели.

Погледнах я през мрежата на оградата и прошепнах:

— Кели! Кели!

Тя беше замаяна от страх.

— Кели, сега ме последвай. Хайде!

Започнах да вървя покрай оградата. Тя хленчеше и молеше за майка си. Звучеше ми все по-отчаяна.

— Трябва да издържиш, Кели — казах аз, — трябва да издържиш. Върви!

Движех се прекалено бързо за нея. Кели се препъна и падна в калта. Този път не бях при нея, за да я изправа на крака. Тя лежеше и хълцаше.

— Искам да си ида вкъщи, искам да си ида вкъщи. Моля те, заведи ме вкъщи.

Край обекта вече се бяха събрали три полицейски автомобили и ние още не се бяхме отдалечили и на двеста метра от там. Съвсем скоро щяха да насочат прожекторите си и да ни открият.

— Ставай, Кели!

Обектът изглеждаше като заобиколен с мъгла от синьо–червени светлини. В мрака отзад сновяха лъчи на фенерчета.

Продължихме напред, докато не се изравнихме с уличката. Воят на сирени изпълваше нощта.

Прескочих оградата, хванах Кели за ръка и се насочихме към уличката.

Трябваше да намеря кола, която да е паркирана в сенките и да е на съответната възраст, за да няма алармена инсталация.

Излязохме от уличката и свихме наляво, покрай редица паркирани автомобили. Открих шевролет от началото на деветдесетте и наредих на Кели:

— Седни до него.

Отворих го и извадих комплекта с шперцове. Минути по-късно бях в колата. Откъснах жиците и запалих двигателя. Дигиталният часовник показваше 03:33 часа.

Оставих двигателя да работи, включих чистачките и отоплението на пълна мощност, за да изчистя росата. Прибрах Кели и сака и ги хвърлих на задната седалка.

— Лягай долу, Кели, и заспивай! — Тя не възрази срещу това. Заспиването обаче щеше да е проблем. Навярно през целия ѝ останал живот.

Подкарах по пътя и завих наляво, бавно и внимателно. Само след около половин километър забелязах, че към мен се приближават проблясващи светлини. Извадих пистолета и го пъхнах под дясното си бедро. Нямаше да оставя ченгетата да ни пипнат.

— Остани легнала и недей да се изправяш, разбра ли? — викнах назад към Кели.

Отговор не последва.

— Кели?

Получих слабо „Да“.

Щеше да е жалко, ако се наложеше да убия тези полицаи, но в крайна сметка нали тъкмо затова им плащаха? Набързо съставих план. Ако се случеше да ме спрат, щях да изчакам, докато един или двама от тях дойдат до шевролета и щях да ги гръмна.

Синьо–червените светлини се приближаваха. Аз просто продължавах напред към тях. В момента бях работник на нощна смяна, който отива да си изкарва прехраната.

Не се страхувах. Бях съвсем спокоен. Просто чаках да видя какво ще се случи. Те профучаха покрай мен със стотина километра в час.

Погледнах в огледалото. Бяха натиснали спирачките и сега вече започнах да се страхувам. Стоповете угаснаха. Или просто намаляваха скоростта, или бяха променили решението си.

Трябваше да се освободя от тази кола преди разсъмване, когато собственикът би могъл да открие изчезването ѝ. Освен това се налагаше да намеря нови дрехи за двама ни и да се преместим в друг хотел.

— Искам си вкъщи! — викаше Кели. — Искам си вкъщи! Искам при...

— Ще те заведа у вас, Кели, но не веднага! — Трябваше да изкрещя, за да я прекъсна.

Наместих огледалото, за да я виждам. Беше се свила на топка с палец в устата. Спомних си за другите случаи, в които я бях заварвал в това състояние, и тихо казах:

— Ще се върнеш, не се страхувай.

Пътувахме по улица, която изглежда минаваше покрай западния бряг на Потомак. След около половин час открих търговски център и паркирах пред него. Навън имаше двайсетина автомобили, навярно на персонала.

Кели не попита защо спираме. Обърнах се към нея и казах:

— Отивам да купя някакви дрехи. Искаш ли нещо? Да ти донеса ли сандвичи?

— Не излизай, не ме оставяй сама! — изхленчи тя. Изглеждаше така, сякаш са ѝ зашлевили шамар. Лицето ѝ беше яркочервено, с подпухнали очи и залепнали кичури коса. Не можеш да заведеш пребито седемгодишно дете с окървавени дрехи в супермаркет, в четири часа сутринта.

Наведох се над задната седалка и извадих гащеризона от сака.

— Налага се да те оставя тук — отвърнах аз. — Някой трябва да пази нещата. — Посочих към сака. — Можеш ли да го направиш? Вече си голямо момиче, страхотен шпионин.

Тя неохотно кимна.

Започнах да обличам гащеризона.

— Ник?

— Какво? — Нямах време да се обърна към нея, защото се борех с крачола.

— Чух изстрел. Онзи мъж мъртъв ли е?

— Кой мъж? — Не исках да я поглеждам. — Не, не е. Струва ми се, че се беше объркал и ни беше взел за други хора. Ще се оправи. Полицията ще го откара в болница.

Вече ми идваше прекалено. Бързо излязох от колата и пъхнах вътре глава. Още преди да започна да ѝ повтарям обичайните инструкции, Кели каза:

— Ще се върнеш, нали? Искам да си ида вкъщи и да видя мами.

— Естествено, че ще се върна, няма проблеми, и ти скоро ще видиш мами.

Включих вътрешното осветление и обърнах огледалото така, че да видя лицето си. Дълбоките рани по челото и под окото ми все още бяха влажни, но плазмата полагаше всички усилия да засъхне. Изплюх се в шепа и избърсах остатъка от кръвта с ръкава на гащеризона, но не успях да направя много. Трудова злополука.

Дадох знак на Кели да заключи вратата и да легне на седалката. Тя се подчини.

Влязох през автоматичната врата. Изтеглих пари от банкомата, после взех по два комплекта дрехи за Кели и мен, както и необходимото за миене и бръснене, кутия бебешки кърпички и

болкоуспокоителни за тила ми. Започваше ужасно да ме боли. Можех да гледам настрани само като завъртя цялото си тяло, като робот. Хвърлих в количката няколко кутии кола, пакети с чипс и бисквити.

Нямаше много купувачи. Нараняванията ми привличаха някой и друг поглед, но никой не ме зяпаше.

Върнах се при колата и почуках на прозореца. Стъклата се бяха замъглили и Кели избърса нейния с ръкава си. През кръгчето видях, че плаче и търка очи. Посочих към ключалката и тя ми отвори.

Изобразих широка усмивка.

— Здравсти! Как е?

Почти не получих отговор. Докато хвърлях торбичките върху предната седалка, обях:

— Виж, донесъл съм ти подарък. — Показах ѝ голям шоколад. Получих неохотна усмивка. Тя го взе и го разпечата.

Погледнах към часовника на колата. Наближаваше пет сутринта. Потеглихме към околоръстното, после поехме на запад.

Видях знак за международното летище Далас и забавих, за да не пропусна отклонението. Скоро трябваше да се избавим от шевролета.

Кели лежеше отзад и гледаше към вратата. Изглежда потъваше в света на сънищата. В противен случай случилото се би я увредило психически.

Бяхме на дванайсетина километра от Дълъс и започнах да се оглеждам за хотели. Видях надпис: „Иконъми ин“. Съвършено, но първо трябваше да се приведем в порядъчен вид.

Докато пътувахме към летището, на пет–шест километра забелязах светлините на може би първия за деня приземяващ се самолет. Спрях малко преди входа на хотела, за да проверя за наблюдателни камери. Нямаше — регистрацията трябва да ставаше на излизане. Взех си квитанцията и паркирах сред хиляди други автомобили.

— Кели, сега трябва да се преоблечеш в чисти дрехи.

Показах ѝ какво съм купил и докато се събличаше, аз извадих бебешките кърпички и ѝ почистих лицето.

— Хайде да се избавим от тези сълзи. Ето, взел съм ти и четка. — Набързо ѝ сресах косата, защото темето я болеше. — Добре, дай да ти облечем този блузон. Готово. Изглеждаш чудесно. Взemi си още една кърпичка и си издухай носа.

Аз също се преоблякох и напъхах всички дрехи пред; дясната предна седалка. Когато се качихме на автобуса за летището, Кели все още изглеждаше ужасно.

27.

Влязохме в залата за заминаващи. Терминалът беше по-оживен, отколкото очаквах да е по това време. Хората чакаха на опашки пред гишетата, разкарваха се из магазините или седяха в кафенетата и четяха вестници.

Почти не разговарях с Кели, просто я държах за ръка, докато вървах със сак на лявото рамо. Търсех табелите за залата за; пристигащи, после за таксиметровата стоянка. Взехме ескалатор за надолу. Когато почти бяхме стигнали, Кели заяви:

— Трябва да ида до тоалетната, Ник.

— Сигурна ли си? — Исках колкото може по-бързо да се измъкнем от тук.

— Наистина ми се ходи.

— Добре. — След последния път си бях научил урока.

Тоалетните се намираха наляво, близо до изхода от залата за пристигащи. От двете им страни бяха входовете за отделните помещения за мъже и жени. Останах навън и се загледах в хората, които чакаха автоматичните врати да се отворят и от там да се изсипят близките им.

Винаги разбираш, когато те зяпат. След минута–две осъзнах, че някой ме наблюдава. Огледах се. Беше възрастна жена, застанала до парапета с лице към мен, от отсрещната страна на пътеката, заградена с бариери. Очевидно чакаше някого да пристигне. До нея видях среброкос мъж, но нейните очи бяха впити в лицето ми.

Тя се извърна и застана с гръб към изхода, макар че от там вече излизаха хора. На всеки няколко секунди се разнасяха радостни писъци и проблясваха светкавиците на фотоапарати.

Какво ли гледаше онази жена? Раните по лицето ми ли? Надявах се да е само това.

После видях, че разговаря със съпруга си. По езика на тялото ѝ разбирах, че е възбудена. Мъжът хвърли поглед в моята посока, после отново се обърна към нея и сви рамене, сякаш казваше: „За какво

говориш, по дяволите, жено?“. Тя навярно ни беше видяла с Кели да влизаме в тоалетните и се бе зачудила: „Откъде ли са ми познати онези двамата?“

Нямах намерение да се помръдна от мястото си. Искях да видя какво ще направи и тогава щях да предприема съответните мерки.

По лицето ѝ четях, че все още се опитва да си спомни. Избягвах да срещам погледа ѝ, но знаех, че ме зяпа. Всеки момент можеше да се сети къде е видяла лицето на Кели.

Секундите течаха. Хлапето най-после излезе и застана до мен.

— Можем ли вече да тръгваме? — попитах аз и я хванах за ръка, преди да успее да отговори.

Докато се обръщах към изхода, забелязах, че жената дърпа мъжа си за ръкава. Той обаче вече беше видял онзи, когото посрещаха, и гледаше към него.

Тя го задърпа още по-настойтелно.

Искаше ми да се затичам, но това само щеше да потвърди подозренията ѝ. Докато вървахме, дрънках глупости на Кели и се правех на щастлив баща.

— Виж онези светлини, нали са прекрасни? Всеки път, когато пристигам във Вашингтон, кацам на това летище. Идвала ли тук преди?

Трябваше да сподавя желанието да се завъртя и да погледна през рамо. Започнах да си мисля: „Ами ако...“ Ако полицията ме сгачеше тук, бях загубен. Нямахше къде да избягам. До изхода ни оставаха трийсетина метра. С всяка следваща крачка очаквах някое ченге да извика. Единственото, което чувах обаче, бе общата глъчка.

Стигнахме до изхода, завихме наляво и се спуснахме по широка рампа, която водеше към спирките на градския транспорт и таксиметровите стоянки. Веднага щом завихме, започнах да вървя побързо и се осмелих да хвърля поглед назад.

— Какво има? — попита Кели.

— Такситата са ей там, да побързаме — отвърнах аз.

Преди да дойде нашият ред, трябваше да изчакаме трима души на опашката. Чувствах се като дете, което отчаяно иска нещо и повече не може да чака.

Най-после се качихме и потеглихме. Обърнах се и погледнах назад. Нищо. Все още не можех да се отпусна. Кели очевидно усещаше

проблема, но не обели и дума.

Опитах се да изхвърля случая от главата си. Ако се напънеш да помислиш, със сигурност ще откриеш нещо положително даже в най-ужасното положение — поне така винаги си внушавах. Но в онова, което току-що се беше случило, не можех да видя нищо обнадеждаващо. Ако възрастната жена съобщеше в полицията, че ни е видяла да се насочваме към стоянката, опасенията ми щяха да са основателни.

Погледнах към Кели и се прозях.

— Спи ми се — казах аз, — а на теб?

Тя кимна и отпусна глава в скута ми.

Казах на шофьора накъде да се насочи. Щом отбихме от магистралата, продължихме няколко пресечки и го накарах да спре. Бяхме на паркинга пред „Мариът“. От тук щяхме да стигнем пеш до „Иконъми ин“.

— Сега отиваме в друг хотел — обясних на Кели. — Обичайната история. Ще говоря много неща, които не са верни, а ти само ще мълчиш и ще се правиш на адски уморена, става ли? Ако изпълняваш каквото ти казвам, ще можем да се приберем вкъщи. — Насочихме се към рецепцията.

Там седеше млад чернокож тип, забол глава в учебник. Изпълнихме старата процедура, само че този път ме бяха „пребили по време на обир“. Той очевидно се засрами.

— Знаете ли, не цяла Америка е такава. Тя е прекрасна. — Младежът започна да дрънка за Големия каньон. Обещах му, че ще го посетя, и се отдалечих.

Качихме се в стаята и аз помогнах на Кели да си съблече дъждобрана. Изведнъж тя, без предупреждение ме попита:

— Сега ще отидем ли да видим мами и татко?

— Не още, имаме да вършим куп работа.

— Искам при мами, Ник. Искам вкъщи. Ти ми обеща.

— Скоро ще те заведа у дома, не се тревожи.

— Сигурен ли си, че мами, татко и Аида ще са там?

— Разбира се, че ще са там.

Не изглеждаше много убедена. Моментът бе критичен. Повече не можех да продължавам така. Ако се измъкнехме от тази каша, нямаше да съм в състояние да се насиля да я оставя на бабите и дядовците ѝ

или изобщо на когото и да било, само за да открие какво лъжливо копеле съм бил през цялото време.

— Кели...

Седнах до нея и започнах да я галя по косата, докато тя бе положила глава в скута ми.

— Кели, когато се прибереш вкъщи, мами, татко и Аида няма да са там. И никога няма да се върнат. Те отидоха на небето. Знаеш ли какво означава това?

Изрекох го на един дъх. Искаше ми се да ми отвърне „А, разбирам“ и после да ме попита дали може да хапнем по един Мики Дис.

Последва пауза, докато детето смилаше думите ми. Чувах само бръмченето на климатика.

Лицето ѝ се смръщи.

— Това е, защото бях лошо момиче и не помогнах на татко, нали?

Все едно, че някой ме намушка с нож.

— Кели, даже да беше опитала да му помогнеш, те пак щяха да са мъртви.

Тя тихо заплака, забила лице в крака ми. Потупах я по гърба и се опитах да измисля какво да ѝ кажа.

— Не искам да са мъртви — изхълца тя. — Искам да съм с тях.

— Но ти си с тях. — Отчаяно се мъчех да намеря подходящите думи.

Кели повдигна лице и въпросително ме погледна.

— Ти си с тях. Всеки път, щом направиш нещо, което си правила с тях, това означава, че те са при теб.

Тя се опитваше да разбере думите ми. Аз също.

— Например всеки път, щом ям пица с гъби, аз ще си спомням за майка ти и татко ти, защото зная, че майка ти ги е обичала. Затова те никога няма да са далеч от мен. И затова мама, татко и Аида винаги ще са и с теб.

Кели ме гледаше в очакване на още нещо.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че всеки път, щом подреждаш чиниите върху масата, мами ще е с теб, защото тя ти е показала как да го правиш. Всеки път, щом стреляш към баскетболния кош, татко ти ще е с теб,

защото той те е научил. Всеки път, щом показваш на някого как да прави нещо, Аида ще е с теб, защото ти си я учила на много неща. Разбираш ли, те винаги ще са с теб!

Не знаех доколко съм успял, но това бе най-доброто, на което бях способен. Тя отново се отпусна върху крака ми и аз усетих топлината на сълзите и дъха ѝ.

— Но аз искам да ги видя. Кога ще ги видя, Ник?

Още не беше свършило. В гърлото ми се издуваше огромна буца. Бях навлязъл в нещо, от което не можех да се измъкна.

— Те няма да се върнат, Кели. Мъртви са. Не защото ти си направила или не си направила нещо. Те не са искали да те оставят. Понякога се случват неща, които възрастните не могат да избегнат.

Кели лежеше и слушаше. Погледнах надолу. Погледът ѝ беше прикован към стената. Престанах да я галя и я прегърнах.

Хората имат нужда да проявяват скръбта си. Може би сега бе моментът Кели да го направи. Исках да съм при нея, но просто не знаех как да се държа в такива случаи.

— Някой ден ще отидеш при тях, но след много време. Първо ще имаш деца, също като мами. После твоите деца ще бъдат тъжни, когато умреш, точно като теб сега. Всички те много те обичаха, Кели. Аз познавах майка ти и баща ти само от няколко години. Само си помисли — ти си ги познавала цял живот!

Видях, че на лицето ѝ плъзва лека усмивка. Тя се притисна още по-силно към крака ми.

— Искам да остана с теб, Ник.

— Това би било чудесно, но няма да се получи. Трябва да ходиш на училище и да се учиш как да станеш възрастна.

— Ти можеш да ми помогнеш.

Само да знаеше... Аз дори нямах гараж, в който хлапето да държи колелото си, да не говорим за място, където да се грижа за дете.

Исках да проверя пружините на пълнителя. Не че бе задължително, но трябваше да го направя, за да отбележа края на този етап и началото на нов.

Кели вече дълбоко спеше.

Включих мобифона, за да го заредя. Това бе връзката ми със света. После изсипах всичко от сака и го подредих. Оставих новите дрехи настрана и върнах нещата за близко разузнаване в чантата. Бях

бесен, че се наложи да оставя видеокамерата на покрива — щяха да я открият и неизбежно да ни свържат със стрелбата. Освен това губех записа, а можех да го използвам като доказателство пред Симъндс — дори можеше да е достатъчен, за да гарантира бъдещето ми.

Прибрах всичко и легнах по гръб, с ръце под главата. Заслушан в тихото бръмчене на климатика, аз се замислих за цялата тази шибана игра, за това как постоянно се прецакваха хора като мен и Макгиър. Когато осъзнах, че започвах да се самосъжалявам, се взех в ръце. Двамата с Макгиър имахме избор и го бяхме направили.

Снощната история си имаше и положителни страни. Поне не се налагаше да изхвърлям всички окървавени и опикани дрехи от синия сак. Полицията несъмнено щеше да открие по тях кръвта на семейство Браун, но това не беше нищо в сравнение със сегашните ми проблеми. И най-важното: бях потвърдил връзката между Кев, ВИРА, сградата и онова, което бях копирал от компютъра.

Нямах намерение да вадя лаптопа и да се занимавам с него. Бях прекалено уморен, бях допуснал и грешки. Освен това сега адреналинът ми бе спаднал и болките в гърба и тила ми се усилваха.

Взех горещ душ и се опитах да се избърсна. Раните по лицето ми зарастаха.

Облякох се по дънки, блузон и маратонки, после презаредих пълнителите. Нуждаех се от почивка, но трябваше да съм готов за бързи действия. Планът ми беше да поспя два часа, да хапна нещо и след това да видя какво имам в лаптопа. Но не стана така. Мятах се в леглото и постоянно се будех.

Пуснах телевизора и започнах да превключвам каналите, убеден, че Макгиър вече се е появил по новините. Показах се прав.

Камерите показваха фасадата на сградата на ВИРА, на фона на полицията и линейката, после пред обектива застана мъж и започна да дрънка нещо. Не си направих труда да усилвам звука, знаех какво би могъл да каже моят объркан бездомен приятел.

Кели започваше да се върти в леглото, навярно преследвана на сън от Макгиър.

Лежах и я гледах. Момичето несъмнено се бе справило чудесно. Последните няколко дни бяха пълен хаос за нея и вече започвах да се тревожа. Седемгодишните хлапета не би трябвало да бъдат излагани на

такива гадости. Внезапно разбрах, че повече се безпокоя за нея, отколкото за самия себе си.

Когато се събудих телевизорът все още работеше. Погледнах си часовника: девет и трийсет и пет. Пат щеше да ми позвъни по обед. Изключих телевизора. Искях да обърна внимание на лаптопа. Докато ставах от леглото, се чувствах ужасно. Тилът ми бе скован като дъска.

Докато vadex лаптопа от сака, вдигнах шум и Кели се разшава. Когато включих компютъра във външното флопи, тя се приповдигна на лакът и започна да ме наблюдава. В косата ѝ сякаш беше паднала бомба. Кели ме послуша, докато ругаех лаптопа, че не иска да се свърже с флопито, после невинно попита:

— Защо просто не го рестартираш и не погледнеш програмата?

Изгледах я така, все едно ѝ казвах: „Много си била умна!“
Вместо това обаче отвърнах:

— Ммм, може би. — Рестартирах го и се получи. Усмихнах ѝ се. В отговор тя също ми се захили.

Започнах да преглеждам файловете. Вместо деловите имена, които очаквах, документите бяха обозначени с кодове като „Невестулка“, „Момче“, „Гуру“. Много от тях се оказаха сметки или електронни таблици. За мен всички тези четирийсетина страници спокойно можеха да са и, на японски.

После отворих друг файл, наречен „Татко“. На екрана се появиха само точки и цифри. Обърнах се към Кели:

— Я кажи какво е това, умнице?

Тя повдигна рамене.

— Аз съм само на седем, още не зная всичко.

До обед оставах пет минути. Включих мобифона и продължих да преглеждам файловете, като се опитвах да разбера нещо.

Дванайсет часът дойде и отмина.

До дванайсет и петнайсет все още нямаше нищо. Започвах да се страхувам. „Хайде, Пат, трябва да се измъкна от Щатите и да се върна при Симъндс. Имам достатъчно информация — може би. Колкото по-дълго оставам тук, толкова по-голям е рискът. Трябваш ми, Пат!“

За да се случи Мързеливия да пропусне уговорка, трябва да е станало нещо сериозно. Дори когато бе дрогиран, пак ми беше донесъл

поръчките. Опитах се да изхвърля от главата си мрачните мисли, като си повтарях, че ще позвъни в следващия уговорен час. Но докато разсеяно продължавах да работя с лаптопа, започнах да се чувствам почти физически зле. Бях загубил единствения си път за бягство. Изпитвах ужасното усещане, че всичко жестоко се прецаква. Трябваше да направя нещо.

Затворих лаптопа и прибрах дискетата в джоба си. Кели гледаше телевизия, полузаровена под завивките.

— Е, знаеш какво ще ти кажа сега, нали? — пошегувах се.

Тя изскочи от леглото и намръщена ме прегърна.

— Недей да излизаш! Недей да излизаш! Ще гледаме заедно телевизия. Или ще дойда с теб.

— Не може, оставаш тук.

— Моля те!

Какво можех да направя. Усещах болката ѝ от страха и самотата.

— Добре, ела с мен, но ще правиш, каквото ти кажа.

— Ясно! — Тя подскочи и отиде да си облече дъждобрана.

— Не, не още — посочих към банята аз. — Първо най-важното. Влез във ваната, измий си косата и се изсуши, после можеш да се преоблечеш в новите си дрехи и чак тогава ще излезем.

Тя трепереше от вълнение като куче, очакващо да го изведат на разходка.

— Ясно! — После се хвърли към банята.

Седнах на леглото и докато превключвах новинарските канали, извиках:

— Кели, не забравяй да си измиеш зъбите, иначе ще изпаднат и когато станеш голяма, няма да можеш да ядеш.

— Да, да — чух в отговор.

По телевизията нямаше нищо за Макгиър. След малко влязох в банята. Пастата за зъби не беше отворена.

— Изми ли си зъбите?

Тя кимна гузно.

— Хайде да проверим — казах аз. — Наведох се и доближих нос до устата ѝ. — Не ни ги измила. Хайде, знаеш ли как да си миеш зъбите?

— Зная.

— Покажи ми тогава.

Кели взе четката. Бе прекалено голяма за устата ѝ, затова трябваше да се мие странично.

— Не са те учили така, нали? — попитах аз.

— Точно така са ме учили!

Бавно поклатих глава.

— Добре, да го направим заедно. — Сложих малко паста върху четката и я накарах да се изправи пред огледалото. Застанах до нея, а тя ме гледаше, докато се преструвах, че се мия. В крайна сметка не беше толкова сложно да се грижиш за деца. Всичко се свеждаше до ОДИ: обяснение, демонстрация, имитация. Вместо да го правя с оръжие пред зала, пълна с новобранци, аз го правех пред седемгодишно момиче. — А сега, хайде с мен. Ето така, после четката — на малки кръгове. И внимаваме да измием краищата.

Тя се разсмя, като ме гледаше как се преструвам, че си мия зъбите, и опръска цялото огледало с паста. Засмях се и аз.

Кели се доизкъпа и облече новите си дънки и блузона. От търговския център ѝ бях купил също подходящи черни бейзболни шапки с надпис „Вашингтон“.

Навлажних си косата и се измих. Сега и двамата изглеждахме блестящо. Тя си облече новия син дъждобран, обу си маратонките и вече бяхме готови за тръгване. Имах намерение да отидем до апартамента на Пат. Когато ми телефонираше в шест, щяхме да сме в състояние бързо да се срещнем с него.

Какво щях да правя обаче с дискетата? Реших да я скрия в стаята, защото имах намерение да разделя „богатствата“ си: ако дискетата останеше тук и ни пипнеха, поне нямаше да получат всичко закуп. Дългият тъмен шкаф под телевизора заемаше една трета от пространството. Беше висок около половин метър и имаше ниски крачета. Повдигнах единия ъгъл, залепих дискетата отдолу с изолирбанд и оставих няколко белега, които щяха да ми покажат дали някой е тършувал в стаята. Един последен поглед наоколо и ние излязохме.

Все още ръмеше и бе малко по-студено от сутринта. Кели беше на седмото небе. Отговарях на усмивките ѝ, но вътрешно се страхувах за Пат. Докато пресичахме през тревата, за да избегнем рецепцията, се зачудих дали да не телефонирам на Юън. После се отказах. Можеше да ми дотрябва по-късно. Той бе карта, която криех в ръкава си.

В района имаше ужасно много хотели. Първият беше на около четиристотин метра. Влязох във фоайето и поръчах такси. Кели ме чакаше навън, под навеса.

Върнах се и ѝ казах:

— Когато влезем в таксито, ще ти сложа качулката. Държа да се облегнеш на мен, все едно, че ти се спи. Не забравяй, че ми обеща да правиш точно каквото ти кажа.

Таксито пристигна и ни взе до Джорджтаун. Кели се облегна на мен и притисна лице към скута ми, скрита под качулката си.

Слязохме на „Уисконсин“. Беше четири часът и хората наоколо ни разговаряха, разхождаха се и се радваха на покупките си. Прекарахме следващия час в мотаене и ядене. Към пет и половина седнахме в едно от кафенетата в джорджтаунския търговски център. Тук бе топло и започна да ни се доспива.

Аз пиех кафе, тя — млечен шейк, който почти не докосна, защото се бе натъпкала с бургер. Гледах си часовника всяка минута, докато най-после стана шест без пет. Включих мобифона. Батерията беше в добро състояние, сигналът — силен.

Стана шест.

Нищо.

Шест и една минута.

И две минути.

Седях почти парализиран. Не можех да повярвам. Кели бе потънала в комиксите, които си беше купила.

И четири минути. Отчаяна работа. Пат не би ме изоставил, освен ако нямаше друг избор. Той също като мен знаеше, че по време на операция закъснение от една минута е равносилно на цял час или ден, защото от това може да зависи човешки живот. Атаката можеше да започне без твоя прикриващ огън.

Със сигурност имаше проблем. Сериозен проблем.

Оставих мобифона включен. Накрая стана шест и двама и аз казах:

— Хайде, Кели, да идем на гости на Пат.

Нормалното ежедневие бе свършило. Ставаше нещо гадно. Всичките ми надежди се бяха изпарили.

28.

Излязохме от търговския център и спряхме такси.

„Ривърруд“ се оказа гъсто застроен скъп квартал с крайречни къщи с по две европейски коли отпред и с красиви жилищни блокове с подземни паркинги. Магазините отразяваха богатството на района. Имаше прилични книжарници, скъпи бутици за дрехи и художествени галерии.

Спях таксито една пресечка преди улицата на Пат. Платих на шофьора и той ни остави под лекия дъжд. Започваше да притъмнява — и облаците правеха всичко да изглежда мрачно. Някои автомобили вече бяха с включени светлини.

— Да се надяваме, че Пат си е вкъщи — промърморих аз, — иначе ще трябва да изминем целия път обратно до хотела, без да му кажем и едно здрасти!

Кели изглеждаше възбудена от перспективата да се срещне с него. В края на краищата това беше човекът, който според моите думи щеше да ѝ помогне да се върне у тях. Не бях сигурен дали е разбрала онова, което ѝ казах за семейството ѝ. Не знаех дали децата на тази възраст имат представа какво е смъртта и че е необратима.

Нагоре по склона можех да видя улицата на Пат — широка и елегантна, със стари къщи и магазини. Виждаха се един-две нови блока — приятни, чисти и скъпи. Не бях съвсем сигурен в кой от тях живее, но знаех номера. Минахме покрай блока и успях да разгледам охраняемия паркинг отзад. Видях червения му мустанг, по-червен от топките на дявола. Беше седем и петнайсет. Ако Пат си бе вкъщи, защо не ми беше позвънил?

Влязохме в кафенето срещу блока. Ароматът на току-що смляно кафе и тътенът на румбата в „Ла Коломбина“ ме върна направо в Богота. Може би Пат тъкмо затова беше избрал да живее тук. Поискахме маса до прозореца. Стъклото бе замъглено. Почистих малък кръг с книжна салфетка, седнахме и започнахме да наблюдаваме.

Кели правеше каквото ѝ бях наредил — мълчеше, докато не ѝ казах, че може спокойно да си говори. Във всеки случай списанието „Момиче!“ очевидно беше тъкмо онова, с което можеш да запушиш устата на едно хлапе. Проверих телефона: добър сигнал, достатъчно енергия.

Сервитьорката дойде да вземе поръчката. Смятах да поръчам нещо за ядене, макар че не бях гладен. Щеше да мине време, за да се приготви храната, после пък на нас щеше да ни трябва време, за да я изядем и така можехме да останем тук по-дълго, без да изглежда неестествено.

— За мен най-големия сандвич, който имате, и двойно капучино — направих поръчката си аз. — Ти какво искаш, Джоузи?

Кели широко се усмихна на сервитьорката.

— Имате ли „Шърли Темпъл“?

— Разбира се, мила!

Прозвуча ми като коктейл, но момичето очевидно не възрази срещу поръчката. Кели се върна към списанието си, а аз просто продължих да зяпам през прозореца.

Напитките пристигнаха. Когато останахме, сами, аз попитах:

— Какво е това?

— Череша и ягоди със спрайт.

— Звучи отвратително. Трябва да го опитам.

Имаше вкус на дъвка, но очевидно хлапетата го харесваха. Кели го погълна за нула време.

Пристигна сандвич, голям колкото планина. Не ми се ядеше, но въпреки това се справих с него. По време на службата си в полка, а и след това, се бях научил да мисля за храната така, както пехотинецът мисли за съня. Възползвай се винаги, когато имаш възможност.

Всичко бе съвсем спокойно. Седяхме тук вече четирийсет и пет минути, максималното време, което можеш да киснеш в кафене, без да събуждаш подозрения.

Кели взе решението вместо мен.

— Какво ще правим сега?

Оставах няколко банкноти на масата.

— Хайде да закопчам дъждобрана ти и да проверим дали Пат си е вкъщи.

Излязохме и отново минахме покрай блока на Пат. Автомобилът му си беше там. Трябваше да разбере какво става. Ако просто не искаше повече да играе, щеше да е в правото си. Но бях сигурен, че иска да ми помогне. Несъмнено се беше появил проблем. Но трябваше да го потвърдя, а после можех да преоценя обстановката и да си съставя плановете без Пат.

Докато вървахме надолу по склона, Кели попита:

— Наистина ли знаеш къде живее Пат?

— Да, но още не си е вкъщи. Току-що минахме покрай апартамента му и не го видях.

— Защо не му позвъниш?

Не можех да се свържа директно с него. Бях му обещал да не го излагам на опасност. Но въпреки това Кели току-що ми бе дала друга идея.

— Кели, какво ще кажеш да си направим майтап с Пат?

— О, да!

— Добре, слушай сега какво искам от теб...

Започнахме да обикаляме около района. Междувременно се упражнявахме, докато тя най-после заяви, че е готова. Намерихме телефон-автомат на около три пресечки от блока. Подадох ѝ слушалката.

— Готова ли си?

Кели възбудено вдигна палци нагоре. Мислеше си, че е страхотно.

Набрах номера на полицията и около три секунди по-късно Кели викаше:

— Да, току-що видях мъж. Току-що видях мъж на втория етаж, Двайсет и седма улица, номер 1121 и... и... и той имаше пистолет. Помогнете ми, моля ви!

Натиснах вилката.

— Браво! А сега да видим какво ще стане.

Избрах друг маршрут за обратния път. Този път щяхме да се приближим от върха на хълма и да вървим надолу към блока. Вече беше доста тъмно и все още влажно. Навели глави в дъжда, стигнахме до Двайсет и седма улица, завихме надясно и бавно започнахме да се спускаме по склона.

Първо чух воя на сирената, после покрай нас профуча синьо–бял полицейски автомобил с включена светлинна сигнализация. След това видях в мрака край жилищния блок да проблясват червено–бели светлини.

Когато се приближихме, различих три патрулни коли. Появи се и необозначен автомобил с подвижна лампа отгоре.

Продължихме нататък и спряхме на близката автобусна спирка. Аз само гледах и чаках, както и всички останали, тъй като около нас вече се бе събрала малка тълпа.

— Всички ли идват за Пат? — попита Кели.

Чувствах се прекалено потиснат, за да й отговоря — видът на пристигналата линейка ме беше поразил. Погалих я по качулката.

— След малко ще ти кажа. Просто ме остави да видя какво става.

Изтече четвърт час. Вече се бяха появили местните новинарски екипи. После ги видях да излизат — две момчета с носилка на колела и отгоре — труп в найлонов чувал. Нямахше нужда да гледам лицето му, за да разбере кой е вътре. Надявах се само, че смъртта му е настъпила бързо, но като съдех по състоянието на семейство Браун, имах ужасното подозрение, че не е било така.

— Сега си отиваме, Кели — прошепнах аз. — Тази вечер Пат не си е вкъщи.

Бях отчаян, сякаш съм се откъснал от другите от патрула на вражеска територия, без карта и оръжие, без представа накъде да вървя. Пат бе верен приятел и щеше да ми липсва.

Докато вкарвах трупата в линейката, се усилих да се абстрахирам от чувствата си. Завъртях се и закрачих обратно по пътя, по който бяхме дошли, за да избягна полицията. Представях си полицаите на местопрестъплението, облечени в гащеризони и разопаковали оборудването си. Отново се опитах да се овладеея, да погледна на положението логично: Пат вече го нямаше и ми оставаше единствено Юън. Но сега щеше да е много по-трудно.

Завихме наляво в първата пресечка, за да се отдалечим от главния път и на два пъти чух сирената на линейката, докато маневрираше. От двете страни на улицата имаше големи къщи с широки каменни стълбища пред входните врати.

Държах за ръката Кели и двамата вървахме, без да разговаряме.

В момента чувствата към Пат нямаха място в главата ми. Важното беше каква информация може да е дал за нас на онзи, който го бе очистил. ВИРА или Лутър и сие, кой би могъл да каже? Ако приемех, че смъртта му е свързана с мен, разбира се. Можеше да се е замесил в още какво ли не. Трябваше обаче да действам с презумпцията, че убиецът е искал да открие местонахождението ни. Пат знаеше само телефонния ми номер и че се готвя да вляза в офиса на ВИРА. Оперативните предохранителни мерки може би ни бяха спасили живота.

Вях се замислил толкова дълбоко, че отначало не обърнах внимание на гласа. После си помислих, че е Кели и тъкмо щях да стисна леко ръката ѝ, за да пази тишина и да ме остави да мисля, когато отново го чух: мъжки глас, нисък и решителен. И този път ясно разбрах думите:

— Стой. Ако помръднеш, ще те убия. Остани точно там, където си. Не мърдай.

Не беше глас на наркоман, нито на нервен младок — бе глас на човек, който напълно владее положението.

29.

Останах неподвижен. Кели ме прегърна през кръста.

— Всичко е наред, всичко е наред. Няма да ти направят нищо — излъгах я аз като евтин часовник.

Чух стъпките му вляво зад мен. Идваха откъм сервизната уличка, зад къщите, покрай които току-що бяхме минали.

— Имаш две възможности — продължи той. — Да проявиш благоразумие и да не мърдаш. И да умреш, ако направиш нещо. — Гласът принадлежеше на трийсетинагодишен мъж, точен и опитен.

Нямаше смисъл да си играя с него. Щеше да ме убие в мига, в който мръднеш.

Реших да избира първата възможност.

От другата страна се разнесоха нови стъпки и някой откъсна Кели от мен.

— Ник! Ник! — извика тя, но не можех да ѝ помогна, а тя не беше в състояние да се съпротивлява. Завлякоха я зад мен. Все още не можех да видя никого. Насилих се да се успокоя и да приема хладнокръвно развитието на събитията.

Гласът започна да ми дава инструкции със същия делови, почти приятен тон.

— Искам бавно да вдигнеш ръце и да ги сложиш на тила си. Хайде.

Подчиних се.

— Сега се завърти.

Бавно се обърнах и видях нисък, тъмнокос мъж, съвсем професионално насочил към мен пистолет. Стоеше на десетина метра разстояние, в началото на уличката. Дишаше тежко — навярно беше тичал да ни открие. Носеше костюм и забелязах американски цип. Вече знаех кой е пречукал Пат.

— Тръгни към мен.

Не можех да видя Кели. Трябва да я бяха отвели нататък, по уличката. Най-последно я бяха пипнали. Представих си обезобразеното

телце на Аида и закрачих към него.

— Спри. Завърти се наляво. — Много бавно, много спокойно, много уверено. Докато го изричаше, чух, че от дясната ми страна спира автомобил и с периферното си зрение видях, че е каприсът от първия мотел.

— Върви.

Влязох в уличката. Все още — нито следа от момичето.

— Застани на колене.

Коленичих. Никога не съм се страхувал особено много от смъртта — по някое време всички трябва да се разпишем. Когато се случеше, исках само да е леко и бързо. Винаги се бях надявал, че има задгробен живот, но не като прераждане на Земята. Омразна ми бе мисълта, че мога да се озова обратно, на някое ниско стъпало от хранителната верига. Но нямах нищо против онова духовно състояние, в което просто знаеш всичко, от истината за сътворението на човека до рецептата за кока-кола. Винаги съм предчувствал, че ще умра млад, но все пак още ми беше прекалено рано.

Не се случваше нищо, никой не говореше. После по уличката зад мен потегли автомобил, навярно каприсът, и фаровете му осветиха гърбовете на къщите. Виждах коленичилата си сянка върху влажния асфалт.

Двигателят продължаваше да работи и чух отваряне на врати. Някой говореше по радиостанция — имаше акцент на човек, който би трябвало да продава хотдог в Ню Йорк. Даваше указания.

— Намираме се на сервизния път за Дент и Ейвън. Откъм южната страна. Ще видиш фаровете ни. Ясно, и двамата са тук.

Стоях на колене, с ръце на тила под дъжда, докато чакахме да пристигнат другите. Чух стъпки, които идваха към мен откъм колата. Стиснах зъби и затворих очи в очакване на добрата новина. Стъпките минаха покрай мен, продължиха малко надясно и спряха.

Не чух вторият да се приближава. Само усетих тежка ръка да хваща ръцете ми на тила, докато другата ме претърсваше за оръжие. Ръката извади пистолета ми и я видях да проверява предпазителя пред лицето ми. После ме пусна и със същото движение извади прозрачна найлонова торбичка. Леко ускореният дъх на мъжа миришеше на кафе.

Секунда-две не се случи нищо, освен шумоленето на торбичката зад гърба ми. Отдясно в полезрението ми се появи човек, който

приличаше на конте с модерното си сако. Мамка му, това направо си беше Армани! Трийсетинагодишен, съвършено подстриган, с тъмна, гладка кожа. Навярно се плъзгаше над земята, така че обувките му никога да не се калят. Целеше се в мен.

Някъде отдалеч чух Кели да плаче. Сигурно бе в колата. Кой знае как се беше озовала там, но поне знаех къде е. Мъжът зад мен продължи да ме претърсва и да прибира вещите ми в торбичката.

Продавачът на хотдог се държеше доста любезно с нея. Гласът му не звучеше прекалено агресивно или грубо. Сигурно имаше деца.

— Всичко е наред, всичко е наред — каза той. — Как се казваш?

Не я чух да отговаря, но затова пък чух него:

— Не, млада госпожице, името ти не е Джоузи. Мисля, че се казваш Кели.

„Браво, малката, поне се опита!“

На около сто и петдесет метра надолу, на главния път спряха светлини.

Вече всичките ми неща бяха в найлоновата торбичка в ръцете на онзи, който стоеше зад мен. Все още бях на колене с ръце на тила и „Армани“ висеше от дясната ми страна.

Зад мен се разнесоха стъпки на още хора. Надявах се да са минувачи, които да съобщят за сцената. Но на кого? Надеждите ми угаснаха, когато чух шофьора да излиза и да изрича:

— Всичко е наред, момчета, всичко е под контрол. Тук няма нищо за гледане.

Обърках се. Как можеха просто така да казват на хората да се разкарат — освен ако не бяха представители на закона. Може би все пак имаше някаква искрица надежда, може би щях да изляза сух от тази история. Все още ми оставаше дискетата. Навярно бих могъл да се спазаря с тях.

Новопристигналият автомобил спря на около пет метра и от него излязоха трима души — шофьорът и още двама. Отначало бяха в сянка и не можех да видя лицата им, но после единият застана пред фаровете на другата кола. И тогава разбрах, че наистина съм я загазил: беше Лутър!

Изглеждаше малко уморен и не се хвърли да ме разцелува. Под светлината на фаровете приличаше на разярен дявол с голяма превръзка. Пак носеше костюм, но известно време нямаше да носи

вратовръзка. По усмивката на лицето му можех да се закълна, че ми е приготвил някой и друг номер. Имаше защо.

Когато закричи към мен, си помислих, че ще ме удари. Затворих очи и се приготвих, но той ме подмина. Това още повече ме уплаши.

Когато стигна до колата, Лутър каза:

— Здравсти, Кели, спомняш ли си ме? Казвам се Лутър.

Тя измърмори нещо в отговор. Напрягах се да слушам разговора, но чувах само мъжкия глас.

— Не си ли ме спомняш? На няколко пъти съм идвал да взимам татко ти за работа. Сега трябва да дойдеш с мен, защото ме пратиха да те потърся.

Чух я да възразява.

— Не, той не е мъртъв. Иска аз да те взема. Хайде, размърдай се, малка кучко!

— Ник! Ник! — изпищя Кели. — Не искам да отивам с тях! — Гласът ѝ беше ужасен.

Лутър се върна с нея при колата си. Здравно я бе обгърнал с ръка, за да ѝ попречи да вършее с ръце и крака. Всичко стана за няколко секунди. Когато буквално натика Кели на задната седалка, тримата потеглиха. Почувствах се така, като че ли пак са ме ударили с онзи пожарогасител.

— Ставай! — Ръцете ми все още бяха на тила, но усетих, че някой ме хваща за дясната предмишница и ме повдига. Колата зад мен потегли.

Погледнах надясно. Ниският тип ме държеше с лявата си ръка. В другата видях найлоновата торбичка с мобифона на Кев, пистолета, портфейла, паспорта, кредитната ми карта и няколко монети. Той ме завъртя с лице към автомобила, който тъкмо правеше маневра, за да обърне надясно, и ме блъсна към него. „Армани“ ме държеше на мушка.

До този момент бях запазил хладнокръвие. Но сега вече трябваше да се измъкна от тези лайна. Щяха да ме убият, това беше ясно. Двигателят работеше и ми оставаха някакви си десет метра, за да направя нещо. Каквото и да сторех, налагаше се да е адски бързо, агресивно и изненадващо. И да успее от първия път. В противен случай бях мъртъв.

Типът, който ме държеше, бе десняк, иначе нямаше да ме влачи с лявата си ръка. Следователно, ако започнех да се съпротивлявам, щеше да му се наложи да пусне торбичката, за да си извади пистолета. Ако грешах, скоро щях да ритна камбаната. Но и без това вече бях мъртвец, така че майната му — защо да не опитам?

Между мен и колата оставаха около три метра. Господин Армани вече се беше плъзнал до задната врата, за да я отвори, и когато погледна надолу към дръжката, разбрах, че е време.

Изкрещях, замахнах с дясната си ръка, завъртях горната половина на тялото си и го ударих с всичка сила по лявото рамо.

Изненадах ги и тримата. Сега те трябваше да осъзнаят какво става и да преценят положението. После щеше да им трябва малко повече от секунда, за да превърнат тази преценка в реакция.

Докато го удрях, започнах да го завъртам наляво, така че да е обърнат към мен с дясната си страна. И двамата крещяхме. Той пусна торбичката и се опита да извади пистолета си.

Разбрах, че и за него всичко става сякаш на бавни обороти. Виждах слюнката, която пръскаше от устата му, докато викаше, за да предупреди другите. В момента нямаше какво толкова да се занимавам с тях. Даже да знаех, че са по-бързи от мен, нямаше да имам никаква полза.

Погледнах надолу към колана му — пистолетът бавно се насочваше към мен. Нищо друго нямаше значение. Не откъсвах поглед от него. Чух другите двама да крещят. И четиримата бяхме в играта.

Колт четирийсет и пети калибър е оръжие, чийто спусък само освобождава ударника. За да вдигнеш ударника и да вкараш първия патрон в патронника, трябва да издърпаш назад горната част с лявата си ръка. Колтът има и два предпазителя. Дори да вдигнеш ръчния, трябва силно да стискаш дръжката, за да освободиш другия, иначе оръжието няма да стреля.

Хванах пистолета с лявата си ръка напосоки. В същото време свалих дясната си с изпънат навън палец, за да не му позволя да отдръпне назад колта. Натиснах го с длан, свалих ръчния предпазител с палец и хванах здраво дръжката, за да освободя другия. Не виждах дали ударникът е вдигнат. Нямаше и откъде да зная дали в патронника има патрон. С лявата си ръка дръпнах назад горната част, за да го заредя. Оказа се, че е излишно. От отвора изхвърча месингов патрон,

който проблесна под светлината на уличните лампи. Вече бях сигурен, че колтът е зареден.

Знаех, че най-опасен в момента е „Армани“, който държеше пистолета в ръката си.

Продължавах да се въртя по инерция от удара по рамото на ниския и в същото време започнах да стрелям, като се целех ниско, защото тези скапаняци носеха бронирани жилетки. „Армани“ се строполи на земята. Не знаех дали е мъртъв.

Без да преставам да се въртя, свалих ниския тип, придвижих се напред и погледнах към шофьора. Беше приклепнал, като крещеше и се гърчеше.

Насочих колта към него.

— Премести се! Премести се! Премести се!

Отворих вратата и го изритях с десния си крак. Нямах намерение да го измъквам навън, защото щеше да отнеме прекалено много време. Искях само да вляза в колата и да потегля. Наврях дулото в бузата му, извадих неговия пистолет и изхвърлих моя — не знаех колко патрона са останали.

Бе ранен в дясната предмишница. Навярно го беше улучил някой от куршумите, предназначени за „Армани“. Дланта му бе червена от стичащата се надолу кръв. Куршумите четирийсет и пети калибър са големи и тежки. Изходната рана трябва да беше отнесла по-голямата част от долната страна на ръката му. С това момче въобще нямаше да си имам проблеми.

Докато подкарвах колата, му изкрещях:

— Накъде отиват?

— Мамка ти! Мамка ти! — отчаяно кресна той. Сивият му костюм бавно потъмняваше от кръвта.

Намирахме се на тясна улица. Втори път му зададох същия въпрос и той пак ми отговори по същия начин, затова стрелях. Когато газовете излязоха от цевта, усетих промяната във въздушното налягане, после замириса на кордит. Куршумът остави трийсетсантиметрова бразда по крака му и се заби в него с експлозия от плат и плът. Мъжът заквича като заколена свиня.

Не знаех накъде да шофирам. Крясъците на ранения бързо утихнаха, но той продължаваше да вършее наоколо. Конвулсиите му го накараха да коленичи на пода с глава на седалката. Започваше да

изпада в шок. В момента навярно му се искаше да продава хотдог в Ню Йорк.

— Накъде отиват? — отново попитах аз. Не исках да припадне, преди да съм разбрал.

— На юг — простена той. — На юг, по I-95.

Понесохме се към издигнатата отсечка от магистралата, която ни изведе на междущатския път.

— Кой сте вие?

Лицето му се гърчеше от болка, докато се мъчеше да си поеме дъх. Не ми отговори. Притиснах пистолета в слепоочието му. Той тихо изпъшка и немощно вдигна ръка към главата си. Минахме покрай Пентагона, после подминахме хотел „Калипсо“. Всичко ми приличаше на кошмар.

— Кой сте вие и защо ме преследвате!?

Едва успях да чуя отговора му. От устата му се процеждаше кръв и му беше трудно да диша.

— Пусни ме, човече. Само ме пусни тук и ще ти кажа.

Нямаше да се хвана на въдицата му.

— Скоро ще умреш. Кажи ми и ще ти помогна. Защо се опитвате да ни убиеете? Кой сте вие?

Главата му клюмна. Не ми отговори, защото вече не можеше.

Открих ги точно преди околоръстното, наред трите платна. Лесно ги засякох с фаровете си и видях, че все още са трима: един отпред и двама отзад. От Кели нямаше и следа, но между двете момчета на задната седалка имаше достатъчно място за нея. Тя бе съвсем дребничка и главата ѝ, естествено, би могло да се вижда.

На магистралата не можех да направя нищо, затова беше време да се успокоя и да измисля някакъв план. Какво щях да правя? Каквото и да бе, трябваше да е бързо, защото не знаех накъде пътуват, а шосе I-95 стига чак до Флорида. Много по-близо обаче, само на трийсетина минути, се намираше Куонтико, академията на ФБР и БН. Всичко започваше да се връзва. Лутър и чернокожият тип бяха отишли в къщата. И двамата познаваха Кев. Но защо да го убиват? И ако те наистина бяха убийците, каква връзка имаше „лошото БН“ с моите „приятели отгатак океана“? Дали между тези две страни не се бе случило нещо, което Кев е открил и заради което го бяха очистили?

Отново си помислих за Флорида и това ми даде идея. Отбелязах си по-късно да я използвам.

Погледнах надолу към ранения. Беше в отвратително състояние — кръвта му продължаваше да изтича и се събираше на пода, защото гумената рогозка не позволяваше на килимчето да я попие. От време на време лампите от отсрещната страна на магистралата осветяваха лицето му. Виждах, че цялата му ярост го е напуснала и кожата му изглеждаше пепелява, като на стара риба. Животът бавно изтляваше от очите му, които зяпаха някъде в пространството. Скоро щеше да умре, мамка му.

Протегнах ръка, разтворих сакото му и извадих двата пълнителя от кобура на подмишницата му. Той не съзнаваше какво правя — бе потънал в собствения си свят и навярно разсъждаваше за живота си, преди да умре.

Продължавах да следвам обекта. Чистачките ми работеха на бързи обороти, тъй като камионите и колите ме обливаха с повече вода, отколкото самият дъжд. Включих вентилатора на пълна мощност. Кръвта на ранения и собственото ми обилно потящо се тяло бързо замъгляваха стъклата.

Магистралата напълно отговаряше на целите ми. Можех просто да шофирам след тях и дори да поизостана, така че между двата автомобила да влезе друга кола. Когато се появи отклонение, щях да се приближа и ако завиеха, можех да ги последвам.

След около пет минути видях знак, гласящ: „Лортън — 1 км“. Обектът даде мигач и започна да се престроява в платното за отбивката. В крайна сметка не пътувах за Куонтико. Сега бе моментът да ги атакувам. Погледнах надолу, смених пълнителите и проверих патронника.

Докато се престроявах, за първи път осъзнах, че се движим в гъсто залесен район. Гумите ритмично вибрираха, когато минавах през съединенията на бетонните платна.

Спътникът ми вече окончателно се бе отпуснал на пода, с глава, облежната на вратата. Беше мъртъв.

Сега бях в дясното платно и само на двайсетина метра зад колата им — достатъчно близо, за да ги настигна, но достатъчно надалеч, за да видят само фаровете ми, ако погледнат назад. Не забелязвах да

въртят глави. Изглежда не подозираха, че съм зад тях. Започнах дълбоко да дишам и да се настройвам.

Отбивката за Лортън леко се издигаше нагоре, а високите дървета от двете страни на пътя оставяха впечатление за тунел. Имах намерение да го направя на първата пресечка. Мозъкът ми работеше на високи обороти и се опитваше да сподави страха.

Забелязах светофар и натиснах газта, за да се приближа още повече към колата. Стоповете ѝ светнаха, после се включи десният мигач. Отляво надясно изтътна камион. Очевидно пътят бе широк и оживен. Обектът започна да завива надясно. Настъпих газта и здраво стиснах волана.

Шофирах със седемдесетина километра в час и продължавах да увеличавам скоростта, когато се изравних с тях и силно завъртях волана надясно. Предниците на колите се сблъскаха. Въздушната ми възглавница се изду пред мен, когато автомобилът поднесе по настилката. Другата кола се завъртя настрани. Чух звън на стъкло и свистене на разкъсана гума.

В момента, в който колата ми спря, натиснах бутона за освобождаване на колана и отворих вратата. Въздухът навън ме вледени. Отначало чувах само съскането на радиатора и сигналът, показващ, че вратата е отворена. После от вътрешността на другия автомобил се разнесоха приглушени викове.

Първата ми цел беше шофьорът. Той все още се бореше с колана си. Стрелях през предното стъкло. Не разбрах къде съм го улучил, но мъжът падна. Междувременно успях да забележа Кели — детето се бе свило до седалката с длани върху ушите си.

Лутър започна да стреля срещу мен. Вратата му беше притворена и той се готвеше да се претърколи навън. И аз бих направил същото, защото автомобилът привлича огъня — така че най-добре е да се разкараш от него. Продължих да стрелям точно под равнището на вратата. Той изкрещя — бях го улучил.

Излязох иззад багажника, за да се справя с третия тип. Той вече бе навън, но здравата се беше уплашил. Мъжът вдигна ръце и извика:

— Не го прави, не го прави! — Очите му бяха като чаени чинийки. Изстрелях два куршума в главата му.

Кели все още беше свита на топка до задната седалка. Нямах да помръдне от там.

Претърсих двата трупа и им взех портфейлите и пълнителите. Оставих Лутър за края.

Той лежеше до колата, притиснал гърдите си с ръце.

— Помогни ми... помогни ми... моля те...

Бе ранен в подмишницата и куршумът сигурно беше проникнал в гръдната кухина. Помислих си за Кев, Марша и Аида и го изритях. Той отвори уста да извика, но от там се разнесе само къркорене. Вече бе пътник. Добре. Исках да умре бавно.

Изтичах при Кели и я извадих от скривалището ѝ. Извиках, за да я накарам да престане да пици.

— Всичко е наред, Кели! Тук съм, всичко е наред.

Силно я притиснах към себе си. Тя едва не ме оглуши.

— Всичко свърши! Всичко е наред!

Но не беше.

Скоро щеше да пристигне полицията. Огледах се наоколо. Пътят имаше по две платна във всяка посока. Вляво оставаше I-95, на около четиристотин метра от отсрещната страна имаше бензиностанция на „Тексако“. Нагоре по склона и приблизително на същото разстояние на хоризонта се очертаваше силуетът на хотел „Бест Уестърн“.

Към нас се приближаваха фарове. Лутър лежеше и тихо стенеше. Още не бе мъртъв, но това нямаше да продължи дълго.

Кели продължаваше да е в истерия. Като я притисках към себе си, за да не вижда пистолета ми, минах зад двете коли. Фаровете почти се бяха изравнили с нас. Излязох на пътя и започнах да махам с ръка на автомобила.

Добрите самаряни пътуваха в тойота „Превия“, мъж и жена отпред, две деца отзад. Превъплътих се в ролята на замаяна жертва, като виках: „Помощ! Помощ!“, докато тичах към предния ляв прозорец. Шофираше жената. Тя отвори вратата.

— О, божичко, о, божичко! — Съпругът ѝ вече вадеше мобифона си, за да повика линейка.

Свалих предпазителя и притиснах пистолета към лицето му.

— Всички навън! Излизайте, излизайте, бързо! — Размахвах другата си ръка като луд. Надявах се, че наистина ще ме помислят за такъв. — Излизайте! Ще ви избия, мамка ви! Излизайте!

Едно от нещата, които знаех за семейните мъже, е, че никога не биха рискували живота на семействата си. Мъжът се разтрепери.

— Недейте, моля ви — изхленчи той, — недейте! — После се разрева.

Утихнала, Кели наблюдаваше действията ми. Жената обаче запази самообладание.

— Добре, излизаме. Дийн, изведи децата навън. Навън!

Дийн се взе в ръце.

— Хвърли си портфейла в колата! — извиках му аз.

Оставих Кели вътре през плъзгащата се врата, затръшнах я, качих се и потеглихме.

Исках бързо да се отдалечим от района. По-късно щях да помисля какво да правя. Магистралата не ми вършеше работа, защото полицията нямаше да има проблем да ме залови. Стигнах до отбивката и завих наляво под моста на магистралата, като минах покрай бензиностанцията. После настъпих газта.

Не беше време да обяснявам положението на Кели. Свита на задната седалка, тя хълцаше. Започнах да се успокоявам, но цялото ми лице бе мокро от пот. Дишах дълбоко, за да вкарам повече кислород в тялото си. Ужасно се ядосвах на самия себе си, че си бях позволил да загубя самообладание. Трябваше да убия Лутър на място.

В един момент разбрах, че пътуваме на юг, в посока, противоположна на летището. Трябваше да спра и да се взема в ръце, вместо просто да бягам, заслепен от паника. Отбих встрани и взех картата. Кели изглеждаше отвратително, но нямах представа какво да й кажа, за да я успокоя.

— Нали ти обещах да се грижа за теб — опитах аз. — Добре ли си?

Тя вдигна поглед към мен и кимна. Долната ѝ устна обаче трепереше.

Взех решение. Просто щях да продължа право към хотела, да взема дискетата и да се разкарам. Обърнах тойотата и се насочих към магистралата. После излязох на околоръстното.

Към нас запремигнаха сини светлини. Не се страхувах. Даже да ме разпознаеха, трябваше да пресекат средната ивица между платната.

Необходим ни беше почти цял час, за да стигнем до „Иконъми ин“. Влетяхме направо в паркинга и аз казах на Кели да ме изчака в колата. Дори да ме бе чуло, хлапето не реагира. Опитах отново и получих кимване.

Качих се горе с изваден пистолет и влязох в стаята. Обърнах шкафа настрани, без да обръщам внимание на телевизора, който се разби на пода, и откъснах дискетата от лепенката. Ако Лутър и сие бяха свързани с ВИРА, трябва да са предполагали, че имам дискета. Взех черния сак, влязох в банята, хвърлих във ваната две кърпи за ръце и пуснах водата. После извадих от чекмеджето найлоновия чувал за пране и сложих вътре мокрите хавлии и малко сапун. Излязох от стаята и закачих табелката „Не пречете“.

Кели все още беше свита на задната седалка. Поехме направо към „Мариът“.

30.

Паркирах край върволица автомобили и пикапи и отидох отзад да извадя хавлиите.

В момента, в който отворих вратата, Кели се хвърли към мен, провеси се на шията ми и силно ме прегърна. Цялата трепереше.

Повдигнах главата ѝ от рамото си. По самото ми имаше кръв от момчето, което бях застрелял в главата, и сега тя се смесваше със сълзите по лицето на детето.

— Вече всичко е наред — прошепнах ѝ аз, — наистина. Всичко свърши.

Тя още по-силно се вкопчи в мен. Сълзите ѝ пареха по шията ми.

— Трябва да ида и да взема друга кола, затова искам да останеш тук. Няма да се бавя.

Опитах се да я откъсна от себе си и да я върна на задната седалка, но Кели се съпротивляваше, заровила лице в рамото ми. Топлият ѝ дъх проникваше през плата на самото ми.

Притиснах ръка до тила ѝ и леко я залюлях. За миг не знаех кой към кого се притиска. Мисълта за онова, което ставаше, и за хората, които стояха зад него, ме плащеше до смърт. Трябваше да потвърдя думите на Лутър и моментът беше толкова неподходящ, колкото щеше да е всеки друг.

— Кели, познаваш ли Лутър? Наистина ли е идвал да взима татко ти?

Главата ѝ бавно кимна върху рамото ми.

— Никога повече няма да те оставя сама, Кели. Хайде само малко да се почистим, а?

Опитах се да говоря весело, докато използвах една от влажните хавлии, за да избърша лицето ѝ.

— Ако ще идваш с мен, най-добре е да ти дам много важна задача. Искам да пазиш сака, докато ида да взема кола, става ли?

— Става.

Докато Кели се бършеше, проверих портфейлите: малко повече от двеста долара.

Паркингът заобикаляше целия хотел и бе осветен само от уличните лампи. Цялата площ беше разделена с високи до пояса храсти, а наоколо растяха ниски дървета. Бе достатъчно тъмно.

Оставих Кели при сака в един от храстите.

— Крий се тук, докато не спра колата и не изляза, за да взема чантата, ясно ли е?

— А ще мога ли да те виждам? — прошепна тя, докато си вдигаше качулката. Дъждобранът ѝ вече беше мокър от листата. — Искам да те виждам.

Бях хвърлил око на един семеен додж в дългата върволица от автомобили.

— Виждаш ли онази голяма синя кола хей там? — попитах аз. — Нея ще взема.

Трябваша ми около пет минути, за да вляза вътре, но колата запали още от първия път. Включих чистачките и вентилатора на пълна мощност и избърсах стъклото с ръкав. Върнах на задна до храстите. Кели се метна на предната седалка с широка усмивка и ние потеглихме.

— Коланът!

Тя си го сложи.

Насочихме се на юг по шосе I-95. Трийсетина километра преди отбивката за Лортън стигнахме до пътни обозначения, които ни предупреждаваха, че е затворена. Докато пресичахме надлеза, погледнах надясно и видях отвисоко мястото на стрелбата. Из целия район имаше полицейски автомобили, проблясваха червено-сини светлини. Не намалих скоростта.

Датчикът за бензина показваше, че резервоарът е три четвърти пълен, така че щяхме да се отдалечим на прилично разстояние, преди да се наложи да зареждаме. Включих радиото и потърсих някакви новини.

Трафикът беше натоварен, което беше добре, защото така бяхме просто едни от многото. Самата магистрала обаче бе хипнотично отегчителна. Единственото разнообразие беше периодичната промяна на броя на платната: първо две, после три, след това пак две. Поне вече не валеше.

След сто и петдесетина километра ми се додряма и очите ми започнаха да парят. Спрях за бензин на границата между Вирджиния и Северна Каролина и продължих на юг. Кели спеше отзад.

Към един след полунощ бяхме изминали около двеста и седемдесет километра, но тук поне скоростта беше ограничена не до деветдесет, а до сто и десет километра в час. Постоянно мярках големи табла с образ на мексиканец, рекламиращи някакво място, наречено „На юг от границата“. Това щеше да е следващата ни спирка — след около триста и двайсет километра.

Пресякохме границата на Южна Каролина към пет сутринта. „На юг от границата“ се намираше само два–три километра нататък по пътя и се оказа комбинация от магазини и лунапарк. Навярно беше страхотен хит за семействата, пътуващи за бреговете на Северна и Южна Каролина. Върху огромен участък бяха разпръснати магазини за плажни принадлежности, бакалии, дрогерии, дори бар с дансинг. Съдейки по броя на паркираните отпред автомобили, като че ли все още бе отворено.

Спрях на бензиностанцията. Бе съвсем малко по-топло, отколкото във Вашингтон, но чух песента на щурци. Определено бяхме на юг. Все още стоях пред колонката и гледах въртящите се цифри, когато се появи чисто нов чероки. Когато вратите се отвориха, отвътре изригна рап. В колата седяха четири бели хлапета на гимназиална възраст: две момчета и две момичета.

Кели вече се беше събудила от силната бяла светлина и от музиката. Посочих с ръка през прозореца, за да я попитам дали иска нещо за пиене. Тя кимна, като търкаше очи.

Влязох вътре, взех напитки и сандвичи и отидох на касата да платя. Касиерът, чернокож шейсетинагодишен тип, започна да смята покупките ми.

Появиха се момичетата, следвани от едно от момчетата. И двете бяха изрусени, с коса до раменете. Момчето бе мършаво, пъпчиво, с козя брада.

Касиерът ми намигна и тихо отбеляза:

— Любовта е сляпа. — Усмихнах му се.

Момичетата разговаряха помежду си, вдигайки повече шум, отколкото аудио уредбата им. Дали не си бяха спукали тъпанчетата? Погледнах навън към другото момче, което зареждаше резервоара на

черокито. Всички носеха широки тениски и шорти. Изглеждаха така, сякаш са ходили на плаж. Явно имаха пари — парите на татенцето.

Застанаха зад мен. Щеше да плаща едно от момичетата.

— Това беше най-ужасно студеният ден — извика то. От разговора им стана ясно, че родителите им били „абсолютни задници“ и никога не им давали достатъчно пари, въпреки че били фрашкани и спокойно можели да си го позволят.

Чернокожият тип ми върна рестото и се наведе към мен.

— Навярно биха могли да решат проблема си, като се хванат на работа! — намигна ми той.

Усмигнах му се отново и започнах да събирам покупките си от щанда. Момичето застана до мен, за да плати и отвори чантичката си. Приятелката ѝ, застанала зад мен с момчето, изглежда побесня от забележката на касиера и от моето мълчаливо съгласие с него.

— Само му вижте лицето — с висок театрален шепот каза тя на другите. — Какво ви е ухапало, господине? — Момчето избухна в смях.

Както изглеждаше, татенцето бе много щедър, независимо от думите ѝ. Видях тлъста пачка и достатъчно кредитни карти, за да играят с тях вист. Останалите от групата държаха бирените кутии, които бяха взели от фризера, и се кикотеха. Излязох навън.

Колите ни бяха паркирани една срещу друга. На предната седалка на черокито седеше четвъртият тип, който очевидно вече беше заредил резервоара и сега барабанеше във въздуха в синхрон с гадостта, кънтяща от уредбата.

Кели лежеше на задната седалка. Приблжих се до прозореца ѝ, като се криех точно под него, и почуках. Тя се сепна, седна и аз ѝ подадох кутията кола.

Другите трима излизаха от магазина. Докато влизаха в колата си, чух едно от момичетата да изписква:

— Шибан задник!

— Черният или белият задник? — попита приятелят ѝ и те затвориха вратите, като се заливаха в смях.

Влязох в доджа и подкарах към компресора. Сега тримата разказваха историята на шофьора.

Докато излизаше от бензиностанцията, черокито ме освети с фаровете си. Аз си бърбях с Кели и помпах гумите. Четиримата

забавиха и погледнаха към нас. Навярно една от младите кучки беше казала нещо смешно за вида ми, защото всички се изсмяха и шофьорът ми показа среден пръст, за да покаже какъв тежкар е. После отлетяха в нощта.

Дадох им около минута и ги последвах.

Не исках да го правя на магистралата, освен ако не се налага. Предполагах, че рано или късно ще отбият от главния път, за да могат да изпият онези бири надалеч от погледите на пътната полиция и може би да опънат две одеяла на земята.

След около осем километра последвахме големия джип по разбит асфалтов път, който минаваше наскоро необитаем район.

— Кели, виждаш ли автомобила отпред? Трябва да спра и да попитам нещо хората. Искам да останеш в колата, ясно?

— Ясно. — Хлапето повече се интересуваше от колата си.

Не исках да ги изкарвам от пътя или нещо подобно. Трябваше да изглежда естествено, в случай, че се появи друга кола.

Минахме покрай затворен магазин, голям паркинг за камиони, къмпинг за каравани, дълъг участък мрачна пустош, после самотна къща. Вече започвах да си мисля, че съм сгрешил, когато най-после, се случи. На около триста и петдесет метра напред, видях знак стоп. Натиснах газта, приближих се към джипа и се огледах за други фарове.

Изравних се с тях от лявата им страна. Натиснах клаксона, махнах им с пътната карта и широко им се усмихнах. И четиримата погледнаха към нас. Когато включих вътрешното осветление, първо видяха мен, после Кели, полузаспала отзад. Първоначално изглеждаха уплашени, но скоро очевидно ме разпознаха като „белия задник“. Размениха шеги и кутиите с бира напуснаха скривалищата си, за да се издигнат към устата им.

Излязох навън. Тук щурците свиреха по-силно, отколкото на бензиностанцията. Продължавах да гледам към тях и да се усмихвам. Пътната карта беше за Вашингтон, но те не го знаеха, а когато откриеха, вече щеше да е твърде късно.

Шофьорът говореше нещо към двамата на задната седалка. Навярно се шегуваше, че ще потегли веднага, щом стигна до вратата.

— Здравсти! — сърдечно рекох аз. — Бихте ли ми помогнали? Опитвам се да стигна до Роули^[1]. — Нямах представа къде е това, но на магистралата в Северна Каролина бях видял знак, упътващ за натам.

Докато автоматичният прозорец се спускаше, от задната седалка със сподавен кикот предложиха на шофьора да ми каже да се разкарам. Аз обаче усещах, че той има друга идея, навярно да ме прати навсякъде другаде, само не в Роули.

— Естествено, човече, ще ти покажа.

Пъхнах картата в ръцете му през отворения прозорец.

— Не зная как успях да се загубя. Трябва да съм объркал отбивките след бензиностанцията.

Той не се нуждаеше от картата. Започна да ми обяснява, като сочеше нататък по пътя.

— Хей, човече, просто завий наляво и карай трийсетина километра, докато видиш... — Това очевидно се харесваше на момичетата, които едва сподавяха кикота си.

С лявата си ръка го хванах за главата, извадих пистолета и го забих в младата плът на бузата му.

— О, по дяволите, той има пистолет, има пистолет!

Другите трима утихнаха, но устата на шофьора се долепи до волана.

— Извинявай, човече, само се майтапех, само се майтапех. Пияни сме. Оная кучка отзад започна всичко, аз нямам нищо против теб, човече.

Дори не си направих труда да му отговарям. Надявах се да изглеждам достатъчно страшен. Момичетата ми подадоха чантичките си. Шофьорът вече трепереше и по лицето му безмълвно се стичаха сълзи.

— Ти! — посочих към момчето на предната дясна седалка.

Той ме погледна така, сякаш можех да се обръщам към стотина други.

— Да, да, точно ти. Дай ми парите си — през този прозорец.

Подчини се за не повече от две секунди.

Сега беше ред на шофьора и той счупи рекорда на приятеля си. Пресегнах се, извадих ключовете и ги прибрах в джоба си. Момчето вече не изглеждаше толкова наперено. Отново се огледах за фарове. После тихо прошепнах в ухото му:

— Сега ще те убия.

Всички останали ме чуха и не искаха да имат нищо общо с него.

— Кажи си молитвата, но побързай — прибавих аз.

Той не се молеше, а умоляваше, скимтейки:

— Не ме убивай, човече, моля ти се...

Погледнах надолу и видях, че сега сивите му памучни шорти са доста по-тъмни. Е, татенцето нямаше да се впечатли от петната по хубавата бежова кожа на седалката си.

Кефех се, но трябваше да тръгвам. Отстъпих назад и взех всичко от земята. Обърнах се към една от кукличките. Изглеждаше така, като че ли е глътнала оса.

— Какво те е ухапало? — попитах аз.

Влязох в колата, направих обратен завой и потеглих.

— Защо онези хора ти дадоха нещата си? — попита Кели. Беше объркана.

— Защото имаме нужда от адски много пари и сме много помилени от тях. Затова решиха да ни ги дадат.

Погледнах към нея в огледалото. Отлично разбираше, че я будалкам.

— Искаш ли да свършиш нещо? — казах аз. — Преброй тези пари.

Тя отвори чантите и портфейлите и натрупа всички банкноти в скута си.

— Повече от един милион долара — след известно време съобщи Кели.

— Защо не ги преброиш още веднъж, за по-сигурно?

Пет минути по-късно получих по-реалистична сума — триста трийсет и шест долара. Да, татенцето беше истинско съкровище.

Започнахме да минаваме покрай знаци за Флоурънс. Това ме устройваше. Градът се намираще на по-малко от сто километра, а сега беше пет и двайсет сутринта. Към седем щеше да се развидели и ми се искаше да стигнем преди разсъмване. Щях да зарежа доджа — налагаше се да намерим някакъв друг транспорт. Трябваше по какъвто и да е начин да стигнем до Флорида.

Петнайсетина километра преди града видях знак за крайпътен къмпинг с тоалетни и информационно бюро. Спрях там и взех безплатна карта на района. Кели дремеше. Отворих вратата и излязох навън. Пееха птици и небето започваше да изсветлява. Въздухът все още леко щипеше, но денят обещавахе да е топъл. Протегнах се с

наслада. Смърдых на пот и целият бях мръсен. Очите ми пареха, подути от безсъние, да не говорим за болките в тила.

Картата показваше, че в града има гара. Това би могло да е някакво начало. Върнах се в колата и събрах чантичките и портфейлите, за да ги изхвърля. Всички бяха от скъпа кожа. В едното портмоне открих хероин и малко марихуана, увита в станиол. Разглезените тийнейджъри очевидно бяха във великденска ваканция и използваха всичките си хормони преди следващия семестър в колежа. Мама и татко си скъсваха задниците от работа, за да ги осигурят, а те си мислеха, че целият свят им е длъжен. Майната им, радвах се, че ги бях обрал. Имаше голяма вероятност да са прекалено засрамени, за да съобщят в полицията. Навярно все още си седяха там, обвиняваха се един друг и се мъчеха да измислят как да почистят петната от урина по кожената тапицерия. Изхвърлих всичко в кошчетата за смет.

Подкарахме към гарата. Градът изглеждаше така, като че ли е на смъртно легло, но се полагат всички усилия, за да бъде задържан пациентът жив. Историческият център беше реставриран, но във всички магазини като че ли се продаваха само ароматични свещи и сапуни. Нямаше нищо за истински хора, нямаше абсолютно никакъв живот.

Стигнахме до гарата. Изглеждаше като която и да е гара, в който и да е американски град — пълна с бездомници, които висяха там, защото бе топло. Смърдеше на тела и гнилоч, по пейките лежаха пияници.

Погледнах към информационните табла. Изглежда можехме да стигнем до Де Ланд с влак и да се прехвърлим на автобус за Дейтона. Наближаваше шест часът. Влакът щеше да пристигне в седем.

Касата вече беше отворена — цялата в телена мрежа, боядисана с бяла, лющеща се боя. Зад нея едва се виждаше голямо черно лице, което искаше да знае къде пътуваме.

Един час по-късно се качихме на влака, открихме местата си и се стоварихме върху тях. Вагонът ни беше полупразен. Кели се сгуши в мен, уморена като куче.

— Ник?

— Какво?

Разглеждах другите пътници. Всички приличаха на мен — изтощени възрастни, грижещи се за деца.

— Къде отиваме?

— Да видим един приятел.

— Кой приятел? — Идеята като че ли ѝ допадна. Навярно ѝ бе писнало от моята компания.

— Живее край брега. Казва се Франки.

— На почивка ли отиваме при него?

— Не, Франки не е такъв приятел.

Реших да продължа разговора, докато заспи. Ритмичното потракване на влака скоро щеше да я прати в детския рай.

— Коя ти е най-добрата приятелка? Мелиса ли?

— Да. Казваме си неща, които са си наша тайна. — След като декларира вечната си любов с Мелиса, тя започна да ми описва всичките ѝ лоши черти, главно склонността ѝ да си играе с друго момиче, което Кели не харесваше.

— А на теб кой ти е най-добрият приятел, Ник?

Въпросът беше лесен, но нямаше да ѝ кажа името. Ако пак ни пипнеха, щях да се обвинявам, че съм го споменал. Слънцето започваше да грее през прозорците! Наведох се през Кели и спуснах щорите.

— Най-добрият ми приятел се казва... Дейвид. — Това бе най-далечното от Юън име, за което успях да се сетя. — И ние точно като вас с Мелиса си казваме разни неща, които не знае никой друг. Всъщност, той има дъщеря, която е съвсем малко по-голяма от теб. Никой друг не знае за нея, освен нас с Дейвид — а сега и ти!

Отговор не последва. Като че ли започваше да се унася. Продължих да говоря, без да разбирам защо.

— Познаваме се от седемнайсетгодишна възраст и сме приятели още от самото начало. — Започнах да я галя по косата. Искаше ми се да ѝ разкажа още, но открих, че не мога да го изложа с думи. Двамата с Юън просто винаги бяхме налице, когато някой от нас изпаднеше в беда. Всъщност това беше всичко. Не бях способен да го обясня.

[1] Столицата на Северна Каролина. — Б.пр. ↑

31.

Франк де Сабатино беше влязъл в списъка с коледни картички на Коза Ностра в Маями и го бяха пратили в Англия в рамките на проекта за закрила на федералните свидетели. Участвах в групата, която се грижеше за него през трите му месеца, прекарани в Абъргейвъни, преди да се върне в Щатите. Франки бе висок метър шейсет и пет и ходеше невероятно раздърпан. Имаше мастиленочерна гъста къдрава коса като на футболист от осемдесетте години. Останалото от него приличаше на топка.

ФБР разследваше Коза Ностра в Южна Флорида — те не използваша думата „мафия“ — и агентите бяха открили, че Де Сабатино, трийсет и четири годишен компютърен маниак, който работеше за един от големите играчи, скатава стотици хиляди долари от наркооперациите им. Момчетата го бяха убедили да събере свидетелства за повдигане на обвинение. Той не бе имал друг избор, защото иначе щяха да го арестуват и да съобщят на Коза Ностра какво е правил. Мафиотите в затвора щяха да довършат работата. По време на операцията Пат бе поддържал връзки с него и по-късно се майтапеше, че затова после се измъкнал сух. Сега знаех, че Пат е обичал да опитва стоката повече от необходимото.

Дрехите на Франки бяха всичко друго, но не и незабележими. За него „убити тонове“ означаваше бледооранжева риза с лилави панталони и каубойски ботуши от кожа на алигатор. Каквото и да носеше, тлъстото му шкембе издуваше ризата му. Човек не трябваше да има богато въображение, за да си го представи като малко нещо обратен. След процеса той получил нова самоличност и за моя огромна изненада предпочел да остане в Съединените щати. При това — още по-странно — във Флорида. Може би другаде нямаше да е в състояние да си намира съответните ризи.

Отново си бях помислил дали да не се свържа с Юън, но какво би могъл да направи в момента той за мен? Отказах се. Не исках едновременно да използвам всичките си ресурси. Франки щеше да

дешифрира дискетата на ВИРА, а Юън можеше да ми помогне, когато се върнех в Англия.

Стигнахме до Де Ланд в два следобед и автобусът ни очакваше, за да ни откара до крайбрежието. След толкова много часове под грижите на климатичната инсталация във влака жегата на Флорида ни облъхна така, сякаш бях отворил вратата на пещ за топене на желязо. И двамата с Кели запремигнахме като прилепи под ясното небе, заобиколени от хора със слънчев загар и летни дрехи. Електронното информационно табло на гарата показваше двайсет и пет градуса. Качихме се в автобуса, седнахме и зачакахме изкуствената тапицерия на седалките да залепне за гърба ни, докато се носехме по магистралата към автогарата в Дейтона.

Пътуването мина спокойно. От време на време зад нас се разнасяше гръмотевичен тътен и покрай рейса профучаваше мъгла от хром и кожа с характерното експлозивно къркорене на „Харли Дейвидсън“. Бях забравил, че Дейтона е Мека за рокерите. Крайпътните заведения изглеждаха претъпкани с мотоциклетисти.

Два часа по-късно минахме по моста към центъра на Дейтона. Надигнахме се от седалките и аз взех сака. Първото, което направих, беше да купя два току-що изцедени портокалови сока.

На таксиметровата стоянка близо до автогарата помолих шофьора да ни откара в обикновен хотел.

— Какъв вид обикновен? — попита той.

— От евтините.

Човекът бе латиноамериканец. От касетофона гърмеше Глория Естефан, на таблото имаше малка статуйка на Дева Мария, а от огледалото висеше снимка на децата му. Мъжът носеше широка, пъстра риза, за която Де Сабатино би дал живота си. Свалих прозореца от своята страна и оставих вятъра да брули лицето ми. Завихме по „Атлантик Авеню“ и аз се зазяпах към широка бяла ивица пясък, която изчезваше в безкрайността. Минавахме покрай закусвални, магазини за плажни принадлежности и мотоциклети, китайски ресторанти, заведения за стриди, паркинги, долнопробни хотели, после още закусвални и магазини с плажни принадлежности.

Целият град беше построен за почиващите. Накъдето и да се обърнех, виждах хотели с пъстри рисунки по стените. Десетки мажоретки в оскъдно облекло си развяваха дупетата на игрището пред

културния център. Може би и Франки бе там, седнал в някой ъгъл с похотлив поглед.

— Близо ли сме? — попита Кели.

— Още две пресечки и после наляво — отвърна шофьорът.

Видях хотели от всички обичайни вериги и после нашия — „Хотелът на корабокрушенците“.

Застанал на тротоара навън, заслушан в заглъхващата песен на Глория, аз погледнах към Кели и поклатих глава.

— Отврат.

Тя се ухили.

— Пълна!

Да, но изглеждаше идеално за нас. Нещо повече, струваше само двацет и четири долара на вечер.

Излязох с все същата стара история, като прибавих само, че въпреки всичко сме решени да изкараме ваканцията си в Дисни. Жената на рецепцията явно не повярва на нито една моя дума, но просто не й пукаше, след като й дадох парите, които отидоха в предния джоб на мръсните ѝ черни дънки.

На площадката пред стаята ни беше пълно с момчета, които не приличаха на колежани във ваканция. Може би бяха в града заради мажоретките.

Стаята ни представляваше миниатюрна кутийка с прозорец. Подът бе покрит с пласт прах, който щеше да е жалко да почистят. Жегата беше като в някоя дупка в Калкута.

— Когато включим климатика, всичко ще бъде наред — казах аз.

— Какъв климатик? — попита Кели и погледна към голите стени.

После се плъсна на леглото — можех да се закълна, че чувам писъците на хиляди дървеници.

— Може ли да идем на плаж?

И аз си мислех същото, но както винаги, най-важна беше екипировката.

— Скоро ще излезем. Искаш ли да ми помогнеш първо да подреда всичко?

Кели очевидно се зарадва на предложението. Дадох ѝ пълнителите от стрелбата в Лортън.

— Можеш ли да извадиш патроните и да ги сложиш там? — посочих към страничния джоб на сака аз. Пълнителите не ставаха за моя „Сиг“, но патроните бяха същите.

— Естествено. — Кели изглеждаше на седмото небе от радост.

Не ѝ показах как да го прави, защото исках да се занимава повече време. Скрих дискетата под тапицерията на леглото. После извадих принадлежностите за баня, взех си душ и се избърснах. Раните по лицето ми вече бяха потъмнели. Облякох си новите дънки и сива тениска. След това пратих Кели да се изкъпе.

Беше пет без петнайсет, а тя все още обличаше черните си панталони и зеления си блузон. Наведох се към шкафчето между двете легла и извадих телефонния указател.

— Какво дават? — попитах в същото време и посочих към телевизора.

— „Големият лош брѐмбаробот“.

— Какво?

Кели започна да ми обяснява, а аз просто кимах, съгласявах се и четях указателя.

Търсех презимето Де Ниро. Беше си избрал идиотско име — Ал Де Ниро. За човек, който би трябвало да прекара живота си незабележимо, това не бе най-безопасният избор, но Франки беше най-големият фен на Ал и Боб. Единствената причина да се забърка в онази история с наркотиците беше един от филмите на Ал Пачино. Целият му живот бе фантазиране. Знаеше всички диалози от филмите на Пачино и Де Ниро, дори ни беше забавлявал в Абъргейвъни с доста сносни изпълнения.

Излишно е да казвам, че не открих името му в указателя. Опитах с телефонни услуги. И те не можах да ми помогнат. Следващата стъпка бе да започна да телефонирам из целите Щати или да наема частен детектив, но това щеше да отнеме доста време и пари.

Исправих се и застанах до прозореца, като се чешех по задника, докато осъзнах, че Кели ме наблюдава. Дръпнах завесите. Отново бяхме два прилепа в пещера. Проточих шия наляво и едва успях да зърна океанската гледка, за която бях платил пет долара отгоре. Целият бряг бе покрит с хора. Видях двама млади, които просто не можеха да откъснат ръце един от друг, и семейства, някои със слънчев загар,

други като нас — млечнобели, приличащи на неизпържени картофки. Може би даже бяха пристигнали със същия влак.

Момчетата от съседната стая очевидно успяха да монтират някаква адска аудиоуредба, защото през стените закънтя тежка басова музика. Представих си вдигнатия от пода прах. Те излязоха на площадката — и четиримата носеха крещящи потници и бермуди. Изглеждаха пияни и мажеха с крем новите си, все още незараснали племенни татуировки по ръцете.

Обърнах се към Кели. Тя беше щастлива, че бръмбароботите отново са спасили света, но изглеждаше и малко отегчена.

— Какво ще правим сега?

— Трябва да открия един мой приятел, но не съм сигурен къде живее — отвърнах аз. — Просто обмислям как да се свържа с него.

— Компютърният маниак, за когото ми спомена ли?

Кимнах.

— Защо не опиташ чрез Мрежата? — небрежно подхвърли тя, зяпайки глупостите по телевизията. Разбира се — онзи тип е компютърен маниак, няма начин да не е в Интернет, навярно постоянно обхожда порно страниците за снимки на голи тийнейджърки. Това бе също толкова добра изходна точка, колкото и всички останали. Във всеки случай бе по-добра от моята идея за частен детектив.

Отидох при сака.

— Ти можеш ли да използваш Интернет?

— Разбира се. Правим го още в предучилищната.

— В предучилищната ли?

— Ами групата, която посещаваш преди да тръгнеш на училище, за да могат родителите да ходят на работа. Използваме Мрежата всяка сутрин — учат ни как да го правим.

Започнах да вадя лаптопа. Бях възбуден от гениалността на това момиче. Грънджарите навън викаха нещо от площадката. Беше време за хормони.

Внезапно осъзнах, че даже в лаптопа да имаше вътрешен модем и софтуер за Интернет, нямаше да ми свърши работа. Нямах каквито и да е кредитни карти, с които да мога да тегля пари, а и не можех да използвам откраднатите. Оставих лаптопа на леглото.

— Добра идея — изкоментирах аз, — но няма да стане с този компютър.

Кели продължаваше да гледа телевизия и пиеше топла кола от сака. Държеше я с двете си ръце, така че да не се налага да навежда глава и да пропусне нещо.

— Просто ще отидем в някое кибер кафене — каза тя. — Когато на Мелиса ѝ прекъснаха телефона за няколко седмици, майка ѝ ходеше в кибер кафенето да си получава имейла.

— О, няма?

„Киберчино“ беше кафене с кроасани, лепкави кифлички и сандвичи. С помощта на стъклени прегради бяха оформени малки кабинки. Във всяка от тях имаше компютър с масичка за храна и напитки. Върху преградите бяха залепени надписи, съобщаващи времето на престой, обясняващи как да се включиш, както и различни реклами.

Взех си кафе, сладки и кола и се опитах да вляза в Интернет. Накрая предадох управлението на по-опитен пилот. Кели се понесе в киберпространството, сякаш бе собственият ѝ заден двор.

— Къде да го търся? — попита делово тя.

Нямах представа.

Кели сви рамене.

— Ще използваме общото пространство.

След по-малко от минута бяхме в сайт, наречен „Инфо спейс“. Тя щракна върху иконката за имейла и се появи диалогова кутия.

„Презиме?“

„Де Ниро.“

„Малко име?“

„Ал.“

„Град?“

— По-добре остави празно място. Напиши само Флорида. Може да се е преместил.

Тя включи на търсене и секунди по-късно получи имейл адрес. Направо не можех да повярвам. Дори имаше иконка за пращане на имейл, върху която Кели щракна с мишката.

Пратих съобщение, че искам да се свържа с Ал Де Ниро изобщо с някой, който е фен на Пачино Де Ниро и познава „Ники Две“ от Англия. Това беше прякорът, който ми даде Де Сабатино. В групата

бяхме трима с това име. Аз бях вторият, установил контакт с него. Когато се срещнем, той щеше да си изиграе ролята от „Кръстника“ — да разпери ръце и да каже: „Хей, Ники Две“, после да ме прегърне и целуне. Слава Богу, че го правеше с всички.

На следващия ден кафенето щеше да отвори в десет. Цената, която платихме, включваше използването на адреса на „Киберчино“. Казах им, че ще дойда в десет и петнайсет на другата сутрин, за да си получа евентуалната поща. Нямахме голяма вероятност да следят имейла му и някой да направи връзката между „Ники Две“ и мен.

Вече бях огладнял, Кели също, при това за нещо повече от лепкави кифлички. Върнахме се на главната улица и спряхме в любимия и на двама ни ресторант. Поръчахме си и после по обратния път изядохме още по един „Биг Мак“. Температурата продължаваше да е висока, дори по това привечерно време.

— Може ли да поиграем минигольф? — попита Кели и посочи към нещо, което приличаше на кръстоска между Дисниленд и Гленийгъл, с дървета, водопади и пиратски кораб, всичко направено така, че да има вид на облян със светлина Остров на съкровищата.

Всъщност ми хареса. Нямахме опасност и страхотно се отпуснах, въпреки че Кели лъжеше в играта. Започна от единайсетата дупка. Зад нас дракон бълваше от пещерата си вода, вместо огън.

— Ник?

— Какво? — В момента задълбочено се борех с деветдесетградусовия ъгъл и трябваше да вкарам топката в дупката.

— Ще се срещнем ли с оня твой приятел, нали се сещаш — Дейвид?

— Някой ден. — Ударих и не успях. Направо се бях залепил за това водно препятствие.

— Имаш ли братя и сестри?

Чувствах се като на изпит.

— Да, имам.

— Колко?

Успях чак на шестия опит.

— Трима братя. — Реших да сложа край на разпита. — Казват се... Джон, Джо и Джим.

— О! Колко са големи?

Тук ме хвана на тясно. Дори не знаех къде живеят, да не говорим на каква възраст са.

— Всъщност, не зная.

— Защо?

Трудно ми беше да ѝ го обясня, защото просто не знаех отговора.

— Така. — Нагласих ѝ топката. — Хайде, задържаме другите.

По обратния път изпитвах странна близост с Кели и това ме тревожеше. Тя очевидно вече ме смяташе за новия си родител, а бяхме заедно само от шест дни. Не бих могъл да заема мястото на Кев и Марша, даже да го исках. Перспективата направо ме ужасяваше.

Закусихме със сладолед, после в десет и петнайсет отидохме в кафенето. Вяхме получили имейл, който ни съобщаваше да посетим някакъв чат руум. Кели натисна няколко клавиша и се озовахме там. Де Сабатино ни очакваше — или поне някой, който нарече себе си Големия Ал. Диалогова кутия ни покани на частен разговор и, слава Богу, че Кели беше тук, за да пилотира.

Минах направо на въпроса. Кели написа: „Нуждая се от помощта ти“.

„Какво искаш?“

„Тук имам нещо, което трябва да разшифроваш — не съм съвсем сигурен какво е, но зная, че си в състояние да го направиш.“

„За работа ли става дума?“

Трябваше да го прикоткам. Беше скътал всички онези пари от Коза Ностра наполовина заради самия кеф — „електричеството“. Сега, като се замислех, Пат навярно бе взел думата от Големия Ал. Този тип се наслаждаваше на удоволствието да е над големите момчета. Знаех, че ако използвам подходяща примамка, няма начин да не ухапе.

Започнах да говоря и Кели затрака на клавиатурата.

„Няма да ти кажа! Повярвай ми, голяма работа е. Ако искаш да хвърлиш един поглед, ще трябва да дойдеш при мен. В Дейтона съм. — И после започнах да лъжа. — Други твърдят, че не било възможно. И аз се сетих за теб.“

Пипнах го. Той незабавно отговори:

„Какъв е форматът?“

Обясних му всички подробности.

„Мога да дойда чак в девет вечерта. Пред «Буут Хил Салуун» на «Мейн Стрийт».“

„Ще те чакам.“

Кели излезе от Мрежата и ние платихме дванайсет долара. Около една стотна от онова, което щеше да ми струва частен детектив.

Имахме адски много време за убиване. Накупихме си слънчеви очила, модерни бермуди, тениска и сандали за Кели. Аз обаче трябваше да остана както си бях, така че ризата да покрива пистолета ми. Единственото допълнение бе кърпа на главата, за да не се вижда раната на челото ми. Хромираните очила скриваха другата на бузата.

Тръгнахме покрай плажа. По това време на деня ресторантите започваха да се пълнят с хора за ранен обяд.

Върнахме се в хотела и аз седнах до телефона, за да проверя как стои въпросът с полетите за чужбина. Ако онова, което Големия Ал ми дешифрираше, се оказеше достатъчно за Симъндс, двамата с Кели щяхме да се разкараме от тук. Знаех, че Де Сабатино може да ни осигури паспорти, дори пари. Последва обяд, след това осемнайсет дупки с пиратите — оставих я да победи — и накрая дойде време да се приготвим за срещата.

Към седем и половина слънцето започна да залязва и заблестяха уличните неони. Внезапно попаднахме в друг свят, с кънтяща от заведенията музика и хлапета, фучащи с мотоциклети нагоре–надолу с повече от позволените петнайсет километра в час.

Не знаех на какво се дължи, навярно на времето, но се чувствах някак си дистанциран от истинското положение, в което се намирах. Бяхме само двамата, забавлявахме се, ближехме сладоледи и се мотаехме по магазините. Тя се държеше като всички други хлапета, чак дотам, че поглеждаше към нещо на витрината и изиграваше номера с: „Я виж това!“, демек: „Що не ми го купиш, а?“ Открих, че аз, от своя страна, играя ролята на родител, като ѝ отвърщам: „Не, мисля, че за днес ти купих вече достатъчно неща“.

Наистина се тревожех за Кели. Струваше ми се, че би трябвало да е по-разстроена, че всъщност не би трябвало да приема нещата толкова спокойно. Може би не беше разбрала смисъла на онова, което ѝ казах за семейството ѝ, може би подсъзнанието ѝ не ѝ позволяваше да го проумее. В момента обаче се нуждаех тъкмо от това: от дете, което изглежда нормално и се държи нормално.

Спряхме пред магазин за играчки. Тя поиска да ѝ купя пръстен, който блестеше на витрината. Излъгах я, че не са ми останали пари.

— Не можеш ли да ми го откраднеш? — попита Кели.

След което проведохме сериозен разговор за доброто и злото. Прекалено на сериозно започваше да свиква със статуса ни на бегълци.

Вече беше към девет без петнайсет. Бяхме вечеряли пица и по това време през почивните дни следващото нещо, което правят нормалните хора, е да си вземат сладолед. После тръгнахме за срещата с Големия Ал, провирайки се през редиците от паркирани мотоциклети и тълпите от младежи, носещи тениски с рокерски надписи.

Заехме позиция, от която можехме да наблюдаваме и двата пътя, водещи към „Буут–Хил Салуун“ — в старото гробище отгатак улицата. Това място беше единственото, което напомняше за стария град от двайсетте години, единственото, което не можеше да бъде унищожено и отгоре му да построят хотел. Когато пристигаха рокери и отваряха вратите, от бара започваше да гърми мощен рокендрол. Той се сливаше с латиноамериканската музика и рапа, които кънтяха от минаващите нагоре–надолу автомобили. Това бе най-горещото време от вечерта, нощта и навсякъде се виждаха джипове и пикапи с по шест–седем тонколони отзад. Някои дори имаха сини светлини отдолу и когато профучаваха покрай нас, приличаха на космически кораби с марсианска музика. Сетих се за нашите приятели с черокито и се зачудих дали вече са се прибрали вкъщи.

Двамата с Кели просто чакахме и ядяхме сладоледите си.

32.

„Мейн Стрийт“ не беше главна улица, а път, който водеше от морето до мост над надводната магистрала. В Дейтона ежегодно се провеждаше рокерска седмица и на тази улица се събираха хиляди мотоциклетисти. Темата бе една — „Харли Дейвидсън“. Имаше само рокерски барове и магазини за резервни части, каски и кожени дрехи.

Забелязах Големия Ал още от километър и половина, докато се тътреше към нас откъм моста. Носеше синьо-бяло–жълта хавайска риза и бледорозови панталони, опънати по тялото му. Беше станало затлъстял още повече. Външният му вид се допълваше от бели обувки и старата му рошава прическа. В лявата си ръка държеше куфарче,

което бе добър признак — носеше инструментите. Видях го да влиза в магазин за цигари и да се появява, лапнал огромна пура.

Спря пред бара, отвсякъде заобиколен от мотоциклети. Остави куфарчето между краката си и започна да смуче пурата така, сякаш е собственик на всичко наоколо.

Сръгах Кели.

— Виждаш ли онзи човек?

— Кой?

— Онзи, с широката пъстра риза, дебелия.

— Ексцентрикоида ли имаш предвид?

— Какво?

— Следващата степен на ексцентричен.

— И така може да се каже — ухилих се аз. — Той е човекът, с когото имаме среща.

По улицата мина автобус с реклама на „Морски свят“ — гигантска косатка, изскачаща от басейн. Двамата с Кели зяпнахме автобуса, после се спогледахме и избухнахме в смях.

— Защо не го изчакахме там? — попита тя.

— Не, не, не се прави така — просто стоиш настрана и наблюдаваш. Нали виждаш какво правя аз? Наблюдавам пътя, просто за да съм сигурен, че не го следят лоши типове. Тогава разбирам, че няма опасност. Ти как мислиш? Според теб всичко наред ли е?

Кели внезапно се наду. Огледа се наоколо и съобщи:

— Чисто е.

— Хайде тогава, дай ми ръка. Трябва да внимаваме с тези фучащи коли.

Тръгнахме по тротоара.

— Когато отидем при него — казах аз, — може да се наложи да направя някои неща, които да ти се сторят ужасни, но всъщност не са — винаги двамата с него правим така.

Докато се промъквахме през автомобилите, Кели отвърна:

— Ясно. — След всичко, което беше видяла напоследък, това навярно щеше да е безобидно като в детска градина.

Приблжихме се и видях, че определено изглежда остарял. Той ме позна от двайсетина метра и внезапно отново се превърна в герой от „Кръстникът“. С пурата в дясната си ръка, широко разперил ръце, отметнал глава на една страна, Франки изръмжа:

— Аха–а–а! Това е Ники Две! — Усмивката на лицето му бе колкото резен диня. Навярно беше отврат да се криеш цял живот и най-после да можеш свободно да си поговориш със стар познат.

Франки пъкна пурата обратно в устата си, взе куфарчето в дясната си ръка и тръгна към нас. Тлъстите му бедра се триеха едно в друго.

— Хей! Как е? — прося той и започна да помпи ръката ми, като в същото време оглеждаше Кели. Смърдеше на афтършейв с дъх на цветя.

— А коя е тази прекрасна млада госпожица? — Франки се наведе да се ръкува с нея и аз се почувствах леко напрегнат.

— Това е Кели, дъщеря на един мой приятел. Известно време аз се грижа за нея — казах аз.

Съмнявах се, че има представа какво се е случило на Север. Със сигурност не познаваше Кев.

Все още приведен, задържал ръката ѝ прекалено дълго, той започна да ѝ обяснява:

— Тук е страотно — имаме си „Морски свят“, Дисни уърлд, всичко, за да бъде щастлива младата госпожица. Това е Слънчевият щат!

После се изправи и леко задъхан, прибави:

— На вълнолома? Някое заведение за скариди?

Поклатих глава.

— Не, ще се върнем в хотела. Там е всичко, което искам да видиш. Хайде, ела.

Хванах Кели за ръка и тръгнах отдясно на Франки. По пътя дрънкахме глупости за това колко е хубаво, че пак се виждаме, но той отлично разбираше, че срещата не е случайна — и това му харесваше. Падаше си по такива неща, точно като Ал и Боб.

Завихме надясно и после по първата пресечка наляво, която водеше към паркинг зад магазините. Погледнах към Кели и ѝ кимнах, за да ѝ покажа, че всичко е наред, после пуснах ръката ѝ. Големия Ал продължаваше да дрънка. Хванах го за лявата ръка и използвах инерцията му, за да го завъртя към стената. Той се блъсна в нея и отскочи. Притиснах го към противопожарния изход на някакъв ресторант.

— Чист съм, чист съм — тихо каза Големия Ал. Знаеше процедурата.

Само като го гледах, ми беше ясно, че не може да скрие под дрехите си даже карта за игра, да не говорим за оръжие — толкова опънат по тялото му бе платът. Въпреки това прокарах ръце по гърба му, за в случай, че нещо е скрито на кръста му. Естествената извивка прави това място много подходящо за скатаване на разни неща, а извивката на Големия Ал беше по-дълбока от нормалното. Продължих да го претърсвам.

Той погледна надолу към Кели, която ни наблюдаваше.

— Предполагам, че много пъти си го виждала да прави това? — намигна ѝ Франки.

— Татко ми също го прави — в рая.

— А, добре, умно хлапе, умно хлапе. — Той я гледаше и се опитваше да смели информацията.

После идваше моментът, който навярно най-много му харесваше — трябваше да прокарам ръце по крачолите му. Грижливо проверих чатала му.

— Нали знаеш, че трябва да хвърля един поглед на куфарчето ти? — казах аз.

— Да, естествено. — Той го отвори. Намерих две пури и всичките му работни принадлежности — флопита, дискети, кабели, жици, всевъзможни боклуци. Опипах тапицерията, за да съм сигурен, че няма тайно отделение.

Бях доволен. Франки също. Всъщност сигурно се беше надървил.

— Добре, да вървим — казах аз.

— Хайде да си вземем по пътя сладолед — предложи той.

Спряхме такси. Двамата с Кели седнахме отзад, а Де Сабатино се напъха отпред и подпря върху куфарчето си еднолитрова бутилка „Бен Джери“.

Стигнахме до хотела и отидохме в стаята. Езикът на тялото му показваше, че е възбуден — навярно си мислеше, че е като едно време, а евтината стая само правеше нещата още по-вълнуващи. Остави куфарчето си на едно от леглата, отвори го и започна да вади боклуците си.

— Е, какво си открил? — попита той.

Не отговорих.

Двамата с Кели седяхме на другото легло и само го наблюдавахме. Тя като че ли все повече се заинтригуваше.

— Имаш ли някакви игри? — попита момичето.

Помислих си, че Де Сабатино ще я отреже презрително с: „Аз съм професионалист, нямам никакви игри“. Но той отвърна:

— Да, цели купища! Ако имаме време, можем да си поиграем. Какви обичаш?

Намериха общ език за „Земетръс“ и „Трето измерение“.

— С какво се занимаваш напоследък? — прекъснах ги аз.

— Просто уча хората как да работят с такива неща — посочи към лаптопа той. — Освен това поработвам за двама частни детективи, прониквам в банкови сметки, такива неща. А бе скучна работа, но нали трябва да се спотайвам.

Като се давех от дима на пурата и гледах дрехите му, направо не исках да мисля как би изглеждал, ако не трябваше да се спотайва.

След като не бе получил отговор на първия си въпрос, той изглежда се чувстваше длъжен да говори. Започна да се кикоти и каза:

— Все пак успях да скатая неколкостотин бона! Тъй че положението не е чак толкова лошо.

Междувременно продължаваше да свързва кабели и устройства към лаптопа. Оставих го да се занимава. Франки отново подхвана:

— Ами ти? Все същото ли?

— Все същото. По малко от всичко.

Вече седнал на масата с гръб към мен, той се съсредоточи върху лаптопа.

— И какво е това всичко? Още ли си... как му викаше?... Шпионче?

— И това.

— В момента си на работа, нали?

— Да.

Франки се засмя.

— Шибан лъжец! — После погледна към Кели и прибави: — Хопа! Учите ли френски в училище? — Завъртя се към мен и рече: — Нямахте да имаш нужда от мен, ако можеше да накараш някой друг да свърши работата. Не можеш измами Големия Ал! — Отново погледна към Кели. — Français! — След това пак към мен: — Още ли си женен?

Разнесе се сигналът на „Майкрософт“ и Уиндоус 95 се отвори.

— Разведох се преди около три години — отвърнах аз. — Заради работата и прочее. Не съм я чувал от две години. Май че живее някъде в Шотландия, не зная.

Внезапно осъзнах, че Кели поглъща всяка моя дума.

Той ѝ намигна.

— Също като мен — млад, свободен и ерген! Да! — Големия Ал беше едно от най-нещастните копелета на света. Аз сигурно бях най-добрият му приятел.

На площадката отпред загърмя тежкият басов рап. Момчетата започнаха да припяват, акомпанирани от женски гласове. Очевидно бяха докопали мажоретките.

Подадох му дискетата и тя забръмча във флопито. Съвсем скоро щяхме да получим отговора на някой и друг от въпросите. Горната четвърт на стаята вече бе замъглена от тютюнев дим. Като се имаше предвид отсъствието на климатик, вътре едва се издържаше. Щях да се изнеса от тук в мига, в който си тръгнеше Големия Ал.

Погледнах навън иззад завесата, после отворих прозореца. Момчетата беснееха сред празни бирени кутии и забавляваха група момичета. Може би Големия Ал трябваше да отдели малко пари за татуировка и бермуди.

Първият от документите се появи на екрана. Франки тракаше на клавиатурата в сумрака. Посочих към една от електронните таблици.

— Ето тук имам проблем. Нямам представа какво означава това. Някакви идеи?

— Сега ще ти кажа. — Очите му не се откъсваха от екрана. — Това са данни за доставки и заплащане — не зная на какво точно. — Той сочеше с пръст екрана. — Никога не докосвай монитора! — скара се сам на себе си Франки, сякаш гълчеше някой от учениците си. Харесваше му — очевидно се беше вживял в ролята си.

— Виждаш ли това тук? — Вече говореше като човек, който си знае работата.

Погледнах към колоните, озаглавени с различни инициали.

— Отнасят се за доставките — поясни той. — Казват ти какво къде и за кого отива.

Започна да се спуска надолу по страниците, за да потвърди заключението си. Докато го правеше, подчертано кимаше с глава.

— Това определено са доставки и заплащания. Между другото, откъде ги намери? Ти не си най-грамотният в компютърно отношение човек на света, а няма начин тези неща да не са били защитени с парола.

— Имах търсеща програма.

— Леле! Каква точно? — Компютърният маниак се завръщаше.

— Мекси дващест и едно — излъгах аз.

— Хопа, боклук! Сега има неща, дето вървят три пъти по-бързо.

— Той погледна надолу, към Кели. — Това им е проблемът на англичаните — още са в епохата на парния двигател.

Сега бе излязъл от електронните таблици и преглеждаше имената на другите файлове.

— И с тези имам проблем — уведомих го аз. — Можеш ли да ги дешифрираш?

— Не разбирам — отвърна Франки. — С кои точно файлове имаш проблем?

— Ами, май са шифровани — просто случайни букви и цифри. Някаква възможност да ги разбереш? — Чувствах се като десетгодишно дете, поискало да му завържат връзките на обувките.

Той прегледа имената на файловете.

— Тези ли имаш предвид? Това са графики. Просто ти трябва съответната програма, за да ги прочетеш.

Франки натисна няколко клавиша, откри каквото търсеше, и избра един от файловете.

— Това са сканирани снимки — поясни той.

Наведе се и отвори кутията със сладолед, взе една от пластмасовите лъжички и започна да яде. След това хвърли на Кели друга лъжичка и каза:

— По-добре ела тук, преди чичо ти Ал да излапа всичко.

Първата снимка се появи на екрана. Представляваше зърнеста черно-бяла фотография на двама мъже, застанали на върха на стълбище, водещо към величествена старинна сграда. Отлично познавах и двамата. Сиймъс Макоули и Лайъм Фърнахан бяха „бизнесмени“, подставени лица за събиране на средства и други операции на ВИРА. Бяха добри играчи, дори веднъж успяха да прокарат „програма за възраждане на северноирландските градове“, подкрепена от британското правителство. Целият проект целеше

осигуряване на работни места. Пред правителството излязоха с номера, че ако дадена общност е отговорна за строежите, няма да е толкова склонна да ги взривява. Но не ставаше и дума за това, че изпълнителите могат да, наемат само хората, посочени от ВИРА — същите тези хора продължаваха да декларират, че са безработни и да получават социални помощи, докато ВИРА събираше процент за това, че им позволява незаконно да работят на обектите. Така че на правителството всичко му струваше двойно. Разбира се, бизнесмените също взимаха своя дял. И щом държавата плащаше, защо да не взривяват сградите и после пак да ги строят?

ВИРА несъмнено беше претърпяла огромно развитие от дните, когато просеше дребни монети в западен Белфаст, Килбърн и Бостън. Още повече, че като контрамярка през 1988–ма Северноирландското бюро създаде специална финансова група, съставена от експерти по счетоводство, право, данъци и компютри. Двамата с Юън бяхме вършили доста работа за тях.

Сега Големия Ал отвори поредица снимки на Макоули и Фърнахан, които се ръкуваха с други двама мъже, после слизаха надолу по стъпалата и влизаха в мерцедес. Един от другите бе вече покойният господин Морган Макгиър. Той изглеждаше много елегантен в костюм, който ми беше познат. Бързо хвърлих поглед към Кели, но бе очевидно, че лицето му не означава нищо за нея. За четвъртия нямах каквато и да е представа. В момента обаче това нямаше значение.

Снимката не беше качествена: по краищата имаше тъмна ивица, дължаща се на лошо фокусиране, но въпреки това по паркираните отзад автомобили можех да определя, че са в Европа.

— Хайде да видим следващата — казах аз.

Де Сабатино разбираше, че съм познал нещо или някого. Той просто копнееше да научи какво е, искаше му се да влезе в играта. Беше прекарал пет години в пета глуха и сега имаше шанс да излезе от там.

Естествено нямах намерение да му разкривам нищо.

— Давай нататък.

Последва друга група снимки, които не ми говореха нищо.

Големия Ал ги погледна. На лицето му отново изгря широката динена усмивка.

— Сега ми е ясно за какво се отнасят онези електронни таблици.

— За какво?

— Познавам тоя тип. Работи за картелите.

На снимката четирийсетина годишен елегантен латиноамериканец излизаше от автомобил. Отново по фона можех да се досетя, че действието се развива в Съединените щати.

— Това е Раул Мартинес — каза той. — Участва в колумбийската търговска делегация.

С всяка минута ставаше все по-интересно. ВИРА винаги твърдеше, че няма връзка с наркотрафика, но печалбите от там бяха прекалено големи, за да ги пренебрегне. Сега разполагах с почти неопровержими доказателства за прякото им участие в картелите. Но това все още не решаваше моя проблем.

Франки продължи да отваря снимките.

— Ей сега ще видиш Раул с някой друг, гарантирам ти го. — След още две фотографии той възкликна: — Ето го, Големия лош Сал!

Този тип беше приблизително на същата възраст, но много по-висок. Навярно по някое време бе тренирал дигане на тежести. Сал беше голямо старо момче, при това съвсем плешиво.

— Мартинес никога не се движи без него — поясни Ди Сабатино. — Едно време вършехме много работа за тях. Готин тип, семеен. Прекарвахме кокаин чак до канадската граница. Тези момчета правеха всичко необходимо, за да осигурят свободен път и после всеки печелеше. Да, тези момчета, страхотни са!

Продължихме да отваряме файловете и видях двамата мъже да се хранят в ресторант заедно с друг тип, този път бял.

— Нямам представа кой е пък тоя — изсумтя Големия Ал.

Гледах над рамото му и не откъсвах очи от екрана.

— Ник? — повика ме Кели.

— След малко. — Обърнах глава към Големия Ал. — Съвсем никаква ли представа нямаш?

— Абсолютно.

— Ник?

— Не сега, Кели — отрязах я аз.

Тя обаче не се отказваше.

— Ник, Ник!

— Върни се при...

— Ник! Аз знам кой е този човек.

Погледнах стреснато към нея.

— Кой човек?

— Онзи, на снимката — ухили се тя. — Ти каза, че не знаеш кой е, ама аз знам.

— Този ли? — посочих към Мартинес.

— Не, онзи, преди него.

Големия Ал затвори няколко прозореца.

— Ей този!

Беше белият тип, който седеше с Раул и Големия лош Сал.

— Сигурна ли си? — попитах аз.

— Да.

— Кой е? — След преживяването ни с видеозаписите очаквах да назове кого ли не: от Клинт Истууд до Брад Пит.

— Това е татковият шеф.

Последва дълга пауза, докато смеля информацията. Големия Ал всмукваше въздух през зъбите си.

— Какво искаш да кажеш с това „татковият шеф“? — попитах аз.

— Веднъж дойде у нас на вечеря с една госпожа.

— Спомняш ли си името му?

— Не, тогава слязох долу да си наля вода и те вечеряха с мами и татко. Татко ме повика да го поздравя и ми каза: „Дай една усмивка, Кели, това е шефът ми!“ Тя успешно имитира Кев, но зърнах в очите й кратък проблясък на тъга.

Големия Ал се включи в разговора.

— Хей! Я виж ти! И кой е татко ти?

Завъртях се.

— Млъквай!

Изблъсках го от мястото му и седнах с Кели на коляното, така че по-добре да вижда екрана.

— Съвсем сигурна ли си, че това е шефът на татко ти?

— Да, знам, че е той, татко ми каза. На другия ден двете с мами се шегувахме за мустаците му, защото приличаше на каубой.

Наистина, мъжът изглеждаше така, сякаш излиза от реклама на „Марлборо“. Докато сочеше, пръстът ѝ докосна екрана и образът на мъжа се изкриви. Прегърнал Кели и застанал пред снимката на човек,

навярно отговорен за смъртта на баща ѝ, на мен ми се искаше да направя същото с него, само че в действителност.

Погледнах към Големия Ал.

— Хайде пак да прегледаме всички снимки.

Франки седна на мястото си и върна на екрана снимката на Макоули и Фърнахан с Макгиър.

— Познаваш ли тези хора? — Кели отговори на въпроса ми с „Не“, но всъщност вече не я слушах. Бях в собствения си свят. Забелязах още два автомобила, паркирани от отсрещната страна на пътя. Внимателно се вгледах в регистрационните им номера и в този момент разбрах къде са направени снимките.

— Гибралтар. — Не успях да се сдържа и произнесох думата на глас.

Големия Ал посочи към Макоули и сие.

— Ирландски терористи ли са?

— Нещо такова.

Последва пауза, докато се опитвах да обмисля нещата.

Франки просия.

— Ясно ми е какво става.

— И какво?

— Знаех, че ирландските терористчета купуват кокаин от колумбийците. Идваше по нормалния път до островите край Флорида, после до Карибите и Северна Африка. След това използваша Гибралтар като транзитен пункт за Европа. Правеха цели състояния и в същото време ние вземахме нашия дял за това, че им позволяваме да прехвърлят дрогата през Южна Флорида. В края на осемдесет и седма обаче неочаквано престанаха да пренасят стоката през Гибралтар.

— И защо? — Беше ми трудно да запазя спокойствие.

Големия Ал сви рамене.

— Някакъв скандал с местните. Мисля, че сега го прекарват от Южна Африка до западното крайбрежие на Испания или нещо подобно. Бяха свързани и с други терористи там.

— С „ЕТА“?

— Знаем ли? С някаква шайка терористи, или „борци за свобода“. Викай им както щеш, за мен всички те са наркодильри. Във всеки случай сега помагат на ирландците. Старият Раул несъмнено е уредил нещата от страна на Щатите с „шефа на татко“, за да гарантира, че

пътят до Флорида ще остане открит за ирландците, защото иначе колумбийците щяха да го дадат на някой друг.

— Все едно говориш за изместване на въздушни маршрути.

Големия Ал отново сви рамене.

— Разбира се. Това си е бизнес. — Приказваше така, сякаш всички тези неща са общоизвестни. За мен обаче бяха новост.

С кого бяха преговаряли момчетата от ВИРА в Гибралтар, мамка му? Може би се бяха опитвали да запазят наркоканала? Спомних си, че през септември 1988–ма сър Питър Тери, който играеше важна роля в разбиването на наркотрафика и който бе губернатор на Гибралтар до началото на същата година, едва беше оцелял след опит за покушение в дома му в Стафърдшиър. Убиецът, когото не успяха да заловят, му бе съобщил добрата новина с дващсет куршума от АК–47 — нещо, в което Макгиър случайно имаше богат опит. Може би четвъртият мъж на снимката получаваше подобно предупреждение? И имаше ли някаква връзка между прекъсването на наркоканала и убийството на играчите от ВИРА там, само няколко месеца по-късно?

Във всеки случай, това потвърждаваше, че с някои служители на БН, включително с шефа на Кев, ставаха странни неща. Може би получаваша дял от операциите на ВИРА и Кев беше открил това?

Големия Ал отново пое въздух през зъбите си.

— Напипал си страхотни материали, мой човек. Та кого искаш да шантажираш?

— Да шантажирам ли?

— Ники, тук имаш важна птица от БН, която приказва с важни клечки от картелите, твоите терористчета и гибралтарското правителство, представители на закона и прочее. Нали не се опитваш да ме убедиш, че тези снимки не ти трябват за шантаж? Бъди реалист. Ако ти не ги използваш, онзи, който е направил снимките, със сигурност го е сторил.

33.

Отново прегледахме всички снимки. Кели не позна никой друг. Попитах Де Сабатино дали има начин да подобри качеството.

— Какъв смисъл има? Ти очевидно познаваш всички. — И беше прав. Просто исках Кели по-внимателно да погледне „татковия шеф“.

В продължение на около три минути просто мълчахме и разглеждахме снимките.

— Какво друго знаеш за Гибралтар? — накрая попитах аз.

— Не много. Какво точно те интересува? — Втората му пура вече догаряше и Кели махаше с ръка, за да разсее дима. — Съвсем логично е: ако имаш достатъчно пари, спазари се с колумбийците и вкарай дрогата в Европа. Правят го всички други кретени, твоите ирландски момчета да не са по-глупави?

Големия Ал гледаше към мен така, сякаш става дума за нещо съвсем тривиално. Трябваше да си призная, че това не ми се струваше достатъчно, за да убият заради него Кев и семейството му.

Отново замълчахме и Франки просто трябваше да каже нещо.

— Във всеки случай някой определено използва това за шантажиране.

Не бях толкова сигурен. Може би беше някаква гаранция за ВИРА. Ако шефът на Кев или гибралтарците бяха решили да излязат от играта, имаше вероятност това да е средството, с което да ги принудят да останат вътре.

Погледнах към Кели.

— Би ли ни направила една услуга? Ще ни донесеш ли няколко кутии кола?

Момичето изглежда се зарадва, че може за малко да се махне от дима. Придружих я до вратата и дръпнах завесите, така че да мога да виждам автоматите. На площадката нямаше никого, но музиката продължаваше да кънти през тънките стени. Несъмнено мажоретките изпълняваха вътре някои от номерата си. Наблюдавах Кели, докато

стигне до автоматите, после седнах на леглото. Големия Ал продължаваше да си играе с лаптопа.

— Преди седмица наминах покрай къщата на родителите й — казах аз. — Всички бяха мъртви. Той работеше в БН и е бил убит от хора, които е познавал. — Посочих към екрана. — Сега разбираме, че „татковият шеф“ е замесен с картелите. Логично е да приемем, че в случая става дума за корупция в БН, включваща наркотрафик през Флорида за ирландски терористи, като дрогата влиза в Европа през Гибралтар. Само че в края на осемдесет и седма очевидно са имали някакви проблеми.

Големия Ал не ме слушаше. Мисълта за корумпиран служител от БН го беше отвела на друга планета.

— Леле! Ще заковеш ли копелето?

— Не зная какво ще правя.

— Мамка му, закови го, Ники! Мразя ченгетата! Мразя БН! Мразя всички скапаняци, които ми съсипаха живота. Сега трябва да живея като някакъв шибан отшелник. Проект за закрила на федералните свидетели ли, цуни ми гъза!

Уплаших се, че трупаната в продължение на пет години ярост ще изригне. Нямах време за такива неща.

— Франки, трябва ми кола.

— Те ме използваша, а после просто ме прецакаха...

— Трябва ми кола.

Той бавно се върна на земята.

— Естествено, става, за колко време?

— За два дни, може би три. Трябват ми и малко пари.

— Кога ти трябват?

— Веднага.

Големия Ал беше странно и тъжно копеле, прекалено мек и наивен за такъв свят, но аз му съчувствах. Моята поява сигурно беше най-хубавото нещо, случило му се от години насам. Животът без приятели и в постоянен страх да не го очистят сигурно бе ужасен. Но пък и моят щеше да стане такъв, ако не покажех всички тези неща на Симъндс.

Франки телефонира от стаята в някаква фирма за автомобили под наем. Щяха да докарат колата след около час, затова тримата отидохме

до банкомат. Той изтегли хиляда и двеста долара от четири различни сметки.

— Човек никога не знае кога адски бързо ще му дотрябват *mucho dinero!* — ухили се Големия Ал. Може би в крайна сметка не беше чак толкова загубен.

Върнахме се в стаята и зачакахме колата. Усецах, че мога да изкопча от него още информация. През последния половин час той определено размишляваше над нещо.

— Искаш ли да изкараш малко пари, Ники, истински пари?

Проверявах сака си, за да съм сигурен, че не съм забравил нищо.

— Защо? Искаш да ми дадеш ли?

— Нещо такова. — Той се приближи и застана до мен, докато закопчавах ципа на чантата.

— В онези файлове има номера на банкови сметки, натъпкани с прелестни наркодолари. Дай ми две минути да видя нещата, които ми трябват, и после ще съм в състояние да проникна в тях. Мога да го правя дори и на сън. — Франки ме прегърна през рамо. — Ник, само две минути на моя лаптоп, и ще си говорим за големи пари. Какво ще кажеш? — Той бързо кимаше с глава и очите му не се откъсваха от моите.

Оставих го малко да се поизпоти.

— Откъде да зная, че ще ми дадеш моята половина? — С това му заявих какъв дял искам.

— Мога да прехвърля парите където желаш. И не се тревожи, щом ги преместя, никога няма да открият къде са отишли.

Нямаше как да не се усмихна. Единственото, в което Франк де Сабатино наистина бе добър, беше укриването на пари.

— Аре бе, Ники Две, кво му мислиш! — Той широко бе разперил ръце и ме гледаше като дете, направило някаква беля.

Дадох му времето, което искаше, и му написах номера на банковата сметка, където да прехвърли моя дял. Мамка му, Кели щеше да се нуждае от пари за училище, а и ми се щеше да получа нещо за всичките тези години, през които бях работил срещу тези типове. Чувствах се добре — та това си беше просто бизнес.

Франки приключи. На лицето му се бе изписало сериозно, делово изражение.

— Къде отиваш сега? — попита той.

— Няма да ти кажа — знаеш как е. Хората, с които бях свързан, сега са мъртви. Не желая същото да се случи и с теб.

— Глупости! — Големия Ал погледна към Кели и сви рамене. — Просто се страхуваш да не се раздрънкам пред някого.

— Не е така — възразих аз, макар че беше точно така. — Ако обаче не ми пратиш парите, знаещ какво ще направя.

Той повдигна вежди.

Погледнах го и се усмихнах.

— Ще се погрижа онзи, който трябва, да научи къде си.

Лицето му преbledня, но скоро резенът диня отново грейна. Франки поклати глава.

— Може и да не съм бил в бизнеса известно време, но виждам, че нищо не се е променило.

Телефонът иззвъня. Син нисан ни очакваше пред хотела. Големия Ал плати и ми даде квитанцията, за да я представя, когато го оставям. Дватамата с Кели влязохме в колата, а той остана на тротоара с куфарчето си. Натиснах бутона, за да отворя прозорците. В далечината продължаваше да кънти басовият рап.

— Виж, Ал, ще ти пратя имейл, за да съм сигурен, че знаеш къде е оставена колата.

Той бавно кимна. В момента осъзнаваше, че му предстои да ни загуби.

— Искаш ли да те хвърля някъде?

— Не, имам си работа. До сутринта ще бъдем богати.

Ръкувахме се през отворения прозорец. Ал се усмихна на Кели.

— Не забравяй да дойдеш на гости на чичо си Ал след десетина години, млада госпожице. Ще ти купя сладолед!

Бавно потеглихме. Все още беше страхотна навалица. Неоновите реклами бяха толкова много, че правеха излишно уличното осветление.

Кели седеше отзад и зяпаше през прозореца. После погледът ѝ се зарея в пространството и тя потъна в собствения си малък свят. Не ѝ казах, че ни предстоят около хиляда и сто километра път.

Скоро Дейтона остана зад нас и ние отново летяхме по дългия път. Докато шофирах, отново се замислих над думите на Кев: „Няма да повярваш какво имам тук. Твоите приятели оттатък океана не си губят времето“. И също: „Просто съм започнал една работа, но ще ми е интересно да видя какво мислиш ти“. Дали това означаваше, че е

разговарял с шефа си? Може би после шефът му го бе очистил? Но ако подозираше нещо, Кев в никакъв случай не би разговарял с когото и да е в БН. С кого ли се бе свързал, мамка му?

Разполагах с ценна информация от офиса на ВИРА, голяма част от която не разбирах, но Кев навярно бе имал нещо повече. До колкото повече данни се доберях, в толкова по-добро положение щях да съм, когато ги представех на Симъндс. И тъкмо затова се връщахме във Вашингтон.

Когато излязохме на междущатската магистрала, включих колата на автоматично поддържане на скорост и мозъка си — на неутрален режим.

Пътувахме цяла нощ, като спряхме само да заредя резервоара и да поема съответната доза кофеин, за да не заспя на волана. Купих и няколко кутии кола, в случай, че Кели се събуди.

На разсъмване започнах да различавам промени в терена: доказателство, че се движим на север, към район с по-умерен климат. После изгря слънцето — огромна пламтяща топка от дясната ми страна — и очите ми започнаха да смъдят.

Отново спряхме на бензиностанция. Този път Кели се размърда.

— Къде сме? — прозя се тя.

— Не зная.

— Ама какъде пътуваме?

— Изненада.

— Разкажи ми за жена си — помоли момичето.

— Струва ми се толкова отдавна, че вече почти нищо не си спомням.

Погледнах в огледалото. Тя се беше отпуснала, прекалено уморена, за да упорства. А може би страдаше от всепоглъщаща скука. И кой би могъл да я обвинява?

Просто се налагаше да отида в дома на Кев, за да видя какво има там. И трябваше да го направя още тази вечер, по здрач. Знаех, че някъде в къщата има тайник — но къде точно, тепърва ни предстоеше да открием. След това исках да напуснем района на Вашингтон преди зазоряване. Големия Ал все още не го знаеше, но щеше да му се наложи да си размърда задника и да ни помогне да се измъкнем от

Съединените щати. Ако не го направеше доброволно, щях да му дам начална скорост.

По някое време сутринта Кели окончателно се събуди и се зачете в списанието, което ѝ бях купил от бензиностанцията. Лежеше боса на задната седалка и изглеждаше напълно потънала в заниманието си. Не бяхме разговаряли. Намирахме се в свят на празни опаковки от стиропорови чашки за кафе, сладки, пакети чипс и бутилки кола.

— Кели?

— Мм?

— Нали знаеш скривалището, което татко ти направи за вас двете с Аида?

— Да?

— Е, а знаеш ли дали татко ти е имал и други скривалища за ценни неща, например за пари или за пръстените на мами? Имаше ли специално място, където двамата да крият разни работи?

— Естествено, татко си имаше специално място.

Като си придавах разсеян вид, аз продължих да я разпитвам:

— И къде е то?

— В неговия кабинет.

Логично. Но тъкмо тази стая беше обърната с главата надолу.

— И къде точно?

— В стената.

— Къде горе–долу?

— В стената! Веднъж видях татко да го прави. С мами не ни пускаха, вътре, но вратата беше отворена и ние просто си идвахме от училище. Тогава видяхме, че татко слага нещо вътре. Стояхме точно до вратата и той не разбра.

— Зад картината ли? — попитах аз, макар да бях убеден, че Кев не би могъл да е толкова тъп.

— Не, зад дървото.

— Зад дървото ли?

— Зад дървото.

— Ще можеш ли да ми покажеш?

— Там ли отиваме? — Тя внезапно се изправи. — Искам си Джени и Рики!

— Не можем да ги видим, когато отидем там, защото ще са заети. Кели ме изгледа така, сякаш съм побъркан.

— Това са ми мечетата, нали ти казах! В спалнята ми са. Не може ли да си ги взема? Те имат нужда от мен.

Почувствах се пълен скапаняк.

— Разбира се, че може. Стига да пазиш тишина. — Знаех, че въпросът няма да приключи само с това.

— А може ли да се срещна с Мелиса и да ѝ се извиня, че съм пропуснала купона?

— Няма да имаме време.

Тя замислено се отпусна на седалката.

— Но нали ще телефонираш на майка ѝ?

Кимнах.

Пътувахме вече покрай табели, указващи, че приближаваме Вашингтон. Шофирах вече почти осемнайсет часа. Очите ми пареха повече от всякога, въпреки че климатикът беше надут докрай. Щяхме да стигнем след два часа, но до свечеряване щеше да ни остане известно време. Спрях на следващата отбивка и се опитах да поспя. Очакваше ме натоварена нощ.

Кели седеше отзад и си четеше в море от престоляла храна, пот и моите пръдни.

Когато стигнахме отбивката за Лортън, приближаваше шест часът. Като никога, не валеше. Оставаха Ни още около четирийсет и пет минути.

Не можех да видя Кели в огледалото. Отново се бе свила на задната седалка.

— Будна ли си?

— Уф, уморена съм, Ник. Близо ли сме вече?

— Изненада. Просто продължавай да си лежиш, не искам да се изправяш.

Влязохме в квартала и отбихме по „Хънтинг биър пат“. Всичко сякаш беше съвсем нормално. Виждах гърба на гаража на Кев, но не и фасадата на къщата.

Накрая стигнахме до отбивката. Пред входната врата бе паркиран полицейски автомобил. „Няма проблем, просто гледай напред и се дръж естествено.“

Продължих нататък, като се вирах в огледалото. Вътрешното осветление бе включено. Ченгетата бяха двама и очевидно просто стояха на пост. Къщата все още беше оградена с жълта лента.

Шофирах право напред — не можех да видя дали гледат към мен. Нямаше значение, даже да проверяха регистрационния ми номер. Щяха да открият името на Големия Ал. Ако станеше нещо, щях да оставя Кели и да избягам. Може би униформените полицаи щяха да се окажат добри момчета и да се погрижат за нея. Но ѝ бях обещал да не я изоставям.

Стигнах до края на пътя и завих надясно, за да изчезна от погледа им колкото може по-бързо, после подкарах към голям площад, за да се върна зад тях. Минахме покрай няколко магазина. Паркингът беше пълен около една четвърт, така че можехме да спрем тук, без да привличаме вниманието.

— При магазините сме! — радостно изпищя Кели.

— Точно така, но няма да купуваме нищо, защото не са ми останали много пари. Ще отидем обаче до къщата.

— Да-а-а! Може ли да си взема от стаята и други играчки?

— Разбира се.

Минах отзад и извадих сака от багажника, после отворих вратата на Кели. Хвърлих чантата до нея и се наведох вътре.

— Сега ли ще идем до вкъщи?

Започнах да подреждам нещата, които щяха да ми трябват.

— Да. Искам да ми помогнеш, като ми покажеш скривалището на татко ти. Ще го направиш ли? Много е важно — той ми каза да проверя нещо. Трябва да се промъкнем вътре тайно, защото отпред има полиция. Ще правиш ли всичко, каквото ти кажа?

— Ще го правя! Може ли да си взема и Покахонтас?

— Да.

Не ми пукаше, бих се съгласил с всичко, стига да ми покажеше тайника.

— Готова ли си? Хайде да ти сложим качулката. — Беше тъмно, облачно и, слава Богу, улицата не бе предназначена за пешеходци. Не би трябвало да срещнем по пътя каквито и да са Мелиси.

Прехвърлил сака през рамо, аз я хванах за ръка и двамата тръгнахме. Наближаваше седем часът и уличните лампи светеха. Имах намерение да отидем до гърба на къщата, така че да поогледам и да се приготвя за влизане.

Насочихме се към пустеещата земя, минахме покрай фургоните и купчините строителни материали. На места калта беше толкова

дълбока, че едва не си оставихме обувките в нея.

Кели не бе на себе си от възмущение, но полагаше всички усилия да се овладее.

— Там живее приятелката ми Кандис! — посочи към една от къщите тя. — Помагах ѝ за една градинска разпродажба. Спечелихме двайсет долара.

— Ш-ш-шт! — Усмивнат, бавно казах: — Трябва да сме много, много тихи, защото иначе полицаите ще ни хванат.

Не ѝ трябваше много време, за да го проумее.

Накрая застанахме в сянката на съседния гараж. Оставих сака на земята и започнах да наблюдавам и слушам. Двигателят на патрулния автомобил ръмжеше. Полицаите бяха на по-малко от двайсет метра от другата страна на обекта. Чувах, че радиостанцията им работи, но не можех да разбера какво говорят.

Прозорците на някои от къщите светеха и можех да виждам какво става в стаите. Това винаги ме бе изпълвало със странно усещане, все едно, че гледах документален филм на Атънбъроу: човешки същества в тяхната естествена среда. Като млад войник в Северна Ирландия в края на седемдесетте част от работата ни бе да се „крием“ — да се притаяваме в сенките, да наблюдаваме и слушаме, с надеждата да зърнем някого с оръжие. Беше удивително да гледаш какво правят хората в автомобилите или стаите си и не чак толкова удивително да виждаш какви ги вършат в спалните си. Понякога наблюдавахме часове наред, по време на дежурство. Наистина ми доставяше удоволствие. Тук хората просто миеха чинии или гледаха телевизия и навярно в момента се безпокояха за въздействието на серийното убийство върху цените на недвижимите имоти в квартала.

Зад къщата имаше само обикновена електрическа крушка с ключ до вратата на верандата. Спомнях си, че я бях включвал за градинското парти.

Погалих Кели по косата и ѝ се усмигнах. После бавно и тихо разкопчах ципа на сака и извадих от него каквото ми трябваше. Приблжих уста до ухото ѝ и прошепнах:

— Оставаш тук. Много е важно да пазиш тези неща. Ще можеш да ме виждаш хей там, ясно ли е?

Тя кимна и аз тръгнах.

Стигнах до вратата на верандата. Първо — най-важното: да видя дали е заключена. Заключена беше. Извадих фенерчето и проверих дали отгоре и отдолу на касата има резета. Няма полза да отключваш ключалка, ако вратата е затворена и с резета.

При нормални обстоятелства следващият ход е да потърсиш резервен ключ — защо да си губиш времето с шперцове, ако само на сантиметри от теб е скрит ключ? Някои хора продължават да ги оставят, закачени от другата страна на пощенската кутия. Други го крият под кошче за смет или зад малка купчина камъни до вратата. Ако в градината има осветителен стълб, често си струва да опипаш около основата му. Ако трябва да има резервен ключ, той почти винаги е някъде по естествения път към вратата. Но това беше къщата на Кев: нямаше да открия наоколо резервни ключове. Наметнах се през глава с фотографското покривало, захапах фенерчето и се хванах на работа с отключващото устройство. Не ми отне много време.

Внимателно отворих вратата, дръпнах завесата и погледнах в дневната. Първото, което забелязах, бе, че всички други завеси и капаци са затворени. Това беше добре. Второто нещо, което ми направи впечатление, бе непреодолимата миризма на химикали.

34.

Върнах се на пръсти при Кели и прошепнах:

— Хайде, идвай!

Обувките ни бяха целите в кал, затова се събухме на бетонната тераса и ги прибрахме в сака. После влязохме и аз затворих.

Насочих фенерчето към пода, за да виждаме пътя си. Килимът и балатумът бяха вдигнати, а всички мебели бяха изтеглени в единия край на стаята. Оставаха само шперплатовите плоскости, които строителите бяха използвали вместо дъски. Някой беше изстъргал кървавите петна от мястото, където бях видял да лежи Кев, и това обясняваше миризмата на химикали.

Стигнахме до изхода за коридора. Кели се движеше съвсем тихо — вече бе ветеран в този бизнес. Застанах на колене, открехнах вратата и погледнах навън. Входната врата бе затворена, но уличното осветление се процеждаше през розетата на прозореца над нея. Изключих фенерчето и дадох знак на Кели да застане до сака в коридора.

Заслушах се и започнах да се настройвам. Двигателят на автомобила продължаваше да ръмжи.

Усетих, че Кели ме дърпа за самото.

— Ник?

— Ш-ш-шт!

— Къде е килимът и каква е тази ужасна миризма?

Завъртях се и приклегнах. Отново долепих показалец до устните й.

— По-късно ще говорим за това.

Радиостанцията на патрулната кола запиука. Типовете вътре навярно пиеха кафе и се ядосваха, че цяла нощ трябва да стоят на пост. Успях да чуя разменените реплики по мрежата. Гласът на жената, която ги командваше, звучеше като гласа на Хитлер. Очевидно стискаше някого за топките.

Посочих на Кели да остане на мястото си, отидох до кабинета и внимателно отворих вратата. Върнах се обратно, взех сака и въведох Кели в стаята, като подпрях вратата с чантата, така че откъм коридора да прониква светлина.

Всичко изглеждаше почти както го бях заварил предишния път, само че нещата, които тогава бяха пръснати навсякъде из помещението, сега бяха подредени покрай едната стена. Компютърът продължаваше да лежи настрани на бюрото, принтерът и скенерът бяха на пода. Навсякъде беше поръсвано с прах за снемане на отпечатъци.

Взех от сака фотографското покривало и кутия кабари и преместих стола до прозореца. Без да бързам, се качих върху него и забих краищата на плата за дървената рамка.

Сега можех да затворя вратата и да включа фенерчето, като внимавам да не осветя лицето си — не исках да плашат Кели. Веднъж участвах в операция, която включваше извеждането на майка с дете от Йемен. Тогава хлапето направо се побърка от страх, защото работехме с фенерчета в уста и приличахме на истински дяволи. Радвах се, че съм си го спомнил и сега спестявам неприятното изживяване на Кели. Може би в крайна сметка поназнайвах нещо за децата.

Върнах се при нея. Въпреки смрадта на разтворители и почистващи препарати ме лъхна мирис на мазна коса, кока-кола, дъвка и шоколад. Прошепнах в ухото ѝ:

— Къде е? Само ми посочи.

Осветих стените с фенерчето и тя посочи към дървената ламперия зад вратата. Май там нищо не беше докосвано. Незабавно започнах да свалям дървената плоскост с отвертка. Покрай къщата мина автомобил и чух смях от полицейската кола — за сметка на женския вариант на Хитлер. Ченгетата сигурно бяха тук просто за да не позволяват някой да души наоколо. Вероятно сградата скоро щеше да бъде съборена. Кой би искал да си купи къща, в която е било избито цяло семейство? Може би щяха да превърнат мястото в мемориален парк или нещо подобно.

Дадох знак на Кели да застане близо до мен, защото исках да се чувства спокойна. Тя внимателно ме наблюдаваше и аз от време на време ѝ се усмихвах, за да ѝ покажа, че всичко е наред.

Плоскостта тихо заскърца и започна да поддава. Свалих я и я оставих настрана. После осветих с фенерчето. Лъчът се отрази в метал. В нишата имаше нещо, което приличаше на квадратен сейф за оръжие, широк около половин метър. Ключалката се отваряше с код, който трябваше да разшифровам. Можеше обаче да ми отнеме часове.

Извадих черния портфейл и се хванах на работа, като не забравях да се усмихвам на Кели, за да я успокоявам, но виждах, че започва да става неспокойна. Изтекоха десет минути. Петнайсет. Двайсет. Накрая ѝ дойде прекалено много и с висок шепот тя сърдито ми рече:

— Ами мечетата ми?

— Ш–ш–шт! — притиснах показалец до устните ѝ аз. — Полицията! — Кое то всъщност означаваше: „Заеби мечетата, ще ги вземем, след като свърша тук“. Продължих с разшифроването.

След кратка пауза, вече с висок глас, Кели каза:

— Но нали ми обеща!

Трябваше да сложа край на това. Очевидно нямаше да стане с усмивки. Завъртях се към нея и изсъсках:

— След малко ще свършим! А сега си затваряй устата!

Тя се стресна, но се подчини.

Извадих по-голям късмет, отколкото можеше да се очаква. Вече тъкмо свършвах, бях отместил инструментите си настрана и отварях сейфа, когато чух Кели тихо да простенва.

— Не ми харесва тук, Ник... Всичко се е променило.

Завъртях се и ѝ запуших устата с длан.

— Млъквай, мамка му! — Нямах време да ѝ обяснявам грубата ми реакция.

Без да свалям ръка от устата ѝ, аз я вдигнах и бавно се приближих до прозореца. Заслушах се, но нямаше нищо. Само шеги, смях и пропукване от радиостанцията.

Когато се обръщах обаче, чух остър металически звук от влачене на нещо.

После за миг — нищо.

След това, докато оловната чаша с химикалки и моливи падаше от бюрото на голия под, се разнесе силен трясък. Шумът продължи, докато съдържанието на чашата се изсипваше във всички посоки. Докато се бях обръщал, дъждобранът на Кели навярно се беше закачил за върховете на моливите.

Знаех, че в главата ми шумът е прозвучал двайсет пъти по-силно, но също така знаех, че ченгетата са го чули.

Кели избра момента, за да започне да губи самообладание, но нямах време да се тревожа за това. Просто я оставих там, отидох до прага и се заслушах.

Извадих пистолета от дънките си и проверих патронника, после излязох от кабинета. Само три крачки, и бях в кухнята. Затворих вратата зад себе си, дълбоко си поех дъх и зачаках.

Предната врата се отвори. Чух, че влизат в коридора. Разнесе се изщракване и под кухненската врата се появи светла ивица. Последваха стъпки, нервно дишане и дрънчене на ключове.

Вратата на кабинета изскърца и чух полувик, полупрошепване:

— Мелвин, Мелвин, тук!

— Хей!

Разбрах, че е дошъл моментът да се намеся. Насочих пистолета напред, стиснах бравата и внимателно я завъртях. После излязох в коридора.

Мелвин стоеше на прага на кабинета с гръб към мен. Беше млад, среден на ръст. Направих две крачки, хванах го през челото с лявата си ръка, дръпнах главата му силно назад и забих дулото на пистолета си в шията му. После със съвсем овладян глас, който нямаше нищо общо със състоянието ми в момента, казах:

— Хвърли оръжието, Мелвин. Не ми прави номера. Хайде, хвърли го.

Той остави пистолета си да падне на пода.

Не можех да видя дали другият е извадил оръжието си. В кабинета продължаваше да е тъмно. Лъчът на фенерчето им не беше достатъчен. Двамата с Мелвин почти изцяло спирахме светлината откъм коридора. Надявах се, че вече е прибрал пистолета в кобура си, защото специално ги бяха учили да не плашат деца.

— Включи осветлението, Кели! Бързо! — извиках аз.

Нищо не се случи.

— Кели, светни лампите. — Към нас се приближиха леки стъпки. Последва изщракване и в помещението светна.

— Сега стой там. — Видях, че очите и са подути и зачервени.

В стаята стоеше сякаш рекламното човече на Мишелин. Тежеше навярно стотина килограма и изглежда му оставаха още само една–две

години до пенсия. Оръжието му бе в кобура, но държеше ръката си до него.

— Недей да го правиш! — предупредих го аз. — Кажи му, Мелвин. — Притиснах още по-силно цевта на пистолета към шията му.

— Той ме прецака, Рон — подчини се Мелвин.

— Рон, не започвай да ми правиш номера. Просто не си струва.

Видно бе, че Рон е печен. Мислеше за жена си, за ипотеката си и за вероятността отново да види пакет с понички.

Радиостанцията на Мелвин пропука. Шефката им изръмжа:

— Патрул шейсет и две, патрул шейсет и две. Приемате ли? — Звучеше като заповед, не като въпрос. Сигурно беше страхотно човек да е женен за нея.

— Това сте вие двамата, нали, Мелвин? — осведомих се аз.

— Да, господине, ние сме.

— Мелвин, кажи, че всичко е наред. — Сръгах го с пистолета, за да придам тежест на думите си. — Предпазителят е вдигнат, Мелвин, и пръстът ми е на спусъка. Просто им кажи, че всичко е наред.

— Аз ще го направя — изсумтя Рон.

Поредната заповед:

— Патрул шейсет и две, обади се.

— Вдигни си дясната ръка нагоре и вземи радиостанцията. Кели, ти пази тишина, ясно ли е?

Тя кимна. Рон натисна бутона.

— Привет, шефе. Тук сме. Всичко е наред.

— Чувам, патрул шейсет и две, докладът ви е приет в 23:13 часа.

Рон изключи.

Кели незабавно отново превключи на сълзотечен режим и се отпусна на пода. Аз бях заседнал на прага с пистолет, забит в шията на Мелвин, а Рон, чието оръжие продължаваше да е в кобура, ме гледаше от средата на стаята.

— В крайна сметка, Рон, ако не играеш играта, Мелвин ще умре, а после е твой ред. Разбираш ли ме?

Рон кимна.

— Добре, хайде сега се завърти.

Той се подчини.

— Застани на колене.

Рон го направи. Намираще се на около метър и двайсет от Кели, но стига да си стоеше на мястото, тя нямаше да попадне на огневата линия.

Мелвин здравата се потеше. Ръката ми се изплъзваше от челото му. Капчици се стичаха дори по пистолета. Ризата му вече беше толкова мокра, че можех да различа очертанията на бронираната му жилетка отдолу.

— Сега, Рон, с лявата си ръка извади оръжието си — наредих му аз. — Съвсем бавно и само с палец и показалец. После го придвижи надясно и го пусни. Разбираш ли ме?

Той кимна.

— Мелвин, кажи му да не се ебава.

— Недей да се ебаваш, Рон.

Другият внимателно извади пистолета от кобура си и го пусна на пода.

— Сега искам с лявата си ръка да извадиш белезниците си и да ги пуснеш точно зад себе си. Ясно ли е?

Рон се подчини. Насочих вниманието си към Мелвин, който започваше да трепери. Прошепнах в ухото му:

— Не се страхувай, няма да умреш. Някой ден ще разказваш тази история на внуците си. Само прави, каквото ти кажа. Разбираш ли ме?

Той кимна.

Обърнах се към Рон и продължих:

— Сега легни на пода, Рон. По очи.

Мъжът се просна на земята и положението вече бе под контрол.

— Сега, Мелвин, ще отстъпя крачка назад и този пистолет ще се махне от шията ти, но затова пък ще бъде насочен към главата ти, така че внимавай в картинката. Когато се отдръпна, ще ти кажа да коленичиш. Разбираш ли ме?

Той кимна и аз бързо отстъпих назад. Трябваше да съм на една ръка разстояние от него — не ми се щеше да направи някой героичен пирует и да ми грабне пистолета или да го избие от ръката ми.

— Добре, сега коленичи, после легни долу. Точно като Рон. Сложи си ръката до неговата.

Двамата лежаха по очи на пода, с доближени една до друга ръце. Минах зад тях, взех белезниците и със забит в ухото на Мелвин

пистолет заключих лявата му китка за дясната на Рон. После извадих белезниците на Мелвин, отстъпих назад и казах:

— Сега доближете и свободните си ръце. Повярвайте ми, момчета, трябва бързо да свърша с това и да се разкарам от тук.

Приключих с работата. Най-после окончателно бяха под контрол. Взех им портфейлите и ги хвърлих в сака. Радиостанцията на Мелвин задържах. Извадих батерията от тази на Рон и също я прибрах в чантата. След това с ролка изолирбанд, започнах да увивам краката им, а после — и главите. Накрая залепих шиите и устите им. Уверих се, че могат да дишат през носа си и ги завлякох в коридора — тежка работа, но не исках да виждат какво правя.

Погледнах към Кели, която се притискаше към стената на кабинета, ужасена от сцената. С такова нетърпение очакваше да дойде тук, само за да открие, че това не е същото място. Не само че го нямаше семейството ѝ — всичко наоколо ѝ бе пропито с химикали, избутано настрани или просто липсващо.

Чух се да казвам:

— Иди да видиш мечетата си.

Тя се завъртя и изтича нагоре по стълбите.

Влязох в кабинета, приклеках до ламперията и най-после успях да отворя сейфа. Вътре имаше само една самотна дискета.

Върнах стола до бюрото, изправих компютъра и го включих. Не беше защитен с парола, навярно нарочно. Ако с него се случеше нещо, Кев би искал целият свят да може да прочете какво има вътре.

Проверих различни файлове, но не открих нищо интересно. После стигнах до файл, наречен „Флавий“, и разбрах, че съм ударил бинго. Това беше кодовото име на гибралтарската операция.

Започнах да чета текста на екрана. Кев бе открил почти същото, което ми каза и Големия Ал: че връзката на ВИРА с картелите датирала от времето, когато започнали да пренасят наркотици за колумбийците през Северна Африка и Гибралтар за Испания и останалата част на Европа. Момчетата отлично се справяли с работата и картелите им плащали добре.

След известно време ВИРА започна да влага в наркотрафик и собствени пари получени от Норад в Щатите. Ставало въпрос за големи суми — изчисленията на Кев показваха, че Шин Фейн е гушвал повече от половин милион лири годишно.

Тези дарения били влагани в наркотици, прехвърляни в Европа и после разменяни за оръжие и експлозиви в държавите от бившия Източен блок. Това бе брак по сметка, сключен в рая — ВИРА имаше дрогата, Изтокът — оръжието. Разпадането на Съветския съюз и възходът на руската мафия не можеха да станат в по-подходящ момент.

Трябваше отново да превключа на работен режим. Не можех просто да си седя тук и да чета. Намирах се в къща с двама полицаи и едно разплакано малко дете. Извадих дискетата и я прибрах в джоба на самото си.

Шефката се обади по радиостанцията.

— Патрул шейсет и две, приемате ли?

Мамка му.

Излязох в коридора.

— Рон, време е да се обадиш.

От погледа му разбрах, че се кани да ми тегли една майна. Лицето му беше олицетворение на предизвикателност. Приблжих се до тях и откъснах лепенката от устата им. Рон проговори пръв.

— Ти се обади, защото ние не можем. Няма да ни убиеш, не и само заради това.

Шефката повиши глас.

— Патрул шейсет и две!

Рон имаше право.

— Кели! Кели! Къде си?

— Идвам, току-що намерих Рики.

Отстъпих назад от двамата ми нови приятели и се насочих към Кели, която се спускаше по стълбището. Нямах време за любезности.

— Облечи си дъждобрана и се обуй — бързо!

Прибрах всичките си вещи, нахлузих си маратонките и се погрижих Рон и Мелвин да не се задушат под изолирбанда. Двамата изглеждаха наред, но очевидно се мъчеха да измислят прилично обяснение за причината да са в такова състояние.

Тръгнахме по същия път, по който бяхме дошли. Аз държах Кели за ръка, почти я влачех след себе си и като орлица се грижех за Джени и Рики. Не исках съседите да чуят писъци по загубени мечета.

Когато потеглихме, уличните лампи осветиха задната седалка и аз погледнах към Кели в огледалото. Изглеждаше отвратително, очите ѝ бяха подпухнали и мокри. Имаше всички основания да е тъжна.

Беше достатъчно умна, за да съзнава, че навярно идва тук за последен път. Това вече не бе нейният дом. Сега и тя беше като мен. Двама бездомници.

Видях табели за летището и настъпих газта. Нямах намерение да поемам риска да шофирам обратно до Флорида.

35.

Насочих се към паркинга на туристическата класа и кисело се усмихнах — ако продължаваше така, скоро щях да го напълня с крадени коли. Когато протегнах ръка през прозореца, за да пусна монетите в автомата и да взема квитанцията, по ръкава ми покапаха няколко дъждовни капки. Докато паркираме, дъждът вече леко почукваше по покрива.

Имаше вероятност Рон и Мелвин да бяха направили връзка между мен и колата, която бяха видели да минава покрай тях. Вече навярно ги бяха освободили и съобщаваха регистрационния ми номер на всички патрули. Не можех да направя нищо друго, освен да се надявам, че множеството други автомобили и дъждът ще ни скрият.

Завъртях се към задната седалка и попитах:

— Добре ли си, Кели? Съжалявам, че трябваше да ти викам, но понякога се налага възрастните да се държат твърдо с децата.

Тя гледаше надолу към мечетата си, рошеше козината им и се цупеше.

— Ти не си лошо момиче и съжалявам, че ти се скарах — продължих аз. — Не исках, просто бях адски възбуден.

Кели бавно кимна, без да престава да си играе с рунтавия си приятел.

— Искаш ли да дойдеш с мен в Англия?

Тя вдигна поглед. Не каза нищо, но приех реакцията ѝ за положителна.

— Това е добре, защото и аз бих желал да дойдеш с мен. Ти си много добра, винаги правиш, каквото ти кажа. Искаш ли пак да ми помогнеш?

Кели сви рамене. Наведох се към задната седалка, взех другото мече и я потърках по лицето с него.

— Ще помолим Джени и Рики да ми помогнат. Какво ще кажеш?

Тя неохотно кимна.

— Първо трябва да подредим сака.

Прехвърлих се на задната седалка, сложих чантата помежду ни и го отворих.

— Какво според теб трябва да извадим?

Знаех точно какво ще извадим: всичко друго, освен фотографското покривало и принадлежностите за баня, защото в момента имах нужда само от тях.

— Как мислиш? — попитах аз. — Това ли е всичко? — Тя кимна и се съгласи, сякаш го бе направила сама.

Сложих всичко, което нямаше да взема със себе си, на пода до седалката. Дъждът постепенно се усилваше. Седнах до нея и извадих покривалото.

— Трябва да почакаме тук два часа. Още е твърде рано да ходим на летището. Можеш да подремнеш, ако искаш.

Подложих ѝ сака за възглавница.

— Ето, така е по-добре — гушни Джени и Рики.

Тя ме погледна и се усмихна. Отново бяхме приятели.

— Няма да ме оставиш пак, нали, Ник?

За първи път ѝ казах истината.

— Не, ще имам малко работа тук. Ти просто поспи. Никъде няма да ходя. — Седнах отпред, сложих лаптопа в скута си и го отворих. Проверих дали ключът е в ключалката и се наместих така, че лесно да държа волана. Трябваше да съм готов за незабавна реакция, ако ни откриеха.

Включих лаптопа и екранът леко освети вътрешността на колата. Вкарах дискетата на Кев. Нямах търпение да прочета останалата част от доклада му, но като допълнителна гаранция качих файловете на твърдия диск. Докато чаках, тихо я повиках:

— Кели? — Никакъв отговор. Ритъмът на дъжда си беше свършил работата.

Започнах да чета от там, докъдето бях стигнал. Знаех, че Гибралтар винаги е бил център на международния наркотрафик, пране на пари и контрабанда, но изглежда, че през 1987–ма Испания не само си е искала Скалата, но и е настоявала британците да се справят с наркотрафика. Правителството на Тачър заявило на гибралтарците сами да се оправят, но бързоходните яхти продължавали да пренасят дрога от Северна Африка. Британците заплашили колонията с пряк контрол, ако трафикът не бъде спрял, и в същото време започнали

изключително нелегална операция срещу полицията и държавните служители, които подозирали в съучастничество. Момчетата обаче подочули нещо и рязко престанали да сътрудничат на ВИРА и всички останали.

Очите ми тичаха по текста далеч пред мозъка ми.

Затварянето на гибралтарския път изиграло важна роля в борбата срещу корупцията, но колумбийците се вбесили от това. Била прекъсната основна търговска артерия и те искали отново да бъде отворена. Според откритията на Кев, картелите решили, че е нужна демонстрация на сила и искали в Гибралтар да бъдат взривени бомби като предупреждение за държавните служители. Затова поръчали изпълнението на ВИРА.

Момчетата от ВИРА обаче, също като колумбийците, искали отварянето на пътя, но след фиаското в Енискилън не могли да поемат риска да убият чужди граждани и да предизвикат още по-силна международна реакция. И отказали да го направят.

Според доказателствата, които беше събрал Кев, отговорът на картелите бил директен: или ще направите, каквото ви нареждаме, или ще прехвърлим бизнеса на протестантите. ВИРА не можела да допусне това.

Ръководството на организацията измислило решение на проблема и докато четях, не можех да не му се възхитя. „Лудия Дани“ Маккан вече бил изхвърлен от ВИРА и след това бил възстановен — въпреки волята на Джери Адамс. След смъртта на гаджето си, Мейрийд Фаръл станала прекалено фанатична — „обществена ръчна граната“, както казваше за нея Симъндс. Планът на ВИРА бил да пратят в Гибралтар двамата играчи, от които с радост щели да се избавят, заедно с Шон Савидж, който току-що имал нещастieto да се включи в същата АБЧ.

Групата разполагала с необходимата техника и експлозив за бомбата, но им наредили да останат в Испания, докато не извършат предварителното си разузнаване и подготовка. Казали им да я поставят в колата едва след като я откарат на самото място. После им дали кофти паспорти и оставили информацията да изтече до Лондон. Искали англичаните да реагират и да попречат на атентата, така че след като тримата бъдат арестувани, да могат да заявят на картелите, че са направили всичко възможно.

Спомних си, че ние съответно получихме данните за АБЧ, но на нас също ни съобщиха, че няма да има втори автомобил и че бомбата ще бъде взривена с дистанционно устройство. Това означаваше, че Маккан, Фаръл и Савидж, изобщо са нямали шанс. Че са били мъртви от момента, в който ние решихме, че бомбата е заредена, защото нямаше начин по някое време един от тях да не направи движение с ръка, което да не бъде изтълкувано като опит за взривяване на устройството. Аз определено не бих си и помислил, че Савидж бърка в джоба си, за да извади пакетче бонбони. Същото очевидно се отнасяше за Юън, когато бе установил контакт с Маккан и Фаръл. В Полка имаше стара поговорка: „По-добре да те съдят дванайсетима, отколкото да те носят шестима.“

На екрана се появи диалогов прозорец, който ми съобщаваше, че електрическата ми енергия е на свършване и че трябва да включа лаптопа в друг енергиен източник. Мамка му! Исках да дочета доклада докрай. Започнах да прехвърлям страниците колкото се може по-бързо, за да уловя общия смисъл.

Въпреки липсата на взрив, картелите приели, че ирландските им лакеи са си свършили работата. В крайна сметка в тази операция загинали трима от хората им. ВИРА запазила търговията с колумбийците, макар Големия Ал да беше казал, че оттогава са започнали да пренасят наркотиците през Южна Африка и Испания.

ВИРА била във възторг. Избавила се от двама свои неизгодни членове, не съвсем по начина, по който възнамерявала, но така пък си създавала трима мъченици. Резултатът за каузата в родината им бил двойно по-голям и в хазната им потекли още повече долари от американските ирландци. Очевидно само англичаните останали с пръст в уста, но въпреки че международната общественост гръмко заклеймила убийствата, повечето държавни глави тайно се възхищавали на твърдата позиция на Тачър спрямо тероризма.

Мамка му! Появи се нов прозорец и ми каза да включа външен енергиен източник. Изключих лаптопа и го прибрах. Бях адски разочарован. Исках да прочета още. В същото време духът ми бе приповдигнат. Ако успееш да стигна до Англия с това нещо, нямаше да си имам проблеми със Симъндс.

Беше три и половина сутринта. Не можех да правя нищо друго, освен да изчакам още около два часа, докато започнеш да пристига и

отлита първата вълна самолети. Тогава щеше да се натрупа достатъчно навалица, с която да се слоят един мъж и седемгодишно момиченце.

Наклоних назад малко облегалката и се опитах да наместя врата си в удобно положение, но така и не успях да се отпусна. Мислите ми препускаха. Цялата операция в Гибралтар бе замислена така, че ВИРА и колумбийците да продължат да правят пари. Това добре, но къде беше нашето място с Кев в цялата тази история? Лежах и слушах барабаненето на дъжда по покрива.

... За нас с Юън всичко бе започнало на 3-ти март, по-малко от седмица преди операцията. И двамата имахме различни задачи отвъд океана и трябваше да ни отзоват и пратят в Лизбърн, щаба на британската армия в Северна Ирландия. От там бързо ни прехвърлиха до Стърлинг Лайне в Хиърфърд, Англия, централата на Специалната въздушна служба.

Там ни чакаше военен самолет, който ни откара направо в централата на Полка. В момента, в който видях порцелановите чаши и бисквитите пред заседателната зала, разбрах, че предстои нещо голямо. Последния път, когато се беше случвало, тук бе дошъл министър-председателят.

В залата беше полутъмно и претъпкано. В дъното на подиума имаше наредени столове и голям екран, така че всички да могат да го виждат добре.

Търсехме свободни места, когато чух:

— Хей, насам, кретени такива!

Там седяха Кев и Мързеливия Пат и пиеха чай. С тях бяха още двама от четиричленния им екип, Джоф и Стив. Всички бяха от ескадрон „А“ и прослужваха шестте си месеца в групата за борба с тероризма.

Юън се обърна към Кев и го попита:

— Имаш ли представа за какво става въпрос?

— Заминаваме за Скалата, приятел. ВИРА замисля атентат.

Командващият се качи на подиума и залата притихна.

— Проблемите са два — започна той. — Първо, недостиг на време. Заминават веднага след съвещанието. Второ, недостиг на сигурна информация. Комитетът по съвместните операции обаче иска

Полкът да се разгърне. Ще получите всички данни, с които разполагаме в момента, и ако по време на полета или след приземяването ви научим нещо, ще ви го предадем.

„Какво правим тук ние с Юън, мамка му?“ — помислих си аз. Като представители на подразделението, определено нямаше да е законно да работим извън Северна Ирландия. Но не си отворих устата — ако започнех да оспорвам решението, можеха да ме върнат обратно и да пропусна представлението.

Огледах се наоколо и видях служители от щаба на Полка, оперативния офицер и цял куп хора от разузнавателния корпус. Последният член на групата беше специалист по оръжията и разполагането на бомби.

Към подиума се насочи човек, когото не познавах, с чаша чай в едната ръка. Той застана от дясната страна на подиума, до катедрата. В краката си остави пътна чанта.

— Казвам се Симъндс и ръководя северноирландското бюро на разузнавателната служба от Лондон. Хората зад вас са от службата и от военното разузнаване. Първо, съвсем кратко описание на събитията, които доведоха всички ни тук.

Като съдех по чантата, изглежда щеше да идва с нас. Загасиха светлините и аспектوماتът освети екрана зад гърба му.

— Миналата година — продължи той — научихме, че в Испания се е установила група от ВИРА. Засякохме поща, пратена до домовете на известни играчи от Испания, и в Коста дел Сол намерихме пощенска картичка от Шон Савидж.

На екрана се появи образът на играча.

— Нашият Шон — полуусмихнат каза Симъндс — съобщава на мама и татко, че работи, в чужбина. Когато я прочетохме, доста се разтревожихме, защото работата, в която младият Савидж е най-добър, е правенето на бомби.

Майтап ли си правеше? Не, не изглеждаше такъв човек.

— После през ноември двама души минаха през мадридското летище, на път от Малага за Дъблин. Имаха ирландски паспорти и както обикновено, граничният контрол прати подробностите в Мадрид, който на свой ред ги предаде заедно със снимките им на Лондон. Оказа се, че и двата паспорта са фалшиви.

„Всъщност е глупаво да съдим единствено по тях“ — помислих си аз. Обикновено терористичните акции в Северна Ирландия намаляваха през летните месеци, когато момчетата от ВИРА водеха жените и децата си в Торемолинос за две седмици слънце и пясък. Странното беше, че нашите също почиваха там и попадаха на тях из баровете. Пътувайки за Испания извън туристическия сезон обаче, онези двамата бяха привлекли вниманието към себе си. Ако бяха минали през мадридското летище през почивния сезон, можеше и да не ги забележат.

Оказало се, че единият от притежателите на паспортите е Шон Савидж, но именно самоличността на другия накара всички да се разтревожат.

Симъндс показва следващия диапозитив.

— Даниъл Мартин Маккан. Сигурен съм, че знаете за него повече от мен. — Той уверено се усмихна. — „Лудия Дани“ наистина си е заслужил името. Свързан е с двайсет и шест убийства, често е бил залавян, но е лежал в затвора само две години. За британското разузнаване комбинацията Маккан–Савидж в Коста дел Сол би могла да означава само едно от две неща: че ВИРА се готви да атакува британски обект или в континентална Испания, или в Гибралтар.

— Едно е сигурно — прибави Симъндс, — те не са там, за да се пекат на слънце.

Най-после избухна смях. Очевидно бе, че на Симъндс това му харесва, сякаш беше упражнявал шегите си така, че да предизвикат съответната реакция точно навреме. Въпреки това изпитвах някакво благоразположение към него. Рядко се случваше хората да се майтапят на толкова важни съвещания.

Следващият диапозитив бе пътна карта на Гибралтар. Продължавах да го слушам, но в същото време си мислех за войнишката си служба там. Бях си прекарал страхотно.

— Гибралтар е лека мишена — каза Симъндс. — Има няколко възможни места за бомба, като например губернаторската резиденция или съдебните палати, но ние предполагахме, че най-вероятно това ще е гарнизонният полк. Всеки вторник сутринта оркестърът на Първи батальон участва в церемонията по смяната на караула. Ние смятаме, че най-вероятният обект на атентата е площадът, по който оркестърът

марширува след церемонията. Бомбата лесно може да се скрие в някой от автомобилите там.

Можеше да прибави и че от гледна точка на терористите мястото щеше да е почти съвършено избрано. Заради ограниченото пространство взривът щеше да е много по-резултатен.

— Като се водехме от тази преценка, ние забранихме церемонията на 11 декември. Местните медии съобщиха, че губернаторската караулна сграда спешно се нуждае от ремонт. Всъщност ни трябваше време, за да съберем повече информация, така че да не се наложи строеж на нова караулна сграда.

Не беше толкова смешно, колкото предишната му шега, но се чуха няколко сподавени кикота.

— Местната полиция беше подсилена с цивилни служители от Кралството — продължи Симъндс. — Осигурихме им и средства за наблюдение. Когато на 23 февруари церемонията се възобнови, една жена, привидно почиваща в Коста дел Сол, отиде на Скалата и фотографира парада. Проверихме я и открихме, че пътува с краден паспорт. Следващата седмица жената пак беше там, само че този път следваше оркестъра до площада. Даже някоя от местните маймуни би се сетила, че подготвя пристигането на активна бойна част.

Разнесе се висок смях. Пак го бе направил! Не бях съвсем сигурен дали всички се смеем на шегите му, или просто на факта, че продължава да се майтапи. Кой беше този човек, мамка му? Това би трябвало да е едно от най-сериозните съвещания, провеждани до този момент. Или просто не му пукаше, или бе толкова влиятелен, че никой не би могъл да му каже и дума. Във всеки случай вече ми беше ясно, че присъствието му в Гибралтар ще ни е от полза.

Симъндс престана да се усмихва.

— Според нашето разузнаване атентатът се подготвя за тази седмица. Няма каквито и да е признаци обаче, че Маккан или Савидж се готвят да напуснат Белфаст.

Не грешеше. Предишната нощ бях видял и двамата пред един бар във Фолс Роуд. Изобщо не ми изглеждаха готови. Би трябвало да им отнеме доста време, за да се подготвят за такава акция — или може би това беше част от подготовката, последното им излизане, преди да започнат работа.

— Тук обаче имаме няколко проблема — продължи той. Гласът му звучеше далеч по-напрегнато. Дали това означаваше, че няма да има повече шеги?

— Какво да правим с тези хора? Ако се опитаме да ги заловим прекалено рано, това само ще даде възможност на други групи на ВИРА да извършат атентата. Във всеки случай, ако АБЧ мине през летището в Малага и остане на испанска територия до последния момент, няма гаранция, че испанците ще ни ги предадат, не само заради спора с Кралството по въпроса за Гибралтар, но и защото няма в какво толкова да ги обвиним. Затова, господа, трябва да ги арестуваме в Гибралтар. — Екранът помръкна и остана да свети само лампата на катедрата, която блестеше в лицето му. — И това ни оставя три възможности. Първата е да ги арестуваме, докато пресичат испанската граница. Няма обаче гаранция, че ще разберем какво превозно средство ще използват. Ще разполагаме само с десетина-петнайсет секунди, за да ги идентифицираме и арестуваме — доста трудно, особено ако седят в автомобил и са въоръжени. Втората възможност е да арестуваме групата в района на площада, но това отново зависи от предварителната ни информираност и успешното им идентифициране, както ѝ от това дали всички носят взривни устройства. Ето защо за момента се спираме на третата възможност. Това е и причината всички да сме тук.

Той отпи от чая си и помоли да включат осветлението.

— Службата за сигурност ще разположи екипи за наблюдение, за да ни информират за влизането на хората от ВИРА в Гибралтар. — Докато говореше, Симъндс поглеждаше към всяка от групите. — Двамата войници, които току-що пристигнаха от провинцията, трябва да извършат идентифицирането преди гражданските власти да предадат операцията на военните. Четиримата от контратерористичната ви група ще ги арестуват, но едва след като поставят бомбата.

„Двамата войници, които току-що пристигнаха от провинцията.“ Сега вече разбирах. Това бяхме ние с Юън.

— Когато бъдат арестувани — продължи Симъндс, — трябва да ги предадем на гражданските власти. Разбира се, групата ще получи обичайната защита от който и да е съд. Двамата от провинцията няма,

повтарям, няма да провеждат какъвто и да е арест или да влизат в контакт. Предполагам, че разбирате защо.

Той успя да се усмихне.

— Струва ми се, че това е достатъчно, господа. — Симъндс погледна към Франк, командващия. — Франсиз, разбрах, че след десет минути излитаме за военното летище в Лайнхам, за да направим връзка за Испания.

Три часа по-късно седях в С-130 с Юън, който се ядосваше заради някакъв дефект на новите си маратонки. Кев проверяваше оръжието, мунициите и нещо по-важно, поне според мен, пакетите за първа помощ. Ако ме сваляха, исках колкото може по-скоро да ми направят кръвопреливане.

Приземихме се към 23:30 часа в четвъртък, 3 март. Цялата Скала все още беше будна — навсякъде блестяха светлини. Отидохме във военния район, където ни очакваха камиони, за да ни откарат бързо и без много шум.

Квартирата ни бе на военния кораб „Руук“ в кралската военноморска база. Дадоха ни шест стаи, които ние превърнахме в истинско общежитие, с наша собствена кухня. Навсякъде минаваха кабели, звъняха телефони, момчетата тичаха наоколо и проверяваха радиостанции и сателитни комуникационни връзки.

— Според разузнавателната информация — надвика глъчката Симъндс — възможно е групата да има трети член, който навярно е и командирът. Каза се Мейрийд Фаръл. След час ще получим снимките ѝ, но ето ви някои основни данни: тя е особено гаден случай. — Тук направи пауза, за да разчете съвършено шегата си. — Средна класа, трийсет и една годишна, възпитаничка на манастирско училище.

Когато смехът утихна, Симъндс ни разказа повече за жената. Лежала десет години в затвора за поставяне на бомба в хотел „Конуей“ в Белфаст през 1976–а, но веднага щом я освободили, отишла право във ВИРА. На лицето му се изписа лека усмивка, докато обясняваше, че любовникът ѝ, Брендан Бърнс, неотдавна се самовзривил.

Съвещанието завърши и ние започнахме да се мотаем наоколо в търсене на кафе. Едно от момчетата ни раздаде пътни карти.

— Във Фирмата вече са ги обозначили — каза той.

Докато ги разглеждахме, момчето продължи:

— Главните пътища от границата до площада са обозначени подробно, останалата част от града — почти също толкова. От външните райони са показани само основните точки.

Мамка му! Трябваше да науча повече от сто точки преди АБЧ да мине границата. Не знаех кое е по-сложно: групата на ВИРА, или домашната работа.

— Някакви въпроси, момчета?

— Да, три — отвърна Кев. — Къде ще спим, къде е кенефът и има ли кафе?

На сутринта взехме оръжието и мунициите си и отидохме на стрелбището. Четиримата от групата за борба с тероризма имаха свои собствени пистолети. Нашите ни бяха дадени временно — личното ни оръжие беше останало в Лондондери. Не че имаше чак толкова голямо значение — хората си мислят, че ние от Полка обръщаме огромно внимание на оръжието си, но не е така. Стига ни да знаем, че когато натиснем спусъка, пистолетът, ще стреля още от първия път и че куршумите ще улучат обекта, в който се целим.

На стрелбището всеки се занимаваше със собствената си работа. Другите четирима искаха само да се уверят, че пълнителите им работят както трябва и че пистолетите не са получили дефекти по време на транспортирането. Двамата с Юън искахме същото, но също така трябваше да проверим точността на новото си оръжие от различно разстояние. След като изпразнихме всички пълнители в бърза последователност, за да сме сигурни, че всичко работи, ние стреляхме по мишени на 5, 10, 15, 20 и 25 метра. Сигурни, бавни, добре прицелени изстрели, винаги на едно и също място, за да видим къде попада куршумът от съответното разстояние. По този начин разбрахме къде трябва да се целим, например, от петнайсет метра — в горната част на тялото. Заради разстоянието, доста голямо за пистолет, куршумите трябваше да попаднат по-ниско в гърдите на обекта, за да го повалят. Всяко оръжие е различно, така че ни трябваше час, за да сме готови.

После не разглобихме пистолетите, за да ги почистим. Защо да го правим, щом знаехме, че работят отлично?

Следващата задача бе да отидем на мястото, за да научим точковата система и в същото време да проверим радиостанциите и да разберем дали има особено опасни места. Ние още се занимавахме с това, когато в два следобед Алфа се включи в мрежата.

— До всички, незабавно завръщане в базата.

Симъндс вече беше в заседателната зала. Изглеждаше напрегнат. Също като останалите от нас, той навярно не бе имал много време за сън. Брадичката му беше обрасла с двудневно стърнище и косата му бе виждала по-добри дни. Определено ставаше нещо. От машините и хората в дъното се разнасяше силна глъчка. Той държеше в ръцете си двайсетина листа хартия. Докато говореше, хората от разузнаването му донесоха още, после ни раздадоха копия с правилата на операцията. Тя се наричаше „Флавий“.

— Преди около час и половина — започна Симъндс — Савидж и Маккан са минали през имиграционния контрол на летището в Малага. Пристигнаха са от Париж. Фаръл ги е посрещнала. Нямаме представа как са се оказали там. Групата е пълна. Има само един малък проблем — испанците са ги изгубили, когато са взели такси. В момента по границата се разполагат постове. Нямам основания да смятам, че атаката няма да бъде проведена според плана.

Той замълча за миг и погледна към всеки един от нас.

— Току-що научих две много важни информации. Първо, играчите няма да използват втора кола, за да запазят място на паркинга в района на обекта. Това би означавало да минават два пъти границата, а според нашите данни те не са готови да поемат риска. Следователно трябва да приемем, че ще използват автомобила на ВИРА, когато пристигне.

Второ, взривяването на бомбата ще стане с дистанционно устройство: искат да са сигурни, че ще избухне точно в избрания момент. Запомнете, господа, устройството може да е у всеки от групата или и тримата да имат отделни устройства. Тази бомба не трябва да избухва. Застрашен е животът на стотици хора.

Събудих се от ръмженето на двигатели и от свистенето на колела по асфалт. Беше малко след шест часа сутринта. Бях спал три часа. Все още бе тъмно и дъждът валеше малко по-слабо. Наведох се към задната седалка.

— Кели, Кели, събуждай се. — Когато я разтърсих, тя тихо изпъшка.

— Добре де, добре. Идвам. — Седна и разтърка очи.

Започнах да привеждам лицето ѝ в ред. Не исках да влиза в летището в този вид. Трябваше да изглеждаме спретнати и щастливи като Мери и Дони Осмънд, натъпкани с антидепресанти.

Излязохме от колата със сака и аз заключих вратите, след като се уверих, че вътре не съм оставил нищо, което да привлича вниманието. Последното, от което се нуждаех сега, беше някой служител от паркинга да се интересува от комплекта ми шперцове. Отидохме на спирката и скоро пристигна автобус, който ни откара до терминала за заминаващи.

Той изглеждаше като на всяко летище по това време на утрото. На гишетата вече имаше доста пътуващи в бизнес класа. Някои, наглед предимно студенти, очевидно чакаха за полети, за които са пристигнали прекалено рано, и бяха отпуснали глави в спалните си чували, опънати върху три-четири седалки, с огромни самари до тях. Чистачи с големи машини се тътреха като зомбита по плочките на пода.

Взех си безплатен справочник за полетите и видях, че първият възможен самолет за Англия е в пет и нещо следобед. Щеше да ни се наложи да почакаме.

Погледнах към Кели — и двамата нямаше да минем без хубаво да се измием. Спуснахме се с ескалатора до залата за пристигащи на долния етаж. Купих два туристически комплекта като допълнение към принадлежностите ни за баня, после влязохме в една от тоалетните за инвалиди.

Докато Кели си миеше лицето, аз се избърснах. Почистих калта от обувките ѝ с тоалетна хартия, сресах косата ѝ и я завързах с еластична лента назад, така че да не изглежда толкова мазна. След около половин час вече изглеждахме прилично. Раните по лицето ми заздравяваха. Опитах се широко да се усмихна, но ме болеше.

Взех сака.

— Готова ли си?

— За Англия ли заминаваме?

— Остава ми да направя само още едно нещо. Хайде, ела. — Поддръпнах я за конската опашка, с която приличаше на мажоретка, висока метър и двайсет. Тя се престори на ядосана, но виждах, че вниманието ѝ доставя удоволствие.

Върнахме се горе с ескалатора и започнахме да обикаляме по периферията на терминала, като се правехме, че зяпаме самолетите на пистите. Всъщност търсех две съвсем различни неща.

— Трябва да пратя нещо по пощата — казах аз.

Използвах данните от кредитната карта на Франки, които преписах от квитанцията за автомобила под наем, за да попълня бланката. Мамка му, Големия Ал можеше да плати за това, нали сега беше богат.

Кели следеше всяко мое движение.

— На кого пишеш?

— Пращам нещо в Англия, в случай, че ни спрат. — Показах ѝ дискетите с информацията за ВИРА и търсецата програма.

— На кого ги пращаш? — С всеки изминал ден тя все повече заприличваше на баща си.

— Не бъди толкова любопитна.

Продължавахме да обикаляме по края на терминала. Открих електрическия контакт, който търсех, в края на редица черни пластмасови седалки, върху които хъркаха двама студенти. Посочих към последните две места.

— Хайде да седнем тук. Искам да погледна нещо на лаптопа.

Включих го и точно тогава Кели реши, че е гладна.

— Дай ми пет минути — помолих аз.

От онова, което вече бях видял, разбирах, че Гибралтар е инсценировка, но това все още не обясняваше каква е връзката ѝ с Кев. Докато четях, започваше да ми става ясно.

Изглежда, че в края на осемдесетте Тачър притиснала правителството на Буш да направи нещо, за да попречи на Норад да финансира ВИРА. Заради милионите ирландско-американски гласоподаватели обаче това било проблем. Сключили сделка: ако британците успеят да докажат, че парите на Норад се използват за купуване на наркотици, това щяло да помогне за дискредитирането на

ВИРА в Щатите и Буш щял да е в състояние да предприеме съответните мерки. В крайна сметка, кой би се оплакал, че американското правителство се бори с разпространението на опасни наркотици?

Когато британската разузнавателна служба започнала да събира информация за нарковръзките на ВИРА с Гибралтар, като че ли се разкрила нова възможност. След събитията на 6 март, обаче, не можели да се възползват от нея. Онези гласове били прекалено важни.

В началото на деветдесетте Щатите имали ново правителство, а Великобритания — нов министър–председател. В Северна Ирландия започнал мирният процес. На САЩ било заявено — и съобщението било предадено на най-високо равнище, — че ако не притиснат ВИРА да седне на масата за преговори, Великобритания ще разкрие за какво се използват средствата, получени от Норад в Америка. Светът щял да приеме това като неспособност на силата, толкова настойчиво съветваща другите, да води войната с наркотиците в собствения си заден двор.

Сключили нова сделка. През 1995–а Клинтън позволил на Джери Адамс да влезе в САЩ — ход, който бил изгоден не само за пред ирландско–американските гласоподаватели, но по този начин президентът изглеждал и като цар на миротворците. Освен това като че ли възразявал срещу позицията на Джон Мейджър срещу ВИРА, но британците нямали нищо против — те знаели каква е целта. При затворени врати на Джери Адамс било заявено, че ако ВИРА пречи на мирния процес, САЩ ще се стовари отгоре им като цял тон димящи лайна.

Наистина било обявено примирие. Изглеждало, че вече е време за истински преговори, след всичките тези години на тайни контакти, които не водели доникъде. Клинтън и британското правителство щели да играят ролята на мирни посредници, а ВИРА щяла да има право на глас за начина, по който да оформят сделката.

На 12 февруари 1996–а, обаче, на пристанището Канари в Лондон, избухнала мощна бомба, която убила двама души и причинила щети за стотици милиони лири. Примирието било нарушено. Това означавало завръщане към обичайния бизнес.

Но нещата не свършили с това. Кев беше открил и това, че ВИРА се опитвали да шантажират някои гибралтарски държавни чиновници,

при това с известен успех. Очевидно Гибралтар продължавал да е ключът за Европа. Испания криела прекалено много опасности. Терористите също се насочили към някои влиятелни личности в САЩ, за да могат безнаказано да продължат с наркосделките си. Една от жертвите, според Кев, заемала висок пост в БН. Проблемът му беше, че не знаеше коя е тя.

Аз обаче знаех — имах снимката на шефа му.

А сега бях наясно и с това защо Макгиър, Фърнахан и Макоули са били в Гибралтар. Който и да беше шантажираният, те се бяха готвили да го предупредят и да се опитат да го изнудят с документите за транспорта и снимките, за да отворят отново пътя. Навярно ЕТА бе поискала прекалено голям дял от печалбите в Испания.

Затворих лаптопа. Да, трябваше да се върна в Англия. Трябваше да се срещна със Симъндс.

Кели ме наблюдаваше.

— Добре — заключи делово тя. — Сега вече може ли да закусваме?

Заведох я в „Дънкин донътс“. Кели си поръча кутия мляко, аз кафе и двамата си взехме по няколко големи ароматни понички. Аз си взех шест.

В десет часа се спуснахме обратно с ескалатора в залата за пристигащи. Трябваша ми паспорти — британски или американски, нямаше значение какви. Погледнах списъка с международните полети на таблото. Имаше по-голяма вероятност да пътуваме с американски документи, при това единствено заради броя семейства, минаващи през бариерата.

Хората се блъскаха от двете страни на перилата и чакаха с фотоапарати и цветя. Двамата с Кели седнахме на пластмасовите седалки до багажния конвейер на вътрешни линии, от другата страна на входа за международните полети. Прегърнах я и се наведох към нея, сякаш просто си бърбяхме. Всъщност ѝ обяснявах някои от най-фините детайли на кражбата.

— Мислиш ли, че ще можеш да се справиш?

Седяхме и наблюдавахме, докато първата вълна пристигащи по вътрешни линии прибираха багажа си.

Забелязах едно семейство.

— Търсим точно такава нещо, но те имат две момчета — усмихнах се аз. — Искаш ли да станеш момче за един ден?

— Няма начин. Момчетата смърдят!

Наведох нос към тениската си. И трябваше да се съглася с нея.

— Добре, ще почакаме.

Пристигна самолет от Франкфурт и този път ударихме бинго. Родителите бяха четирийсетина годишни, хлапетата — на десетина–единайсет, момче и момиче. Майката носеше прозрачна пластмасова ръчна чанта. Видях, че вътре има всичко необходимо. Не можех да повярвам на късмета ни.

— Виждаш ли ги? Тъкмо това ни трябва. Да вървим, хайде.

Последва леко колебание.

— Д–а–а... — Вече не изглеждаше толкова уверена. Трябваше ли да я карам да го прави? Все още можех да я спра. Докато вървахме към тоалетните, трябваше да взема решение. Мамка му, да продължаваме и да свършваме с това!

— Тя влиза вътре с дъщеря си — казах аз. — Провери дали зад теб няма някой друг. Не забравяй, ще те чакам.

Небрежно ги последвахме. Съпругът остана с момчето, навярно, за да отидат при някой от автоматите за бонбони или да вземат такси.

Майката и дъщерята влязоха през входа за дамските тоалетни, като бърбеха и се кикотеха. Жената носеше чантата си през рамо. Ние влязохме през този за мъжките, отдясно на тоалетните за инвалиди, и незабавно се напъхахме в една от големите кабинни.

— Ще те чакам тук, ясно ли е, Кели?

— Ясно.

— Спомняш ли си какво трябва да правиш?

Решително кимване.

— Давай тогава. — Затворих вратата. Тоалетните бяха достатъчно големи, за да има място за маневриране на инвалидна количка. Подът бе влажен и миришеше на препарати. Листът, закачен на вратата, показваше, че са чистили само преди петнайсет минути.

Сърцето ми туптеше толкова силно, че го усещах под ризата си. Цялото ми бъдеще зависеше от действията на едно седемгодишно момиче. Кели трябваше да пъкне ръка под вратата на кабинката, да вземе чантата, да я скрие под дъждобрана си и да излезе, без да

поглежда назад. Лесна работа, само че в повечето случаи неуспешна. Но без паспорти нямаше начин да се измъкнем от страната. Нямаше как да се върна и при Големия Ал. Освен риска от пътуването, не можех да му се доверя поради простата причина, че нямах представа какво е правил, след като го оставихме. Трябваше незабавно да напуснем Щатите.

От мислите ми ме откъсна внезапно почукване и нервно: „Ник!“

Бързо отворих вратата и тя влетя вътре. Затворих и заключих, взех я на ръце и я отнесох до тоалетната чиния.

Спуснахме капака и седнахме. Аз ѝ се усмихнах и прошепнах:

— Добра работа! — Кели изглеждаше едновременно възбудена и уплашена. Аз бях само уплашен, защото знаех, че всеки момент тук ще настане истински ад.

Така си и беше. Майката изхвърча от тоалетната с викове.

— Откраднаха ми чантата! Къде е Луиз? Луиз!

Момичето излезе и се заплака.

— Мамо! Мамо!

После двете се разпищяха. Сега не бе моментът да излизаме. Щяхме да привлечем вниманието на хората. Просто трябваше да поседим тук и да хвърлим едно око на паспортите.

Току-що бяхме обрели г-жа Фиона Сандборн и семейството ѝ. Чудесно, освен факта, че г-н Сандборн изобщо не приличаше на г-н Стоун. Е, по-късно щях да направя нещо по въпроса. Но имената на двете хлапета бяха вписани в паспортите на всеки от родителите и това вече беше проблем.

Извадих парите и очилата ѝ за четене. Тоалетното казанче се намираше зад стената. Нямаше къде да скрия тази чанта. Изправих се, казах на Кели да стане и се заслушах.

Жената беше намерила полицај. Представях си сцената навън. Сигурно вече се бе събрала малка тълпа. Ченгето си водеше бележки, разговаряше по радиостанцията, може би проверяваше другите кабинки. Целият се облях в пот.

Стоях до вратата и чаках сякаш цял час. Кели театрално се приближи на пръсти към мен. Наведох се и тя прошепна в ухото ми:

— Вече наред ли е всичко?

— Почти.

Тогава чух блъскане. Някой проверяваше свободните кабинки и чукаше на вратите на другите. Търсеха крадеца или, по-вероятно, самата чанта. Всеки момент щяха да стигнат до нас.

Нямах време за мислене.

— Кели, ти трябва да отговориш, ако почукат. Искам да...

Чук, чук, чук.

В затвореното пространство звукът отекна като затръшване на врата на затворническа килия.

— Полиция! — извика мъжки глас. — Има ли някой вътре? — Опитва се да натисне бравата.

Бързо дръпнах Кели навътре в кабинката и прошепнах в ухото й:

— Кажи, че скоро излизаш.

— Скоро излизам! — извика тя.

Отговор не последва, просто процедурата продължи със следващата кабинка. Опасността беше преминала, или поне така се надявах.

Оставаше само да се освободя от пистолета и пълнителите. Нямах проблем. Сложих ги в чантата на Фиона и я сгънах така, че да влезе в кошче за боклук.

Изтече един час преди да реша, че вече можем да се измъкнем навън. Обърнах се към Кели.

— Сега се казваш Луиз, ясно ли е? Луиз Сандборн.

— Ясно.

— Луиз, когато излезем от тук, искам да изглеждаш много весела и да ме държиш за ръка. — С тези думи взех сака. — Е, тръгваме!

— За Англия ли?

— Разбира се! Но първо трябва да се качим на самолета. Между другото, ти беше страхотна!

Влязохме в залата за заминаващи в 11:30. До първия възможен полет за Хитроу в 17:10 оставаха още няколко часа.

Отидох при един от телефоните и използвах номерата от безплатния справочник, за да се свържа с всяка от самолетните компании и да проверя за свободни места. В „Бритиш еървейс“ нямаше, също и в „Юнайтид еървейс“ за 18:10 и в „Юнайтид“ за 18:40. Накрая успях да намеря две места за полет с „Върджин“ в 18:45, давайки всички подробности за г-н Сандборн, който в момента пътуваше за летището. Заплащането стана за сметка на Големия Ал.

Взех данните за кредитната му карта от квитанцията за автомобила под наем.

Минах покрай бюрото на „Върджин“ да проверя — отваряха чак в 13:30. Още час и половина чакане и потене.

Тери Сандборн беше малко по-стар, с дълга до раменете коса, започваща да посивява. Моята стигаше малко под ушите ми и бе кестенява. Слава Богу, че паспортът му беше отпреди четири години.

За радост на Кели и собственика на фризьорския салон на летището, аз се подстригах съвсем късо и заприличах на американски морски пехотинец.

После отидохме да купим опаковка болкоуспокоителни, чиято реклама твърдеше, че били идеалното решение за болките по време на женския месечен цикъл. Ако се съдеше по списъка на съставките, със сигурност бяха решението на моя проблем.

Надявах се полицията да приеме, че мотивът за кражбата са парите и вместо да разследва въпроса, да остави семейство Сандборн да съобщи за липсващите кредитни карти и паспорти. Не ме блазнеше мисълта да застана на билетното гише и ченгетата да ми се нахвърлят.

До отварянето на бюрото оставаха трийсетина минути. Имах да направя още нещо.

— Кели, трябва да идем до тоалетната.

— На мен не ми се ходи.

— За мен е, трябва да се маскирам. Ела и ще видиш.

Влязохме в тоалетната за инвалиди и затворихме вратата. Извадих очилата на Фиона. Бяха със златни рамки и със стъкла, дебели колкото дъното на бутилка от кола. Опитах ги. Рамките не бяха достатъчно широки, но горе–долу ставаха. Обърнах се към Кели и събрах очи. После трябваше да ѝ помагам да престане с хиленето.

Извадих болкоуспокоителните от сака.

— Ще изпия тези хапчета и от тях ще ми стане лошо. Но всичко е с определена цел, разбираш ли?

— Е, добре де — кимна тя неуверено.

Изпих шест капсули и зачаках. След няколко минути започнаха да ме обливат горещи вълни, после по тялото ми изби студена пот. Вдигнах ръце, за да покажа, че всичко е наред, докато шестте понички и кафето се изливаха от устата ми в тоалетната чиния.

Кели удивено ме наблюдаваше, докато се миех. Погледнах се в огледалото: изглеждах също толкова блед и болнав, колкото се и чувствах. Изпих още две.

На дългата редица от гишета на „Върджин Атлантик“ имаше неколцина пътници и само една служителка. Когато приближихме, тя пишеше нещо с наведена глава. Беше около двайсет и пет годишна, чернокожа и красива.

— Здравейте, казвам се Сандборн. — От кодеина гласът ми бе прегракнал. — Би трябвало да има два билета за мен. — Опитвах се да изглеждам разсеян и скапан. — Надявам се, че зет ми ги е запазил? — Вдигнах поглед към небето в знак на надежда.

— Знаете ли номера?

— Съжалявам, той нищо не ми каза. Само Сандборн.

Тя набра името в компютъра и каза:

— Точно така, господин Сандборн: два билета за вас и Луиз. Колко чанти носите?

Бях провесил лаптопа през рамо и държах сака в ръка. Поколебах се, сякаш се чудех дали ще имам нужда от лаптопа.

— Само това — оставих сака на теглилката аз. Не тежеше много, но покривалото го издуваше и му придаваше естествен вид.

— Може ли да видя паспорта ви, моля?

Започнах да ровя из джобовете си. Не исках веднага да показвам документите на Сандборн.

— Вижте, знам, че сме късметлии, след като изобщо намерихме места, но възможно ли е да седим един до друг? — Наведох се малко по-близо към нея и почти прошепнах: — Луиз се страхува от самолетите.

Двамата с Кели разменихме погледи.

— Всичко е наред, миличка, всичко е наред. — Гласът ми отново падна. — Целта на пътуването ни не е много приятна.

Погледнах надолу към Кели, после отново към жената и направих болезнена гримаса.

— Баба й... — Оставих думите да увиснат, сякаш останалата част от изречението щеше да е прекалено ужасна за ушите на малко момиченце.

— Ще видя какво мога да направя, господине.

Тя затрака по клавиатурата на компютъра си. Поставих паспорта пред нея. Момичето вдигна поглед и се усмихна.

— Няма проблем, господин Сандборн.

— Прекрасно. — Но все пак страшно много ми се искаше да продължа разговора. — Чудех се дали ще е възможно да използваме чакалнята ви? Просто след химиотерапията бързо се уморявам. А тичахме цял ден и нещо не се чувствам добре.

Тя погледна към белезите и бледата ми кожа и след кратка пауза каза:

— Майка ми беше подложена на химиотерапия заради рак на черния дроб. Лечението беше успешно след всички мъки, които изтърпя.

Благодарих и за загрижеността и помощта.

„А сега ме пусни в чакалнята, без да чакам на шибаната опашка!“

— Един момент, да проверя. — Тя се усмихна на Кели и вдигна телефонната слушалка. След няколко секунди странен самолетен жаргон, момичето ме погледна и кимна. — Всичко е наред, господине. Чакалнята ни е обща с „Юнайтид“. Ще ви попълня покана.

Отново ѝ благодарих и тя протегна ръка към паспорта ми. Надявах се вече да ме познава толкова добре, че това да е просто формалност. Тя го отвори и аз се извърнах, за да кажа на Кели колко вълнуващо ще е да иде на гости на баба си.

После чух:

— Регистрацията започва към пет и половина. — Вдигнах поглед и се разлях в широка усмивка. — Идете на изход С. От там ще стигнете до чакалнята с автобус. Желая ви приятно пътуване!

— Много ви благодаря. Хайде, Луиз, трябва да хванем самолета! — Оставих Кели да направи няколко крачки, после се завъртях обратно към момичето и тъжно произнесох:

— Надявам се само, че баба ще може да ни чака. — Тя разбиращо кимна.

Сега копнеех само да влезем вътре. Първото препятствие беше охраната. Кели мина преди мен и аз я последвах. Нищо. Трябваше да отворя лаптопа и да го включа, за да докажа, че работи, но това се очакваше. Всички документи за „Флавий“ бях вкарал във файл, наречен „Игри“.

Отидохме направо на изход С, качихме се на автобуса и изминахме осемстотинте метра до чакалнята.

Вътре беше пълно. Около нас звучеше английска реч, примесена с немска и френска. Двамата с Кели се насочихме към залата на „Юнайтид“, като се отклонихме само през кафенето.

Седнахме с голямо капучино и с кола в ръце. За съжаление свободното време ми даде възможност да се замисля за грешките, които бих могъл да съм допуснал.

През пропуска мина човек от охраната и започна да разговаря със служителите. Сърцето ми се разтуптя. Бяхме толкова близо до самолетите от другата страна на стъклото, че сякаш можех да ги докосна. Почти усещах мириса на самолетно гориво.

Наложих си да се успокоя. Ако ни търсеха, вече щяха да са ни открили. Но все още можеха да се объркат ужасно много неща. Продължавах обилно да се потя. И не знаех дали е от капсулите или от страха ми, но започвах да се чувствам слаб.

— Ник? Цял ден ли ще съм Луиз, или само сега?

Престорих се, че се замислям.

— Цял ден. Целия ден ще си Луиз Сандборн.

— Защо?

— Защото няма да ни пуснат в Англия, ако не използваме чужди имена.

Усмехнато, замислено кимване.

— Искаш ли да ти кажа още нещо? — попитах аз.

— Какво?

— Ако те наричам „Луиз“, ти ще трябва да ми викаш „татко“. Но само за днес.

Не бях сигурен каква реакция да очаквам, но тя просто сви рамене.

— Няма значение. — Може би в момента искаше тъкмо това.

Следващите три часа бяха ужасни, но поне не се мотаехме наоколо. Ако страдах от някакво сърдечно заболяване, навярно щях да умра — кръвта циркулираше в тялото ми адски бързо и силно шумеше в ушите ми.

Непрекъснато си повтарях: „Вече си тук и не можеш да направиш нищо повече, просто се качи на шибания самолет!“

Погледнах към Кели.

— Добре ли си, Луиз?

— Добре съм, татко. — На лицето ѝ грееше широка усмивка. Надявах се само, че така ще си остане до края.

Жената на гишето се доближи до микрофона, обяви полета ни и каза, че присъствието ни в чакалнята ѝ било много приятно.

Дванайсетина души започнаха да сгъват вестниците си и да затварят щипците на чантите си.

Станах на крака и се протегнах.

— Луиз?

— Да?

— Тръгваме за Англия!

Насочихме се към изхода, баща и дъщеря, хванати ръка за ръка и бърбещи глупости. Теорията ми беше, че ако разговаряме помежду си, никой няма да ни заприказва.

Пред нас на опашката имаше няколко души също като нас, семейства с малки деца. Паспортите проверяваше млад латиноамериканец със служебна карта, закачена с верижка на шията му, но бяхме прекалено далеч, за да чуя какво казва. Дали бе от охраната на компанията, или на летището?

Двама униформени се приближиха и застанаха до него, като разговаряха помежду си. Навярно ставаше дума за нещо сериозно. Избърсах с ръкав потта от лицето си.

Двамата униформени бяха въоръжени. Чернокожият тип пускаше шеги, а белият се смееше и се оглеждаше наоколо. Двамата с Кели бавно се тътрехме напред.

Държах я плътно до себе си — като всеки родител, който се страхува детето му да не се загуби в навалищата. Лаптопът висеше на рамото ми, Кели стискаше мечетата под мишниците си.

Най-после дойде и нашият ред пред латиноамериканеца.

Усмихнах се и му подадох бордовата карта и паспорта. Бях убеден, че униформените гледат към мен. Превключих на боксърски режим: всичко се съсредоточаваше върху латиноамериканеца, а всичко останало беше в далечината, приглушено и периферно. По бузата ми се стече капка пот — нямаше начин да не я е забелязал, а така също и бързото надигане и спускане на гърдите ми.

Кели бе точно зад и вдясно от мен. Погледнах към нея и се усмихнах.

— Господине?

Тихо изпуснах въздух, за да се подготвя, и отново се обърнах към него.

— Само паспорта, господине. — Мъжът ми върна бордовата карта. Поклатих глава извинително, изпълнявайки ролята на неопитния пътник.

Мъжът прелисти страниците на паспорта и спря погледа си върху снимката на Сандборн. Погледна към мен, после отново към паспорта.

„Загазих.“

Позволих му да види, че съм прочел мислите му.

— Мъжки мензис — ухилих се и погладих с ръка онова, което беше останало от косата ми. Скалпът ми бе влажен. — Прическа а ла Брус Уилис!

Скапанякът не се засмя. Очевидно обмисляше. Накрая затвори паспорта и ми го подаде.

— Приятен полет, господине.

Кимнах му, но той вече се занимаваше с хората зад мен.

Направихме две крачки към момичетата от „Върджин“ и им подадохме бордовите си карти. Двамата мъже от охраната не помръднаха.

Тръгнахме към самолета. Чувствах се така, сякаш съм се опитал да тичам в дълбока до пояс вода и внезапно съм се оказал на брега.

Латиноамериканецът продължаваше да ме безпокои. Мислих за него чак докато се качихме на самолета. Едва когато открих местата ни, сложих лаптопа отгоре, седнах и взех самолетния справочник, дълбоко си поех дъх и го изпуснах съвсем бавно. Това не беше въздишка на облекчение просто повишавах равнището на кислород в кръвта си. Не, оня тип не бе доволен. Бях възбудил подозренията му, но той не ми зададе никакви въпроси, дори не ме попита за името ми. Можехме и да сме на брега, но все още бяхме далеч от истинската суша.

Все още се качваха хора. Продължавах дълбоко да дишам, за да нормализирам пулса си.

В самолета влизаха и излизаха служители със списъци на пътуващите. Всеки момент очаквах да видя двамата от охраната. Имаше само един вход, само един изход. Нямахме къде да бягам.

Просто трябваше да приема, че зарът е хвърлен. Вече бях пътник и за миг ме обзе онова усещане, което изпитвах винаги в самолет, бил той военен или пътнически — намирах се в чужди ръце и бях безсилен да решавам собствената си съдба. Беше направо непоносимо.

Продължаваха да се качват хора. Едва не избухнах в истеричен смях, когато по уредбата пуснаха „Ще оцелея“ на Глория Гейнър. Погледнах към Кели и ѝ намигнах. Тя си мислеше, че е страхотно да седи тук и да се опитва да закопчае коланите на мечетата си.

Един от стюардите тръгна по нашата пътека, стигна чак до реда ни и спря. Като съдех по посоката на погледа му, очевидно проверяваше дали сме си сложили коланите. Не бе ли обаче прекалено рано за това? Кимнах му и се усмигнах. Той се завъртя и изчезна в кухнята.

Наблюдавах входа, очаквайки най-лошото. Една от стюардесите подаде глава от вътрешното помещение и погледна право към мен. Внезапно се заинтригувах от мечетата на Кели.

Краката ми изтръпнаха и коремът ми се сви на топка. Отново вдигнах очи. Нямаше я.

Стюардът пак се показва. Този път носеше кошче. Приблужи се до нас, спря и приклепна на пътеката до Кели.

— Здравсти! — каза ѝ той.

— Здравей!

Мъжът пхна ръка в кошчето и аз зачаках да измъкне от там пистолет.

Той извади найлонова раничка. На гърба ѝ видях емблемата на „Върджин“ с надписа „Деца в самолет“.

— Забравихме да ви дадем от тези неща — каза стюардът.

Едва не се хвърлих да го прегърна.

— Много ви благодаря! — широко се ухилих аз. През очилата на Фиона очите ми сигурно изглеждаха двойно по-големи. — Ужасно ви благодаря!

Той не погледна към мен, сякаш бях ненормален, после ни предложи нещо за пиене преди отлитането. Умирах за бира, но в Кралството можеше да ми се наложи незабавно да действам, пък и във всеки случай не исках много-много да привличам вниманието. Поръчах два портокалови сока.

После разтворих самолетния справочник пред Кели и я попитах:

— Какво ще гледаш, Луиз?

— „На тъмно“ — усмихна се тя.

— Както кажеш — съгласих се аз.

Двайсет минути по-късно, точно по разписание, самолетът най-после се откъсна от пистата. Вече нямах нищо против да се оставя в ръцете на пилота.

36.

Изтърпяхме всички глупости по представянето на капитана, колко се радвал, че сме на борда на самолета му и кога щели да ни нахранят. Телесната топлина бавно започваше да изсушава подгизналата ми от пот риза. Влажни бяха даже чорапите ми. Погледнах към Кели. На лицето е се беше изписало тъжно изражение. Побутнах я с ръка.

— Добре ли си?

— М-м-да. Просто Мелиса ще ми липсва, а дори не й казах, че заминавам за Англия.

Вече знаех как да се справям с този вид настроения.

— Е, просто трябва да си мислиш хубави неща за Мелиса и това ще те накара да се почувстваш по-добре. — Знаех какъв ще бъде отговорът ѝ.

— А ти какво си мислиш за твоя най-добър приятел, Дейвид, за да се почувстваш по-добре?

Лесна работа — бях подготвен, и то с истински случай.

— Ами че преди близо дванайсет години двамата работехме заедно... Тогава той ремонтиреше къщата си и имаше нужда от нов дървен под.

На нея това ѝ харесваше: приказки за лека нощ. Изглеждаше така, като че ли скоро щеше да заспи, и се гушеше мен. Продължих да ѝ разказвам как сме отмъкнали дъсчения под от залата за скуош в една от базите на силите за сигурност в Северна Ирландия. Тогава отидохме там в три часа сутринта с кирки, чукове и длета. Натоварихме дъските в микробус и ги откарахме в дома му. След като правителството на Нейно величество хвърляше толкова време и пари, за да ни обучава как да влизаме с взлом и да крадем разни неща, защо да не използваме уменията за самите себе си? През следващите три дни поставихме хубавия нов под в коридора и кухнята на къщата му край Бърков.

Усмяхнах се на Кели, за да проверя реакцията ѝ, но тя вече спеше дълбоко.

Всеки момент и аз щях да се унеса — стига действието на капсулите да свършеше и да изхвърлех от ума си един постоянно гризящ ме въпрос.

ВИРА и корумпираните служители в БН бяха сключили съюз, в това нямаше никакво съмнение — и изглеждаше много вероятно шефът на Кев да е бил в центъра на нещата. Кев беше разбрал за корупцията, но не и кой е замесен. И очевидно бе пожелал да поговори с някого по въпроса. Дали непредпазливо не беше телефонирал на шефа си, за да поиска мнението му в деня, в който бях пристигнал във Вашингтон? Едва ли, защото Кев би го включил в списъка си със заподозрени. Много по-вероятно бе да е разговарял с някого извън БН, който да е знаел за какво става дума и чието мнение Кев да е ценял. Например Лутър? Той познаваше Кев, но дали Кев му се бе доверил? Кой знае? С когото и да се беше свързал, един час след края на разговора той бе мъртъв.

Два часа преди приземяването включиха осветлението и ни сервираха закуска. Сръгах Кели, но тя изпъшка и се зарови под одеялото си. Не докоснах храната. След предишното чувство на възторг от благополучното измъкване се събудих ужасно потиснат. Настроението ми беше черно като кафето пред мен. Навярно бях луд, след като си бях позволил да изпитвам облекчение. Та най-страшното все още не бе свършило. Ако знаеха, че сме в самолета, те, разбира се, нямаше да предприемат нищо, докато не кацнем в Англия. Щяха да ме пипнат в момента, в който стъпех на рампата. Даже да не станеше така, предстояха ми имиграционните власти. Служителите, опитващи се да попречат на нежелателни личности да влязат в страната, са много по-строги и бдителни, отколкото онези, които само гледат да те разкарат. Те проверяват документите ти много по-внимателно, наблюдават езика на тялото ти, четат очите ти. Двамата с Кели пътувахме с краден паспорт. Бяхме минали веднъж, но това не означаваше, че ще успеем втори път.

Взех четири капсули и си допих кафето. Спомних си, че сега съм американски гражданин. Когато стюардесата мина покрай мен, я помолих за имиграционна карта. Кели продължаваше да спи.

Докато попълвах картата, реших, че семейство Сандборн току-що са се пренесли и вече живея в съседство с г-н и г-жа Браун.

„Хънтинг биър пат“ беше единственият адрес, за който можех да говоря убедително.

Ако ме хванеха на имиграционния контрол, нямаше да ми е за първи път. Веднъж се връщах през летище Гетуик от мисия. Дадох паспорта си на служителя и докато го проверяваше, от едната ми страна застана някакъв младеж и взе паспорта.

— Господин Стамфърд? Елате с нас. — Нямах намерение да споря. Прикритието ми бе добро. Вече бях в Кралството и всичко щеше да е наред.

Въведоха ме в стая за разпити, съблякоха ме и ме претърсиха, после започнаха да ме засипват с въпроси. Разказах им цялата си история: къде съм бил, какво съм правил, защо съм го правил. Телефонираха в квартирата, чийто адрес им дадох, и Джеймс потвърди думите ми. Дотук всичко вървеше по мед и масло.

После ме затвориха в една от килиите за задържане на летището и вътре влязоха трима полицаи. Не си губиха времето — двама ме хванаха за ръцете, третият ме удряше, после си смениха ролите. Пребиха ме жестоко без каквото и да е обяснение.

След това ме отведоха на разпит, като ме обвиниха, че съм педофил и съм осигурявал деца в Тайланд, което беше странно, като се имаше предвид, че идвам от нелегална операция в Русия. Не можех да кажа нищо, просто трябваше да отричам и да чакам системата да ме измъкне.

След около четири часа разпити ме бяха върнали в килията. Дойдоха хора от разузнавателната служба, за да ме информират за станалото. Шибана процедура. Проверяваха всички агенти, завръщащи се в Англия. Единственият проблем бе, че не бяха избрали подходящо обвинение. Полицаяте очевидно не чакаха да се стигне до съдебната зала, когато си имаше работа с мъчители на деца, и отвеждаха всеки, когото пипнеха, за да му съобщят добрата новина. Бяха ритали едно от момчетата, което кацна в Джърси, толкова жестоко, че се бе наложило да го откарат в болница.

Кели все още беше сънена и изглеждаше толкова ужасно, колкото се чувствах и аз. Сякаш бе спала в храсталак. Прозя се и направи опит да се протегне. Докато отваряше очи и се оглеждаше наоколо

съвършено объркана, аз ѝ се усмигнах и ѝ предложих кутия портокалов сок.

— Как си днес, Луиз?

Секунда—две изглеждаше дезориентирана, после зацепи.

— Добре съм. — Замълча, ухили се и прибави: — Татко. — После затвори очи и се обърна, като се опитваше да оправи възглавницата и одеялото си. Не ми даде сърце да ѝ кажа, че скоро ще се приземим.

Изпих портокаловия ѝ сок, докато на видеоекраните се появяваше надписът „Добре дошли в Лондон“, последван от великолепни гледки, кралската кавалерия на коне, маршируващи гвардейци, кралицата в каретата си. Лондон никога не ми беше изглеждал толкова прекрасен.

После самолетът кацна и ние отново станахме актьори.

Всички скочиха от местата си, сякаш щяха да пропуснат нещо. Наведох се към Кели.

— Стой тук, заникъде не бързае. — Исках да се влеем по средата на навалищата.

Накрая събрахме целия багаж в раничката на Кели, взехме мечетата и се наредихме на опашката. Опитвах се да гледам напред, но не можех да видя много.

На рампата стояха трима мъже — обичайните служители на летището във флуоресцентни якета, — които помагаша на жена в инвалидна количка. Нещата изглеждаха наред — свободата ми се струваше толкова близко.

Поехме по отклонението, което водеше към главния терминал. Кели бе абсолютно безгрижна, което беше добре. Не исках да разбере какво става.

И в двете посоки се движеше много народ; някои тичаха с ръчен багаж, влизаха и излизаха от магазините, мотаеха се около изходите. Аз носех раничката на Кели ѝ лаптопа през рамо и я държах за ръка. Тя носеше мечетата.

Хитроу е най-контролираното и най-обезопасеното летище в света. Вече ни следяха невидими очи и сега не бе време да изглеждаме потайни или виновни. Ескалаторът спря до изход 43–47, десетина метра нататък започваше друг. Докато се тътрехме напред, изчаках от двете ни страни да се отвори пространство и се наведох към Кели.

— Да не забравиш, че днес съм ти татко. Ясно ли е, Луиз Сандборн?

— Няма начин! — с широка усмивка отвърна тя.

Надявах се, че двамата ще се усмихваме по същия начин и след трийсет минути.

Стигнахме до края на ескалатора и слязохме на долния етаж, следвайки табелите за паспортния контрол и багажния конвейер. Още от стълбите можех да видя имиграционната зала. Това беше мястото, където мъките ни или щяха да свършат, или щяха да ни пипнат.

На всяко от гишетата чакаха по четири–пет души. В опит да си намеря някаква занимавка, вместо да изглеждам нервен, започнах да се шегувам с Кели. Стотици пъти бях влизал нелегално в различни страни, но никога толкова неподготвен или под такова напрежение.

— Всичко наред ли е, Луиз?

— Готова съм, татко.

Подадох ѝ нейната раничка, така че да мога да извадя паспорта и имиграционната карта от джоба си. Отидохме на гишето за паспортен контрол и застанахме на опашката. Постоянно си напомнях за един американски познат, който пътувал от Бостън за Канада и после обратно до Англия. Случайно взел паспорта на приятеля си, с когото били в една и съща хотелска стая. Човекът нямал време да се върне обратно, за да смени паспорта, затова трябвало да го използва. Никой не му обърнал внимание.

Чакахме реда си. Все още с лаптопа на дясното ми рамо, аз държах Кели с лявата си ръка. Продължавах да гледам надолу и да ѝ се усмихвам, но не прекалявах — това би събудило подозрение. Знаех, че ни наблюдават на мониторите и иззад двустранни огледала. Служителката махна с ръка и усмихнато пусна бизнесмена пред нас да мине. Сега бе нашият ред. Застанахме пред гишето.

Подадох ѝ документите си. Тя плъзна поглед по картата. После сведе очи към Кели.

— Здравей, добре дошла в Англия.

Кели ѝ отвърна със съвсем американско „Здрасти“.

Жената изглеждаше четирийсетина годишна, с боядисана коса.

— Добре ли пътувахте? — попита тя.

Кели държеше в едната си ръка Джени — или Рики? — за ухото, а главата на другото мече се подаваше от раничката на гърба ѝ.

— Да, чудесно, благодаря — отвърна тя.

— А как се казваш? — продължи да я разпитва жената, все още загледана в картата.

Можех ли да ѝ се доверя, че ще се справи, или трябваше да се намеся?

Кели се усмихна и изтърси:

— Кели!

Какъв фал! Бяхме стигнали чак дотук, бяхме преживели какво ли не, само за да ни хванат като в някой евтин филм.

Незабавно се усмигнах на хлапето.

— Не, не се казваш така! — Не исках да гледам към жената. Усещах, че усмивката напуска лицето ѝ, че очите ѝ се впиват в мен.

Последва пауза, която ми се стори цял час. Представях си как служителката насочва показалец към скрит бутон.

Кели реагира преди мен.

— Да бе, майтап — изкикоти се тя и протегна напред мечето. — Това е Кели! Аз се казвам Луиз. А ти?

— Маргарет. — Усмивката се върна върху лицето на жената. Само да знаеше колко малко ѝ оставаше да ни разкрие.

Тя разтвори паспорта. Очите ѝ се плъзнаха по снимката, после по лицето ми. Остави паспорта под равнището на гишето — видях издайническия проблясък на ултравиолетова светлина. След това ме погледна в очите и попита:

— Кога е правена тази снимка?

— Преди около четири години, струва ми се. — Немощно ѝ се усмигнах и казах с тих глас, сякаш за да не ме чуе Кели: — Подложиха ме на химиотерапия. Косата ми тъкмо започва пак да расте. Потърках главата си. Кожата ми беше влажна и студена. — Водя Луиз при родителите на жена ми, понеже преживяхме много тежък период. Жена ми остана със сина, защото в момента е болен. Както обикновено, всички неприятности се стоварват накуп!

— О! — рече тя с такъв тон, като че ли искрено ми съчувстваше, но не ми върна паспорта.

Последва продължително мълчание. Може би жената очакваше да го запълня с някакво признание, или просто се опитваше да измисли няколко топли думи?

— Приятно прекарване — каза накрая служителката и постави документите обратно на гишето.

Изпитах непреодолимо желание да ги грабна и да побягна с тях.

— Много ви благодаря — отвърнах аз, взех ги и ги прибрах в джоба си. После грижливо закопчах копчето, защото така би направил всеки нормален баща. Едва тогава се обърнах към Кели: — Хайде, миличка, да вървим!

Закрачих напред, но Кели се опъна. О, мамка му, какво имаше пък сега?

— Довиждане, Маргарет — усмихнато махна с ръка тя, — приятен ден!

Това беше. Почти се бяхме измъкнали. С багажа нямаше да имам проблем, просто защото нямаше да го взема.

Погледнах към конвейера. В момента там чакаха и пътниците от Брюксел, затова се насочих към синия изход. Даже ако ни наблюдаваха и ни бяха спрели, защото Кели носеше раница с емблемата на „Върджин еърлайнс“, щях да изиграя ролята на глупака.

На синия изход обаче нямаше дежурни митничари. Бяхме свободни.

37.

Големите плъзгащи се врати водеха към залата за пристигащи. Минахме през навалищата от хора, размахващи карти за таксите или очакващи посрещачите си. Никой не ни обръщаше внимание.

Насочих се право към гишетото за обмен на валута. След като получих повече от триста лири в брой, открих, че предишната вечер съм се справил добре с Рон, Мелвин и семейство Сандборн. Естествено, забравих да поискам дребни и трябваше цяла вечност да чакаме на опашка, за да купим билети за метрото. Нямаше значение — дори едновременното пътуване ми достави удоволствие. Бях свободен човек сред обикновени хора. Никой не знаеше кои сме, нито пък се опитваше да насочи пистолет срещу нас.

Ситито представлява странна архитектурна комбинация. Докато се отдалечавахме от станцията на метрото, минахме покрай величествени сгради с колони и пуритански прави линии. Завихме зад ъгъла и се озовахме пред чудовища, строени през шейсетте и в началото на седемдесетте години от архитекти, които със сигурност бяха пили хапчета „Хайде да преобем лондонското сити“. Трябваше ми тъкмо една от тези сгради, Национална западна банка на „Ломбърд Стрийт“ — толкова тясна улица, че през нея можеше да се провира само по един автомобил.

Влязохме през въртящите се врати от стомана и стъкло и се озовахме в банковата зала, в която множество касиерки седяха зад бронирани стъкла. Но аз не бях дошъл тук за пари.

На рецепцията стояха мъж и жена, и двамата малко над двайсетгодишни, и двамата облечени в официалните костюми на банката. На джобовете на гърдите им бяха извезани малки емблеми.

Видях, че незабавно ни хвърлят оценяващ поглед и сбърчват ноздри. Поздравих ги с енергично „Здрасти, как сте?“ и поисках да разговарям с Гай Бексли.

— Бихте ли ми казали името си, моля? — попита момичето, докато вдигаше телефонната слушалка.

— Ник Стивънсън.

Тя набра вътрешен номер. Момчето отиде да си гледа работата. Наведох се надолу и прошепнах на Кели:

— По-късно ще ти обясня.

— След малко ще дойде. Бихте ли желали да седнете?

Изчакахме на канапе — много дълго, много ниско и изцяло от изкуствена материя. Усещах как мозъчето на Кели прещраква.

И, естествено, последва въпросът:

— Ник, сега Луиз Стивънсън ли съм или Луиз Сандборн?

Почесах се по главата.

— Х–м–м... Кели!

Гай Бексли се появи. Той бе моят „ръководител връзки“, каквото и да означаваше това. Знаех само, че е човекът, към когото се обръщам в случай, че искам да извадя осигурителното си покритие. Беше трийсетина годишен и по прическата и козята му брадичка можеше да се прецени, че се чувства неудобно в униформения костюм и че би бил далеч по-доволен да носи кожени панталони, да държи бутилка водка и цяла нощ да беснее гол до кръста.

Ръкувахме се.

— Здравейте, господин Стивънсън, отдавна не съм ви виждал.

Свих рамене.

— Работа. Това е Кели.

Той се наведе надолу и каза: „Здравей, Кели“, което всъщност означаваше „Учили са ме как да се запознавам с деца“.

— Искам само да взема за пет минути кутията си, приятел.

Последвах го към редицата от разделени със стъкло офиси в отсрещната част на залата. Бях идвал много пъти. Всички кабинки бяха еднакви: кръгла маса, четири стола и телефон. Тук хората брояха парите си или искаха заем. Той понечи да си тръгне.

— Може ли също да получа сведение за диамантените си запаси?

Гай кимна и излезе.

— Какво правим тук? — попита Кели.

Вече трябваше да съм научил, че не обича да я оставям на тъмно. Също като татко си.

— Почакай и ще видиш — намигнах ѝ аз.

Няколко минути по-късно Гай се върна, остави кутията на масата и ми даде разпечатка на сметката ми. Чувствах се невероятно нервен,

докато я разгъвах. Очите ми се забиха право в долния десен ъгъл.

Четиристотин двайсет и шест хиляди петстотин и седемдесет долара, пресметнати по 1.58 долара за лира!

Големия Ал го беше направил! Бексли обаче все още стоеше до мен и аз се усилих да се овладеея.

— Ще остана само около пет минути — казах.

— Съобщи на рецепцията, когато свършиш. Те ще върнат кутията в трезора. — Ръкува се с мен, каза: „Чао, Кели!“ и затвори вратата зад себе си.

Металната кутия — петдесет на трийсет сантиметра, имаше евтина ключалка отгоре, която се отваряше с натискане. Бях я купил от „Улуъртс“ само за десет лири. Тогава имах намерение да наема депозитен сейф, но после си спомних за случая в Найтбридж отпреди години. Пък и това означаваше да използвам ключ, а надали винаги щях да го нося със себе си. Така беше по-лесно — единственият проблем бе, че ако се наложи да се чупя от страната, можех да го направя само през работното време на банката.

Натиснах ключалката и извадих двата стари броя на „Частен детектив“, които бях сложил най-отгоре в случай, че капакът случайно се отвори. Метнах ги на Кели.

— Виж дали ще успееш да разбереш нещо. — Тя взе единия и запрелиства страниците.

Първото, което извадих, бе мобифонът и зареждащото устройство. Включих го. Батерията все още работеше, но въпреки това я сложих в устройството, което включих в контакта на стената.

После посегнах към прозрачната найлонова торбичка, в която бях скътал пачки щатски долари и лири стерлинги, пет южноафрикански кръгеранда^[1] и десет полусуверена^[2], които бях откраднал след войната в Залива. Всички войници, които бяхме зад вражеските линии в Ирак, получихме по двайсет такива — като подкупи за местните, в случай, че заразим. Всички от моя патрул успяхме да запазим по десет и после обявихме, че сме загубили останалите по време на контакт. Отначало ги пазех просто като сувенири, но скоро стойността им нарасна. Оставих ги вътре — интересуваха ме само лирите.

Изрових европейската кожена чантичка с каишката, в която имах пълен комплект документи: паспорт, кредитни карти, шофьорска

книжка, въобще всичко, което ми трябваше, за да се превърна в Никълъс Дънкън Стивънсън. Беше ми отнело години, за да се сдобия с такова сериозно прикритие, произхождащо от номер на социална застраховка, който бях купил за петдесет лири в една брикстънска кръчма.

После извадих ноутбук. Страхотна работа — в която и точка на света да се намирах, можех да разполагам с факс, да пращам съобщения, да използвам текстов редактор и да поддържам база данни. Проблемът бе, че няхах представа как точно да работя с него. Използвах единствено телефонния и адресния указател, защото в тях се влизаше само с парола.

Хвърлих бърз поглед към Кели. Тя прелистваше „Частния детектив“ без да разбира нито дума. Пъхнах ръка до дъното на кутията и извадих деветмилиметров полуавтоматичен браунинг, който бях донесъл от Африка в края на осемдесетте. Заредих пълнителите и проверих патронника. Кели вдигна очи, но не й обърна внимание.

Включих ноутбука, набрах 2242 и открих, че някой търси номера. Вдигнах телефонната слушалка. Кели отново ме погледна.

— На кого ще звъниш?

— На Юън.

— Кой е той? — На лицето й се изписа объркване.

— Най-добрият ми приятел. — Набрах номера.

— Но...

Доближих показалец към устните си.

— Ш–ш–шт.

Нямаше го. Оставих съобщение на телефонния секретар. После прибрах лаптопа в кутията и всичко останало, което нямаше да взема със себе си — включително разпечатката.

Кели вече се беше отегчила от „Детективите“, затова ги взех и ги сложих обратно в кутията. Вече очаквах въпроса й.

— Ник?

Продължих да събирам багажа.

— Да?

— Нали каза, че Дейвид ти бил най-добрият приятел?

— А, да. Всъщност Юън е най-добрият ми приятел. Просто понякога се налага да му викам Дейвид, защото... — Опитах се да измисля някоя лъжа; но защо ли? — Казах ти така, защото ако ни

хванеха, нямаше да знаеш истинското му име. И нямаше да можеш да го издадеш на никого. Винаги се прави така. Нарича се „оперативна сигурност“. — Най-последно затворих кутията. Тя се бе замислила над думите ми.

— Е, добре. Когато се срещнеш с Юън, той дори може да ти покаже онзи под, за който ти разправях.

Подадох глава иззад ъгъла и магнах с ръка на момичето на рецепцията да вземе кутията.

После се обърнах към Кели:

— Време е за пазар. Я да видим сега... Трябва да купим хубави нови дрехи за двама ни и после да се настаним в хотел, докато чакаме Юън да позвъни. Как ти се струва?

Лицето ѝ грейна.

— Става!

Когато свършеше всичко това, трябваше да си отворя банкова сметка под друго име, да прехвърля парите и да престана да съм Стивънсън. Досадна работа, но с онези 426.570 долара определено можеше да се живее.

Пътуването с такси до „Графалгар Скуеър“ се превърна в туристическа обиколка, по време на която аз се вживях в ролята на гид. По изражението на таксиметровия шофьор в огледалото се досещах, че повечето от подробностите, които обяснявах на Кели, са грешни.

Движихме се по „Странд“, когато забелязах магазини за дрехи от двете страни на улицата. Платихме и отидохме да купим дънки, тениски и принадлежности за баня. После хванахме друго такси и поехме към хотел „Браунс“.

— Там ще ти хареса — казах аз. — Има два входа, така че можеш да влезеш откъм „Доувър Стрийт“ и да излезеш от другата страна, на „Албърмарл Стрийт“. Което е много важно за шпиони като нас.

Взех номера от телефонни услуги, включих мобифона и позвъних в хотела, за да направя резервация. След по-малко от половин час бяхме в нашата стая, но едва след като открих, че изходът на „Доувър Стрийт“ вече е затворен.

Стаята по нищо не напомняше онези дупки, в които бяхме живели. Цялата бе в плюш, удобна и най-хубавото — имаше минибар

пълен с тоблерони. Можех човек да убия за една бира, но трябваше да почакам — имах да върша работа.

Разликата между часовите пояси започваше да си взима своето. Кели изглеждаше изтощена. Тя се плъосна на леглото и аз я съблякох, после я напъхах под завивките.

— Можеш да вземеш вана и утре — прошепнах ѝ аз. Само след около две минути тя отново се превърна на морска звезда.

Проверих сигнала на мобифона и зареждащото устройство. Юън познаваше моя глас и щеше да разбере смисъла на съобщението ми: „Обажда се Джон, водопроводчикът. Кога искаш да дойда, за да ти оправя чешмата? Врътни една шайба...“

Реших да подремна десетина минути, може би да взема душ, да донеса нещо за ядене, а после да си легна... В края на краищата беше едва пет часът следобед.

Десет минути по-късно, в шест без петнайсет сутринта, телефонът иззвъня. Натиснах бутона и чух „Ало?“, произнесено с онзи много нисък, много овладян глас, който отлично познавах.

— Нуждая се от помощта ти, приятел — казах аз. — Можеш ли да дойдеш в Лондон?

— Кога ти трябва?

— Веднага.

— В Уелс съм. Ще отнеме малко време.

— Ще те чакам на този телефон.

— Няма проблем. Ще взема влак — така ще стане по-бързо.

— Благодаря. Звънни ми около час преди да стигнеш на „Падингтън“.

— Добре, ясно.

Телефонът замлъкна.

Никога не се бях чувствал толкова облекчен. Все едно да затвориш слушалката, след като докторът току-що ти е казал, че резултатите от теста за рак са отрицателни.

Пътуването с влак щеше да му отнеме повече от три часа, така че нямаше какво друго да правя, освен да се наслаждавам на временното затишие в битката. Кели се събуди, докато аз наваксвах пропуснатото за изборите в броя на „Таймс“, който бяха пъхнали под вратата. Позвъних в рум сървиза и прехвърлих телевизионните канали. Никакви „Пауър рейнджърс“. Страхотно.

След като се повъргнахме в леглата, накрая двамата с Кели станахме, изкъпахме се, преоблякохме се и е, вече изглеждахме прилично. Спокойно се разходихме до станцията на метрото през „Пикадили Съркьс“, „Лестър Скуеър“ и „Трафалгар Скуеър“. Изнесох още една лекция за забележителностите, която Кели не слушаше. Единственото ѝ желание беше да нахрани гълъбите. Постоянно си гледах часовника в очакване Юън да ми се обади и докато гълъбите все още връхлитаха Кели на площада, телефонът иззвъня. Запуших с пръст другото си ухо, за да не чувам шума на уличното движение и радостните писъци на Кели и другите хлапета, докато птиците се опитваха да им изкълват очите.

— Сега съм на един час от „Падингтън“.

— Страхотно. Ще те чакам на трети перон на гара Чаринг крос, става ли?

— Става.

Хотел „Чаринг крос“ беше част от комплекса на гарата и само на две минути път пеш от „Трафалгар Скуеър“. Бях го избрал, защото знаех, че от фойето се виждат такситата, които спираха пред гарата, за да оставят пътниците си.

Започнахме да чакаме и наблюдаваме. Бе пълно с американски и италиански туристи. Американците се тълпяха пред туристическото бюро и се записваха за всякакви обиколки из града, а италианците просто слизаха от асансьора и се насочваха към изхода в една шумна, размахваща ръце тълпа, която се опитваше едновременно да излезе през стъклените врати.

Около половин час по-късно видях такси с позната фигура на задната седалка. Посочих го на Кели.

— Няма ли да го посрещнем?

— Не, ще останем тук и ще гледаме, защото искам да го изненадаме. Точно като в Дейтона, спомняш ли си?

— А, да. Трябва да стоим на разстояние.

Той слезе от таксито. Толкова се радвах да го видя, че ми се искаше да изтичам навън. Носеше дънки и едни от онези обувки, които рекламират в неделните притурки. В сравнение с тях „Хъш пъпис“ бяха върхът на модата. Беше и с черно найлоново яке, така че лесно изпъкваше на гарата.

— Ще му дадем две минути — казах на Кели аз, — после ще идем да го изненадаме, нали?

— Да! — възбудено извика тя. На гърба на дъждобрана ѝ имаше две птичи курешки. Изчаках ги да изсъхнат, преди да ги избърша.

Изчаках пет минути, за да видя дали го следят. После с Кели закрачихме към гарата и минахме през двете арки до билетните каси. На перон 3 видяхме Юън, облегат на стената и зачетен във вестник. Същото усещане: искаше ми се да изтичам и да го прегърна. Бавно се насочихме към него.

Той вдигна очи и ме видя. Двамата се усмигнахме и си казахме: „Здрасти, как е?“ Юън погледна към мен, после към Кели, но замълча — знаеше, че по някое време ще му обясня. Тръгнахме към стълбището, което ни отведе към реката. Докато вървахме, той погледна към главата ми и се помъчи да скрие усмивката си.

— Страхотна прическа!

Взехме такси от гарата на кея. Процедурата си е процедура и целта ѝ е да те пази: в момента, в който започнеш да претупваш процедурата, има вероятност да се прецакаш. Зададохме на шофьора обиколен маршрут, за да си покрием задниците, и вместо за десет минути по права линия, стигнахме до „Браунс“ за двайсет.

Веднага щом влязохме в стаята, аз включих телевизора за Кели и телефонирах на рум сървиза. Всички бяхме гладни.

Юън вече бърбеше с Кели. Тя очевидно се радваше да поговори с някой друг, даже да беше възрастен, при това мъж. Това бе добре — двамата завързваха връзка и момичето се чувстваше спокойно с него.

Донесоха храната: за Кели — бургер с телешко и пържени картофки, два двойни сандвича — за нас.

— Ще те оставим да се нахраниш на спокойствие — казах ѝ аз. — Ще влезем в банята, защото ти гледаш телевизия, а аз искам да поговоря с Юън за някои неща. Става ли?

Тя кимна с пълна уста.

Юън се усмихна.

— Доскоро, Кели. Остави ни по някое и друго картофче.

Влязохме в банята заедно с кафетата и сандвичите си. Шумът на телевизора замлъкна в мига, в който затворих вратата.

Започнах да му разказвам историята. Юън внимателно слушаше. Видимо се разстрои заради Кев и Марша. Стигнах до момента, в който

Лутър и сие ни спипаха и той ме прекъсна. Вече бе седнал на ръба на банята.

— Копелета! Кои бяха? Мислиш ли, че са същата група, която е очистила Кев?

— Навярно. — Седнах до него. — Кев е познавал тримата, които са го убили. Кели потвърди, че Лутър е работел с него. После пък и онзи телефонен разговор, когато Кев ми спомена, че работел по нещо...

— Значи смяташ, че е бил Лутър.

Кимнах.

— Кой знае къде се вмества в картинката, но предполагам, че е от БН и също е корумпиран. Изглежда неколцина от бюрото са се огънали и работят за наркопарии. — Разказах му за убийството на Макгиър и онова, което бях открил на дискетата, след като Де Сабатино отвори графичните файлове.

Юън разбра.

— Значи всичко е свързано с това, че ВИРА внася наркотици в Европа, така ли? За да запазят пътя отворен, те са имали нужда от хора, които да стоят зад тях, и са ги принуждавали с шантаж и заплахи. Ами Макгиър — каза ли нещо?

— Нито дума. Знаеше, че така или иначе ще умре.

— А онзи тип, Де Сабатино? Той има ли копие на информацията?

Изсмях се.

— Знаеш, че няма да ти го кажа. Оперативна сигурност, приятел, оперативна сигурност!

— Естествено — сви рамене той. — Просто любопитствах.

Обясних му какво съм открил в дома на Кев. Юън мълчеше. Просто седеше и обмисляше казаното. Изведнъж се почувствах изтощен, сякаш бях предал щафетата на Юън и всичко, което ми се беше случило през последните десет дни, най-после взимаше своето.

Вдигнах очи към него. Той също изглеждаше изчерпан.

— В онова, което твърдиш, мога да открива само едно нещо, което не се връзва.

— Какво, приятел?

— Естествено е колумбийците да предвидят, че бомбата ще доведе до повишена охрана на Скалата и ще затрудни внасянето на

наркотици.

— Било е предупреждение за всички онези, които може да не са искали да позволят бизнесът да продължи. Единственото ми желание е да предам информацията на Симъндс и да си измия ръцете.

— Ще ти помогна с каквото мога. — Той разпечата пакет „Бенсън Хеджис“. Очевидно пак бе пропусил. Изправих се и се отдръпнах от него.

— Не искам да те замесвам директно. Кев, Пат и аз бяхме прецакани — но ще ми дотрябваш, ако нещата тръгнат на зло.

— На линия съм.

Усетих мириса на сяра от кибритената му клечка. Той се усмихна, когато започнах да махам с ръце пред лицето си. Знаеше, че мразя това. Някои неща не се променят даже при извънредно напрежение.

— Утре следобед би трябвало да получиш копията на файловете — казах аз. — Ако с мен или Симъндс се случи нещо, всичко ще зависи от теб. — Двамата вече бяхме обгърнати в облак дим. Всеки момент щеше да се включи алармата.

— Няма проблеми, приятел — тихо произнесе той със своя много бавен, много спокоен, много пресметлив глас. Ако съобщиш на Юън, че е спечелил националната лотария, той би отвърнал: „Това е чудесно“, и после би продължил да подрежда монетите си или да сгъва чорапите си.

— Колко копия на дискетата има, освен онези, които ми пращаш?

— Няма да ти кажа, приятел. Не ти трябва да знаеш!

Той се усмихна. Беше наясно, че по този начин го предпазвам.

— Още нещо — казах аз. — Не искам да водя Кели със себе си на срещата със Симъндс. Последния път, когато се чухме, не беше много доволен от мен. Ако нещо се прецака, не искам тя да се окаже на огневата линия. Ти си единственият, на когото мога да я поверя. Само за една нощ, може би за две. Ще го направиш ли?

Очаквах незабавен отговор и го получих.

— Няма проблем. — На лицето му се плъзна усмивка. Бях го оставил да си бърби с Кели, за да могат да се опознаят.

— В Брекън ли ще я заведеш?

— Да. Споменал ли си й, че живея в Уелс?

— Казах й, че живееш в кошара.

Той хвърли фасата в тоалетната чиния, защото знаеше, че мразя и това.

Поставих ръце на раменете му.

— Изживях една шибана седмица.

— Не се тревожи. Хайде да се върнем в стаята и да си допием кафето. После просто иди да дадеш онези лайна на Симъндс и свършвай с това.

— Как беше бургерът?

— Страхотен. Оставих на Юън малко картофки.

Седнах на леглото до нея.

— Виж, Кели, тъй като аз трябва да свърша една работа в Лондон, двамата с Юън си поговорихме и смятаме, че няма да е зле да заминеш за провинцията заедно с него и да останеш в къщата му. Само за една нощ, утре ще дойда. Какво мислиш? Хей, даже можеш да видиш пода, който поставихме. Спомняш ли си, разказвах ти за това?

Тя разбра, че няма избор и това се изписа на лицето й.

— Няма да се бавя, а навсякъде около къщата на Юън има овце — прибавих аз.

Кели погледна надолу, към ръцете си, и промълви:

— Искам да остана с теб.

— Какво, не искаш да отидеш ли? — с престорена изненада възкликнах аз. — Но там ще видиш толкова много овце!

Тя се засрами. Бе прекалено добре възпитана, за да откаже пред Юън.

— Няма да е за дълго — продължих аз. После най-коварно затворих капана. — Юън ти харесва, нали?

Момичето кимна, без да откъсва очи от мен.

— Ще е само за една нощ. Пък и ще ти телефонирам, ще можем да си говорим.

Тя изглеждаше много недоволна. В крайна сметка й бях обещал повече да не я изоставям. Мобифонът случайно ми попадна пред очите и ми хрумна идея.

— Ами ако ти дам мобифона си? Ще те науча да го използваш. — Започнах да си играя с бутоните. — Ето, вземи го. Ако ти покажа как да работиш с него, довечера ще можеш да го сложиш под възглавницата си.

Вдигнах поглед към Юън и се опитах да го въвека в разговора.

— Защото тя ще има самостоятелна спалня, нали?

— Точно така, ще ѝ предложи самостоятелна спалня, онази, която гледа към кошарата.

— И ми се струва, че в стаята ѝ има телевизор, нали? — попитах аз.

— Да, има — кимна той, навярно чудейки се откъде ще намери телевизор.

В крайна сметка постигнахме съгласие. Кели не беше във възторг, но прие нещата. Включих телефона, набрах номера си и ѝ го подадох.

— Просто включи зареждащото устройство в контакта, когато стигнеш там, и мобифонът ще работи, става ли?

— Става.

— После го пъхни под възглавницата си, за да го чуеш, когато иззвъни.

— Както кажеш. — Кели вече бе разбрала, че определено няма избор.

— Знаеш ли какво — обади се Юън, — най-добре да вземем мечетата ти, ако ще заминаваме за провинцията. Как се казват? Някога пътували ли са с влак?

Това веднага затопли още повече отношението ѝ към него. Слязохме по стълбището и взехме такси до гара Падингтън.

[1] Златна монета, равняваща се на 25 ранда. — Б.пр. ↑

[2] Стара британска златна монета, равняваща се на 10 шилинга.
— Б.пр. ↑

38.

Накупихме й сладоледи, сладки, напитки и какво ли не, за да не й позволим да мисли за това, което ставаше. Тя все още се чудеше кой комикс да си вземе, когато Юън си погледна часовника и каза:

— Скоро трябва да тръгваме, приятел.

Придружих ги до перона и силно прегърнах Кели на вратата на вагона.

— Довечера ще ти позвъня. Обещавам.

Докато се качваше, Джени и Рики гледаха към мен от раничката на гърба й.

— Добре.

Дежурният вървеше покрай вагоните и затваряше вратите. Юън спусна прозореца, за да може Кели да ми махне.

— Ник? — Тя се наведе към мен и ме повика така, сякаш искаше да ми прошепне нещо.

— Какво? — Доближих лицето си до нейното.

— Това. — Детето ме прегърна през шията, притисна ме и залепи силна целувка на бузата ми. Бях толкова потресен, че просто останах там, докато влакът потегли.

— До утре! — извика Юън. — Не са тревожи за нас. Ще се оправим.

Докато влакът бавно изчезваше, аз изпитах същото чувство както в момента, в който бях видял да качват трупа на Пат в линейката, но сега не можех да разбера защо. В края на краищата всичко това беше за доброто на Кели и я оставях в сигурни ръце. Насилих се да го приема като поредния проблем, от който се бях освободил, и се насочих към външните телефони.

От „Вохол“ ми отговориха делово:

— Номерът, моля?

— 2612.

Последва пауза, после чух глас, който незабавно познах.

— Здравей, 2612.

— Тук е Стоун. Намерих каквото ти трябваше.

— Ник! Къде си?

Запуших другото си ухо с пръст, докато съобщавах за поредния заминаващ влак.

— В Англия съм.

— Отлично!

— Отчаяно искам да се срещнем.

— И аз. Но няма да мога да се откъсна от тук до малките часове.

— Той замълча за миг. — Навярно можем да се поразходим и да поговорим. Да речем, в четири и половина утре сутринта.

— Къде?

— Ще тръгна към гарата. Предполагам, че ще ме откриеш.

— Няма проблем.

Затворих слушалката с чувството, че зарът най-после се търкаля в моя полза. Кели беше в безопасност, Симъндс изглеждаше отзивчив. С малко късмет ми оставаха само часове до края на тази каша.

Върнах се в хотела, поръчах кола под наем, за да взема Кели от Брекън след срещата, после хапнах. Мислено преповторих какво и как ще кажа на Симъндс. Несъмнено притежавах точно онези доказателства, които той бе поискал. Жалко, че не бях взел видеокасетата, за да потвърди думите ми, но онова, което бях открил, навярно щеше да е повече, отколкото Симъндс очакваше. В най-лошия случай щяха да изтрият досието ми и да ме освободят. Поне имах няколко лири, за да започна нов живот.

Замислих се за Кели. Какво щеше да стане с нея? Къде щеше да иде? Щеше ли всичко видяно и случило се с нея и семейството ѝ да ѝ повлияе по някакъв начин? Опитах се да не се задълбочавам, като си внушавах, че всичко ще се нареди — някак. В това отношение Симъндс можеше да помогне. Навярно би могъл да уреди да я върнат на бабите и дядовците ѝ или поне да ме посъветва къде да потърся помощ.

Опитах се да поспя, но така и не успях. В три сутринта взех колата от паркинга и потеглих към моста „Вохол“.

Заобиколих отдалече — стигнах чак до края на „Кингс Роуд“, след това завих към реката и отново поех на изток. Искях за последен път да подредя мислите си, а и защото за мен пустинният кей и облените в светлина исторически мостове бяха най-красивата гледка на

света. Точно тази нощ светлините като че ли блестяха малко по-ярко и мостовите изглеждаха по-фокусирани. Прииска ми се Кели да е тук, за да види всичко това заедно с мен.

Стигнах рано до моста „Вохол“. Подкарах на изток, по пътя покрай реката, към следващия мост — „Ламбет“. Когато минах покрай мястото на срещата, не забелязах нищо подозрително. На бензиностанцията отгатък улицата, приблизително по средата на разстоянието до моста „Ламбет“, чакаха четири автомобила — групи хлапетии наливаха бензин и си купуваха шоколади, няколко подранили микробуса на фирми за почистване на офиси зареждаха, преди да започне смяната им.

По-нататък, от отсрещната страна на реката, се виждаше Уестминстърският дворец. Усмихнах се. Членовете на парламента само да знаеха какво подготвят разузнавателните служби! Според новините по радиото имаше голяма вероятност скоро да осъмнем с ново правителство. Не че бих могъл да гласувам за когото и да е. Аз не съществувах като Стоун, Стамфърд, Стивънсън или който и да е друг, от години насам.

Направих пълен кръг и се насочих обратно, по същия път, към „Вохол“. Все още ми оставаше време за убиване, затова спрях на бензиностанцията и си купих нещо за пиене и сандвич.

Мястото на срещата изглеждаше нормално. Възнамерявах да взема Симъндс, да направя колкото може повече завои, докато отиваме при колата ми, и после да се поразходим. По този начин можех да контролирам положението, можех да пазя себе си, а и него.

Паркирах на около четиристотин метра западно от мястото на срещата. Докато ядях сандвича си, проверих обратния път до автомобила. Излязох и закрачих по улицата. Пристигнах в четири без пет. Все още нямаше какво да правя, затова позяпах витрината на магазин за мотоциклети и реших, че наистина ще си купя един за подарък. Не, за награда.

В четири и двайсет застанах в сенките на железопътните арки срещу изхода, през който предполагах, че ще излезе Симъндс. Наоколо се мотаеха по един-двама души, прибиращи се от баровете или на път за поредния бар. Пиянските им смехове отекнаха в неподвижния утринен въздух, после отново се спусна тишина.

Познах го веднага — леко приведен напред, с пружинираща походка. Зави надясно от изхода и застана на пешеходната пътека с намерението да се насочи към металния надлез към гарата. Нямаше какъде да бързам — щях да го оставя да дойде при мен.

Докато Симъндс пресичаше улицата, излязох от сенките в основата на надлеза.

Той се усмихна.

— Как си, Ник? — Продължи да крачи, като кимна наляво към моста „Ламбет“. — Искаш ли да се поразходим? — Това не беше въпрос.

Обърнах глава в срещуположната посока, към колата си.

— Уредил съм транспорт.

Той спря и ме погледна с изражението на разочарован учител.

— Не, мисля, че ще повървим.

Аз бях домакин на срещата и Симъндс трябваше да е наясно; че отговорността за безопасността е моя. Той обаче продължи да ме гледа още няколко секунди и после, сякаш знаеше, че ще го последвам, продължи да върви. Тръгнах до него.

В мрака, от отсрещната страна на Темза, пред нас сияеше Парламентът, като че ли излязъл от пощенска картичка. Разхождахме се по широк тротоар, разделен със затревена ивица от магазините под арките.

Симъндс изглеждаше както винаги. Вратовръзката му бе поразхлабена, а ризата и костюмът му имаха такъв вид, сякаш ги държеше в пътна чанта.

След около четвърт час бях стигнал до края на изложението си. Беше негов ред да говори. Кой знае защо очаквах да спре или поне да намери пейка, на която да седнем, но Симъндс продължаваше напред.

В един момент завъртя глава към мен и се усмихна.

— Ник, нямах представа, че ще си толкова изчерпателен. С кой друг си разговарял за всичко това?

— Само с Де Сабатино и с Юън.

— А Юън или онзи Де Сабатино имат ли копия на дискетите?

— Не, никой, освен мен — излъгах го аз. Дори когато си отишъл при някого, за да искаш помощ, никога не разкриваш всичките си карти. Не се знае кога ще ти дотрябват.

Той бе запазил невероятно спокойствие.

— С какво можем да гарантираме, че никой друг няма да научи — поне за момента? Това далеч не е обикновена корупция. Връзките с ВИРА, Гибралтар и, както изглежда, с БН означават, че въпросът наистина е много сериозен. Ти очевидно си разкрил доста неща, затова нека те попитам нещо. — Симъндс замълча за миг, сякаш бе съдия, който се готви да съобщи присъдата си. — Мислиш ли, че нещата стигат по-надалеч?

— Кой знае? — отвърнах аз. — Но трябва да се внимава. Тъкмо затова исках да разговарям само с теб.

— А къде е сега детето на Браун?

Отново излъгах.

— В един хотел, спи дълбоко. Ще ми трябва малко помощ, за да я предам на дядовците и бабите й.

— Разбира се, Ник. Всяко нещо с времето си.

Няколко минути повървахме в мълчание. Стигнахме до някакъв бар на ъгъла на автомобилен тунел под железопътната линия. Навлязохме под арките. После Симъндс отново заговори и в тона му нямаше съмнение, че ще се подчиня на заповедта му.

— Преди да съм в състояние да ти помогна с каквото и да е, ще ми трябва доказателствата. — Все още не гледаше към мен, а внимаваше да не стъпва в локвите вода с петна от машинно масло.

— Не съм взел дискетите със себе си, ако това искаш да кажеш.

— Ник, ще направя всичко възможно да се погрижа и двамата да получите закрила. Но ми трябва доказателствата — при това всички копия. Можеш ли да ми ги дадеш сега?

— Невъзможно е. Поне за още няколко часа.

— Ник, не мога да направя нищо без тях. Трябват ми всички копия. Даже онези, които при други обстоятелства би оставил в онова твоё осигурително покритие.

Свих рамене.

— Сигурно разбираш, че това е единствената ми гаранция.

Насочихме се обратно към гарата, успоредно на линията. Известно време вървахме в мълчание по тесните улици. Симъндс беше дълбоко замислен. Над нас изтътна влак и продължи нататък, за да събуди жителите на югозападен Лондон. Мамка му, защо толкова държеше да знае колко са копията и да ги получи всичките?

— Повярвай ми — надвиках шума аз, — в това отношение всичко е под контрол. Вече се прецаквам повече от достатъчно. И двамата отлично знаем, че трябва да предпазя всички, включително самия теб.

— Разбира се, но аз трябва да контролирам цялата информация. Даже ти не трябва да разполагаш с нея. Прекалено е рисковано.

Нещата започваха да затъпяват.

— Ясно ми е. Но ако те очистят? Няма да остане нищо, което да потвърждава думите ми. Не става въпрос само за корумпираните американци, нали разбираш? Гибралтар е бил инсценировка. Значи се отнася и до нас.

Симъндс бавно кимна към една от локвите.

— Озадачават ме няколко неща — заговорих аз. — Защо ни беше съобщено, че бомбата ще бъде взривена с дистанционно управление? Как се получи така, че имахме пълна информация за АБЧ, но не знаехме, че няма никаква бомба?

Той отново не отговори.

Нещата нещо не се връзваха.

О, мамка му!

Почувствах се така, сякаш пак са ме ударили с онзи пожарогасител по тила. Защо не се бях сетил за това? Тътенът на товарния влак вече заглъхваше в далечината. Тишината на ранното утро се завръщаше.

— Ти си знаел за всичко това, нали?

Никакъв отговор. Той продължи да крачи.

Кой ни бе информирал, че гибралтарската бомба ще бъде взривена с дистанционно управление? Симъндс, който играеше ролята на Алфа. Защо не се бях сетил за това по-рано?

Заковах се на място. Той продължи напред.

— Това не се отнася само до американците и ВИРА, нали? Става дума за нещо много по-голямо. И ти участваш в него, нали?

Около последните арки имаше по-скоро промишлени, отколкото търговски обекти — авторемонтни работилници, тенекеджийници и складове, пред повечето от които бяха паркирани фирмени микробуси. Двайсетина метра наляво се беше прострял тревист участък, следван от равен терен. Навсякъде около нас се виждаха метални контейнери за

боклук и големи червени камиони за смет с жълти предупредителни светлини на покрива.

Той се завъртя и направи няколко крачки обратно към мен. За първи път се гледахме очи в очи.

— Ник, струва ми се, че трябва да проумееш нещо: ти ще ми дадеш цялата информация — и наистина имам предвид цялата. Не мога да поема риска да циркулират други копия.

На лицето му се бе изписало изражението на гросмайстор, който се кани да направи решителния си ход. Шокът и ужасът, изписали се върху моето лице, бяха съвсем явни.

— Ние не бяхме съгласни с твърдото решение на американците да те убият, но не трябва да се съмняваш, че ако се наложи, ще те премахнем.

— Вие ли?

— Става дума за нещо много по-голямо, отколкото си мислиш, Ник. Ти си интелигентен, трябва да разбираш търговските и политическите последствия от примирието. Разкриването на онова, което е на дискетите, ще забърка много по-голяма каша, отколкото можеш да си представиш. Много жалко за Кевин и семейството му, признавам. Когато ми каза какво е открил, аз наистина се опитах да уговоря американските си колеги да действат по-фино.

Значи затова ми бяха наредили така внезапно да се върна в Кралството... След разговора си с Кев, Симъндс бе искал да се махна от Щатите, при това бързо, за да не успея да се чуя с приятеля си или пък да попреча на убийството му.

Помислих си за Кели. Поне тя беше в безопасност.

Той сякаш прочете мислите ми.

— Ако не ми дадеш цялата информация, ние ще убием детето. А после ще премахнем и теб — след като измъкнем каквото ни трябва. Не бъди наивен, Ник. Дватама с теб сме еднакви. Тук няма място за чувства, това е бизнес, Ник, бизнес. — Симъндс бащински ме погледна. — Ти наистина нямаш никакъв избор.

Опитах се да се съпротивлявам.

— Между другото, Юън ти праща съжаленията си и казва, че е успял да уреди телевизор за спалнята й. Повярвай ми, Ник, той ще я убие. Предпочита финансовата изгода.

Бавно поклатих глава.

— Помисли си. Кой първи потърси връзка?

Прав беше. Юън ме бе потърсил. Симъндс командваше парада, Юън държеше пръста си на спусъка. Но аз продължавах да се съпротивлявам.

Той разкопча сакото си и извади от вътрешния си джоб мобифон.

— Нека Юън ти обясни, и без това очаква да му позвъня.

Симъндс включи мобифона и се приготви да набере номера. Докато гледаше към дисплея, той се усмихваше.

— Ето как те откриха американците. Хората си мислят, че мобифонът може да се засече само когато се използва, но не е така. Стига да е включено, това нещо представлява миниатюрно устройство за следене, даже да не разговаряш по него. Ужасно удобно е.

Той набра номера си.

— Когато ги прецака при Лортън обаче, единствената ни възможност беше да те оставим да се върнеш в Кралството. Налагаше се да разбере какво си открил. И още нещо — много се радвам, че лечението ти от рак е било успешно.

Мамка му! Даже не бе споменал за подстрижката ми. Просто вече знаеше. Ами Юън? Той разполагаше с достатъчно информация, за да го спомене. Чувствах се адски гадно, че използва уменията си срещу мен.

Симъндс се усмихна. Беше ме хванал за топките.

— Ник, пак ще повторя: наистина ми трябват всички дискети. Иначе детето ужасно ще страда — това няма да ни достави удоволствие, но залогът е огромен.

Адски ми беше необходимо да се свържа с Юън. Искях да разговарям с него, исках да потвърди, че всичко това е блъф. Но вътрешно вече бях убеден, че не е.

Симъндс почти беше набрал номера.

Не, можех да рискувам живота на Кели. Той нямаше да донабере номера.

Силно замахнах и забих юмрук в носа му. Чу се тъпо изхрущяване на счупена кост и Симъндс със сподавен стон се строполи на земята. Докато се гърчеше, сригах куфарчето му под един от камионите за смет и в същото време взех мобифона с лявата си ръка, минах зад него и го поставих пред гърлото му. С дясната го

стиснах за другата страна и притиснах апарата плътно под адамовата му ябълка.

Огледах се настрани. Тук бяхме прекалено на открито, а онова, което замислях, щеше да отнеме няколко минути. Тръгнах заднешком и завлякох Симъндс между два от камионите. Заставах на колене, без да преставам да притискам мобифона. Той риташе с крака, размахваше ръце и се мъчеше да ми издере лицето.

Пъшкането и хриптенето му изпълниха въздуха. Наведох се напред и използвах тежестта на горната половина на тялото си, за да извия главата му надолу, така че брадичката да опира в гърдите му. В същото време още по-силно притиснах мобифона. Само още две минути, и щях да съм готов.

След трийсетина секунди той започна яростно да се съпротивлява — с цялата безумна сила на човек, който усеща, че умира. Но каквото и да правеше, нямаше да оцелее.

Ръцете му продължаваха да дращят лицето ми. Аз се въртях настрани, за да ги избегна, но поддържах натиска на гърлото му. Вече беше успял да разрани белезите от борбата ми с Макгиър. После успя да забие нокти в раната под окото ми. Сподавих вика си и направих нещата още по-лоши, като отдръпнах лицето си настрани — ноктите на Симъндс отнесоха част от кожата ми.

Вече не си правех труда да гледам дали някой ни наблюдава. Не ми пукаше. Бях се задъхали потта пареше в раните по лицето ми.

Движенията му постепенно отслабнаха и накрая само краката му конвулсивно потръпваха. Секунди по-късно загуби съзнание. Помислих си дали просто да не си тръгна, като го оставя да страда от последствията от хипоксията и да го направя идиот за остатъка от живота му. Отказах се. Исках този скапаняк да умре.

Дадох му още трийсет секунди. Гърдите му престанаха да се повдигат. Поставих пръсти върху сънната му артерия — нищо.

Завлякох го до стената на една от работилниците и го опрях в седнало положение на вратата. После се отупах, напъхах ризата в панталоните си и избърсах потта и кръвта с ръкав. Проверих мобифона. По време на битката се бе изключил. Изтрих отпечатъците си от него, оставих всичко където си е и небрежно се отдалечих. Даже някой да ме беше видял, какво от това? В момента ме занимаваха далеч по-важни неща.

Подкарах колата на запад, като притисках маншета на ръкава си до раната под окото ми, за да спра кървенето.

Случилото се продължаваше да се върти из главата ми и бавно започваше да се изяснява.

Вече знаех как са ме открили Лутър и сие — навярно бяха изтръгнали номера от Пат и после бяха проследили сигнала.

Ако бях съобщил на Юън или Симъндс, че в лаптопа ми има дори само още едно копие на информацията, щях да съм мъртъв. Те си покриваха задниците, но постоянно ми задаваха въпроси.

Дали Симъндс се бе уговорил Юън да му телефонира по някое време след срещата ни? Къщата на Юън се намираше на повече от три часа път, а скоро щяха да открият трупа на Симъндс. Ако разбереше, Юън нямаше да поеме никакви рискове. Щеше да се премести, а може би незабавно щеше да убие Кели. И в двата случая щях да я загубя. Този път дори и не помислях да я оставя. Можех да ѝ позвъня по мобифона и да ѝ кажа да избяга, но какво щях да постигна с това? Кели беше наред пустошта — къщата на Юън се намираше сред акри планини, трева, скали и овчи лайна. Щеше да я открие.

Можех да телефонирам в полицията, но дали щяха да ми повярват? Щях да загубя часове в опити да ги убедя и през това време вече щеше да е прекалено късно.

За стотна от секундата си помислих дали да се обадя на Големия Ал. Надявах се, че вече е скрил следите си. Той нямаше проблем с тайните банкови сметки. Щом ми бе прехвърлил четиристотин бона, със сигурност беше взел осемстотин за себе си. Старият тиквеник щеше да се оправи. Изхвърлих го от главата си.

Точно преди „Хитроу“ видях табела за бензиностанция. Хрумна ми нова идея.

Отбих и влязох в паркинга. Сега ми оставаше само да намеря телефон и да позвъня.

39.

На бензиностанцията имаше много автомобили. Паркирах на стотина метра от главния вход. Излязох от колата точно когато небесата се отприщваха. Когато най-послед стигнах до четирите телефона пред ресторанта, вече бях подгизнал. Първите два работеха само с телефонни карти. В джоба ми имаше около три лири на дребно — недостатъчно. Изтичах в магазина, като бършех кръвта от лицето си. Купих си вестник с банкнота от пет лири и излязох навън. Жената очевидно се разтревожи от състоянието на лицето ми. Отново влязох вътре и взех пакет бисквити с банкнота от десет лири. Тя изглеждаше още по-уплашена. Може би си мислеше, че съм я видял да ме зяпа. Нямахше търпение да ми върне рестото и да се разкарам.

Докато набирах номера, стомахът ми се сви на топка, сякаш бях тийнейджър, който се готви да уреди първата си среща с момиче. Дали Кели го беше заредила и го бе оставила включен? А защо да не го направи? До този момент никога не ме беше подвеждала.

Телефонът започна да звъни.

Ами ако Юън бе взел мобифона? Да затворя ли или да се опитам да блъфирам и да разбера къде е Кели?

Беше твърде късно да се чудя. Звъненето престана. Последва пауза, след това чух тихо и колебливо: „Ало, кой е?“

— Здравсти, Кели, аз съм, Ник. — Мъчех се гласът ми да звучи небрежно. — Сама ли си?

— Да, ти ме събуди. Идваш ли вече? — Струваше ми се уморена и объркана. Полагах всички усилия да измисля някакъв, отговор, но тя, слава Богу, продължи: — Юън каза, че мога да остана при него известно време, защото трябвало да заминеш някъде. Това не е вярно, нали, Ник? Ти ми обеща да не ме изоставяш.

Връзката бе лоша. Запуших другото си ухо с пръст, за да не чувам барабаненето на дъжда по стъкления покрив на автомата. На следващия телефон шофьор на камион високо и гневно заявяваше на шефа си, че не можел да продължи нататък заради скоростомера си и

че нямало да си загуби книжката само за да откара до Карлайл няколко кашона с гадни анораци. Отгоре на всичко по магистралата постоянно фучаха автомобили и откъм бензиностанцията се носеше глъчка. Трябваше да напрегна слух, защото не можех да помоля Кели да говори по-високо.

— Да, разбира се, права си — казах аз. — Никога няма да те изоставя. Юън те лъже. Открих някои лоши неща за него, Кели. Още ли си в къщата?

— Да. В леглото съм.

— Юън спи ли?

— Да. Искаш ли да разговаряш с него?

— Не, не. Чакай да помисля малко.

Мислите ми препускаха. Опитвах се да открия най-добрия начин да й кажа онова, което исках.

— Разбира се, че идвам да те взема. Съвсем скоро ще съм при теб. А сега ме изслушай. Трябва да направиш нещо много трудно и много опасно. Ако успееш, всичко ще свърши. — В момента, в който изрекох последната дума, се почувствах като негодник.

— Няма да се налага пак да бягам от хората, нали?

— Не, не — този път няма такова нещо. Но това е най-важната работа, която върши всеки шпионин. — Не исках да й давам време да мисли, затова просто продължих: — Първо трябва да проверя нещо, разбираш ли? Значи си в леглото, така ли? Завий се презглава и говори шепнешком, става ли?

Чух шумоленето, докато се пъхаше под завивките.

— Какво ще правим, Ник?

— Първо искам да погледнеш към предната част на телефона и да натиснеш която и да е от цифрите. Тогава ще светне лампичка. Каж ми, ако видиш образ на батерия. Колко блокчета има там, където е символът за батерия?

Чух шум от припрени движения.

— Три. Блокчетата са три. Едното премигва.

— Чудесно.

Всъщност не бе така: две блокчета означаваха, че не е заредила мобифона и че в батерията е останала по-малко от половината енергия, а щеше да ми трябва много време за инструкции.

— Какъв е онзи шум? — попита тя.

Шофьорът вече наистина се беше вбесил и крещеше в слушалката.

— Нищо сериозно. Кели, сега ще ти обясня какво да правиш, но през цялото време ще трябва да продължаваш да слушаш. Ще се справиш ли?

— Защо Юън да е лош, Ник? Какво...

— Слушай, Кели, Юън иска да ме нарани. Ако разбере, че правиш това заради мен, ще нарани и теб. Разбираш ли?

Чух силно шумолене — очевидно все още бе под завивките. После се разнесе съвсем тихо: „Да“.

Гласът ѝ не звучеше като на щастливо зайче. Бях сигурен, че има и по-добър начин да направя всичко това, но просто нямах време за мислене.

— Ако Юън се събуди — казах аз — или телефонът прекъсне, искам съвсем, съвсем тихичко да напуснеш къщата. После се спусни по пътеката до пътя и се скрий зад дърветата, точно до голямата порта, през която сте влезли на идване. Сещаш ли се?

— Да.

— Трябва да седиш там, докато не чуеш да идва и да спира автомобил, но недей да излизаш от скривалището си, ако не бибишне с клаксон два пъти. Разбираш ли? Аз ще съм в колата. Това е синя „Астра“, ясно ли е?

Последва пауза.

— Какво е ас... „Астра“, Ник?

Мамка му, тя бе седемгодишна, при това американка! Какво изобщо очаквах?

— Добре. Ще дойда да те взема със синя кола.

Трябваше да повторя това и за всеки случай прибавих:

— Значи ако Юън се събуди и те види, искам да изтичаш колкото сили имаш при дърветата и да се скриеш. Защото, ако те завари да вършиш онова, което искам да свършиш, никога повече няма да се видим. И запомни, не излизай иззад онези дървета, даже Юън да те вика, ясно ли е?

— Ясно. Ти ще дойдеш да ме вземеш, нали?

Гласът ѝ звучеше малко недоверчиво.

— Разбира се, че ще дойда. А сега, първо искам да станеш от леглото, после остави телефона и съвсем бавно и тихо се облечи.

Сложи си дебело палто. И нали знаеш онези маратонки, които ти купих? Вземи ги, но още не ги обувай.

Чух, че оставя мобифона и започва да тършува из стаята.

„Побързай, мамка му!“

Изтекоха почти две минути, когато чух:

— Готова съм, Ник.

— Сега ме слушай много внимателно. Юън не е приятел — той се опита да ме убие. Разбираш ли, Кели? Опита се да ме убие.

Пауза.

— Защо? Аз... не разбирам, Ник... нали каза, че ти е приятел?

— Зная, зная, но нещата се променят. Искаш ли да ми помогнеш?

— Да.

— Добре, тогава трябва да правиш точно каквото ти казвам.

Сложи си маратонките в джобовете на палтото. Добре, сега е време да слезеш долу. Искам да вземеш мобифона със себе си. Става ли?

— Да.

Времето изтичаше, парите ми също.

— Само не забравяй — трябва да си много, много тиха, защото иначе ще събудиш Юън. Ако го усетиш, че се събужда, изтичай от къщата към скривалището — обещавах ли ми?

— Честна дума.

— Добре, сега, много внимателно слез по стълбището. Не разговаряй с мен, докато не влезеш в кухнята. Отсега нататък трябва само да шепнем, ясно ли е?

— Ясно.

Чух вратата да се отваря. Представих си я да минава покрай банята от лявата ѝ страна. На около три метра пред нея щеше да е стаята на Юън. Дали вратата беше отворена? Бе твърде късно да я питам. Няколко крачки и Кели щеше да стигне до големия стар часовник на главното стълбище. Сякаш по команда чух бавното му тиктакане. Това ми напомни за сцена от филм на Хичкок.

Звукът бавно се отдалечаваше: добро момиче, в момента просто я виждах как внимателно се спуска по стъпалата. Само веднъж чух проскърцване на дъска и отново се зачудих за вратата на Юън. Дали обикновено я държеше отворена? Не можех да си спомня.

Когато стигнеш до долу, трябваше да се завърти надясно и да се насочи към кухнята. Опитах се да си представя къде е, но не чувах

нищо. Най-после долових звук на въртящи се панти: вратата на кухнята. Изпитах чувство на вина, че използвам хлапето, но Кели знаеше положението — е, поне приблизително. Мамка му, вече бях взел решение и просто трябваше да го изпълня. Ако се получеше, чудесно, ако ли не, тя беше мъртва. Но ако не направех опит, Кели така или иначе щеше да умре, така че трябваше да продължим.

— В кухнята съм, но не виждам почти нищо — прошепна тя. — Може ли да включва осветлението?

Това бе най-високият шепот, който някога бях чувал.

— Не, не, не... Кели, трябва да говориш съвсем бавно и тихо, ето така — демонстрирах ѝ аз. — И недей да включваш осветлението, това ще събуди Юън. Просто се движи по-внимателно и ме слушай. Ако не разбереш нещо, просто попитай, и запомни: ако чуеш шум, спри на място и двамата ще се вслушаме. Ясно ли е?

— Ясно.

Проблемът с шепненето ѝ беше, че така я чувах по-трудно. Шофьорът в съседната кабина приключи разговора, затръшна слушалката и влетя в ресторанта. На негово място застана жена и започна да бъбри с приятелката си.

Кухнята обединяваше две помещения: старата задна стая и някогашната галерия, свързваща къщата с кошарата. Галерията отскоро беше превърната в оранжерия с растения на високи подставки и голяма кръгла дървена маса по средата. Надявах се, че Кели няма да събори нещо на пода, покрит с дъските от залата за скуош. Това ми напомни за нощта, през която ги бяхме откраднали. Потръпнах при мисълта за всички онези години на приятелство, доверие и обич. Чувствах се повече от гадно — предаден, използван и прецакан.

В мобифона на Кели енергията сигурно беше съвсем намаляла.

— Всичко наред ли е? — попитах аз. Опитах се да не разкривам обзелата ме паника, но знаех, че скоро ще възникне проблем. Ако телефонът прекъснеше, дали щеше да си спомни какво съм ѝ казал да направи?

— Нищо не виждам, Ник.

Замислих се за няколко секунди и се помъчих да си представя плана на помещението.

— Кели, сега съвсем бавно тръгни към мивката. После застани до печката. Виждаш ли я?

— Да.

— Добре, отдысно има ключ. Виждаш ли го?

Секунда—две по-късно тя каза:

— Виждам го, Ник.

Сигурно беше включила малката флуоресцентна лампа, която осветяваше кухненския плот — гласът ѝ звучеше облекчено.

— Добро момиче. Сега искам да се върнеш и мно—о—о—го внимателно да затвориш вратата на кухнята.

— Добре. Нали ще дойдеш да ме вземеш, Ник?

По този въпрос изобщо не се чувствах уверен. Дали не трябваше просто да ѝ кажа да отвори вратата и да ме чака? Не, мамка му! Всеки момент можеха да телефонираат на Юън, за да му съобщят за смъртта на Симъндс.

— Разбира се, но първо трябва да направиш, каквото ти казвам. Дръж телефона до ухото си и много внимателно затвори вратата.

Чух издайническото проскърцване.

— Сега погледни под мивката и извади всички бутилки и другите неща на масата. Ще го направиш ли?

— Да.

Последва тишина, после тихо тракане, докато преместваше шишетата и кутиите.

— Сложих всички неща на масата.

— О кей! Сега много внимателно прочети етикетите.

— Не мога.

— Защо?

— Има прекалено много неща и е тъмно, не мога да ги прочета.

Гласът ѝ звучеше напрегнат и леко трепереше.

„Мамка му, това отнема твърде много време.“

— Всичко е наред, Кели, просто иди до вратата и включи осветлението. Недей да бързаш. Ще го направиш ли?

— Добре. — Звучеше така, сякаш носът ѝ е запушен. Вече познавах добре този признак. Ако не внимавах, следващият етап щяха да са сълзи — и провал.

Чух тътрене към вратата.

— Сега вече виждам, Ник.

— А сега се върни обратно и ми прочети какво пише на етикетите, става ли?

— Става. — Тя се върна при масата и чух, че започва да взима почистващите препарати.

— „Аякс“.

— Добре, Кели, давай следващия.

По дяволите, беше вбесяващо. Силно притисках слушалката до ухото си и притаявах дъх, пожелавайки ѝ успех. Вях ужасно възбуден, сърцето ми туптеше. Гърчех се като луд в усмирителна риза и мислено подражавах на действията на Кели. Погледнах към съседния автомат — жената, която приказваше с приятелката си, бе избърсала стъклото, за да ме вижда по-добре. Трябва да приличах на масов убиец, с издраното си лице и с подгизнали коса и дрехи.

Високият шум от издрънчаване на метал по дърво ме накара да подскоча.

— Кели? Кели?

Тишина, после тя вдигна мобифона.

— Извинявай, Ник. Съборих една лъжица, не я видях. Страх ме е. Моля те, ела да ме вземеш.

Още малко, и щеше да се разплаче.

— Не се страхувай, миличка. Всичко е наред, всичко е наред.

Чух подсмърчане.

„Не, не сега, мамка му!“

— Всичко е наред, Кели, всичко е наред. Но не мога да те взема, ако не ми помогнеш. Затова трябва да си смела. Юън се опитва да ме убие. Само ти можеш да ме спасиш. Ще го направиш ли?

— Моля те, побързай, Ник. Искам да съм с теб.

— Всичко е наред, всичко е наред.

Нищо не беше наред, защото шибаните пари на Ник привършваха. Оставаха ми само още няколко лири. Нямаше да стигнат за дълго. Пуснах нова монета и тя с тракане се изтърколи през долния отвор.

Кели продължи с надписите. Не можеше да разчете повечето думи. Помолих я да ми ги казва по букви. След първите три аз довършвах останалите.

— Не, това не става. Давай следващото.

Мислите ми препускаха. Опитвах се да си спомня съставките и формулите. Накрая тя прочете нещо, което бих могъл да използвам.

— Кели, сега трябва да ме слушаш много внимателно. Кутията е зелена, нали? Остави я някъде, така че после да можеш лесно да я намериш. След това се промъкни в съседната стая, където е пералната машина. Знаеш ли я?

— Да.

Юън бе много подреден и държеше всичко на мястото му. Дори вилиците му бяха стриктно наредени една до друга в чекмеджето.

— Точно до вратата има шкаф и в него има синя бутилка. На етикета пише „Антифриз“.

— Какво?

— Антифриз. А–Н–Т–И... Искам да донесеш шишето на масата в кухнята, ясно ли е?

Телефонът изтрака върху плота. Започнах още повече да се изнервям.

Тя се върна след цяла вечност.

— Донесох я.

— Постави я сега на масата и я отвори.

Отново чух изтракване, после тежко дишане и подсмърчане, докато Кели се бореше с капачката.

— Не зная как се отваря.

— Просто я завърти. Като обикновена бутилка.

— Не иска да се завърти. Опитвам се, Ник, но ръцете ми треперят.

И после чух тих, протяжен стон. Бях сигурен, че ще се превърне в плач.

Само това оставаше. Няма да се получи.

— Кели? Кели? Добре ли си? Говори ми, хайде, говори ми.

Нищо.

„Хайде, Кели, хайде.“

Чувах единствено опитите ѝ да преглътне сълзите си и подсмърчане.

— Ник... Искам да дойдеш да ме вземеш. Моля те, Ник, моля те.
— Вече хълцаше.

— Спокойно, момичето ми, спокойно. Всичко е наред. Тук съм, не се страхувай. Хайде просто да постоим и да послушаме. Ако чуеш нещо, кажи ми, и аз ще се опитам също да го чуя.

Заслушах се. Исках да съм сигурен, че Юън няма да се събуди. Исках също да ѝ дам почивка: по време на акция в такива моменти се дава почивка, иначе започват да ваят грешки и хората се препъват в собствените си крака. Трябваше да успокоя положението, но в същото време да действам колкото може по-бързо. Знаех точно какво трябва да направя, обаче раздразнението ми пречеше да го обясня на това дете. Освен това монетите ми бяха на свършване батерията на мобифона се изчерпваше.

Жената от съседната кабина излезе и успокоително ми се усмихна, в случай, че се каня да ѝ се нахвърля с касапски нож.

— Добре ли си вече, Кели?

— Да. Още ли искаш да отворя бутилката?

Не разбирах защо не може да го направи. Продължих да ѝ давам инструкции. После изведнъж си спомних — капачката се развърташе с натиск, за да не могат да я отворят деца. Когато започнах да ѝ обяснявам как да го направи, чух тихо пиукане.

„Батерията. Мамка му!“

— Не забравяй да натиснеш надолу капачката, преди да я завъртиш. Просто трябва да сме малко по-бързи, иначе телефонът ще прекъсне, преди да сме свършили.

— Какво да правя сега, Ник?

— Развъртяна ли е капачката?

Нищо.

— Кели? Кели? Там ли си?

Нима батерията бе свършила?

После чух:

— Какво да правя сега?

— Слава Богу, помислих си, че батерията е свършила. Има ли наоколо нещо, с което да отвориш онази зелена кутия? Сетих се, използвай лъжицата, Кели. Много внимателно я вземи, остави телефона на масата и иди да отвориш кутията. Ясно ли е?

Заслушах се, като обмислях всички възможности, които оставаха, ако замисълът ми се прецакаше. Стигнах до заключението, че такива възможности няма.

— А сега идва трудната част. Мислиш ли, че ще успееш да го направиш?

— Да, вече съм добре. Съжалявам, че се разплаках, просто съм...

— Зная, зная, Кели. И аз съм уплашен, но двамата заедно ще се справим. Сега трябва да прибереш телефона в джоба си, при маратонките. После вземи едно от онези големи шишета на масата, иди до входната врата на къщата и я открий. Не широко, съвсем мъничко. После пъхни бутилката зад вратата, за да не ѝ позволиш да се затвори. Запомни, вратата е голяма и тежка, затова искам да я отвориш много бавно и адски внимателно, за да не издаде никакъв звук. Ще го направиш ли?

— Да. А после?

— След малко ще ти кажа. Не забравяй, ако телефонът прекъсне и повече не ме чуваш, искам да изтичаш и да се скриеш зад дърветата.

Юън най-вероятно щеше да я открие, но, боже мили, какво друго можех да направя?

— Ясно.

Моментът беше напрегнат. Даже Юън да спеше дълбоко, подсъзнанието му щеше да регистрира промяната във въздушното налягане и звука, когато вратата се отвореше, и щеше да промени нещо в съня му, да му покаже, че нещо не е наред.

В такъв случай Кели поне имаше преднина — стига да не забравеше инструкциите ми.

— Върнах се в кухнята, Ник, какво да правя сега?

— Изслушай ме. Това е много важно. До колко можеш да броиш?

— До десет хиляди.

Сега гласът ѝ звучеше малко по-бодро. Навярно чувстваше, че краят приближава.

— Искам да преброиш само до триста. Трябва да броиш наум.

— Ясно.

— Но първо, искам пак да отидеш до печката. Знаеш ли как се включва газът?

— Разбира се! От време на време помагам на мами в готвенето.

Никога не бях изпитвал такава тъга. Насилих се да се съсредоточа. Нямах време за разсейване — скоро Кели можеше да е мъртва. И без това достатъчно се чувствах като копеле, че я карах да върши мръсната ми работа. Но вече бях започнал и трябваше да съм сигурен, че го прави както трябва.

— Добре. Значи знаеш как да включиш газа във фурната и всички котлони отгоре?

— Нали ти казах, мога да готвя.

В ресторанта се заизсипва цял автобус с тийнейджъри, завръщащи се от училищна екскурзия. Шест–седем от тях останаха навън и се насочиха към телефоните, като се смееха и викаха с мутирала гласове, после се опитаха едновременно да се наблъскат в единствената свободна кабина. Врявата бе невероятна. Не можех да чуя какво говори Кели. Трябваше да направя нещо.

— Почакай малко, Кели.

Затиснах с длан слушалката, подадох глава навън и извиках:

— Хей вие, млъквайте, мамка ви! Говоря с леля си, съпругът ѝ току-що е починал ѝ се опитвам да я успокоя, разбрахте ли? Дайте ми малко време!

Хлапетата утихнаха с изчервени лица. После се присъединиха към приятелите си, като прикриваха срама си с престорена предизвикателност.

Върнах се на телефона.

— Кели, много е важно. Връзката всеки момент може да прекъсне, защото батерията е на свършване. Искам да включаиш газа на максимум. Вземи мобифона със себе си, за да чувам какво правиш. Хайде, иди и го направи, докато ти говоря.

Чух съскането на пропан–бутана, който използваше Юън.

— Много смърди, Ник.

— Така и трябва. Сега просто излез от кухнята и затвори вратата. Но се движи много тихо. Не забравяй, че не искаме да събудим Юън. Не разговаряй повече с мен, само слушай. Излез от кухнята и затвори вратата, ясно ли е?

— Ясно. Няма повече да говоря.

— Точно така.

Чух вратата да се затваря.

— Ник?

Опитах се да запазя спокойствие.

— Да, Кели?

— Може ли да взема със себе си Джени и Рики? Моля те...

Положих още по-големи усилия да запазя самообладание.

— Не, Кели, няма никакво време! Просто ме слушай. Преброй наум до триста, после много дълбоко си поеми дъх и влез обратно в кухнята. Недей да тичаш. Трябва да вървиш. Влез в кухнята и излей

антифриза в зелената кутия. После излез от кухнята — но без да тичаш! Не трябва да събуждаш Юън.

Ако се препънеш и се наранеше, можеше да бъде погълната от онова, което щеше да се случи.

— Излез много бавно, затвори вратата зад себе си, после напусни къщата и много, много внимателно затвори предната врата. Не взимай Джени и Рики.

— Но аз искам да ги взема, моля те, Ник!

Не й обърнах внимание.

— След това искам с всички сили да изтичаш при дърветата и да се скриеш. Докато бягаш, ще чуеш силен гръм и ще видиш огън. Недей да спиращ и да поглеждаш назад. И не излизай от скривалището си, докато не дойда там, независимо какво се е случило. Обещавам ти скоро да се видим.

В такива моменти се радвах, че съм научил като папагал всички методи за предизвикване на пожар и за импровизиране на взривни устройства. Навремето, преди много години, това ми се беше струвало ужасно досадно, но трябваше да се свърши, защото просто не можеш да носиш тетрадката със записките със себе си. Научих наизуст как да правя бомби от използвани в ежедневието съставки и как да импровизирам електрически устройства. Със същата яснота, с каквата даже атеистите си спомнят „Отче наш“ от времето, когато са им го набили в главите в училище, аз си спомнях формулите и методите за правене на всичко: от просто запалително устройство, като това, което щях да използвам, за да убия Юън — смес номер пет, до бомба, която може да се взриви с пейджър от другата страна на земното кълбо.

Телефонът настойчиво започна да пиука и после просто утихна. Представих си как глицеринът от антифриза започва да активира сместа. След четирийсет–петдесет секунди щеше да се взриви. Може и малко по-късно, ако в бутилката бе проникнала вода.

Кели имаше по-малко от минута, за да напусне къщата. В мига, в който газът се възпламенеше, щяха да последват ужасна експлозия и пожар. Надявах се, че това ще е достатъчно за Юън, но дали нямаше да убие и нея?

„Моля те, моля те, моля те, не отивай за ония шибани мечета!“

Изтичах в колата и с бясна скорост потеглих на запад. Първите слънчеви лъчи тъкмо се опитваха да пробият облаците.

40.

Това беше най-ужасното пътуване през живота ми.

Видях табела, съобщаваща: „Нюпорт, 110 км“. Шофирах като луд, струваше ми се, че съм изминал поне петдесет километра, после видях нова табела: „Нюпорт, 100 км“. Чувствах се така, сякаш тичам на място, при това потънал до пояс във вода.

Тялото ми се успокои достатъчно и отново започнах да изпитвам болка. Тилът ми бе в отвратително състояние. Кръвта беше спряла, но раната под окото започваше да се подува и да ми пречи да виждам.

Този скапаняк Юън! Приятелят, на когото се доверявах години наред. Изпитвах почти физическа болка при мисълта за него. Чувствах се вцепенен. Чувствах се опустошен. След време тази вцепененост навярно щеше да се превърне в гняв, мъка или нещо друго, но това щеше да е по-късно. В момента си представях единствено лицето на Кели, когато влакът потегляше от гарата, и усмивката на Юън.

Къде щях да отида после? Ония типове не биха се опитали да ми направят каквото и да е, защото знаеха, че файловете са в мен. Ако планът успееше, пратката за Юън щеше да си остане в куриерската агенция, защото нямаше да има на кого да я предадат. Убийството на Симъндс щеше да бъде скрито, независимо по какъв начин. Ако някой усърден полицаи започнеше да се приближава към истината, щяха да го очистят. Джон Стоукър не беше първият, с когото се бе случило това, нямаше да остане и последният.

Вече ми беше ясно защо всеки път, щом започнеха мирни преговори, ВИРА или някой, който твърдеше, че представлява ВИРА, убиваше войник или полицаи, или пък взривяваше бомба в Кралството. Защото трябваше да поддържат Хаоса.

От нашата страна имаше много хора, които печелеха от конфликти като този в Северна Ирландия. Провинцията навярно има най-добре платените полицейски сили в Европа, ако не и в света. Ако си техен шеф, ти си длъжен да твърдиш, че искаш войната да свърши, но всъщност командваш огромни сили и разполагаш с неограничени

средства и власт. В полицията съществуват миниимперии, възникнали единствено заради Хаоса, и всяка от тях получава всички материали и хора, които поиска, за да се бори срещу тероризма.

Даже да си двацет и четири годишен полицаи, женен и с две деца, защо ти е Хаосът да престане? Получаваш достатъчно, за да се радваш на висок стандарт, да имаш хубава къща и да почиваш в чужбина. Защо ти е да искаш мир и съответно — безработица?

Британската армия също не желае край на Хаоса. Провинцията представлява фантастично опитно поле за проверка на оборудването и за учения — а и това означава армията да получава още по-голямо парче от баницата. Всяка година тя трябва да оправдава бюджета си и да се бори с флота, който иска средства за подводни лодки „Трайдънт“, както и с военновъздушните сили, които вдигат врява, че трябвало да им купят „Юрофайтър 2000“ или поне да заменят онзи летящ ковчег „Торнадо“. Докато Северна Ирландия е на дневен ред, армията може да говори за „оперативна неотложност“ — и никой не би оспорил необходимостта от средства за борба срещу тероризма. Що се отнася до обикновените войници, тях ги блазни възможността да прекарват по шест месеца на година в Северна Ирландия срещу по-висока заплата, безплатна храна и квартира. В края на краищата, нали са постъпили в армията, за да участват в операции — същото бях правил и аз и си бях мислил, че е страхотно.

Британската промишленост губеше от примирието огромни печалби. Големите производители на оръжие разработваха оборудване, предназначено специално за силите за сигурност и правеха цели състояния от оперативните условия. Чуждестранните клиенти с готовност купуваха проверена в Северна Ирландия стока. Нищо чудно, че конфликтът беше превърнал Великобритания в една от трите най-големи износителки на оръжие в света, което се отразяваше благотворно на търговския ни баланс.

Сега знаех защо Макгиър, Фаръл и Савидж е трябвало да умрат: заради Енискилън; заради реакцията срещу ВИРА; заради хората, които се подписваха в съболезнователните книги; заради американските ирландци, които бяха прекратили даренията си. Очевидно съществуваше действителна опасност от период на диалог и примирие. Симъндс и неговите приятелчета не можеха да допуснат това. Трябваше да създават мъченици, за да поддържат Хаоса.

Ами аз? Навярно бях просто незначителен дефект в иначе добре смазаната машина. А Северна Ирландия сигурно беше само една от графите във фирмените им сметки. Доколкото знаех, тези типове също бяха провокирали убийствата и безредиците в Хеброн, бяха вдигнали хърватите срещу сърбите и дори бяха уредили убийството на Кенеди, защото искаше да сложи край на Виетнамската война. Както бе казал Симъндс, това си е просто бизнес. Не можех да направя нищо, за да ги спра. Но в момента това не ме интересуваше. Имаше ли някакъв смисъл? Бях успял да отмъстя единствено за смъртта на Кев и Пат.

Отбих от магистралата и потеглих по двулентовия път за Абъргейвъни. Къщата на Юън се намиреше на петнайсетина километра след града. Вече не валеше, но знаех, че често затварят за ремонт един участък от пътя.

Изпреварвах неправилно, другите шофьори крещяха след мен и надуваха клаксони. После видях в далечината червени стопове; ами да, онзи участък! Намалих скоростта, влях се в трафика за града и накрая окончателно спрях. Задръстването се дължеше на поставянето на нова настилка и опашката се виеше поне километър и половина.

Подкарах по тротоара. Това вбеси другите шофьори. Работниците, които поставяха асфалта, започнаха да викат и да се опитват да ме спрат, като жестикулираха към знака за ремонтни работи. Изобщо не им обърнах внимание. Надявах се само, че няма да се появи полиция. Минах на ниска предавка, набрах скорост и после отново превключих.

Стигнах до Абъргейвъни и продължих по главния път. Наредих се на дълга опашка пред светофар, но отново я изпреварих по тротоара.

Когато излязох от града, пътят стана еднолентов. Настъпих газта и подкарах със сто и трийсет километра в час, като използвах цялото платно. Забелязах ляв завой и се прехвърлих в крайната дясна част на пътя. Чувах стърженето на храстите по ламарината на колата. От това място виждах голяма част от пустошта надолу. Без да си правя труда да натискам спирачка, превключих на втора точно преди завоя. После отново превключих на четвърта и продължих напред.

След около километър и половина видях бавно движещ се камион, който заемаше по-голямата част от пътя. На огромното двуетажно ремарке, пълно с овце, имаше стикер, който ме питаше дали смятам, че шофирането е нормално — в противен случай ми предлагаше да телефонирам в главния им офис. Имах достатъчно време да го прочета, докато се влачех зад този тип с трийсет километра в час.

Пътят постоянно лъкатушеше, шофьорът ме виждаше в огледалата си, но нямаше начин да ме пусне да мина. Паднах на двайсет и пет километра и си погледнах часовника. Беше девет и трийсет и пет. Вече пътувах почти три часа.

Постоянно се приближавах към него, после отново изоставах. Дори овцете вече гледаха към мен. Шофьорът се кефеше — погледите ни се срещнаха в страничното му огледало и го видях, че се смее. Познавах този път — ако не ме пуснеше да мина, бях обречен на няколко километра тътрене зад камиона. От двете страни на пътя имаше шейсетсантиметрови ивици кал, после дървета и храсти. Настилката беше мокра и хлъзгава и отстрани се стичаха ручейчета вода. Трябваше просто да рискувам и да се надявам, че насреща ми не идва никой.

Шофьорът на камиона се приготви за следващия завой и превключи на по-ниска предавка. Аз профучах покрай него по другото платно. Ако зад завоя имаше друга кола, и двамата щяхме да сме мъртви. За първи път днес извадих късмет. Пътят бе чист и скоро оставих камиона далеч зад себе си.

Четвърт час по-късно бях на отбивката за долината на Юън. Завих наляво и след сто метра пътят постепенно се стесни, за да премине само в едно платно. Имаше опасност да попадна на трактор или селскостопанска машина, но късметът отново не ми изневери. Още двайсет минути, и стигнах до долината. Когато наближих хребета на хълма, видях виещия се дим.

41.

Стените бяха невредими, но по-голямата част от покрива се беше срутила и по рамките на прозорците имаше сажди. Отпред бяха спрели две пожарни и пожарникарите все още гасяха огъня. Изглеждаха мокри, уморени и напрегнати. От другата страна на къщата видях линейка.

Бяха се събрали неколцина души местни жители, които бяха дошли оттатък долината, за да позяпат.

Отбих и спрях до портата. Наоколо имаше двама пожарникари, но не ми казаха нищо — бяха прекалено заети да си вършат работата.

Изскочих от колата и се затичах към гъсталака на петдесетина метра оттатък пътя, викайки като луд:

— Кели! Кели!

Нищо.

— Аз съм, Ник! Вече можеш да излезеш!

Но нея я нямаше там. Дълбоко в душата си навярно през цялото време бях чувствал, че няма да я открия. Беше мъртва още от мига, в който вдигна телефона.

Завъртях се и бавно тръгнах нагоре, към тълпата зяпачи. Те ме огледаха изпитателно, очевидно не харесаха издраното ми лице, после се извърнаха към останките от къщата.

— Имало ли е някой вътре? — попитах аз, без да се обръщам конкретно към никого.

Отговори ми една от жените.

— Снощи прозорците му светеха. О, колко жалко. Беше толкова мил младеж...

Пристъпих напред и един от пожарникарите ме пресрещна с вдигната ръка.

— Извинете ме, господине, но ако обичате, останете на разстояние. Все още не сме обезопасили района.

— Радио „Уелс“ — казах аз, като се опитвах да си придам официален вид. — Можете ли да ми кажете какво се е случило?

Вдигнах очи над рамото му. Другите пожарникари изнасяха навън овъглени останки от къщата на Юън и ги трупаха на купчина, която обливаха с вода. Сега вече усетих миризмата на изгоряло.

Отново погледнах към пожарникаря.

— Изглежда нещо се е запалило и газовите бутилки са се взривили — обясни той. — Бихте ли отстъпили назад, господине?

— Има ли убити или ранени?

Докато говорех, нещо, което пожарникарите хвърлиха върху купчината, привлече вниманието ми. Беше Джени или Рики, едно от мечетата, никога не успях да ги различа. Не че вече имаше значение. Играчката бе почерняла и от едната ѝ ръка беше останала само половината.

— Ще ни трябва малко време, за да се уверим, но никой не би могъл да оцелее след такъв взрив.

Той бе прав. При всякакви други обстоятелства тази експлозия би ме изпълнила с гордост.

Кели обаче беше мъртва. Чувствах се отвратително, но щях да го преживея. Какво бих могъл да ѝ предложа?

Щеше да изпадне в ужасно състояние, когато проумееше какво ѝ се е случило, и щеше да се нуждае от психиатър.

Освен това начинът ни на живот започваше да ѝ харесва. А сега смъртта ѝ уреждаше проблема.

Завъртях се и дълбоко замислен, поех обратно към колата. Станалото станало — не можех да го променя, не можех; да върна назад часовника. Щях да науча повече от новините. В далечината зад себе си чух писък на птица, може би гарван. Стори ми се, че някой вика името ми.

Заковах се на място и се обърнах.

Тя беше там и тичаше към мен откъм дърветата.

Понечих да се втурна към нея, но се овладях. Искях срещата да изглежда нормална, въпреки че вътрешно се тресях далеч над скалата на Рихтер.

Кели се хвърли в обятията ми и зарови лице в шията ми. Отдръпнах я назад и я задържах на една ръка разстояние.

— Защо те нямаше зад дърветата? — Чувствах се полуядосан, полуоблекчен, досущ като родител, който мисли, че е загубил детето си в тълпата и после го открива, и не знае дали да го натупа или просто да

го прегърне и разцелува. Не знаех какво да направя, но се чувствах добре.

— Защо те нямаше зад дърветата, където ти казах да чакаш?

Тя подозрително ме изгледа.

— Ами че как! Нали винаги трябва да стоиш на разстояние и да наблюдаваш. Ти ми го каза!

Хванах я за ръка, усмихнах се и кимнах:

— Да, права си.

Двамата тръгнахме по пътя. Кели бе подгизнала, по лицето ѝ висяха залепнали кичури коса.

Стигнахме до колата и влязохме вътре, без да разменим нито дума.

Погледнах към нея в огледалото и очите ни се срещнаха. Тя се усмихна и изръмжа:

— Сложи си колана!

Завъртях ключа и потеглихме.

Издание:

Анди Макнаб. Сбогом на глупаците

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Анна Стаменова

Коректор: Линче Шопова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.